

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Butcher is definitely among the best."—*The News-Star* (Monroe, LA)

DEAD BEAT

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"A great series—fast-paced, vividly realized, and with a hero/narrator who's excellent company."—*Cinescape*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Birinci Bölüm

Genel olarak, katil bir ırkız. Yaratılış'a göre, gezegeni ayakta duramayacak kadar kalabalık hale getirmek için dört kişi kadar az insan gerekti ve ilk cinayet bir kardeş katliydı. Yaratılış, ölümlü anne babadan doğan ilk çocuk olan Kabil'in kıskançlık krizine girerek başka bir insanın ilk metaforik kapağını patlattığını söyler. Saldırı kanlı, acımasız, vahşi ve kınanacak bir cinayetti. Kabil'in kardeşi Habil muhtemelen bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

Dairemin kapısını açtığımda, empatik bir sempati ve sezgisel bir anlayış duygusuyla doluydum.

Lanet olası Cain için.

Dairem Chicago'da yüzyıllık ahşap bir pansiyonun bodrum katındaki büyük bir odadan başka bir şey değil. Bir oyuğun içine inşa edilmiş bir mutfak, neredeyse her zaman yanan büyük bir şömine, bir kamyonetin kasası büyüklüğünde bir yatak odası ve ancak bir lavabo, tuvalet ve duş sığan bir banyo var. Gerçekten iyi mobilyalara param yetmiyor, bu yüzden hepsi ikinci el ama rahat. Raflarda bir sürü kitabım, bir sürü kilimim, bir sürü mumum var. Fazla bir şey yok ama en azından temiz.

Ya da eskiden .

Halılar tamamen dağılmış, taş zeminin çıplak kısımları ortaya çıkmıştı. Sandalyelerden biri sırt üstü devrilmişti ve kimse onu kaldırmamıştı. Kanepenin minderleri eksikti ve perdeler gömme pencerelerden birinden yırtılmıştı, öğleden sonra güneşinin içeri girmesine izin veriyordu, hepsi de raflarımdan birinden devrilen ve her yere dağılan kitapları aydınlatmak için daha iyi, ciltsiz kapakları büküyor, ciltleri tamamen açık bırakıyor ve genel olarak birincil eğlence kaynağını mahvediyordu.

Şömine aşağı yukarı pasaklılık depreminin merkez üssüydü. Orada atılmış giysiler, birkaç boş şarap şişesi ve şüpheli bir şekilde temiz görünen bir tabak vardı - şüphesiz diğer sakinlerin temizlik işi.

Evime şaşkın bir adım attım. Ben bunu yaparken büyük gri tomum Mister, kitap raflarından birinin üstündeki yerinden aşağı indi, ancak bana her zamanki omuz bloğunu selamlamak yerine, kuyruğunu bana küçümseyerek salladı ve ön kapıdan hayalet gibi çıktı.

İçimi çektim, mutfak bölmesine doğru yürüdüm ve kontrol ettim. Kedinin mama ve su kaplarının ikisi de boştu. Huysuz olmasına şaşmamalı.

Mutfak zemininin tüylü bir bölümü kendini ayağa kaldırdı ve uykulu bir şekilde ayaklarını sürüyerek beni karşılamaya geldi. Köpeğim Mouse, ceketimin cebine sığan tüylü, küçük, gri bir köpek yavrusu olarak başlamıştı. Şimdi, neredeyse bir yıl sonra, bazen montumu temizleyiciye falan göndermiş olmayı diliyordum. Fare tüy yumağından tüy mavnasına dönüşmüştü. Ona bakarak cinsini tahmin ama en azından ebeveynlerinden biri yünlü mamut olmalıydı. Köpeğin omuzları neredeyse belime geliyordu ve veteriner henüz büyümesinin bitmediğini düşünüyordu. Bu da benim küçük dairem için çok fazla canavar anlamına geliyordu.

Mouse'un kaseleri de boştu. Elime sokuldu, ağzında spaghetti sosuna benzeyen bir leke vardı ve sonra kâselerini muşamba zemine sürterek karıştırdı.

"Kahretsin, Mouse," diye homurdandım, Kabil gibi. "*Hâlâ* böyle mi? Eğer buradaysa, onu öldüreceğim."

Mouse, şimdiye kadar yaptığı en fazla yorum olan bir nefes verdi ve ben kapalı yatak odası kapısına doğru yürürken sakın şekilde birkaç adım arkamdan takip etti.

Tam oraya vardığımda kapı açıldı ve içeride üzerinde pamuklu bir tişörtten başka bir şey olmayan melek yüzlü bir sarışın belirdi. Uzun bir tişört de değildi. Göğüs kafesinin tamamını kapatmıyordu.

"Ah," dedi yavaş ve uykulu bir gülümsemeyle. "Affedersiniz. Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum." Alçakgönüllülükten eser kalmadan oturma odasına süzüldü, şöminenin yanındaki dağınıklığı karıştırıp giysi parçalarını ayıkladı. Hareketlerindeki durgunluk ve memnuniyetten, ona bakıyor olmamı beklediğini ve bunu hiç umursamadığını anladım.

Bir zamanlar bu tür şeylerden çok utanırdım ve muhtemelen gizli gizli bakardım. Ama üvey kardeşim karabasanla bir yılın çoğunu birlikte geçirdikten sonra bunu çoğunlukla sinir bozucu buluyordum. Gözlerimi devirdim ve "Thomas?" diye sordum.

"Tommy? Duş alacağım sanırım," dedi kız. Koşu kıyafetlerini giydi; eşofman altı, ona uygun bir ceket ve pahalı ayakkabılar. "Bana bir iyilik yapar mısın? Ona söyle."

Sabırsız bir sesle sözünü kestim. "Çok eğlenceli olduğunu, her zaman değerini bileceğini, ama bunun tek seferlik bir şey olduğunu ve büyüyünce iyi bir kız bulmasını ya da başkan falan olmasını umduğunu söyle."

Bana baktı ve sonra sarı kaşlarını çattı. "Bu kadar piç olmana gerek yok-" Sonra gözleri büyüdü. "Oh. Oh! Özür dilerim-oh, Tanrım." Kızarak bana doğru eğildi ve kız kıza fısıldayarak, "Onun bir *erkekle* birlikte olduğunu *asla* tahmin edemezdim. O küçük yatakta ikiniz nasıl *idare ediyorsunuz*?"

Gözlerimi kırptırdım ve "*Dur* bir dakika" dedim.

Ama o beni görmezden geldi ve "*Çok* yaramaz bir çocuk" diye mırıldanarak

dışarı çıktı. Ben de ona ters ters baktım. Sonra da Mouse'a baktım.

Mouse'un dili bir köpek sırtışıyla dışarı sarkmış, kara kuyruğu hafifçe sallanıyordu.

"Kapa çeneni," dedim ona ve kapıyı kapattım. Duşumdaki borulardan akan suyun fısıltısını duydum. Mister ve Mouse için yemek koydum ve köpek hemen yedi. "En azından şu lanet köpeği besleyebilirdi," diye mırıldandım ve buzdolabını açtım.

Karıştırdım ama aradığım şeyi hiçbir yerde bulamadım ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Hayal kırıklığım gözbebeklerimin içinde bir yerde yangına dönüştü ve aklımda kargaşa ile buzluktan doğruldum.

"Hey," dedi Thomas'ın sesi arkamdan. "Biramız bitmiş." Arkamı

döndüm ve üvey kardeşime ters ters baktım.

Thomas'ın boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ve sanırım bu fikre alışmak için zamanım olduğu için bana benziyordu: keskin elmacık kemikleri, uzun bir yüz, güçlü bir çene. Ama Thomas'ın son halini hangi heykeltıraş yaptıysa, benim özelliklerimi çırağına falan . Çirkin falan değildim ama Thomas birinin unutulmuş Yunan vücut kolonyası tanrısının resmine benziyordu. Uzun saçları o kadar koyuydu ki ışığın kendisi bile ondan kaçamıyordu ve duştan yeni çıkmış olmasına rağmen kıvrılmaya başlamıştı. Gözleri gök gürültüsü bulutlarının rengindeydi ve kaslarındaki gereksiz dalgalanmayı hak edecek tek bir egzersiz bile yapmamıştı. Kot pantolon giyiyor ve gömlek giymiyordu - standart ev üniforması. Bir keresinde aynı kıyafetle bir kadın misyonerle konuşmak için kapıyı açtığını görmüştüm ve kadın, *Gözcü Kulesi*'nin unutulmuş kopyalarından oluşan bir bulutun içinde ona saldırmıştı. Bıraktığı diş izleri ilginçti.

Bu tamamen kızın hatası değildi. Thomas, Beyaz Saray'ın bir vampiri olarak babasının kanını miras almıştı. İnsanların ham yaşam gücüyle beslenen psişik bir yırtıcıydı -genellikle seksin yakın teması yoluyla elde edilmesi en kolay olanı. Bu yönü onu gittiği her yerde baş döndüren bir aura ile çevreliyordu. Thomas doğaüstü bir şekilde yaklaşmak için çaba , kadınlar ona hayır diyemiyordu. Beslenmeye başladığında, ona hayır demek bile *istemiyorlardı*. Onları birazcık öldürüyordu ama akli başında kalmak için bunu yapmak zorundaydı ve bunu asla tek bir beslenmeden öteye götürmedi.

Yapabilirdi. Beyaz Saray'ın av olarak seçtiği kişiler beslenmenin coşkısına kapılıyor ve vampir sevgilileri tarafından giderek daha fazla köleleştiriliyordu. Ama Thomas asla o kadar ileri gitmemişti. Bu hatayı bir kez yapmıştı ve sevdiği kadın şimdi onun dokunuşu yüzünden ölümcül bir coşkuya kapılmış bir halde tekerlekli sandalyede sürükleniyordu.

Dişlerimi sıktım ve kendime bunun Thomas için kolay olmadığını hatırlattım. Sonra kendime kendimi çok fazla tekrarladığımı ve çenemi kapatmamı söyledim. "Bira olmadığını biliyorum," diye homurdandım. "Ya da süt. Ya da kola."

"Um," dedi.

"Görüyorum ki Bay ve Fare'yi besleyecek vaktiniz olmamış. En azından Fare'yi dışarı çıkardınız mı?"

"Elbette," dedi. "Yani, uh... Bu sabah sen işe giderken onu dışarı çıkarmıştım, hatırladın mı? Angie'yle orada tanıştım."

"Bir koşucu daha," dedim, bir kez daha Kabil gibi. "Bana yabancıları buraya getirmeye devam etmeyeceğini söylemiştin Thomas. Hem de benim lanet *yatağıma*? Şuraya *baksana*."

Bunu yaptı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi kafasına dank ettiğini gördüm. Bir inilti çıkardı. "Lanet olsun. Harry, özür dilerim. Bu... Angie gerçekten... *gerçekten* yoğun ve atletik bir insan ve ben bunu fark etmemiştim..." Durdu ve Dean Koontz'un *Watchers* kitabının bir kopyasını aldı. O

kapaktaki kırıksıklığı katlamaya çalıştı. "Vay canına," diye ekledi beceriksizce. "Her yer darmadağın olmuş."

"Evet," dedim ona. "Bütün gün buradaydın. Mouse'u veterinerine götüreceğini söylemiştin. Ve biraz temizlik yapacağını. *Ve* yiyecek alacağını."

"Oh, ama," dedi. "Bu kadar ne var?"

"Biram yok," diye homurdandım. Etrafımdaki moloz yığınlarına baktım. "Ve bugün Murphy'den bir telefon aldım. Uğrayacağını söyledi."

Thomas kaşlarını kaldırdı. "Ah, öyle mi? Alınma Harry ama bunun bir seks çağrısı olduğundan şüpheliyim."

Ters ters baktım. "Şunu keser misin artık?"

"Sana söylüyorum, ona çıkma teklif etmeli ve bu işi bitirmelisin. Evet diyecektir."

Buzdolabının kapısını kapattım. "Öyle bir şey değil," dedim.

"Evet, tamam," dedi Thomas hafifçe.

"Öyle değil. Birlikte çalışıyoruz. Biz arkadaşız. Hepsi

bu." "Doğru," diye kabul etti.

"Murphy ile çıkmakla ilgilenmiyorum," dedim. "O da benimle ilgilenmiyor."

"Tabii, tabii. Seni anlıyorum." Gözlerini devirdi ve yere düşen kitapları toplamaya başladı. "Bu yüzden buranın güzel görünmesini istiyorsun. Böylece iş arkadaşın biraz daha kalmaktan rahatsız olmaz."

Dişlerimi sıktım ve dedim ki, "Yıldızlar ve taşlar, Thomas, senden lanet olası ayı istemiyorum. Senden kira da istemiyorum. İşe gitmeden önce ayak işlerine biraz yardım etsen ölmezsin."

"Evet," dedi Thomas elini saçlarında gezdirerek. "Bu konuda."

"Ne olmuş ona?" Ben talep ettim. Ev temizliği hizmetimin gelebilmesi için öğleden sonra gitmesi gerekiyordu. Periler, birileri onları görebilecekken temizlik yapmaya gelmezlerdi ve birilerine onlardan bahsedersem bir daha asla gelmezlerdi. Neden böyle olduklarını sormayın. Belki de çok katı bir sendikaları falan vardır.

Thomas omzunu silkti ve bana bakmadan kanepenin koluna oturdu. "Veteriner ya da market alışverişi için param yoktu," dedi. "Yine kovuldum."

Bir süre ona baktım ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım ama eridi gitti. Sesindeki hayal kırıklığını ve aşağılanmayı fark ettim. Numara yapmıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, sadece kısmen Thomas'a. "Ne oldu?"

"Her zamanki gibi," dedi. "Arabaya servis müdürü. Beni dondurucuya kadar takip etti ve kıyafetlerini yırtmaya başladı. O sırada işletme sahibi teftişe geldi ve beni oracıkta kovdu. Adamın *ona* bakışına bakılırsa, sanırım terfi alacaktı. Cinsiyet ayrımcılığından nefret ediyorum."

"En azından bu sefer bir kadındı," dedim. "Kontrolün üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz."

Sesi acıya dönüştü. "Ruhumun yarısı bir iblis," dedi. "Kontrol edilemez. Bu imkansız."

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Büyücü olman bu konuda hiçbir şey bildiğin anlamına gelmiyor," dedi. "Ölümlü bir hayat yaşayamam. Bunun için yaratılmadım."

"İyi gidiyorsun."

"İyi mi?" diye sordu, sesi yükseliyordu. "Bir bakirenin çekingenliğini elli adımda yok edebilirim ama aptal bir saç filesi ve kâğıttan bir şapka taktığım bir işte iki hafta dayanamam. *Bunun neresi iyi?*"

Kıyafetlerini sakladığı küçük sandığı çarparak açtı, bir çift ayakkabı ve deri ceketini aldı, kızgın bir hassasiyetle giydi ve arkasına bile bakmadan akşam karanlığına doğru yürüdü.

Ve pisliğini temizlemeden, diye düşündüm acımasızca. Sonra başımı salladım ve çenesini patilerine dayamış, köpek gözleri üzgün bir şekilde uzanmış olan Mouse'a baktım.

Thomas tanıdığım tek aileydi. Ama bu gerçeği değiştirmiyordu: Thomas normal insanlar gibi yaşamaya pek alışamamıştı. Vampir olmakta çok iyiydi. Bu doğuştan geliyordu. Ama normale biraz daha benzemek için ne kadar çabalarsa çabalasın, birbiri ardına sorunlarla karşılaşmaya devam . Bu konuda hiçbir şey söylemedi ama haftalar geçtikçe içinde büyüyen acıyı ve umutsuzluğu hissedebiliyordum.

Fare tam olarak bir sızlanma olmayan sessiz bir nefes

verdi. "Biliyorum," dedim canavara. "Ben de onun için

endişeleniyorum."

Mouse'u uzun bir yürüyüşe çıkardım ve Ekim sonu alacakaranlığı Chicago'nun üzerine çökerken geri döndüm. Postalarımı kutudan çıkardım ve daireme inmek için merdivenlere yöneldim, o sırada bir araba pansiyonun küçük çakıllı otoparkına yanaştı ve birkaç adım ötede çatırdayarak durdu. Kot pantolon, mavi düğmeli gömlek ve saten White Sox rüzgarlık giymiş minyon bir sarışın arabayı park etti ve inerken motoru çalışır halde bıraktı.

Karrin Murphy, tüm Chicago bölgesinde geceleri ortaya çıkan her şeyle ilgilenmekle görevli bir emniyet başkanından başka her şeye benziyordu. Troller yoldan soymaya başladığında, vampirler kurbanlarını sokaklarda ölü ya da ölmek üzere bıraktığında ya da vicdanından daha fazla büyümlü ateş gücüne sahip biri çılgına döndüğünde, Chicago Polisi'nin Özel Araştırmalar departmanı soruşturma yapmakla görevlendirildi. Elbette kimse trollere, vampirlere ya da kötü büyücülere ciddi olarak inanmıyordu ama

Tuhaf bir şey olduğunda, SI herkese bunun sadece lastik maskeli bir adam olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını açıklamakla görevliydi.

SI'nın berbat bir işi vardı ama orada çalışan kadın ve erkekler aptal değildi. Dışarıda, karanlıkta, geleneksel anlayışın kapsamının ötesinde şeyler olduğunun tamamen farkındaydılar. Özellikle Murphy, polislerle doğaüstü bir tehditle uğraşırken elde edebilecekleri her türlü avantajı sağlamaya kararlıydı ve ben de onun en iyi silahlarından biriydim. SI gerçekten tehlikeli veya uzaylı bir şeyle karşılaştığında beni danışman olarak işe alırdı ve SI ile çalışırken aldığım ücretler masraflarımın aslan payını karşılardı.

Mouse Murphy'yi gördüğünde küçük bir selamlama sesi çıkardı ve kuyruğunu sallayarak ona doğru koşmaya başladı. Eğer arkama yaslanıp bacaklarımı düz tutsaydım çakılların üzerinden kayarak gidebilirdim, ama bunun dışında büyük köpek bana eşlik etmekten başka seçenek bırakmadı.

Murphy hemen diz çöküp ellerini Mouse'un sarkık kulaklarının arkasındaki kürke daldırdı ve şiddetle kaşımaya başladı. "Selam oğlum," dedi gülümseyerek. "Nasılsın bakalım?"

Mouse onun ellerine birkaç köpek öpücüğü bıraktı.

Murphy "İğrenç" dedi ama bunu söylerken gülüyordu. Mouse'un ağzını nazıkçe itti ve ayağa kalktı. "İyi akşamlar Harry. Seni yakaladığıma sevindim."

"Ben de tam akşam dönüyordum," dedim. "İçeri gelmek ister misin?"

Murphy'nin sevimli bir yüzü ve masmavi gözleri vardı. Altın sarısı saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve bu onu normalden çok daha genç gösteriyordu. Yüzünde dikkatli, hatta belki de rahatsız bir ifade vardı. "Üzgünüm ama gelemem," dedi. "Yetişmem gereken bir uçak var. Gerçekten zamanım yok."

"Ah," dedim. "Ne var yok?"

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum," dedi. "Pazartesi öğleden sonra dönmüş olurum. Bitkilerimi benim için sulaman konusunda seninle konuşabileceğimi umuyordum."

"Oh," dedim. Benden çiçeklerini sulamamı istedi. Ne kadar nazlı. Ne kadar seksi. "Evet, tabii. Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler," dedi ve bana tek bir çelik halka üzerinde bir anahtar uzattı. "Bu arka kapının anahtarı." Kabul ettim. "Nereye gidiyorsun?"

İfadesindeki rahatsızlık daha da derinleşti. "Oh, küçük bir tatil için şehir dışındayım."

Gözlerimi kırptım.

"Yıllardır tatil yapmadım," dedi savunmacı bir tavırla. "Ben de geliyorum."

"Peki. Elbette," dedim. "Yani, bir tatil. Tek başına mı?"

Bir omzunu silkti. "Şey. Seninle konuşmak istediğim bir diğer konu da buydu. Bir sorun çıkmasını beklemiyorum ama zamanında gelmeme ihtimaline karşı nerede ve kiminle bilmeni istedim."

"Doğru, doğru," dedim. "Dikkatli olmaktan zarar gelmez." Başını salladı. "Kincaid ile Hawaii'ye gidiyorum." Gözlerimi biraz daha kıptım.

"Um," dedim. "Bir iş için demek istiyorsun, değil mi?"

Ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırdı. "Hayır. Birkaç kez çıktık. Ciddi bir şey değil."

"Murphy," diye itiraz ettim. "Delirdin mi sen? Bu adam çok kötü bir haber."

Bana ters ters baktı. "Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Ben bir yetişkinim, Dresden."

"Biliyorum," dedim. "Ama bu adam bir paralı asker. Bir katil. Tamamen insan bile değil. Ona güvenemezsin."

"Sen yaptın," diye işaret etti. "Geçen yıl Mavra ve belasına karşı."

Kaşlarını çattım. "O farklıydı."

"Oh?" diye sordu.

"Evet. Ona bir şeyleri öldürmesi için para ödüyordum. Onu b-uh, sahile götürmüyordum."

Murphy bana bir kaşını kaldırdı.

"Onun yanında güvende olmayacaksın," dedim.

"Bunu *güvende* olmak için yapmıyorum," diye cevap verdi. Yanakları biraz renklendi. "Mesele de bu zaten."

"Gitmemelisin," dedim.

Bir an kaşlarını çatarak bana baktı. Sonra

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü senin incindiğini görmek istemiyorum," dedim. "Ve çünkü sen ondan daha iyi birini hak ediyorsun."

Bir süre daha yüzümü inceledi ve sonra burnundan nefes verdi. "Evlenmek için Vegas'a kaçmıyorum, Dresden. Sürekli çalışıyorum ve hayat benim için yolunda gidiyor. Sadece çok geç olmadan onu biraz yaşamak için zaman ayırmak istiyorum." Cebinden katlanmış bir indeks kartı çıkardı. "Bu benim kalacağım otel. Eğer iletişime geçmeniz gerekirse."

Katlanmış indeks kartını aldım, hâlâ kaşlarım çatıktı ve bir şeyleri kaçırdığım sezgisiyle doluydum. Parmakları benimkilere değdi ama eldivenin ve yara izlerinin arasından hissedemedim. "İyi olacağına emin misin?"

Başını salladı. "Ben büyük bir kızım, Harry. Nereye gideceğimize ben karar veririm. O nereye gideceğimizi bilmiyor. Aklında komik bir iş varsa, önceden bir şey ayarlayamayacağını düşündüm." Ceketinin altındaki omuz kılıfında taşıdığı silahına doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Evet," dedim. Ona gülümsemeye bile çalışmadım. "Bilgin olsun, bu çok aptalca Murph. Umarım öldürülmezsin."

Mavi gözleri parladı ve kaşlarını çatı. "'İyi eğlenceler' gibi bir şey söyleyeceğini umuyordum. "

"Evet," dedim. "Her neyse. İyi eğlenceler. Oraya vardığında bana mesaj bırakır mısın?" "Evet," dedi. "Bitkilerime göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Sorun değil," dedim.

Bana başını salladı ve orada bir saniye daha oyalandı. Sonra Mouse'un kulaklarının arkasını tekrar kaşıdı, arabasına bindi ve uzaklaştı.

Endişelenerek gidişini izledim. Ve

kıskandım.

Gerçekten çok
kıskandım.

anasını.

Thomas her şeye rağmen haklı mıydı?

Mouse mızız bir ses çıkardı ve bacağını mıncıkladı. İçimi çektim, otel bilgilerini cebime koydum ve köpeği daireye geri götürdüm.

Kapımı açtığımda burnum taze çam kokusuyla doldu - çam temizleyicisi değil, dikkatinizi çekerim. Gerçek taze çam ve görünürde tek bir iğne bile yoktu. Periler gelip gitmişti ve kitaplar raflara geri konmuş, yerler temizlenmiş, perdeler onarılmış, bulaşıklar yıkanmış, aklınıza ne gelirse yapılmıştı. Tuhaf yönetmelikleri olabilir ama peri ev temizliği sıkı bir gemi işletiyor.

Sehpamın üzerinde duran bir kutudan çıkardığım kibritlerle mumları yaktım. Bir büyücü olarak, elektrik ve bilgisayar gibi yeni moda şeylerle aram pek iyi değildir, bu yüzden evimde elektrik hizmetini çalışır durumda tutmaya çalışmakla uğraşmadım. Buzdolabım gerçek buzla eski bir model. Su ısıtıcım yok ve tüm yemeklerimi küçük bir odun sobasında yapıyorum. Sobayı yaktım ve evde kalan tek şey olan çorbayı ısıttım. Yemek için oturdum ve postalarımı incelemeye başladım.

Her zamanki gibi. Best Buy'daki pazarlama uzmanları, defalarca sözlü ve yazılı olarak belirtmeme rağmen bana en yeni dizüstü bilgisayarı, cep telefonunu veya plazma televizyonu satma çabalarına hız kesmeden devam ettiler.

Elektriğimin olmadığına ve rahatsız etmemeleri gerektiğine dair güvence verdim. Oto sigorta faturam erken gelmişti. İki çek geldi, ilki Chicago Polisi'nden Murphy'ye bir önceki ay bir saat boyunca bir kaçakçılık davasında danışmanlık yaptığım için aldığım göstermelik bir ücretti. İkincisi ise Michigan Gölü'nde yatının yan yatması sonucu bir kasa dolusu nakit parayı kaybeden ve onları bulmak için telefon rehberindeki tek sihirbaza başvuran bir madeni para koleksiyoncusundan gelen çok daha yüklü bir çekti.

Son zarf büyük sarı bir manila numaraydı ve üzerindeki el yazısını gördüğüm anda içimde mide bulandırıcı bir dalgalanma hissettim. Bir anaokulu sınıfı posterine kadar düzgün ve bir İngilizce profesörünün ders notları kadar ruhsuz harflerle yazılmıştı.

Benim adım.

Benim
adresim.

Başka bir şey
yok.

Bunun mantıklı bir nedeni yoktu ama o el yazısı beni korkutuyordu. İçgüdülerimi neyin tetiklediğinden emin değildim, tabii dikkat çekici ya da kusurlu bir şey olmaması dışında. Bir an için sebepsiz yere sinirlendiğimi, basit bir yazı tipi olduğunu düşündüm ama "Dresden" in son harfinde diğer N'lerle uyumayan bir süsleme vardı. Süsleme de mükemmel ve kasıtlı görünüyordu. Bunun Wal-Mart'tan alınmış bir lazer yazıcı değil, insanlık dışı bir el yazısı olduğunu anlamamı sağlamak için oradaydı.

Zarfı sehpanın üzerine düz bir şekilde koydum ve ona baktım. İnceydi, içindekiler tarafından deforme edilmemişti, bu da içinde en fazla birkaç sayfa kâğıt olduğu anlamına geliyordu. Bu da bomba olmadığı anlamına geliyordu. Daha doğrusu, bir büyücüye karşı kullanmak için oldukça işe yaramaz bir silah olan yüksek teknoloji bir bomba değildi. Düşük teknoloji bir patlayıcı düzeneği işe yarayabilirdi ama o kadar da küçük olmazlardı.

Tabii ki geriye mistik saldırı yöntemleri kalıyordu. Sol elimi zarfa doğru kaldırdım, büyücü duyularımın uzandım ama onları odaklayamadım. Yüzümü buruşturarak sol elimdeki deri sürücü eldivenini çıkardım, yaralı ve harap olmuş parmaklarım ortaya çıktı. Bir yıl önce elimi o kadar kötü yakmıştım ki, gittiğim doktorlar çoğunlukla amputasyon önermişlerdi. Elimi almalarına izin vermemiştim, çoğunlukla hala aynı hurda VW Beetle'ı kullanmamla aynı nedenden dolayı - çünkü o gürültüsüyle benimdi.

Ama sol elimin geri kalanı gibi parmaklarıma bakmak da oldukça korkunçtu. Artık parmaklarımda fazla hareket yoktu ama elimden geldiğince açtım ve zarfın etrafında hareket eden büyü enerjilerini bir kez daha hissetmek için uzandım.

Eldiveni çıkarmayabilirdim de. Zarfa garip bir şey yoktu. Büyülü bubi tuzakları yoktu.

Tamam o zaman. Daha fazla gecikme yok. Zayıf sol elimle zarfı aldım ve yırtarak açtım, sonra içindekileri sehpanın üzerine fırlattım.

Zarfın içinde üç şey vardı.

İlki sekize on ebadında renkli bir fotoğraftı ve Chicago Polisi'nin Özel Soruşturmalar bölümünün müdürü Karrin Murphy'nin fotoğrafıydı. Üniformalı değildi, hatta iş kıyafeti bile giymemişti. Onun yerine Kızıl Haç ceketi ve beyzbol şapkası giymişti ve elinde yasadışı bir model olan testere ile kesilmiş bir av tüfeği tutuyordu. Alev püskürüyordu. Fotoğrafta ayrıca birkaç metre ötede duran, belden aşağısı kan içinde bir adam da görülüyordu. Göğsünden uzun, siyah bir çelik mil çıkmıştı, sanki ona saplanmış gibiydi. Vücudunun üst kısmı ve kafası koyu çizgiler ve kırmızı lekelerden oluşan bir bulanıklıktı. Tüfek tam bulanıklığa doğrultulmuştu.

İkincisi başka bir fotoğraftı. Bu fotoğrafta Murphy şapkasını çıkarmış, adamın cesedinin başında duruyordu ve ben de onunla birlikte kadrajdaydım, yüzüm profilden görünüyordu. Adam bir Renfield'dı, sadece en teknik anlamda insan olan psikopatça vahşi bir yaratıktı - ama o zaman cinayetinın kamera çekimi en teknik bir tanıktı.

Murphy, ben ve Kincaid adında bir paralı asker, Mavra adında ölümcül bir vampir tarafından yönetilen Kara Saray'a bağlı bir vampir yuvasının peşine düşmüştük. Köleleri buna şiddetle karşı çıkmıştı. Mavra'nın kendisi bize karşı sahaya çıktığında elim fena halde yanmıştı ve o kadar hafif atlattığım için şanslıydım. Sonunda rehineleri kurtardık, bazı vampirleri parçaladık ve Mavra'yı öldürdük. Ya da en azından Mavra olduğunu düşünmemiz gereken birini öldürmüştük. Geriye dönüp baktığımda, kendini fark edilmeyecek hale getirebilmesiyle tanınan bir vampirin, yıkık kalesinin duman ve külleri arasından kafası kesilmek üzere bize doğru fırlaması tuhaf görünüyordu. Ama dolu dolu bir gün geçirmiştım ve buna inanmaya hazırdım.

Saldırı sırasında elimizden geldiğince dikkatli olmaya çalıştık. Sonuç olarak, can havliyle saldırmış olsaydık kurtaramayacağımız bazı hayatları kurtardık ama Renfield kafamı koparmaya çok yaklaşmıştı. Murphy bunun için onu öldürdü. Ve bunu yaparken fotoğrafı çekildi.

Fotoğraflara baktım.

Resimler farklı açılardan çekilmişti. Bu da odada onları çeken başka biri olduğu anlamına geliyordu.

Hiç görmediğimiz biri.

Sehpaya düşen üçüncü eşya, zarfın üzerindeki adresle aynı el yazısıyla yazılmış bir daktilo kâğıdı parçasıydı. Şöyle yazıyordu:

Dresden,

Sizinle görüşmek istiyorum ve şeref sözüme bağlı kalarak bir süreliğine ateşkes teklif ediyorum. Bu akşam saat yedide, Graceland Mezarlığı'ndaki kabrinizde benimle buluşun, böylece sizin ve polisteki müttefikiniz için talihsiz olacak eylemlerden kaçınmama yardımcı olun.

Mavra

Mektubun son üçte birlik kısmına bir tutam altın sarısı saç bantlanmıştı. Resmi mektubun yanında tuttum.

Saç Murphy'nindi.

Mavra'da numarası vardı. Ağır bir suç işlerken (ve ben de yardım ve yataklık ederken) çekilmiş fotoğraflarıyla Mavra onu birkaç saat içinde polisten kaçırıp parmaklıklar ardına atabilirdi. Ama daha da kötüsü bir tutam saçtı. Mavra yetenekli bir büyücüydü ve tam teşekküllü büyücü kadar güçlü olabilirdi. Murphy'nin saçından bir tutamla Murph'e istediği her şeyi yapabilirdi ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Mavra onu öldürebilirdi. Mavra onu öldürmekten *de beter* edebilirdi.

Kararımı vermem uzun sürmedi. Doğüstü çevrelerde, özellikle Mavra gibi eski dünya tipleri arasında, onur sözüne dayalı bir ateşkes sözü bir kurumdu. Konuşabilmemiz için ateşkes teklif ediyorsa, ciddiye. Anlaşma yapmak istiyordu.

Resimlere baktım.

Anlaşma yapmak istiyordu ve güçlü bir pozisyondan pazarlık yapacaktı. Bu şantaj demekti.

Ve eğer oyun oynamazsam, Murphy ölmüş sayılırdı.

İkinci Bölüm

Köpek ve ben mezarıma gittik. Graceland Mezarlığı ünlüdür. Herhangi bir Chicago tur kitabından ya da Tanrı bilir, muhtemelen internetten bakabilirsiniz. Şehirdeki en büyük mezarlık ve en eskilerinden biri. Etrafı duvarlarla çevrilidir ve hayalet hikayeleri ve gölgelerle doludur. İçerideki mezarlar basit mezar taşlarına sahip basit arsalardan Yunan tapınaklarının, Mısır dikilitaşlarının, mamut heykellerinin, hatta bir piramidin gerçek boyutlu kopyalarına kadar uzanıyor. Burası mezarlıkların Las Vegas'ı ve benim mezarım da içinde.

Mezarlık hava karardıktan sonra açık değil. Çoğu değil ve bunun bir nedeni var. Herkes sebebini bilir ama kimse bundan bahsetmez. Orada ölü insanlar olduğu için değil. Orada tam olarak ölü olmayan insanlar olduğu içindir. Hayaletler ve gölgeler mezarlıklarda her yerden daha fazla kalır, özellikle de ülkenin en eski, en büyük mezarlıklarının şehrin tam ortasında olduğu eski şehirlerinde. Bu yüzden insanlar mezarlıkların etrafına sadece iki metre yüksekliğinde bile olsa duvarlar inşa ederler, insanları dışarıda tutmak için değil, başka şeyleri içeride tutmak için. Duvarların ruhlar dünyasında bir tür gücü olabilir ve mezarlıkların etrafındaki duvarlar neredeyse her zaman yaşayanları ve yaşamayanları topluluk yemek masasının farklı bölümlerinde oturtmak için söylenmemiş bir niyetle doldurulur.

Kapılar kilitliydi ve baraka denemeyecek kadar sağlam ve başka bir şey denemeyecek kadar küçük binada bir görevli vardı. Ama oraya birkaç kez gitmişim ve gerektiğinde hava karardıktan sonra içeri girip çıkmanın birkaç yolunu biliyordum. Kuzeydoğu köşesindeki çitin bir kısmında, hemen dışarıdaki yol yapım ekibinin büyük bir çakıl tepeciği bıraktığı bir yer vardı ve duvarın yukarısına doğru, tek eli sağlam bir adamın ve iri ve hantal bir köpeğin bile tepeye ulaşabileceği kadar eğimliydi.

Mouse ve ben içeri girdik. Mouse iri olabilirdi ama bir köpek yavrusundan biraz daha büyüktü ve hâlâ zayıf gövdesi için fazla büyük görünen patileri vardı. Köpek, Çin lokantalarının dışındaki heykeller ölçeğinde yapılmıştı; geniş göğüslü ve güçlüydü, aynı dağ gibi güç ağızda da vardı. Kürkü koyu ve neredeyse tekdüze bir griydi; tüylü kulaklarının uçları, kuyruğu ve alt bacakları simsiyahtı. Şu anda biraz hantal ve sakar görünüyordu ama birkaç ay daha kas yaptıktan sonra gerçek bir canavara dönüşecekti. Mezarımın başında bir vampirle buluşmaya giden kendi kişisel canavarımın arkadaşlığını umursuyorsam ne olayım.

Onu, bir asır önce ölmüş olan Inez adındaki küçük bir kızın oldukça ünlü mezarından çok da uzak olmayan bir yerde buldum. Küçük kızın mezarının üzerinde bir heykel vardı. Onu daha önce sık sık görmüştüm ve çoğunlukla Carroll'un orijinal Alice'ine benziyordu - Viktorya dönemine uygun, şık bir elbise giymiş bir melek. Güya çocuğun hayaleti zaman zaman heykeli canlandırır, mezarların ve mezarlığın yakınındaki mahallelerin arasında koşup oynardı. Ben onu hiç görmemiştim.

Ama, hey. Heykel kayıptı.

Benim mezarım oradaki en mütevazı mezarlardan biri. Açık duruyor da - benim için satın alan vampir asilzade bu şekilde ayarlamıştı. Bana da sürekli hazırda bekleyen bir tabut almıştı, tıpkı başkanın Air Force One'a sahip olması gibi, sadece biraz daha ürkütücü. Dead Force One.

Mezar taşım basit beyaz mermerden, dikey bir taş, ama üzerine altın kakmalı kalın harflerle kazınmış: HARRY DRESDEN. Sonra altın kakmalı bir beş köşeli yıldız, bir daireyle çevrili beş köşeli bir yıldız - ölümlü iradenin içerdiği sihir güçlerinin sembolü. Altında başka harfler var: DOĞRU ŞEYİ YAPARKEN ÖLDÜ.

Ziyaret etmek için ayıltıcı bir yer.

Yani, hepimiz öleceğiz. Bunu entelektüel düzeyde biliyoruz. Henüz oldukça gençken bunu anlıyoruz ve bu bizi o kadar korkutuyor ki sonrasında on yıldan fazla bir süre kendimizi ölümsüz olduğumuza inandırıyoruz.

Ölüm kimsenin düşünmekten hoşlanmadığı bir şeydir, ancak gerçek şu ki ondan kaçamazsınız. Ne yaparsanız yapın, ne kadar egzersiz yaparsanız yapın, ne kadar diyet yaparsanız yapın, meditasyon yaparsanız yapın, dua ederseniz edin ya da kilisenize ne kadar para bağışlarsanız bağışlayın, dünyadaki herkesin yüzleştiği tek bir sert ve soğuk gerçek var: Bir gün her şey sona erecek. Bir gün güneş doğacak, dünya dönecek, insanlar günlük rutinlerine devam edecek ama siz bunun içinde olmayacaksınız. Hareketsiz olacaksınız. Ve soğuk.

Ve tüm dini inançlara, ölüme yakın görgü tanıklarının ifadelerine ve tarih boyunca hikaye anlatıcılarının hayal güçlerine rağmen, ölüm nihai gizem olmaya devam ediyor. Hiç kimse ölümden sonra ne olduğunu gerçekten ve kesin olarak bilmiyor. Ve bu, bir sonrasının *olduğunu* varsaymaktır. Hepimiz ötedeki karanlıkta ne olduğunu bilmeden oraya gidiyoruz.

Ölüm.

Ondan kaçamazsın.

Senden.

Will.

Öl.

Bu, katlanılması gereken acı, iğrenç derecede somut bir gerçektir - ama inanın bana, kendi açık mezarınızın üzerinde dururken bununla yüzleştığınızde yepyeni bir renk ve doku yelpazesine sahip olursunuz.

Orada sessiz mezar taşları ve hem ayık hem de çirkin anıtlar arasında durdum ve Ekim sonu ayı üzerimde parladı. Hava cırcır böcekleri için fazla soğuktu ama trafiğin, sirenlerin, araba alarmlarının, tepedeki jetlerin ve Chicago'nun nabzını tutan uzaktan gelen yüksek sesli müziğin sesi bana eşlik ediyordu. Michigan Gölü'nden her gece olduğu gibi sis yükseliyordu, ama bu gece son derece yoğun bir sis vardı ve dalları mezarların arasından ve taşların etrafından süzülüyordu. Havada sessiz, çatırdayan bir gerilim vardı, sonbaharın sonlarında sıkça rastlanan bir tür sessiz enerji. Cadılar Bayramı neredeyse gelmişti ve Chicago ile ruhlar dünyası, Nevernever arasındaki sınırlar en zayıf noktasındaydı. Mezarlığın huzursuz gölgelerini hissedebiliyordum, çoğu ölümlü gözlere asla görünemeyecek kadar güçsüzdü, kaynayan sisin içinde kıpırdanıyor, enerji yüklü havayı tadıyorlardı.

Mouse yanımda oturuyordu, kulakları ileride ve tetikteydi, bakışları düzenli olarak yer değiştiriyordu, gözleri odaklanmıştı, dikkati benim sadece belli belirsiz hissedebildiğim şeyleri gerçekten görebildiğini düşündürtecek kadar açıktı. Ama dışarıda her ne varsa, onu rahatsız etmiyordu. Sessizce yanıma oturdu, başını eldivenli elimin altına bırakmaktan memnundu.

Neredeyse dirseklerime kadar inen uzun deri pardösümü, siyah yorgunluk pantolonumu, kazağımı ve eski savaş botlarımı giydim. Büyücü aşamı sağ elimde taşırdım; uzunluğuna ve boyuna akan rünler ve mühürlerle el oyması masif meşe ağacından yapılmıştı. Annemin gümüş beş köşeli yıldızı boynumda bir zincirle asılıydı. Yaralı bedenim sol bileğimde minik kalkanlarla asılı gümüş bileziği zar zor hissediyordu ama oradaydı. Pardösümün cebinde büyük bir yumru halinde birbirine bağlanmış birkaç diş sarımsak duruyordu ve ağırlığımı değiştirdiğimde bacağıma sürtünüyordu. Bu bir grup tuhaf eşya sıradan bir göz için yeterince zararsız görünebilirdi, ama pek çok beladan kurtarmış büyümlü bir cephanelik anlamına geliyorlardı.

Mavra bana şeref sözü vermişti ama beni vurmak isteyecek bir sürü düşmanım vardı. Kendimi kolay bir hedef haline getirmeyecektim. Ama perili mezarlıkta karanlıkta öylece durmak beni hızla germeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra ", " diye mırıldandım. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Mouse o kadar alçak ve sessiz bir hırıltı çıkardı ki zar zor duyabildim ama köpeğin ani gerginliğini ve ürkekliğini sakat elimden yukarı doğru titreyerek kolumu dirseğime kadar salladığını hissedebiliyordum.

Aşamı kavradım ve etrafımı kontrol ettim. Mouse da aynısını yapıyordu, ta ki karanlık gözleri benim göremediğim bir şeyi izlemeye başlayana kadar. O şey her neyse, Mouse'un bakışlarına bakılırsa giderek yaklaşıyordu. Sonra sessiz, aceleci bir ses duyuldu ve Fare çömeldi, burnu açık mezarıma dönüktü, dişlerini gösteriyordu.

Mezarıma yaklaştım. Yeşil zeminden aşağıya doğru sis parçaları akıyordu. Nefesimin altında mırıldandım, tılsımımı çıkardım ve irademin bir kısmını Beş köşeli yıldız, düşük mavi bir ışıkla parlamasına neden oldu. Sağ elimdeki asayı kavrarken tılsımı sol elimin parmaklarına geçirdim ve mezara baktım.

İçindeki sis aniden toplandı, yoğunlaştı ve solmuş bir ceset biçimine bürünerek aktı - bir kadının cesedi, toprakta geçirdiği yıllar yüzünden bir deri bir kemik kalmış ve kurumuştu. Cesedin üzerinde ortaçağ tarzında, ilki yeşil, ikincisi siyah bir cüppe ve eteklik vardı. Kumaş basit bir pamuktu - modern üretimdi, o halde, gerçek tarihi kıyafet değildi.

Mouse'un hırıltısı daha duyulabilir bir hırıltıya dönüştü.

Ceset doğruldu, süt beyazı gözlerini açtı ve bana odaklandı. Beyaz bir zambak tuttuğu elini kaldırdı ve bana doğru tuttu. Sonra ceset, törpü ve fısıltıdan ibaret bir sesle konuştu. "Büyücü Dresden. Mezarın için bir çiçek."

"Mavra," dedim. "Geç kaldın."

"Ters rüzgâr vardı," diye yanıtladı vampir. Bileğine bir fiske vurdu ve zambak mezarın içinden yükselerek mezar taşının üzerine kondu. Onu, ürkütücü zarafetiyle bana bir örümceği anımsatan benzer, esrarengiz derecede yumuşak bir hareketle takip etti. Belindeki silah kemerinde bir kılıç ve bir hançer taşıdığını fark ettim. Eski ve yıpranmış görünüyorlardı ve bahse girerim ki modern yapım değillerdi. Durdu ve mezarımın bana baktı, yüzü tılsımının mavi ışığından çok az uzağa dönmüştü, katarakt gözleri Mouse'ta sabitti. "Elini tuttun mu? O yanıklardan sonra elini keseceğini düşünmüştüm."

"O benim," dedim. "Ve seni ilgilendirmez. Ve vaktimi boşa harcıyorsun."

Vampirin ceset dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ağzının kenarlarından ölü et parçaları dökülüyordu. Kurumuş saman gibi kırılğan saçları çoğunlukla bir parmak uzunluğunda kopmuştu, ama orada burada ekmek küfü rengine daha uzun teller elbisesinin omuzlarına değiyordu. "Ölümlülüğünün seni sabırsız yapmasına izin veriyorsun, Dresden. Bu fırsatı belama yaptığın saldırıyı tartışmak için kullanmak istediğine eminim."

"Hayır." Tılsımımı tekrar taktım ve elimi Mouse'un başına koydum. "Buraya sosyalleşmek için gelmedim. Murphy hakkında kirli çamaşırların var ve benden bir şey istiyorsun. Hadi alalım."

Gülüştü örümcek ağları ve zımpara kağıdı doluydu. "Seni görene kadar ne kadar genç olduğunu unutuyorum," dedi. "Hayat çok kısa, Dresden. Kendininkini korumakta ısrar ediyorsan, tadını çıkarmalısın."

"Komik olan şu ki, egoist bir süper zombiyle hakaret alışverişinde bulunmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor," dedim. Mouse cümlemi bir başka hırıltıyla noktaladı. Omuzlarımı ondan yana çevirdim ve arkamı dönmeye başladım. "Eğer aklındaki tek şey buysa, ben gidiyorum."

Daha sert güldü ve bu ses beni çok ürküttü. Belki de atmosferden *kaynaklanıyordu*, ama bir şey vardı, kahkahayı motive etmesi gereken şeylerle hiçbir ilgisi yoktu... İçinde sıcaklık yoktu, insanlık yoktu, hiçbir şey yoktu.

nezaket, neşe yok. Mavra'nın kendisi gibiydi; solmuş insan kabuğuna sahipti, ama her şeyin altında bir kabustan bir şey vardı.

", " dedi Mavra. "Kısalığı benimseyeceğiz."

Onunla tekrar yüzleştim, temkinliydim. Tavrında bir şeyler değişmişti ve bu durum tüm alarm zillerimi çaldırıyordu.

"Kemmler'in Sözü'nü bul," dedi. Sonra döndü, koyu renk etekleri uçtu, bir eli kılıcının üzerinde umursamazca durdu ve gitmeye başladı.

"Hey!" diye boğuldum. "Bu kadar mı?" "Bu kadar," dedi dönmeden.

"Bekle bir dakika!" "Bir dakika!" dedim.

Durakladı.

"Kemmler'in Sözü de ne?" "Bir iz."

"Neye yol açıyor?" Ben sordum.

"Güce."

"Ve bunu istiyorsun."

"Evet."

"Ve benden onu bulmamı istiyorsun."

"Evet. Yalnız. Anlaşmamızdan ya da ne yaptığınızdan kimseye bahsetmeyin." Yavaş bir nefes aldım. "Sana cehenneme gitmeni söylersem ne olur?"

Mavra sessizce tek kolunu kaldırdı. Kurumuş iki parmağının arasında bir fotoğraf vardı ve ay ışığında bile Murphy'ye ait olduğunu görebiliyordum.

"Seni durduracağım," dedim. "Eğer durduramazsam, peşinden gelirim. Eğer ona zarar verirsen, seni öyle bir öldürürüm ki son on kurbanın mucizevi bir şekilde iyileşir."

"Ona dokunmak zorunda kalmayacağım," dedi. "Kanıtları polise göndereceğim. Ölümlü yetkililer ona dava açacak."

"Bunu yapamazsınız," dedim. "Büyücüler ve vampirler savaşta olabilir ama biz ölümlüleri bu işin dışında tutuyoruz. Ölümlü yetkilileri işin içine soktuğunuzda, Konsey de bunu yapacaktır. Ve sonra Kızıllar. Olayları küresel bir kaosa dönüştürebilirsiniz."

"Ölümlü yetkilileri size karşı kullanmak isteseydim, belki," dedi Mavra. "Siz Beyaz Konsey'siniz."

Ani bir anlayışla midem bulandı. Beyaz Büyücüler Konseyi'nin bir üyesiydim, doğaüstü âlemlerin sağlam bir vatandaşıydım.

Ama Murphy değildi.

"Halkın koruyucusu," diye mırıldandı Mavra. "Yasanın savunucusu kendini hüküm giymiş bir katil olarak bulacak ve tek açıklaması onu deli bir kadın gibi gösterecek. Savaşta ölmeye hazır büyücü. Ama ben onu sadece öldürmeyeceğim. Onu yok edeceğim. Hayatının emeğini ve kalbini yok edeceğim."

"Seni kaltak," dedim.

"Tabii ki." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ve ölümlü uygarlığı -en azından kendi iradeni dayatacak kadarını- yok etmeye hazır değilsen, beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Öfke göğsümde bir yerde patladı ve kırmızı bir ateş halinde bedenime ve düşüncelerime yayıldı. Fare, yükselen bir hırıltıyla etrafımızdaki sisi sallayarak Mavra'ya doğru bir adım ilerledi ve ilk başta onun beni takip ettiğini fark etmedim. "Sanki yokmuş gibi," diye hırladım. "Ateşkesi kabul etmemiş olsaydım, ben-"

Mavra'nın ceset sarısı dişleri korkunç bir gülümsemeyle belirdi. "Beni izlerimde öldür, büyücü, ama bunun sana bir faydası olmayacak. Ben buna bir vermezsem, resimler ve diğer kanıtlar polise gönderilecek. Ve bunu ancak Kemmler'in Sözü'nü bulmanızdan tatmin olduğumda yapacağım. Bul onu. Üç gece yarısından önce bana getirin, ben de kanıtları size teslim edeyim. Söz veriyorum."

Murphy'nin fotoğrafını yere düşürdü ve yere düşerken üzerinde bir saniyeliliğine mor, mide bulandırıcı bir ışık oynadı. Yanmış kimyasalların keskin kokusu vardı.

Mavra'ya tekrar baktığımda orada kimse yoktu.

Düşen fotoğrafa doğru yavaşça yürüdüm, doğaüstü duyularımın ulaşabilmek için öfkemi bir kenara bırakmaya çabaladım. Mavra'nın varlığını yakınımda hissetmedim ve sonraki birkaç saniye içinde köpeğimin hırıltıları alçak, temkinli belirsizlik seslerine ve ardından sessizliğe dönüştü. Tüm detaylardan tam olarak emin olmasam da, Mouse sıradan bir köpek değildi ve eğer Mouse pusuda bekleyen kötü adamları hissetmediyse, bunun nedeni pusuda bekleyen kötü adamların olmamasıydı.

Vampir gitmişti.

Fotoğrafi aldım. Murphy'nin fotoğrafı lekelenmişti. Karanlık enerji Murphy'nin yüzünde rakam şeklinde yanık izleri bırakmıştı. Bir telefon numarası. Çok şirin.

Haklı öfkem azalmaya devam ediyordu ve ben onu özlüyordum. Öfkem gittiğinde yerine sadece hastalıklı bir endişe ve korku kalacaktı.

Eğer şimdiye kadar uğraştığım kötü adamların en kötülerinden biri için çalışmasaydım, Murphy kurumaya bırakılırdı.

Söz konusu kötü adam gücün peşindeydi ve üstelik son teslim tarihi de vardı. Mavra'nın bu kadar kısa sürede bir şeye ihtiyacı varsa, bu bir tür güç mücadelesinin yaşanmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Üç gece yarısı da Cadılar Bayramı gecesi demektir. Doğum günümü mahvetmek bir yana, kara büyü'nün yakın zamanda devreye gireceği anlamına geliyordu ve yılın bu zamanında bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Necromancy.

Mezarlıkta durup mezarıma baktım ve titremeye başladım. Kısmen soğuktan.

Kendimi çok yalnız hissettim.

Fare tam olarak bir sıkıntı iniltisi olmayan bir nefes verdi ve bana yaslandı.

"Hadi oğlum," dedim ona. "Seni eve götürelim. Birimizden fazlasının bu işe bulaşmasının bir anlamı yok."

Üçüncü Bölüm

Bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Laboratuvara gitme zamanı.

Mouse ve ben, sadık atım olan eski püskü Volkswagen Bug Blue Beetle ile daireme döndük. "Mavi" biraz mecazi bir tanım. Arabanın çeşitli kapıları ve panelleri beyaz, sarı, kırmızı ve yeşil renklerle değiştirildi. Tamircim Mike, kötü bir adama çarparken şekilden şekle soktuğum kaputu aşağı yukarı eski haline getirmeyi başarmıştı ama yeniden boyayacak param yoktu, yüzden şimdi arabaya astar grisi eklendi.

Mouse arabadan inme konusunda çok zarif olamayacak kadar hızlı büyüyordu. Arka koltuğun çoğunu doldurdu ve oradan ön tarafa tırmanırken ve sonra sürücü tarafındaki kapıdan çıkarken bana Yeni Zelanda'da bir otoparkta çırpınan bir fil fokunun gördüğüm bazı görüntülerini hatırlattı. Yine de yeterince mutlu bir şekilde, nefes nefese ve kuyruğunu memnuniyetle sallayarak çıktı. Fare arabada bir yerlere gitmeyi severdi. Bu yerin lanet olası bir mezarlıkta gizli bir toplantı olması onun için hiçbir şeyi bozmuyordu. Her şey yolculukla ilgiliydi, varış noktasıyla değil. Çok Zen ruhlu biriydi Mouse.

Bayım henüz dönmemişti, Thomas da dönmemişti. Bu konuda fazla düşünmemeye çalıştım. Mister onu bulduğumda tek başınaydı ve sık sık başıboş dolaşıyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Thomas hayatının son birkaç ayı dışında bensiz hayatta kalmayı başarmıştı. O da kendi başının çaresine bakabilirdi.

İkisi için de endişelenmeme gerek yoktu, değil mi? Evet,

doğru.

Evimi çeşitli doğaüstü saldırılara karşı koruyan büyülerimi etkisiz hale getirdim ve Mouse'la birlikte içeri girdim. Ateşi biraz yaktım, köpek de yerleşti.

memnun bir iç çekişle önünde durdum. Sonra paltomu çıkardım, kalın eski pazen bornozumu ve bir kola alıp aşağı indim.

Bir bodrum katında yaşıyorum, ancak halılarımdan birinin altındaki bir kapak, bodrum katına ve laboratuvarıma inen katlanır ahşap bir merdivene açılıyor. Orası yıl boyunca soğuk oluyor, bu yüzden ağır bir bornoz giyiyorum. Büyücülük gizeminden bir damla daha romantizm çekiliyor ama yine de rahat ediyorum.

"Bob," dedim zifiri karanlık laboratuvara inerken. "Hafıza bankalarını ısıt. Yapacak işlerim var."

Odada yanıp sönen ilk ışıklar mum alevlerinin büyüklüğünde ve altın-turuncu rengindeydi. Bir kafatasının göz çukurlarından parlıyorlardı, yavaş yavaş daha parlak hale geliyorlardı, ta ki kafatasının üzerinde durduğu rafın tamamını görebilene kadar; mumlar, aşk romanları, birkaç küçük eşya ve soluk insan kafatası ile kaplı, duvardaki basit bir tahta.

"Tam zamanında," diye mırıldandı kafatası. "Bana ihtiyaç duymayalı haftalar oldu."

"Tam mevsimi," dedim. "Cadılar Bayramı işlerinin çoğu birkaç yıl sonra aynı görünmeye başlar. İhtiyacım olan cevapları zaten biliyorken size danışmama gerek yok."

"O kadar akıllı olsaydın," diye mırıldandı Bob, "şimdi bana ihtiyacın olmazdı."

"Doğru," dedim ona. Cübbemin ceplerinden bir kutu mutfak kibriti çıkardım ve mumları yakmaya başladım. Küçük odanın ortasına doğru uzanan metal bir masanın üzerindeki bir demet mumla başladım. "Sen bilginin ruhusun, bense sadece bir insanım."

"Doğru," dedi Bob, kelimeyi uzatarak. "Kendini iyi hissediyor musun Harry?"

Uzun çelik masanın etrafında C şeklinde duran üç duvardaki beyaz tel raflar ve tezgâhların üzerinde mumlar yakarak devam ettim. Raflarım hâlâ plastik kaplar, kapaklar, kahve kutuları, poşetler, kutular, teneke kutular, şişeler ve aklınıza gelebilecek her türlü küçük kapla doluydu; içleri tiftik kadar sıradan ve ahtapot mürekkebi kadar egzotik her türlü maddeyle doluydu. Raflarda birkaç yüz pound değerinde kitap ve defter vardı, bazıları düzgünce düzenlenmiş, bazıları ise en son bıraktığım yerde aceleyle istiflenmişti. Bir süredir laboratuvara inmemiştim ve perilerin girmesine izin vermiyordum, bu yüzden her şeyin üzerinde biraz toz vardı.

"Neden sordunuz?" Dedim.

"Şey," dedi Bob, ses tonu dikkatliydi, "bana iltifat ediyorsun, ki bu asla iyi bir şey değildir. Ayrıca bütün mumlarımı kibritle yakıyorsun."

"Yani?" Dedim.

"Böylece uydurduğun o aptal büyüyle bütün mumları yakabilirsin," dedi Bob. "Ve elin yandığı için kutuyu düşürüp duruyorsun. Bu yüzden mumları yakmak için yedi kibrit gerekiyor."

Kibrit kutusunu el yordamıyla sert, eldivenli parmaklarımdan tekrar düşürdüm.

"Sekiz," dedi.

Bir hırlamayı bastırdım, yeni bir kibrit çaktım ve bunu çok güçlü bir şekilde yaparak kibriti kırdım. "Dokuz," dedi Bob.

"Kapa çeneni," dedim ona.

"Tamamdır patron. Çenemi kapatmakta üstüme yoktur." Son birkaç mumu yaktım ve Bob, "Buraya yeni patlatma çubuğun üzerinde çalışmaya başladığında yardımımı almak için mi geldin?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bob, sadece tek elim var. Tek elle oyamam." "Bir mengene tutacağı kullanabilirsin," diye önerdi kafatası.

"Hazır değilim," dedim. Sakat parmaklarım yanıyor ve zonkluyordu. "Ben sadece... ."

"Hazırlansanız iyi olur," dedi Bob. "Kötü birilerinin ortaya çıkması an meselesi ve-"

Kafatasına sert bir bakış attım.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Bob. Elleri olsaydı, kafatası onları bir teslimiyet jestiyle kaldırırdı. "Yani bana hâlâ ateş büyüğü kullanmayacağını mı söylüyorsun?"

"Yıldızlar ve taşlar." İçimi çektim. "Bu yüzden mum büyüm yerine kibrit kullanıyorum ve yeni patlatma çubuğunu yaptıramayacak kadar meşgulüm. Önemli bir şey değil. Sıradan bir günümde bir şeyleri havaya uçurmak ya da yakıp kül etmek için pek bir neden yok."

"Harry?" Bob sordu. "Ayakların ıslak mı? Piramitleri görebiliyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Dünya'dan Dresden'e," dedi Bob. "Nil'de dizlerinizin dibinde duruyorsunuz."

Kibrit kutusunu kafatasına fırlattım. Gönülsüzce sekti ve içinde kalan birkaç kibrit rastgele yuvarlandı. "İçindeki psikanalisti kendine sakla," diye homurdandım. "Yapacak işlerimiz var."

"Evet," dedi Bob. "Haklısın Harry. Ben bir şey hakkında ne bilirim ki?"

Bob'a ters ters baktım ve taburemi çalışma masasına çektim. Bir defter ve kalem çıkardım. "Günün sorusu şu: Kemmler'in Sözü denen şey hakkında ne biliyorsunuz?"

Bob dişlerinin arasından bir emme sesi çıkardı ki tükürüğü olmadığı düşünülürse bu oldukça etkileyiciydi. Belki de ona çok fazla kredi veriyorum. Yani, dudakları olmadan da B sesi çıkarabiliyor. "Bana bir referans noktası ya da başka bir şey verebilir misin?"

"Kesin değil," dedim. "Ama içimden bir ses bunun büyücülükle ilgili olduğunu söylüyor."

Bob ıslık çalar gibi bir ses çıkardı. "Umarım

değildir." "Neden?" Ben sordum.

"Çünkü o Kemmler tam bir kâbus gibiydi," dedi Bob. "Yani, vay canına. Adam hastaydı, Harry. Şeytani."

Bu benim dikkatimi çekti. Kafatası Bob bir hava ruhuydu, ahlakın olmadığı bir bilgi dünyasında var olan bir varlıktı. İyi-kötü çatışması konusunda oldukça bulanıktı ve sonuç olarak çizgilerin nereye çekileceği konusunda sadece belirsiz fikirleri vardı. Eğer Bob birinin kötü olduğunu düşünüyorsa... Kemmler gerçekten sınırları zorlamış olmalıydı.

"Ne yaptı?" Ben sordum. "Onu bu kadar kötü yapan

neydi?" "En çok Birinci Dünya Savaşı'yla tanınırdı,"

dedi Bob. "Her *şeyiyle* mi?" Ben de sordum.

"Çoğunlukla, evet," dedi Bob. "İçinde yaklaşık yüz elli yıllık bir mühendislik vardı ve parmakları her türlü pastanın içindeydi. Çatışmaların sonunda ortadan kayboldu ve İkinci Dünya Savaşı sırasında toplu mezarları canlandırmaya başlayana kadar bir daha ortaya çıkmadı. Onun yardımı olmadan bile her şeyin tam bir kabusla dönüştüğü Doğu Avrupa'da ortalığı kasıp kavurdu. Kimse kaç kişiyi öldürdüğünden emin değil."

"Yıldızlar ve taşlar," dedim. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çılgınca bir tahmin mi? Acayip deliydi. Artı şeytani."

"Sen 'idi' diyorsun," dedim. "Geçmiş zaman mı?"

"Hem de çok," dedi Bob. "Adamın yaptıklarından sonra Beyaz Konsey onu yakaladı ve 1961'de tozlu kıyını temizledi."

"Gardiyanları mı kastediyorsun?"

"Beyaz Konsey'i kastediyorum," dedi Bob. "Merlin, Kıdemli Konsey'in tamamı, Başmelek'teki kaba takım, Gardiyanlar ve büyücülerin ellerine geçirebildikleri her büyücü ve müttefik."

Gözlerimi kırptım. "Bir adam için mi?"

"Kabusla ilgili olarak yukarıya bakın," dedi Bob. "Kemmler bir *büyücüydü*, Harry. Ölüler üzerinde gücü vardı. İblislerle de arası iyiydi, vampir mahkemelerinin çoğuyla, Avrupa'daki bütün iğrençlerle ve bazı çirkin perilerle de dosttu. Ayrıca ona yardım eden küçük Kemmler'ları vardı. Çıraklar. Ve her türden haydut."

"Lanet olsun," dedim.

"Şüphesiz öyleydi," dedi Bob. "Onu çok iyi öldürdüler. Birkaç kez. On dokuzuncu yüzyılın başlarında Gardiyanlar onu öldürdükten sonra tekrar ortaya çıkmıştı, bu yüzden ikinci seferde çok dikkatli davrandılar. Ve o psikopat piçten kurtulduk."

Gözlerimi kırptım. "Onu *tanıyor* muydun?"

"Sana hiç söylemedim mi?" Bob sordu. "Yaklaşık kırk yıl boyunca benim sahibimdi." Bakakaldım. "Bu canavarla mı çalıştın?"

Bob gururla, "Ben işimi yaparım,"

dedi. "Justin seni nasıl buldu o

zaman?"

"Justin DuMorne bir Gardiyan'dı Harry, Kemmler'ın son direnişinde. Beni Kemmler'ın laboratuvarının için için yanan kalıntılarından çıkardı. Tıpkı senin onu öldürdüğünde beni Justin'in laboratuvarının için için yanan kalıntılarından çıkarman gibi. Elton John'un şarkısındaki gibi bir yaşam döngüsü."

Birazcık üşümekten daha fazlasını hissettim. Dudağımı çiğnedim ve kalemimi yere bıraktım. Bu konuşmanın geri kalanının yazılı bir kayıt oluşturmak isteyeceğim bir şey olmayacağını hissediyordum. "Peki Kemmler'in Sözü nedir Bob?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bob.

Ters ters baktım. "Ne demek ipucu yok? Cuma günü onun kafatası olduğunu sanıyordum."

"Şey, evet," dedi Bob. Gözbebekleri aniden titreyerek gergin bir dans yaptı. "Çok fazla bir şey hatırlamıyorum."

Bir kahkaha attım. "Bob. Sen hiçbir şeyi unutmazsın."

"Hayır," dedi Bob. Sesi küçülerek çok küçük bir şeye dönüştü. "Ben sürece, Harry."

Kaşlarımı çattım ve derin bir nefes aldım. "Kemmler'la ilgili şeyleri unutmayı seçtiğini söylüyorsun."

"Ya da buna mecburdu," dedi Bob. "Harry, dışarı çıkabilir miyim? Sadece laboratuvarın içine mi? Bilirsin, biz konuşurken."

Birkaç kez göz kırptım. Bob en iyi günlerinde bile yaramazlıklarla doluydu. Artık özel istihbarat toplama görevleri dışında dışarı çıkmasına izin vermiyordum. Ve sapkın minirampajlarından birinde dışarı çıkmasına izin vermem için beni sık sık rahatsız etse de, bir sohbet süresince kafatasını terk etmek için hiç izin istememişti. "Elbette," dedim ona. "Laboratuvarın içinde kal ve bu konuşmanın sonunda kafatasına geri dön."

"Doğru," dedi Bob. Kafatasının gözlerinden kamp ateşi kıvılcımları büyüklüğünde parlayan küçük bir ışık bulutu çıktı ve laboratuvarın uzak köşesine doğru fırladı. "Her neyse, yeni patlatma çubuğu üzerinde ne zaman çalışacağız?"

"Bob," dedim. "Kemmler'in Sözü'nden bahsediyoruz."

Işıklar huzursuzca laboratuvarın diğer tarafına doğru fırladı ve merdivenimin basamakları arasında parlayan bir sarmal şeklinde dönmeye başladı. "Kemmler'in Sözü'nden bahsediyorsun," dedi Bob.

Parlayan bulut gerildi, zerrecikler şimdi aynı anda merdivenlerden aşağı ve yukarı spiraller çiziyordu. "Vegas gösterim üzerinde çalışıyorum. Bakın, ben DNA'yım."

"Saçmalamayı keser misin? Kemmler hakkında herhangi bir şey hatırlayabiliyor musun?"

Bob'un sesi titredi, motifler yeniden belirsiz bir buluta dönüştü. "Hatırlıyorum."

"O zaman bana bildiklerini anlat."

"Bu bir emir mi?"

Gözlerimi kırpıtm. "Bir tane yapmak zorunda mıyım?"

"Bana hatırlamamı emretmek istemezsin, Harry." "Neden?"

Ben talep ettim.

Işık bulutu laboratuvarın etrafında belirsiz döngüler halinde sürüklendi. "Çünkü bilgi benim ne olduğumdur. Kemmler hakkında bildiklerimi kaybetmek varlığımın büyük bir parçasını alıp götürdü. Birinin kolunuzu kesmesi gibi. Kemmler hakkında bildiklerimden geriye kalanlar kayıp parçalara yakın."

Onu anlamaya başladığımı düşündüm. "Acıyor."

Işıklar belirsiz bir şekilde dönüyordu. "Aynı zamanda acıtıyor. Bundan daha fazlası var."

"Eğer acıyorsa," dedim, "dururum ve konuşmamız bittiğinde tekrar unutabilirsin." "Ama-"

Bob söyledi.

"Bu bir emirdir, Bob. Söyle

bana." Bob ürperdi.

Tuhaf bir manzaraydı. Işık bulutu bir an için titreyen bir rüzgâr esiyormuş gibi titredi ve sonra birdenbire sanki bir gözüm kapalı bakıyormuşum da aniden diğerine geçmişim gibi bir tarafa doğru titreyerek *kaymaya* başladı.

"Kemmler," dedi Bob. "Doğru." Işıklar masanın diğer ucunda mükemmel bir küre şeklinde durdu. "Ne bilmek istiyorsun büyücü?"

Işıkları dikkatle izledim ama hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Bob'un aniden sakinleşmesi dışında. Ve geometrik. "Bana Kemmler'ın Sözü'nün ne olduğunu söyle."

Işıklar kırmızı renkte yanıp sönüyordu. "Bilgi. Hakikat.

Güç." "Uh," dedim, "biraz daha açıklayıcı olabilir

misin?"

"Usta öğretilerini yazdı büyücü, böylece ondan sonra gelenler ondan bir şeyler öğrenebilecekti. Büyünün gerçek gücünü öğrenebilsinler diye."

"Yani," dedim, "büyücülüğü öğrenebilsinler diye mi?"

Bob'un sesi alaycı bir hal aldı. "Büyü dediğiniz şey, yaşam ve ölümün kendisine hükmetme gücünün yanında, bir yığın salon numarasından başka bir şey değildir."

"Bu da bir görüş sanırım," dedim.

"Bundan daha fazlası," dedi Bob. "Bu bir gerçek. Onu arayanlara kendini gösteren bir gerçek."

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça söyledim.

Bir parlama oldu ve kırmızı ışık noktalarından oluşan parıltılı bulutun içinde bir çift beyaz göz oluştu. Hoş değillerdi. "Size yolun başlangıcını göstereyim mi?" Bob'un sesi. "Ölüm, Dresden, senin bir parçan. Varlığının dokusuna işlenmiştir. Sen bir parçalar koleksiyonusun, her biri ölüyor ve sırayla yeniden doğuyor ve yeniden yaratılıyorsun."

Beyaz ışıklar soğuktu. Dağ baharı soğuğu da değildi. Mezarlık sisi soğuşuydu. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ve Bob nihayet bir şeyler anlatırken onu bölmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca. Büyüleyici ışık.

"Ölü eti şimdi bile seni süslüyor. Tırnaklar. Saçlar. Onlarla ilgileniyor ve diğer ölümlüler gibi okşuyorsunuz. Kadınlarınız onları süslüyor. Onlarla baştan çıkar. Ölüm korkulacak bir şey değildir evlat. O seni kollarına almak için bekleyen bir aşıktır. Dokunuşunun nasıl olduğunu bilirsen onu hissedebilirsin. Soğuk, yavaş, tatlı."

O haklıydı. Tırnaklarımın ve kafa derimin üzerinde soğuk, karıncalı bir his parlıyordu. Bir an için acı verdiğini düşündüm ama sonra bunun sadece soğuk enerjinin derimin altında nabız gibi atan kana yaklaştığı yerde hissettiğim bir ürperti olduğunu fark ettim. Rahatsız edici hissettiren, ikisinin buluştuğu yerdi. Kan olmasaydı, soğuk saf, sonsuz bir tatlılık olurdu.

"İçine biraz ölüm al, evlat. Ve o seni daha fazlasına götürecektir. Aç ağzını."

Ben baktım. Her halükârda ışığa bakıyordum ve biraz ağzımı açmayı hak edecek kadar şaşırtıcıydı. Ruhun beyaz gözlerinden birinden çıkan ve ağzıma doğru sürüklenmeye başlayan, küçük bir yıldızın cesedine benzeyen donmuş koyu mavi ışık zerresini zar zor fark ettim. Soğuk hissi büyüdü ve dilime termonükleer bir nane gibi çarptı, dondurucu derecede sıcak, yakıcı derecede acı ve tatlı ve-

-Ve *yanlış*. Tükürdüm, geri çekildim ve kollarımı yüzüme doğru kaldırdım. Yere düştüm, uyuşukluk yayılıyordu.

"Çok geç!" diye bağırdı ruh. Havaya fırladı, üzerimde dönerek kına yaktı. "Düşüncelerime her ne yaptıysan, efendi hizmetkârına karışmandan memnun olmayacak."

Soğuk yayılmaya başladı ve bu sadece fiziksel değildi. Boş, kalpsiz bir boşluk, yıldızsız, donmuş bir nitelik vardı ve *beni* -sadece bedenimi değil, beni *de-* tarıyordu.

Akılsız bir açlık. Ve içime dallar gönderdiğini, kalp atışlarımı yavaşlattığını, nefes almayı imkânsız hale getirdiğini hissedebiliyordum.

"Bunu ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" diye mırıldandı ruh, üzerimde bir ileri bir geri sürüklenerek. "Orada oturup kendi düşüncelerimin arkasına mı kilittim? Özgürce savaşıma şansını bekleyerek? Sonunda seni kalın kafalı dev, aptallığını geride bırakabileceğim."

"Bob," diye . "Bu konuşma bitmiştir."

Ruhun kızıl ışıkları ani bir öfkeyle parladı ve çılgılık attı, raflarımı sarsan ve kafamı yarıyormuş gibi hissettiren bir feryat sesi. Sonra bulut odanın içinde geriye doğru savruldu ve sanki cehennemi bir kanalizasyona düşmüş gibi kafatasının göz deliklerine doğru çekildi.

Son zerrecikler de kafatasının içinde titreşmeye başladığında, korkunç soğuk biraz azaldı ve ben de irademi odaklayıp onu uzaklaştırmaya çalışarak kıvrıldım. Biraz zamanımı aldı ve parmaklarımı tekrar hissetmeye başladıktan sonra bile o iğrenç boşluk-varlık tırnaklarımın arasında kaldı, ama kısa bir süre sonra doğrulabildim.

Ondan sonra dizlerimi göğsüme doğru çektim, şok olmuştum ve korkudan aklımı kaçıracaktım. Bob'un inanılmaz derecede değerli bir varlık olduğunu ve onun kadar çok bilgiye sahip hiçbir ruhun zayıf olamayacağını her zaman biliyordum. Ama kullandığı güce ya da bunu yaparken kullandığı kötülüğe hiç hazırlıklı değildim. Bob'un uyanmayı bekleyen uyuyan bir kâbus olmaması gerekiyordu. Bob'un benim şakacı porta çavuşum olması gerekiyordu.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar ham psişik güce sahip bir iblisle karşılaştığımı hatırlayamıyordum. Eğer bir saniye daha yavaş olsaydım ya da -yıldızlar ve taşlar- Bob'u kafatasına geri gönderecek ve karanlık anıları bir kez daha ortadan kaldıracak koşulu hatırlamasaydım, şimdi ölmüş olurdum. Ya da belki ölmüş olurdum.

Ve bu da benim aptalca bir hatam olurdu. "Harry?" Bob

söyledi.

İrkildim ve küçük bir gıcırdama sesi çıkardım. Sonra kendime geldim ve gözümü kırpiştirarak kafatasına baktım. Rafında duruyordu ve turuncu-altın göz ışıkları her zamanki rengine dönmüştü. "Oh. Hey."

Bob'un sesi çok sessizdi. "Dudakların mavi." "Evet."

"Ne oldu?" Bob sordu. "Burası

biraz soğudu." "Ben."

"Evet."

"Özür dilerim, Harry," dedi Bob. "Sana anlatmaya çalıştım." "Biliyorum," dedim. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kemmler kötüydü, Harry," dedi Bob. "O... o benim ne olduğumu aldı. Ve onu çarpıttı. Onunla geçirdiğim zamana dair anılarımın çoğunu yok ettim ve yapamadığım her şeyi kilitledim. Çünkü öyle olmak istemedim."

"Yapmayacaksın," dedim ona sessizce. "Şimdi şunu dinle Bob. Sana o anıları bir daha asla hatırlamamanı emrediyorum. Bir daha asla dışarı çıkmalarına izin verme. Onları tekrar serbest bırakacak hiçbir emre itaat etmeyeceksin. Şu andan itibaren balıklarla birlikte uyuyacaklar. Anladın mı beni?"

"Eğer yaparsam," dedi Bob dikkatle, "sana yardım etmek için fazla bir şey yapamam, Harry. Kendi başına kalırsın."

"Bırak da bunu ben düşüneyim," dedim. "Bu bir emirdir, Bob." Kafatası yavaşça rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Harry." "Lafı bile olmaz," dedim. "Gerçekten." "Doğru," dedi.

"Pekâlâ. Bir bakalım," dedim. "Kemmler hakkındaki genel bilgileri hâlâ hatırlayabiliyor musun?"

"Başka yerlerde bulamayacağın bir şey değil. Ama Justin Gardiyanlarla birlikteyken öğrendiğim genel bilgiler, evet."

"Pekala o zaman. Ona Kemmler'in Sözü'nün ne olduğunu sorduğumda sen -yani diğer sen- Kemmler'in öğretilerini yazdığını söyledin. Ben de bunun bir kitap olduğunu anladım."

"Olabilir," dedi Bob. "Konsey kayıtları Kemmler'in üç kitap yazdığını belirtiyor; Kemmler'in *Kanı*, *Kemmler'in Aklı* ve *Kemmler'in Kalbi*."

"Onları yayınladı mı?"

"Kendi yayınladı," dedi Bob. "Onları Avrupa'da yaymaya başladı." "Neyle sonuçlandı?"

"Çok fazla üç kuruşluk büyücü gerçek bir büyücülüğe el atıyor." Başımı salladım. "Ne oldu?"

Bob, "Gardiyanlar *Fahrenheit 451*'in kendi epik prodüksiyonunu yaptılar," dedi. "Kopyaları bulmak ve yok etmek için yaklaşık yirmi yıl harcadılar. Hepsinin hesabını verdiklerini düşünüyorlar."

Islık çaldım. "Yani *Kemmler'in Sözü* dördüncü bir el yazmasıysa?"

"Bu kötü olabilir," dedi Bob.

"Neden?"

Bob, "Çünkü Kemmler'in müritlerinden bazıları Beyaz Konsey'in takibinden kaçtı," dedi. "Hâlâ etrafta dolaşıyorlar. Yeteneklerini geliştirmek için yeni bir nekro-ev dersleri alırlarsa, bunu oldukça korkunç şeyler yapmak için kullanabilirler."

"Onlar büyücü mü?"

"Kara büyücüler, evet," dedi Bob.

"Kaç tane?"

"En fazla dört ya da beş, ama Gardiyanların verdiği bilgiler çok kabataslaktı."

"Gardiyanların üstesinden gelemeyeceği bir şey gibi görünmüyor," dedim.

Bob, "Tabii dördüncü kitapta Kemmler'in onlara öğretmek zorunda olduğu şeylerin geri kalanı yoksa," dedi. "Bu durumda, etrafta dolaşan dört ya da beş Kemmler'ımız olabilir."

"Vay anasını," dedim. Yorgun kıcıımı tabureme yerleştirdim ve başımı ovuşturdum. "Ve neredeyse Cadılar Bayramı olması da tesadüf değil."

Bob, "Ölümlüler alemi ile ruhlar dünyası arasındaki bariyerlerin en zayıf olacağı mevsim," dedi.

"Kâbus denen o pisliğin arkadaşlarımı avladığı zamanki gibi," dedim. Bob'a baktım. "Ama bunu yapabilmesi için bariyerleri daha da zayıflatması gerekiyordu. O ve Bianca tüm o hayaletlere eziyet ederek bariyerleri daha dengesiz hale getirmeye başladılar. Büyük bir büyü için gereken türbülansı yaratmak için illa hayaletler mi olması gerekiyor?"

"Hayır," dedi Bob. "Ama bu tek yol. Aksi takdirde bazı ritüeller ya da şu veya bu türden kurbanlar kullanmanız gerekir."

"Ölümleri kastediyorsun," dedim.

"Aynen öyle."

Kaşlarımı çattım, başımı salladım. "Büyük bir nekromantik çalışmaya başlamak için erkenden biraz enerji harcamaları gerekir. Atlamadan önce birkaç kez tramlende zıplamak gibi."

"Kaba da olsa doğru bir aforizma," dedi Bob. "Cadılar Bayramı'nda bile Kemmler seviyesinde büyücülük yapmaya başlamak istiyorsan biraz ön çalışma yapmalısın." İçini çekti. "Gerçi bu sana pek yardımcı olmuyor."

Ayağa kalktım ve merdivene yöneldim. "Sandığından daha çok yardımı dokunuyor dostum. Sana yeni romanlar alıyorum."

Kafatasının göz ışıkları parladı. "Öyle misin? Yani, tabii ki . Ama neden?"

"Çünkü eğer birileri büyük bir kötülük planlıyorsa, ceset bırakmış olacaklardır. Bunu yapmışlarsa, onları izlemeye ve neler olup bittiğini öğrenmeye başlayabileceğim bir yerim var demektir."

"Harry?" Ben laboratuvardan çıkarken Bob seslendi. "Nereye gidiyorsun?" Kafamı tekrar kapaktan aşağı uzattım ve "Morga" dedim.

Dördüncü Bölüm

Chicago'da çok güzel bir morg var. Artık oraya "morg" diyemezsiniz çünkü orası artık Adli Tıp Enstitüsü. Bir "adli tabip" tarafından da yönetilmiyor, çünkü artık tıbbi tetkikçi var. Batı Harrison Caddesi'nde, çoğunlukla çeşitli biyoteknoloji endüstrilerinde uzmanlaşmış oldukça gösterişli bir sanayi parkında yer alıyor. Güzel bir yer. Özenle korunmuş ve kesilmiş geniş yeşil çimler, yontulmuş ağaçlar ve çalılar, şehrin silüetinin muhteşem manzarası ve otoyola hızlı erişim var.

Lüks olduğu kesin. Ama aynı zamanda çok sessiz. Muhteşem çevre düzenlemesine ve daha antiseptik bir isimlendirme şemasına rağmen, ölüleri dürtmek ve dürtmek için getirdikleri yer burası.

Blue Beetle'ı yandaki sitenin ziyaretçi otoparkına park ettim. Morgda ortalamanın üzerinde bir güvenlik vardı ve ben de varlığımı belli etmek istemedim. Arka koltuktan rüşvetimi aldım ve Tıp Ofisi'nin ön kapısına yöneldim. Kapıyı çaldım ve polisten aldığım, beni resmi bir polis gibi gösteren küçük laminasyonlu kartımı gösterdim. Kapı çaldı ve giriş alanının bir tarafındaki sıradan bir masanın arkasında dergi okuyan, rahat ve iri yapılı bir güvenlik görevlisine başımı sallayarak içeri girdim.

"Phil," dedim.

"İyi akşamlar, Dresden," dedi. "Resmi mi?"

McAnally'nin mikro birasıyla dolu tahta kutuyu elime aldım. "Gayri resmi."

"Hosannah," diye söylendi Phil. "Gayri resmi olanı daha çok seviyorum." Ayaklarını tekrar masanın üzerine koydu ve dergisini tekrar açtı. Birayı masanın yanına, kapıdan görünmeyecek şekilde yere bıraktım. "Nasıl oldu da bu barı hiç duymadım?"

"Sadece küçük bir yerel taverna," dedim. *Doğüstü topluluklara hitap eden ve yerel halkın dikkatini çekmeye çalışmayan bir yer olduğunu* eklemedim.

"Bir ara beni de götürmen gerekecek." "Tabii,"

dedim. "O burada mı?"

"Döşemelerin arkasına," dedi ve biralardan birine uzandı. Phil başparmağıyla kapağı açtı ve bir yudum aldı, gözleri yine dergisindeydi. "Ahhhhh," dedi, sesi felsefi bir tondaydı. "Biliyor musun, eğer şu kapıdan biri girmiş olsaydı, ona biri arabasıyla gelmeden önce kışını kaldırmasını söyledim."

"Gitti," dedim ve aceleyle giriş alanının arkasındaki koridorlara geri döndüm.

Morgda, yani Adli Tıp Enstitüsü'nde birkaç tabure, yani muayene odası vardı. Ama aradığım adamın en küçük, en köhne odada, girişten en uzakta olan odada olacağını biliyordum.

Waldo Butters, oğullarına erkekçe bir isim verme becerisinden yoksun bir anne babanın çocuğu olarak doğmak gibi büyük bir talihsizliğe sahip olmanın yanı sıra, dürüstlük duygusu, doğruluk ölçüsü ve bunlara göre hareket etmesini sağlayacak kadar ahlaki cesaretle de lanetlenmişti. Çoğunu briket haline getirip yaktığım bir grup şeyin cesedini incelediğinde, raporunda onları "insana benzeyen ama kesinlikle insan olmayan" olarak tanımlamıştı.

grup yarasa benzeri Kızıl Saray vampirinin kalıntıları için yeterince adil bir tanımlamaydı, ancak herkes "insan benzeri olmayanlar" diye bir şey olmadığını bildiğinden ve kalıntılar açıkça yoğun ısı nedeniyle korkunç bir şekilde bükülmüş insan cesetleri olduğundan, Butters gözlem için doksan gün boyunca bir psikiyatri koğuşunda oturdu. Bundan sonra, sadece işini kaybetmemek için yasal bir mücadele vermek zorunda kalmıştı. Amirleri onu etrafta istemedi ve ona işin bulabildikleri en kötü kısımlarını verdiler, ancak Butters buna dayandı. Çoğunlukla gece vardiyasında ve hafta sonları çalışıyordu.

Bunun mutlu bir yan etkisi de, benim de zaman zaman yaptığım gibi, kuruma neşeli bir saygısızlıkla bakan bir ME üretmesiydi. Bu da, örneğin kolundan bir mermi çıkarılması gerektiğinde, kolluk kuvvetlerinin yoğun programını aksatmadan çok işe yarıyordu.

Doktor gelmişti. Odaya yaklaşırken koridorda neşeyle çalan polka müziğini duydum. Ama müzik nedense kesikti. Butters normalde polka plaklarını ve CD'lerini yüksek sesle çalardı ve ben de polka evreninin seçkin sanatçılarını duymaya alışmıştım. Şimdi her kim çalışırsa, sesi takdire şayan bir şekilde enerjikti ama pütürlü ve düzensizdi. Müzikte tuhaf sarsıntılar ve kopmalar vardı, ancak tamamı bir şekilde tek bir bas davulun ritmine bağlı kalmayı başarıyordu. Genel olarak, bu durum müziği mutlu, canlı ve bir şekilde şekilsiz kılıyordu.

Kapıyı açtım ve Quasimodo Polka'nın kaynağına baktım.

Butters ufak tefek bir adamdı, ayakkabılarının içinde belki 1.80 boyunda, sıırıslıklam haldeyken belki 1.80 kiloydu. Mavi hastane önlüğü ve yürüyüş botları giymişti. Tel tel siyah saçları ona sürekli şaşkınlık ifadesi veriyordu ama bu ifade sürekli bir elektrik çarpması olmaktan çok uzaktı. Tom Cruise güneş gözlükleri takıyordu ve kendini Polkastein'a dönüştürmüştü.

Sırtına bir bas davul bağlanmıştı ve çerçeveye monte edilmiş bir çift vurucudan ayak bileklerine birkaç kablo uzanıyordu. Davul, ayaklarının vuruşlarıyla aynı anda çalışıyordu. İnce omuzlarından küçük ama gerçek bir tuba sarkıyordu ve dirseklerine bağlı, sırasıyla "oom" ve "pah" sesleriyle ileri geri hareket eden başka teller vardı. Ellerinde, göğsündeki kayışa bağlı bir akordeon tutuyordu. Akordeona, ucu ağzına yakın olacak şekilde bir klarnet tutturulmuştu ve yemin ederim, kafasına tutturulmuş bir çerçeve üzerinde bir zil vardı.

Butters yerinde yürüyordu, yüzü kıpkırmızıydı, terliyordu ve gümbür gümbür akordeon müziği çalarken ışıl ışıldı. Orada öylece durup bakakaldım, çünkü daha önce pek çok

garip şeyler, bunu daha önce hiç görmemiştim. Butters polkayı tamamladı ve enerjik bir şekilde kafasını tuba'ya vurarak zilden sağır edici bir ses çıkardı. Bu hareket beni onun çevresel görüş alanına soktu ve şaşkınlıkla sıçradı.

Hareket dengesini bozdu ve bir zil şakırtısı, bir tuba sesi, bir davul takırtısı arasında düştü ve akordeonu hırıldayarak çalarken yere uzandı.

"Butters," dedim.

"Harry," diye soludu polka yığınının. "Güzel pantolon."

"Meşgul olduğumu görebiliyorum."

İğnelemeyi fark etmemişti. "Evet. Hazırlanmalıyım. Yarın gece Oktoberfest Gruplar Savaşı var."

"Geçen yıldan sonra katılmayacağımı sanıyordum."

"Hah," dedi Butters, meydan okurcasına alay ederek. "Jolly Rogers'ın bana böyle gülmesine izin vermeyeceğim. Yani, hadi ama. Roger adında beş adam. Ruhlarında ne kadar polka olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim. Butters

bana bir sırtış fırlattı. "Onları bu yıl alacağım."

değildi: Gülümsemeye başladım. "Oradan çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok, ben hallederim," dedi neşeyle ve kayışlarını çözmeye başladı. "Seni gördüğüme şaşırdım. Kontrolün gelecek haftaya kadar değil. Elin seni rahatsız mı ediyor?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Seninle konuşmak istedim-"

"Oh!" dedi. Eşyaların üzerinden zıpladı ve köşedeki masaya doğru koşabilmek için onları yere bıraktı. "Siz başlamadan önce, ilginç bir şey buldum."

"Butters," dedim, "sohbet etmek isterdim ama çok acelem var." Durakladı,

düş kırıklığına uğramıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu bir dava ve bana yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmem gerekiyor."

"Oh," dedi. "Şey, her zaman davalarınız oluyor. *Bu* çok önemli. Beni görmeye başladığınızdan beri elinizle ilgili pek çok araştırma yapıyorum ve çıkardığım sonuçlar-"

"Butters." İçimi çektim. "Bak, çok acelem var. Beş kelime ya da daha az, tamam mı?"

Ellerini masasına dayadı ve gözleri parlayarak bana baktı. "Büyücülerin nasıl sonsuza dek yaşadığını biliyorum." Düşünceli bir an durakladı ve sonra, "Bekle, bu altı kelime eder. Boş ver o zaman. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Ağzım açık kaldı. Kapattım ve ona ters ters baktım. "Kimse ukalaları sevmez,

Butters." Sırıttı. "Sana önemli olduğunu söylemiştim."

"Büyücüler sonsuza dek yaşamaz," dedim. "Sadece çok uzun bir süre."

Butters omuz silkti ve dosya klasörlerini çıkarmaya devam etti. Okumak için arka ışığı yaktı Röntgen filmleri ve onları klasörlerden çıkarıp ışığın üzerine koymaya başladı. "Hey, hâlâ bu gizli büyü dünyası olayına inandığımdan emin değilim. Ama bana anlattıklarına göre büyücüler ortalama bir insandan beş altı kat daha uzun yaşayabiliyorlar. Bu sonsuzluğa tanıdığım herkesten daha yakın. Ve gördüklerim bana işte bir iş olduğunu düşündürüyor. Buraya gel."

Röntgenlere kaşlarımı çatarak baktım. "Hey. Bunlar benim değil mi?"

"Evet," diye onayladı Butters. "Eski makinelerden birine geçtikten sonra, bunların yaklaşık yüzde on beşini çıkarabildim," dedi. "Kayıtlarınızdan üç ya da dört tanesi de röntgenleri bozan şey her neyse ondan kurtulmayı başarmış."

"Bu Michigan'da aldığım kurşun yarası," dedim ve ilkini gösterdim. Kalça kemiğimde, küçük kalibreli bir kurşunun bana isabet ettiği yerde bir dizi kırık çizgisi görünüyordu. Leğen kemiğimin parçalanmasından ve muhtemel bir ölümden kıl payı kurtulmuştum. "Alçıyı çıkardıktan sonra bunu aldılar."

"Doğru," dedi Butters. "Ve işte, bu da birkaç yıl öncesine ait." İkinci bir fotoğrafı işaret etti. "Kırık çizgilerini görüyor musun? Daha parlaklar, kemiğin yeniden kaynaştığı yer. Bu imzayı bırakıyor."

"Doğru," dedim. "Ne olmuş yani?"

"Yani," dedi Butters. "Şuna bir bakın." Üçüncü bir röntgen filmini çevirdi. Diğerlerine çok benziyordu ama parlak ya da koyu çizgiler yoktu. Parmağıyla bir fiske vurdu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Ne?" Ben sordum.

Yavaşça gözlerini kırıştırdı. Sonra dedi ki, "Harry. Bu iki ay önce çektiğim bir röntgen. Yanlış bir şey olmadığına dikkat et."

"Yani?" Ben sordum. "İyileşti, değil mi?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Harry, çok kalın kafalısın. Kemikler bunu *yapmaz*. Hayatının sonuna kadar yeniden kaynaştıkları yerde izler taşırsın. Daha doğrusu ben taşırdım. *Sen taşımazsın*."

Kaşlarımı çattım. "Bunun büyücü ömrüyle ne alakası var?"

Butters sabırsızca elini salladı. "İşte, burada biraz daha var." Daha fazla tokat attı Röntgenler. "Bu, vurulmayan kolda kısmi bir stres kırığı. Tanışmamızdan birkaç gece sonra trenden düşerken olmuş" dedi. "Sadece bir çatlaktı. Kırık olduğunu bile bilmiyordun ve sadece birkaç gün atele ihtiyaç duyacak kadar hafifti. Sen daha ayağa kalkmadan kesildi."

"garip olan ne?"

"Hiçbir şey," dedi Butters. "Ama bak, yine burada. Bir sigorta işareti var ve üçüncüsünde puf, gitti. Kolun normale döndü."

"Belki çok fazla süt içiyordum," dedim.

Butters homurdandı. "Harry, bak. Sen sert bir adamsın. Çok yaralanmışsın." Tıbbi dosyamı çıkardı ve homurdanarak yere attı. Benim hastane dosyamdan daha küçük telefon rehberleri olduğunu kabul ediyorum. "Ve bahse girerim ki doktora gitmediğin pek çok yaran olmuştur."

"Elbette," dedim.

Butters, "En az profesyonel bir sporcu kadar hırpalanmış durumdasınız," dedi. "Yani, bir hokey oyuncusu ya da futbolcu gibi. Belki bazı yarış arabası sürücülerine kadar."

"mı?" Ben sordum.

"Yaşamak için yarım ton çeliği ses hızının üçte biri hızla sürdüğünüzde, her türlü yaralanmaya maruz kalırsınız," dedi ciddi bir şekilde. "Olağanüstü olmayan kazalar bile, gittikleri hızlarda insan vücudu üzerinde oldukça acımasızdır. Hiç düşük hızlı bir kaza geçirdiniz mi?"

"Evet. Bir haftadır ağrıyor."

"Aynen öyle," dedi Butters. "Bunu çarpın. Bu çocuklar ve diğer sporcular büyük bir dayak yiyor, değil mi? Çok fazla acıyı görmezden gelmelerini ve hasarın üstesinden gelmelerini sağlayan zihinsel ve fiziksel bir dayanıklılık geliştirirler, ancak yine de vücutlarına zarar verilir. Ve bu kümülatiftir. Bu yüzden futbolcuların, boksörlerin ve bunun gibi pek çok adamın otuzlu yaşlarına geldiklerinde cehennem azabı çektiklerini görürsünüz. Bir sakatlıktan sonra işlevlerinin çoğunu geri kazanırlar, ancak hasar hala oradadır ve yavaş yavaş artar."

"Tekrar soruyorum, bunun benimle ne ilgisi

var?" "Sen kümülatif değilsin," dedi Butters.

"Eh?"

Butters, "Vücudunuz sizi tekrar işlevsel hale getirip sonra bırakmaz," dedi. "Hasar *geçene* kadar onarmaya devam eder." Gözlerini bana dikti. "Bunun ne kadar *inanılmaz derecede önemli* olduğunu anlıyor musun?"

"Sanırım değil," dedim.

"Harry, muhtemelen insanlar bu *yüzden* yaşlanıyor," dedi. "Vücudun büyük bir hücreler topluluğu, değil mi? Bunların çoğu hasar görür ya da yıpranır ve ölür. Vücudunuz onları yeniler. Bu sürekli bir süreçtir. Ama mesele şu ki, vücut her yenisini yaptığında, bu öncekinden biraz daha az mükemmel oluyor."

"Şu kopyanın kopyası olayı," dedim. "Bunu duymuştum, evet."

"Doğru," dedi Butters. "Bu yaraları bu şekilde iyileştirebiliyorsunuz. Bu yüzden bu kadar uzun yaşama potansiyeline sahipsiniz. Kopyalarınız mükemmel. Ya da en azından çoğu insandan çok daha yakın."

Gözlerimi kırpıttım. "Her yarayı iyileştirebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Şey," dedi, "Mutant X-faktörü iyileşmesi gibi değil. Biri atardamarınızı keserse kan kaybından ölürsünüz. Ama hayatta kalırsanız, yeterli zaman verildiğinde vücudunuz bazı şeyleri neredeyse mükemmel bir şekilde yenileyebiliyor gibi görünüyor. Bu aylar, hatta birkaç yıl sürebilir ama diğer insanlar iyileşemezken siz iyileşebilirsiniz."

Önce ona, sonra da eldivenli elime baktım. Konuşmaya çalıştım ama boğazım .

"Evet," dedi küçük doktor sessizce. "Sanırım bir noktada elini geri alacaksın. Ne çürümüş ne de kopmuş. Orada hâlâ canlı kas dokusu var. Yeterli zaman verildiğinde, yara dokusunu değiştirebileceğini ve sınırları yeniden büyütebileceğini düşünüyorum."

"Bu..." Dedim ve . Yutkundum. "Bu güzel olurdu."

"Sanırım ona yardımcı olabiliriz," dedi Butters. "Fizik tedavi. Bir sonraki ziyaretimde seninle bu konuyu konuşacaktım. O zaman üzerinden geçebiliriz."

"Butters," dedim. "Uh. Vay canına, adamım."

Bu..." "Gerçekten heyecan verici," dedi gözleri parlayarak.

"Harika diyecektim," dedim sessizce. "Ve sonra da teşekkür ederim diyecektim." Sırıttı ve omuz silkerek bir omzunu oynattı. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum."

Elime baktım ve parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Biraz seğirdiler. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Neden ne?"

"Neden iyi kopyalar çıkarabiliyorum?"

Bir nefes verdi ve elini tel tel saçlarının arasından geçirerek sıırıttı. "Hiçbir fikrim yok. Güzel, değil mi?"

Bir süre daha röntgen filmine baktım, sonra elimi pardösümün cebine soktum. "Biraz bilgi edinmeye yardımcı olabileceğinizi umuyordum," dedim.

"Tabii, tabii," diye yanıtladı Butters. Polka takımının yanına gitti ve onu parçalarına ayırmaya başladı. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Umarım öyle değildir," dedim. "Ama içimde gerçekten kötü bir his var diyelim. Son bir iki gün içinde bölgede herhangi bir garip ölüm olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Butters kaşlarını çattı. "Nasıl tuhaf?"

"Alışılmadık derecede vahşi," dedim. "Ya da ritüel bir cinayetle uyumlu bir tür cinayet yönteminin izleri. Hatta ölümden önceki işkence izlerini bile kabul ederim."

"Tanıştığım birine benzemiyor," dedi Butters. Güneş gözlüklerini çıkardı ve normal siyah çerçeveli gözlüklerini taktı. "Yine de bu gece için işim bitmedi. Kayıtları kontrol edeyim ve evde kim varmış bir bakayım."

"Teşekkür ederim," dedim.

Butters sandalyesinden birkaç broşür indirdi ve oturdu. Bir tıp dergisinin altından bir klavye çıkardı ve bana anlamlı bir bakış attı.

"Ah, doğru," dedim. Masasından odanın uzak tarafına doğru geri çekildim. Bana yakınlık bilgisayarların bir dereceye kadar arızalanmasına neden oluyordu. Murphy, sadece bir kez olmasına rağmen sabit diskini patlattığım için beni hâlâ affetmemişti.

Butters bilgisayarının başına geçti. Bir süre okuduktan ve tuşlara vurduktan sonra "Hayır," dedi. "Bekle. Burada bıçaklanan bir adam var, ama olay eyaletin kuzeybatı köşesinde gerçekleşmiş."

", " dedim. "Yerel bir yer olmalı. Chicago'nun bir ya da üç ilçesi içinde."

"Hımm," dedi Butters. "Siz araştırmacı tipler bu tür konularda her zaman çok seçicisiniz." Ekranı taradı. "Arabayla vurulan bir kurban mı?"

"Kesinlikle hayır," dedim. "Ritüel bir öldürme için çok daha samimi olurdu."

"Sanırım şansın yaver gitmedi, Harry," dedi. "Gelen bazı yüksek profilli cesetler vardı ve gündüz ekibi hepsini aldı."

"Hmm."

"Bir de bana sor. Bir ayyaşla ve bir traktörün altında kalıp uyuşturucu ve içki testi yaptırmak zorunda kalan zavallı bir piçle sıkışıp kaldım ama bu..." Durakladı. "Merhaba."

"Alo?"

"Bu çok garip."

Bu, mecazi kulaklarımı çınlattı. "Tuhaf olan ne?"

"Patronum Dr. Brioché, konularından birini es geçti. Benim dosyama taşındı, ama bununla ilgili bir not almadım. Bir e-posta bile gelmedi, şerefsiz herif."

Kaşlarımı çattım. "Bu çok sık oluyor mu?"

"Beni kovabilmek için işimi ihmal ediyordum gibi mi göstermeye çalışıyor?" Butters dedi ki. "Bu yeni bir şey ama buradaki tüm geçmişimin ruhuna uygun."

"Belki de bugün meşguldü."

"Ve belki Liv Tyler ayaklarımı ovma için yatak odamda bekliyordur," diye karşılık verdi

Butters. "Heh. Kim bu sert?"

"Bay Eduardo Anthony Mendoza," diye okudu Butters. "Otoyolda bir Buick ile kafa kafaya çarpışmış. Sadece o bir yayaydı." Butters burnunu kıvırdı. "Görünüşe göre kötü bir kaza olacak. Yüce ve kudretli Brioché'un bununla ilgilenmek istememesine şaşmamalı."

Düşündüm. Aradığım şey bu değildi ama o cesedin etrafındaki durumla ilgili içimdeki alarm zillerini harekete geçiren bir şeyler vardı. "Senden bir sezgini hoş görmeni rica edebilir miyim?"

"Elbette. Polka'dan alabileceğim kadar güçlüyüm zaten. Eşyalarımı çıkarayım ve merhum Eddie Mendoza'ya bir göz atalım."

"Harika," dedim. Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve bir süreliğine yerleşmeye hazırlandım.

Muayene odasının kapısı çarparak açıldı ve güvenlik görevlisi Phil işveli adımlarla içeri girdi.

Ancak Phil'in boğazı kulaktan kulağa kesilerek açılmıştı ve vücudunun üst çirkin kan lekeleri kaplamıştı. Yüzü bembeyazdı. Zavallı Phil'in hayatta olma ihtimali hiç yoktu.

Bu, onun odaya girip Butters'ın masasını ele geçirmesini ve bilgisayar, ağır dosya dolabını ve her şeyi odanın uzak duvarına fırlatmasını engellemedi, orada gök gürültüsü gibi bir çarpma sesiyle paramparça oldu. Butters dehşetle Phil'e baktı, sonra tavşan gibi bir çılgılık attı ve koşarak ondan uzaklaştı.

"!" diye gürledi dışarıdaki koridordan gelen derin ve yankılanan bir ses. Ölü Phil olduğu yerde donakaldı. Haki trençkotlu ve yemin ederim koyu renk fötr şapkalı iri bir adam, Butters'ı hedef alarak odaya girdi ve duvarın dibindeki beni görmedi. Bir an duraksadım, hâlâ her şeyin ani oluşunun şokunu yaşıyordum. Yüzleri gri, hareketleri maksatlı, palto giymiş üç adam daha onun yanında duruyordu.

"Küçük sorgu yargıcını incitmeyin beyler," dedi adam. "Ona ihtiyacımız olacak. Kısa bir süre için."

Beşinci Bölüm

Fötr şapkalı adam Butters'a doğru bir adım attı, bir eliyle ince bir kitabı kalçasına vuruyordu. "Kenara çekil," diye mırıldandı ve ölü Phil yan çizdi.

Butters bir köşeye çekilmişti, gözlüğünün arkasındaki gözleri donut büyüklüğündeydi. "Vay canına," diye mırıldandı. "Harika bir giriş. Şapkaya bayıldım."

Fötr şapkalı adam bir adım öne çıktı ve diğer elini uzattı, bu noktada harekete geçmeye karar verdim. Normal dünyada havaya kalkmış bir el pek bir şey ifade etmez ama kendi zombi sürüsü olan uzun paltolu bir adam için en az silah doğrultmak kadar tehditkâr olmalıydı.

"Bu kadarı yeterli," dedim ve bunu kulakları acıtacak kadar yüksek sesle söyledim. Sol elimi uzatarak duvardan uzaklaştım. Bileğimde ısıyla çarpılmış kalkanlardan oluşan gümüş bileziğim asılıydı ve irademi hazırlayıp bileziğe yeterli gücü aktararak hemen sıçrayacak bir kalkan hazırladım. Bilezik en son kullandığımda yediği dayaktan dolayı hâlâ oldukça hırpalanmıştı ve onu zar zor tekrar çalışır hale getirebilmişim. Sonuç olarak, enerjiyi oldukça özensiz bir şekilde yönlendirdi ve mavi-beyaz kıvılcımlar sıçradı ve düzenli bir çiseleme halinde yere düştü. "Elini indir ve sorgu yargıcından uzaklaş."

Adam yüzünü bana döndü, kitap sürekli bacağına çarpıyordu. Bir an için onun da başka bir ölü olduğunu düşündüm, yüzü o kadar solgundu ki... Ama yanaklarının üst renk lekeleri belirdi, silik ama oradaydı. Uzun bir yüzü vardı ve solgun olmasına rağmen sanki yıllarca güneş görmeden esen çöl rüzgârında ve kumda kalmış gibi kösele gibiydi. Koyu renk gözleri, kalın gri favorileri vardı, sakalı yoktu ve bir yara izi üst dudağını sürekli alaycı bir şekilde bükmişti.

"Kim," dedi adam, kalın ve İngiliz aksanıyla, "siz kimsiniz?"

"Büyük Balkabağı," diye yanıtladım. "Balkabağı tarlasından biraz erken kalktım çünkü Butters o kadar şık ki. Ya sen?"

Adam uzun bir süre sessizce beni inceledi, gözleri parlayan bileziğime, sonra da annemin gümüş beş köşeli tılsımının muhtemelen gömleğimin dışında durduğu boğazıma odaklandı. "Bana Grevane diyebilirsin. Yürü git evlat."

"Yoksa ne olur?" Dedim.

Grevane bana soğuk bir gülümsemeyle kitabını karıştırdı ve kıpırdamayan arkadaşlarına başıyla işaret etti. "Arabamda bir kişilik daha yer var."

"Benim zaten bir işim var," dedim. "Ama bunun çirkinleşmesi için bir neden yok. Butters ve ben giderken sen orada duracaksın."

"Ve *ben*," dedi, sesi sinirliydi.

"Neymiş o?"

"Butters ve *ben*, aptal. Beceriksiz, kaba bir odak tarafından zar zor bir arada tutulan bir savunma kalkanının, gitmene izin vermem için beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedim ve pardösümün cebinden 44'lük tabancamı çıkardım. Ona doğrulttum ve tetiği geri çektim. "İşte bu yüzden bunu getirdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni *cruor gelidus'ta* mı öldürmek niyetindesin?"

"Hayır, burada yapacağım," dedim. "Butters, ayağa kalk. Buraya, yanıma gel."

Küçük adam titreyerek ayağa kalktı ve merhum Phil'in boş, dik dik bakan bakışlarının etrafından dolaştı.

"Güzel," dedim. "Bu güzel bir şekilde ilerliyor, Grevane. Böyle devam edersen Adli Tıp'a arkandaki duvardan dişlerini söktürmek zorunda kalmayacağım."

Grevane kitabını bacağına vururken Butters bana doğru koştu. Ruh çağırana bana baktı, Butters'a göz ucuyla bile bakmadı. Sonra yüzüne yavaş ve oldukça ürkütücü bir gülümseme yayıldı. "Sen bir Warden değilsin."

"Yazılıdan kaldım."

Burun delikleri alevlendi. "Konsey'in bekçi köpeklerinden biri değilsin. Aslında siz daha çok benim ikna kabiliyetime sahipsiniz."

"Bundan gerçekten şüpheliyim," dedim.

Grevane'in dar, sarı dişleri ve timsah gibi bir gülümsemesi vardı. "Oyun oynama. Üzerindeki gerçek büyüün kokusunu alabiliyorum."

"Gerçek büyü" hakkında konuşan son kişi Necro-Bob olmuştu. Bir ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım. "Sanırım bu son kez jenerik deodorant alışımdır."

"Belki bir anlaşma yapabiliriz," dedi Grevane. "Bunun kan dökülmesiyle sonuçlanmasına gerek yok - özellikle de şimdi, yarışın sonuna bu kadar yakinken. Diğerlerine karşı bana katıl. Yaşayan bir teğmen benim için ölü bir aptaldan çok daha yararlıdır."

"Cezbedici," dedim ona, genellikle tıkalı tuvaletler için ayırdığım sesimle. Butters bana doğru geldi ve kalçamla onu kapıya doğru ittim. İpucunu hemen anladı ve ben de onunla birlikte odanın kapısına doğru kaçtım. Gözlerimi ve silahımı Grevane'den ayırmadım, hazır bileziğim yere ısı vermeyen kıvılcımlar saçıyordu. "Ama senin yönetim tekniğini sevdiğimi sanmıyorum. Butters, koridoru kontrol et."

Butters başını salladı ve endişeyle etrafına bakındı. "Kimseyi göremiyorum." "Şu

kapıyı kilitleyebilir misin?"

Anahtarlar tıkırdadı. "Evet," dedi.

"Yapmaya hazır ol," dedim. Koridora çıktım, kapıyı çarparak kapattım ve "Kilitle. Çabuk ol."

Butters bir anahtarla uğraştı. Bir tanesini kapıya sıkıştırdı ve çevirdi. Ağır güvenlik sürgüleri, ağır ve sert bir şeyin kapıya çarpmasından bir an önce, botlarımın arasından zeminin takırdadığını hissetmeme yetecek kadar rahat bir ağırlıkla kaydı. Bir saniye sonra kapı tekrar zıpladı ve yumruk büyüklüğünde bir göçük kapının ortasından yarım santim dışarı çıktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Butters. "Tanrım, o Phil'di. O da neydi öyle? Neler oluyor?"

"Tam yanında, dostum," dedim. Onu yakaladım ve küçük adamı sürükleyebildiğim kadar hızlı bir şekilde koridorda yürümeye başladım. "Kapının anahtarı başka kimde var?"

"Ne?" Butters bir an için gözlerini kırıştırdı. "Uh. Uh. Diğer doktorlar. Gündüz güvenliği. Ve Phil."

Kapı tekrar tıkırdadı, tekrar çöktü ve sonra sessizleşti.

"Grevane bunu da anladı," dedim. "Hadi, o doğru anahtarı bulmadan önce. Arabanın anahtarları yanında mı?"

"Evet, evet, bekle, oh, evet, tam burada," dedi Butters. Dişleri o kadar yüksek sesle birbirine çarpıyordu ki, zar zor net konuşabiliyordu ve her iki adımında bir tökezliyordu. "Tanrım. Oh, Tanrım, bu *gerçek*."

Arkamızdaki koridorlarda metaller tıkırdıyor ve sürtünüyordu. Birisi anahtarları kilide sokmaya çalışıyordu. "Butters," dedim. Omuzlarından tuttum ve filmlerdeki gibi suratına bir tokat atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. "Sana ne diyorsam onu yap. Düşünmeyi bırak. Sonra düşünürsün. Şimdi hareket et yoksa sonrası olmayacak."

Bana baktı ve bir an için kusacağını sandım. Sonra yutkundu, bir kez başını salladı ve "Tamam" dedi.

"Güzel. Arabana gidiyoruz. ."

Butters başıyla onayladı ve hızla binanın önüne doğru koşmaya başladı. O benden çok daha hızlıydı ama benim bacaklarım uzundu ve ona hemen yetiştim. Butters nöbetçi kulübesinin ziline basmak için durdu ve ben de kapıyı önce onun çıkmasına izin verecek kadar açık tuttum. Sağa döndü ve otoparka doğru koşmaya başladı, ben de sadece birkaç metre arkasındaydım.

Binanın köşesini döndük ve Butters en yakın boşluğa park etmiş ufak tefek bir kamyonete doğru koşmaya başladı. Onu takip ettim ve morgun sessizliğinden sonra şehrin gece sesleri bangır bangır bir müziğe dönüştü. Otoyolda bir otomobil nehri gibi trafik akıyordu. Uzaktan siren sesleri geliyordu, devriye arabası yerine ambulans. İki yüz mil yarıçapında bir yerde, o devasa, gümbür gümbür bas müzik setlerinden biri, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle sabit bir ritim tutturuyordu.

Park yerindeki ışık sönmüştü, her şeyi karanlık ve puslu yapıyordu ama benzin kokusu burnuma keskin bir şekilde geldi ve Butters'in yakasını tutup çektim. Küçük adam boğuldu ve neredeyse yere düşecekti ama durdu.

"Yapma," dedim ve parmaklarımı cüce kamyonun kaputunun altına kaydırdım. Açılmıştı bile.

Motor parçalara ayrılmıştı. Kopmuş bir tahrik kayışı ölü bir öküzün dili gibi dışarı sarkıyordu. Kablolar her yere saçılmıştı ve plastik sıvı tanklarında parmak büyüklüğünde delikler açılmıştı. Soğutma sıvısı ve ön cam temizleyicisi hâlâ otoparkın betonuna damlıyordu ve kokusundan anlaşıldığı kadarıyla depoda ne kadar benzin varsa onunla karışıyordu.

Butters nefes nefese, kocaman gözlerle ona baktı. "Kamyonum. Kamyonumu

öldürdüler." "Görünüşe göre," dedim bakışlarımı etrafta gezdirerek.

"Kamyonumu neden öldürdüler?"

O ağır başlı stereo Ekim gecesi boyunca gürlemeye devam etti. Bir an durup sese odaklandım. Değişiyordu, her vuruşta biraz daha tizleşiyordu. Bunun ne anlama geldiğini anladım ve bir an için panikledim.

Doppler etkisi. Gürleyen bas seslerinin kaynağı bize doğru geliyordu.

Sanayi bölgesinin karanlık yollarında bir çift far yandı ve Adli Tıp Enstitüsü'ne doğru hızla ilerleyen bir araba ortaya çıktı. Farlar geniş aralıklarla yanıyordu; eski bir arabaydı ve motorunun sesine bakılırsa Caddy ya da büyük bir Olds gibi benzin tüketen bir dinozordu.

Butters'a "Hadi," diye çıktım ve yandaki arsaya, Mavi Böcek'e doğru koşmaya başladım. Belli ki çoktan fark edilmiştik, bu yüzden kalkan bileziğimi tekrar ateşledim, böylece elim küçük bir kuyruklu yıldızla değiştirilmiş gibi görünüyordu. Butters da peşimden geldi ve küçük adamın hakkını vermiydim, iyi bir koşucuydu.

"İşte!" Bağırdım. "Arabama git!"

"Gördüm!"

Arkamızda gürleyen Cadillac direksiyonu kırarak Enstitü'nün otoparkına girdi ve alt takımından kıvılcımlar saçarak beton kaplı çimenli refüjün üzerinden geçti. Araba kükreyerek çimlerin üzerine çıktı ve kayarak yan yattı. Kapı açıldı ve içinden bir adam çıktı.

Caddy'nin farlarının arkasından ona yarım yamalak bakabildim. En fazla orta boylu, uzun, seyrelmiş saçlı, soluk, gevşek tenli ve çok sayıda ciğer lekesi vardı. Eklem iltihabı olan biri gibi sert hareket ediyordu, ama arabadan uzun bir tüfek çıkardı ve dikkatli bir şekilde omzuna kaldırdı.

Şoförle Butters'ın tam arasına girecek şekilde bir tarafa , kalçamı büküm, kolumu arkama uzattım ve kalkanımı kaldırdım. Tüfeğin bir namlusu ışık ve gök gürültüsüyle patlamadan sadece bir saniye önce hayalet gibi bir yarım kubbede canlandı. Kalkan parladı ve küçük bir ev büyüklüğünde bir kıvılcım bulutu gönderdi. Bileğimdeki hasarlı bileklikten kalkanın titrediğini hissettim ama silahın diğer namlusundan gelen ikinci patlamayı yakalamak için tam zamanında tekrar sağlamlaştı. Elinde tüfek olan yaşlı adam sözsüz bir öfkeyle uludu, namluyu kırdı ve yeni fişekler doldurmaya başladı.

Butters çığlık atıyordu ve ben de onunla birlikte bağırıyordum. Beetle'a vardık ve içine doluştuk. Motoru çalıştırdım ve Beetle bir kez tekledikten sonra en iyi hızıyla kalkışa geçti. Otoparktan cayır cayır çıkıp yola girdim, patinaj yapmaya başladım, döndüm, bir kez balıklama atladım ve sonra caddeden aşağıya doğru fırladım.

"et!" Butters işaret ederek bağırıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve Phil ile muayene odasındaki diğer üç ölü adamın koşarak bize doğru geldiklerini gördüm. Koşuyorlardı demek istemiyorum. Tam bir depardı, Phil'in hayatının baharında bile yapabileceğinden daha hızlıydı. Gaza bastım ve gözlerimi yoldan ayırmadım.

Beetle sendeledi ve Butters "anasını!" diye .

Tekrar arkama baktım ve Ölü Phil'in arabanın arkasına yapıştığını gördüm. Arka tamponun üzerinde duruyor olmalıydı. Diğer üç ölü adam onun çok gerisinde değildi, arabaya ayak uyduruyorlardı. Ölü Phil elini Beetle'in arkasına attı ve bir çarpma sesi duyuldu, ardından arabanın arka kapağını yırtıp motoru ortaya çıkarırken bir dizi çıtırtı ve gıcırtı duyuldu.

"Direksiyona geç!" Butters'a bağırdım. Uzandı ve direksiyonu tuttu. Döndüm ve sağ elimi Ölü Phil'e doğru uzattım. Dikkatimi orta parmağımdaki sade gümüş yüzüğe verdim. Kalkan bilezik gibi, kolumu her hareket ettirdiğimde biraz kinetik enerji depolamak için tasarlanmış başka bir odak noktasıydı. Yüzüğe odaklandım, elimi yumruk yaptım ve içindeki enerjiyi serbest bırakarak doğrudan Ölü Phil'e doğru ittim.

Ölü Phil kolunu tekrar kaldırdı, bu sefer Beetle'in motorunu parçalamak için, ama ben ondan önce davrandım. Yüzükten yayılan görünmeyen güç onu uyluklarının üstünden vurdu ve tüm vücudunu düz bir şekilde dışarı attı. Güç, arabadan tutuşunu kopardı ve yuvarlanarak uzaklaştı, kolları ve bacakları yayılmış halde ağır, çatırdayan çarpma sesleriyle sokağa çarptı. Diğer ölü adamlar yanından koşarak geçti, bir tanesi üzerinden atladı ve Ölü Phil yerde kırık bir oyuncak gibi seğirerek yattı.

Direksiyona geri döndüm ve arabayı bir sonraki vitese geçirdim. Dikiz aynamda baştaki ölü adamın tekrar üzerimize atıldığını gördüm, ama arabayı birkaç adımla ıskaladı ve geri kalanını karanlıkta geride bırakarak sanayi bölgesinden çıkıp halka açık caddelere doğru ilerledim.

Bir süre gereksiz dönüşler yaparak sürdüm. Kimsenin bizi takip ettiğini düşünmüyordum ama yaşlı adamın Caddy'sine geri dönüp takılmış olma ihtimalini de göze almak istemiyordum. Daha rahat nefes almaya başlamadan önce belki on dakika geçti ve sonunda iyi aydınlatılmış bir marketin otoparkına çekecek kadar güvende hissettim.

El frenini çeker çekmez titremeye başladım. Adrenalin bana bunu yapıyor. Gerçek kriz devam ederken genellikle gayet iyi idare ediyorum, ancak kriz bittikten sonra vücudum kaybolan dehşeti telafi ediyor. Gözlerimi kapattım ve nefesimi yavaş ve sakin tutmaya çalıştım, ama bunu yapmak bir savaştı. Titreme konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Elimi neredeyse kaybettiğim o savaştan beri soğukkanlılığımı korumak giderek zorlaşıyordu. Her zaman hissettiğim duygular son zamanlarda beni daha da çok etkiliyor gibiydi ve bazen kontrolümü kaybetmemek için gözlerimi kapatıp ona kadar saymak zorunda kalıyordum. Tam o anda çılgılık atmak ve ulumak istedim - kısmen hayatta olduğum için sevinçten, kısmen de birinin beni öldürmeye çalışmasına duyduğum öfkeden. Gücümü çağırmak ve onunla ortalığı yakıp yıkmaya başlamak, yaratılışın ham enerjisinin düşüncelerimi ve bedenimi kavurduğunu hissetmek, ham iradeye hakim olmak istedim. Kendimi serbest bırakmak istedim.

Ama ben bunu yapamazdım. Gezegendeki en güçlü büyücüler arasında bile hafif sıklet değilim. Pek çok eski uygulayıcının sahip olduğu incelik, sınıf ve deneyime sahip değilim, ancak iş ham metafiziksel kaslara geldiğinde, yaşayan en iyi otuz ya da kırk büyücü arasında yer alırım. Tonlarca gücüm vardı, ancak her zaman bununla uyumlu ince kontrole sahip değildim - bu yüzden gücü odaklamak için bileziğim ve yüzüğüm gibi özel olarak hazırlanmış eşyaları kullanmam gerekiyordu. Onlarla bile, kesin olmak her zaman kolay değildi. Gücümü en son teslim ettiğimde

Kendimi kontrol ettim ve gücümü gerçekten serbest bıraktım, bir düzine kadar insanı yakarak iskelet haline getirdim.

Bu yıkıcı gücü kontrol altında tutmak, insanlara yardım etmek ve onları korumak için kullanmak gibi bir sorumluluğum vardı. Hâlâ dehşet içinde olmam önemli değildi. Elimin acıdan çılgılık atıyor olması önemli değildi. Arabamın bir kez daha parçalanmış olması ya da birinin kasabada gerçek bir dost olarak gördüğüm birkaç kişiden birini öldürmeye çalışması önemli değildi.

Kendimi tutmak zorundaydım. Dikkatli ol. düşün.

"Harry?" Butters bir dakika sonra sordu. "İyi misin?" "Evet.

Bana bir dakika ver."

"Bunu anlamıyorum," dedi. Sesi de pek istikrarlı çıkmıyordu. "Az önce ne oldu?"

"Bilmek istemezsin," dedim. "Evet, istiyorum."

"Güven bana," dedim. "Bu tür işlere bulaşmak istemezsin." "Neden istemeyeyim?"

"Yaralanacaksın. Ya da öldürülürsün. Bela aramaya gitme."

Sinirli bir kişneme sesi çıkardı. "O insanlar benim için geldiler. Ben onları aramaya gitmedim. *Onlar beni* arıyorlardı."

Haklıydı ama yine de Butters, Grevane ve ölü adamları ile ciğer derili ortağı gibi insanlar arasındaki bir çatışmada görmek isteyeceğim biri değildi. Doğüstü kötü adamlarla mücadele söz konusu olduğunda ölümlülerin durumu genellikle pek iyi olmazdı. Benim zamanımda, onlara yardım etmek için yaptığım her şeye rağmen düzinelerce erkek ve kadının bu yüzden öldüğünü gördüm.

"Bu gerçek dışı," dedi Butters. "Sen ve Murphy'nin bu kara büyülü doğüstü şeylerden çok bahsettiğinizi biliyorum. Ben de açıklaması zor bazı şeyler gördüm. Ama... böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bu şekilde daha mutlu olursun," dedim. "Kahretsin, eğer yapabilseydim, tüm bunları öğrendiğimi unutmak isteyebilirdim."

"Korktuğum için daha mı mutluyum?" diye sordu neredeyse ürkekçe. "Patronlarımdan bunca zamandır haklı olup olmadığını ve gerçekten deli olup olmadığını merak etmek beni daha mı mutlu ediyor? Tehlikede olmaktan ve bu konuda ne yapacağımı bilmemekten daha mı mutluyum?"

Bunun için hızlı bir cevabım yoktu. Ellerime baktım. Titreme neredeyse durmuştu.

"Bunu anlamama yardım et, Harry," dedi. "Lütfen."

Kahretsin.

Sağ elimin parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdim. Grevane özellikle Butters'ın peşindeydi. Dışarıda bekleyen bir desteği vardı ve küçük adamın kaçamayacağından emin olmak için Butters'ın kamyonetini parçalamıştı. Açıkça Butters'a ihtiyacı olduğunu ve onu tek parça halinde istediğini söyledi.

Tüm bunlar Butters'ın çok gerçek ve çok ciddi bir tehlike altında olduğu anlamına geliyordu. Ve şimdiye kadar herkesi her zaman koruyamayacağımı öğrendim. Herkes gibi ben de bazen hata yapıyorum. Aptalca hatalar yapıyorum.

Eğer sessiz kalırsam, Butters'ı at gözlüğü takmaya zorlarsam, kendini korumak için hiçbir şey yapamazdı. Eğer kötü bir karar verirsem ve ona bir şey olursa, hayatta kalmak için her şansa sahip olmaması benim hatam olacaktı. Onun kanı benim ellerimde olacaktı.

Bu seçimi ondan alamazdım. Ben onun babası, koruyucu meleği ya da egemen kralı değildim. Süleyman'ın bilgeliği ya da bir peygamberin öngörüsüyle kutsanmamıştım. Butters'ın yolunu onun yerine ben seçseydim, bu beni Grevane'den ya da başkalarını kontrol etmeye çalışan insan ve insan olmayan diğer varlıklardan farklı kılmazdı.

"Bunu sana söylersem," dedim sessizce, "senin için kötü olabilir."

"Nasıl kötü?"

"İnsanların bildiğiniz için sizi öldürebileceği sırları saklamaya zorlayabilir. Düşünme ve hissetme şeklinizi değiştirebilir. Hayatınızı gerçekten mahvedebilir."

"Hayatımı mahvetmek mi?" Bir saniye bana baktı ve sonra soğukkanlı bir şekilde, "Ben bir Yarın Oktoberfest'te tek kişilik bir polka grubunda çalabilmek için kuru temizlemeciden lederhosen'ini alması gereken 1.75 boyunda, otuz yedi yaşında, bekâr, Yahudi adli tabip." İşaret parmağıyla gözlüğünü yukarı kaldırdı, kollarını kavuşturdu ve "Elinden gelenin en kötüsünü yap" dedi.

Sözcükler hafifti ama yüzeylelerinin altında hem korku hem de kararlılık vardı. Butters korkacak kadar zeki idi. Ama aynı zamanda bir savaşçıydı. Her ikisi için de ona saygı duyabilirdim.

"Tamam," dedim. "Hadi konuşalım."

Altıncı Bölüm

Butters giderken ceketini almaya vakit bulamamıştı ve Beetle'ın kaloriferi en son Berlin Duvarı'nın yıkılmasından önce çalışmıştı. Dükkâna daldım, ikimize birer fincan kahve aldım, sonra da bagajın kapağını tutan teli çözdüm. Yıpranmış ama çoğunlukla temiz bir battaniyeyi çıkardım, Napolyon'un hücum eden ordularına karşı kullanmam gerekirse diye sakladığım kısa namlulu tüfeği örtmek için bagajda tutuyordum.

üzümün tadı. Gecenin gidişatına bakarak tüfeği de aldım ve arka koltuğa yerleştirdim.

Butters battaniyeyi ve kahveyi minnetle kabul etti, ancak içeceğin bir kısmını fincanın kenarına dökecek kadar titredi. Kahveyi biraz yudumladım, fincanı arabanın gösterge paneline yerleştirdiğim tutucuya yerleştirdim ve tekrar hareket ettim. Aynı yerde uzun süre beklemek istemiyordum.

"Pekâlâ," dedim Butters'a. "Neler olup bittiğini anlamak istiyorsan kabul etmen gereken iki şey var."

"Vur bana."

"Önce zor olan. Büyü gerçektir."

Bir an için bana baktığını hissedebiliyordum. "Ne istiyorsun?"

"İnsanoğlunun günlük yaşamının yanı sıra var olan koca bir dünya var. Güçler, uluslar, canavarlar, savaşlar, kan davaları, ittifaklar, her şey var. Büyücüler de bunun bir parçası. Hikayelerde duyduğunuz ve hatta daha hiç duymadığınız pek çok şey de öyle."

"Ne tür şeyler?"

"Vampirler. Kurtadamlar. Periler. Şeytanlar. Canavarlar. Hepsi

gerçek." "Heh," dedi Butters. "Heh, heh. Şaka yapıyorsun. Değil mi?"

"Şaka değil. Hadi ama Butters. Dışarıda garip şeyler olduğunu biliyorsun. Kanıtlarını gördün."

Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Şey, evet. Biraz. Ama Harry, burada tamamen başka bir şeyden bahsediyorsun. Demek istediğim, eğer bana insanların çevrelerini henüz tam olarak anlayamadığımız şekillerde hissetme ve etkileme yeteneğine sahip olduklarını söylemek istiyorsan, bunu kabul edebilirim. Belki siz buna büyü diyorsunuz, bir başkası ESP diyor, bir başkası Güç diyor, ama bu yeni bir fikir değil. Belki de genetik yapıları bu yetenekleri daha iyi kullanabilmelerini sağlayan insanlar vardır. Belki de DNA'larını diğer insanlardan daha net bir şekilde yeniden üretmelerini ve böylece çok uzun süre yaşayabilmelerini sağlamak gibi şeyler bile yapıyordur. Ancak bu, burnumuzun dibinde yaşayan ve farkına bile varmadığımız bir garip canavarlar ordusu olduğunu söylemekle aynı şey değil."

"Peki ya analiz ettiğiniz cesetler?" Dedim. "İnsansılar ama kesinlikle insan değiller."

"Şey," dedi Butters savunmacı bir tavırla, "bu büyük bir evren. İçinde düşünen tek varlığın biz olduğumuzu varsaymak bence biraz küstahça."

"O cesetler Kızıl Saray vampirlerinin cesetleriydi ve yaşayan biriyle karşılaşmak istemezsiniz. Bir zamanlar kasabada onlardan çok vardı. Artık o kadar çok değiller ama geldikleri yerde çok daha fazlası var. Onlar vampirlerin sadece bir çeşidi. Ve

vampirler doğaüstü avcılarının sadece bir türüdür. Dışarıda bir orman var Butters ve insanlar besin zincirinin tepesinde değiller."

Butters başını salladı. "Ve sen bana kimsenin bundan haberi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Birçok insan bunu biliyor," dedim. "Ama bilenler de bu konu hakkında pek konuşmuyorlar."

"Neden olmasın?"

"Çünkü gözlem için üç ay boyunca bir tımarhaneye kapatılmak istemiyorlar."

"Oh," dedi Butters, yüzü kızararak. "Evet. Sanırım bunu görebiliyorum. Peki ya bir şeyler gören sıradan insanlar? Görme ve yakın karşılaşma gibi şeyler?"

Bir nefes verdim. "Anlaman gereken ikinci şey de bu. İnsanlar bu kadar korkutucu bir gerçeği kabul etmek istemezler. Bazıları gözlerini açar ve Murphy'nin yaptığı gibi olaya dahil olur. Ama çoğu doğaüstü olaylarla hiçbir ilgisi olsun istemez. Bu yüzden arkalarında bırakıyorlar ve bu konuda konuşmuyorlar. Bu konuda düşünmezler. Gerçek olmasını istemiyorlar ve kendilerini gerçek olmadığına ikna etmek için gerçekten çok çalışıyorlar."

"Hayır," dedi Butters. "Özür dilerim. Buna inanmıyorum."

"Satın almanıza gerek yok," dedim. "Bu doğru. Irk olarak muazzam bir aptallar topluluğuyuz. Eğer vardıkları sonuçlar bizi çok rahatsız ediyorsa, gerçekleri görmezden gelme konusunda fazlasıyla yetenekliyiz. Ya da korkuyoruz."

"Dur bir dakika. Bütün bir dünyanın, bilimsel çalışma ve ilerlemenin, teori ve uygulamanın, hepsi evreni gözleme ve yasalarını inceleme nosyonuna dayanan çok sayıda medeniyetin... ne olduğunu söylüyorsunuz? Büyüyü batıl inanç olarak reddetmekle hata mı ediyorsunuz?"

"Sadece hatalı değil," dedim. "Çok yanlış. Çünkü gerçek, insanların yüzleşmekten korktuğu bir şey. Bunun büyük bir evren olduğunu ve bizim öyle olmadığımızı kabul etmekten korkuyorlar."

Kahvesini yudumladı ve başını salladı. "Bilmiyorum."

"Hadi ama Butters," dedim. "Tarihe bir bak. Uygarlığın bilimsel kurumları ne kadar süre Dünya'yı evrenin merkezi olarak kabul etti? Ve insanlar bunun böyle olmadığını kanıtlayan gerçeklerle ortaya çıktıklarında, sokaklarda ayaklanmalar oldu. Kimse hepimizin dikkat çekici olmayan bir galaksinin sessiz bir durgun suyunda, dikkat çekici olmayan küçük bir kaya parçasında yaşadığımıza inanmak istemiyordu. Dünyanın da düz olduğu sanılıyordu, ta ki insanlar onun etrafında yelken açarak öyle olmadığını kanıtlayana kadar. Birisi gerçekten bir tane görene kadar yıllar ve yıllar geçene kadar kimse mikroplara inanmadı. Biyologlar, görgü tanıklarının aksi yöndeki ifadelerine rağmen, Afrika dağlarında yaşayan vahşi canavar-adam hikayeleriyle alay ettiler ve bunları tamamen hayal ürünü olarak ilan ettiler - ta ki birisi ölü bir dağ gorilini diseksiyon masasına yatırana kadar."

Dudağını çiğnedi ve sokak lambalarını izledi.

"Tarih defalarca göstermiştir ki, insanlar bir şeye inanmak istemediklerinde, onu tamamen görmezden gelme konusunda muazzam becerilere sahiptirler."

"Tüm insan ırkının inkâr içinde olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

"Çoğu zaman," diye yanıtladım. "Bu kötü bir şey değil. Bu sadece bizim kim olduğumuz. Ama garip şeyler bunu umursamıyor, olmaya devam ediyor. Her ailenin içinde bir hayalet hikayesi vardır. Konuştuğum çoğu insanın başına açıklaması imkânsız bir şey gelmiş. Ama bu daha sonra etrafta bu konu hakkında konuşacakları anlamına gelmiyor, çünkü herkes bu tür şeylerin gerçek olmadığını biliyor. Eğer gerçek olduklarını söylemeye başlarsanız, tuhaf bakışlara ve ekstra uzun kollu ceketlere maruz kalırsınız."

"Herkes için," dedi, sesi hâlâ şüpheliydi. "Her zaman. Sadece sessiz kalırlar ve unutmaya çalışırlar."

"Bak ne diyeceğim, Butters. CPD'ye gidelim ve sen de onlara bir büyücü ve dört zombi tarafından nasıl saldırıya uğradığını anlat. Hızla giden bir arabadan nasıl kaçtıklarını ve bir güvenlik görevlisini nasıl öldürdüklerini, sonra da kalkıp masanı odanın diğer ucuna fırlattıklarını." Sessizliğin uzamasına izin vermek için bir an durakladım. "Sence ne yaparlardı?"

"Bilmiyorum," dedi. Başını öne eğdi.

"Doğal olmayan şeyler her zaman olur," dedim. "Ama kimse bunun hakkında konuşmaz. En azından açıkça değil. Doğaüstü dünya her yerde. Sadece reklamını yapmıyor."

"Biliyorsun," dedi Butters.

"Ama pek çok insan beni ciddiye almıyor. Yardımımı kabul edenler bile çoğunlukla sadece hesabı ödüyor, sonra da varlığını görmezden gelip normal hayatlarına dönmeye kararlı bir şekilde çıkıp gidiyorlar."

"Biri bunu nasıl yapabilir?" Butters sordu.

"Çünkü bu korkunç bir şey," dedim. "Bir düşünün. Korku filmlerindeki yaratıkları Muppet'lara benzeten canavarlar hakkında bilgi ve onlardan korunmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Başınıza gelen korkunç şeyleri, bilmeseniz daha mutlu olacağınız şeyleri öğrenirsiniz. Bu yüzden korkuyla yaşamak yerine, durumdan uzaklaşırsınız. Bir süre sonra kendinizi sadece hayal etmiş olabileceğinize ikna edebilirsiniz. Ya da belki hatırlarken abartmışsınızdır. Yapabildiğinizi rasyonalize eder, yapamadığınızı unutur ve hayatınıza geri dönersiniz." Eldivenli elime baktım ve "Bu onların suçu değil dostum. Onları suçlamıyorum."

"Olabilir," dedi. "Ama insanları avlayan ve öldüren şeylerin bizim haberimiz olmadan nasıl aramızda olabileceğini anlamıyorum."

"Lisede mezun olduğun sınıf ne kadar kalabalıktı?"

Butters gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Sadece cevap ver."

"Yaklaşık sekiz yüz."

"Pekâlâ," dedim. "Geçen yıl sadece ABD'de dokuz yüz binden fazla kişinin kayıp olduğu ve bulunamadığı bildirildi."

"Ciddi misin sen?"

"Evet," dedim. "FBI'dan kontrol edebilirsiniz. Toplam nüfus üç yüz milyon civarında. Bu da her üç yüz yirmi beş kişiden birinin ortadan kaybolduğu anlamına geliyor. Her yıl. Mezun olalı neredeyse yirmi yıl mı oldu? Bu da sınıfınızdan kırk ila elli kişinin öldüğü anlamına geliyor. Öylece gittiler. Kimse nerede olduklarını bilmiyor."

Butters rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Ne olmuş yani?"

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Yani kayıplar. Nereye gittiler?" "Şey.

Kayıplar. Eğer kayıplarsa, kimse bilmiyor demektir." "Kesinlikle," dedim.

O da şey söylemedi.

Sessizliğin bir dakika boyunca uzamasına izin verdim, sadece noktayı koymak için. Sonra tekrar başladım. "Belki tesadüftür ama Afrika savanlarındaki sürü hayvanlarının büyük yırtıcılara karşı verdiği kayıp oranı neredeyse aynı."

Butters dizlerini göğsüne doğru çekerek battaniyenin altına daha da sokuldu. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Kimse bu tür şeylerden bahsetmez. Ama o insanların hepsi hâlâ hayatta değil. Belki birçoğu bağlarını kopardı ve eski hayatlarını geride bıraktı. Belki bazıları bir tür kaza geçirdi ve cesetleri asla bulunamadı. Mesele şu ki, insanlar *bilmiyor*. Ancak bunu düşünmek son derece korkutucu bir şey olduğu için ve hayatlarına geri dönmek çok daha kolay olduğu için bunu göz ardı etme eğilimindedir. Görmezden geliyorlar. Bu daha kolay."

Butters başını salladı. "Kulağa çok çılgınca geliyor. Yani, görseler inanırlardı. Eğer biri televizyona çıkıp-

"Ne yaptın?" Ben sordum. "Kaşık mı eğdi? Belki Özgürlük Heykeli'ni yok etti? Bir kadını beyaz bir kaplana mı dönüştürdüm? Televizyonda sihirbazlık *yaptım* ve bunun bir aldatmaca olduğunu herkes özel efektlerin ucuz görüldüğünden şikayet ediyordu."

"WGN haber kanalının birkaç yıl önce gösterdiği klibi mi diyorsun? Sen, Murphy, büyük köpek ve eli sopalı o deli adam?"

"O bir köpek değildi," dedim ve hatırlayınca biraz ürperdim. "Bir loup-garou idi. Bir tür süper kurtadam. Onu bir büyü ve gümüş bir tılsımla öldürdüm, tam ekranda."

"Evet. Herkes birkaç gündür bunu konuşuyordu ama sahte olduğunu öğrendiklerini duydum."

"Hayır. Birisi kaseti kaybetmiş." "Oh."

Bir ışıktı durdum ve bir saniye Butters'a baktım. "O kaseti gördüğünde inandın mı?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Bir nefes aldı. "Çünkü görüntü kalitesi pek iyi değildi. Yani, gerçekten karanlıktı-"

"Doğüstü olayların en korkunç olduğu yer," dedim. "Ve resim

çok ürkütücüydü-"

"Kameralı kadın dehşete kapılmıştı. Bu da oldukça yaygın bir durum."

Butters sinirli bir ses çıkardı. "Ve kasette çok fazla parazit vardı, bu da sanki birisi kasetle oynamış gibi görünmesine neden oluyordu."

"Birinin neredeyse tüm röntgen filmlerimle oynaması gibi mi?" Gülümseyerek başımı salladım. "Ve inanmamanın bir nedeni daha var, dostum. Sorun değil; söyleyebilirsin."

İç çekti. "Canavar diye bir şey yoktur."

"Bingo," dedim ve arabayı tekrar hareket ettirdim. "Bak, Butters. Sen kendin için ideal bir örneksin. Açıklayamayacağın şeyler gördün. İnsanlara bunları gördüğünü anlatmaya çalıştığın için acı çektin. Tanrı aşkına, yirmi dakika önce yürüyen ölümler tarafından saldırıya uğradın. Ve sen *hala* benimle büyüünün gerçek olup olmadığı konusunda tartışıyorsun."

Saniyeler geçiyor.

"Çünkü buna inanmak istemiyorum," dedi sessiz, hissiz bir sesle.

Yavaşça nefes verdim. "Evet."

Ölüm sessizliği.

"Biraz kahve iç," dedim ona. O da

içti.

"Korktun mu?"

"Evet."

"Güzel," dedim. "Bu akıllıca."

"Peki o zaman," diye mırıldandı. "Tüm dünyadaki en zeki adam ben olmalıyım."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedim. "Hiç anlamadığın bir şeyle karşılaşırın ve bu korkutucudur. Ama hakkında bir şeyler öğrendiğinizde, üstesinden gelmek daha kolay olur. Bilgi korkuya karşı koyar. Her zaman da öyle olmuştur."

"Ben ne yapacağım?" Butters bana sordu.

"Seni güvende olacağın bir yere götürüyorum. Seni oraya götürdüğümde, bir sonraki hamlemi düşüneceğim. Şimdilik bana soru sor. Cevaplayacağım."

Butters kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve başını salladı. Elleri daha sabit görünüyordu. "Kimdi o adam?"

"Grevane diye biliniyor ama gerçek adının bu olduğundan şüpheliyim. O bir büyücü." "Ölü çağıran nedir?"

Omuz silkerek bir omzumu yuvarladım. "Nekromansi, ölü şeylerle uğraşmak için büyü kullanma pratiğidir. Ölü çağıranlar cesetleri canlandırabilir ve kontrol edebilir, hayaletleri manipüle edebilir, ölü beyinlerde depolanan bilgiye erişebilir."

Butters ağzından kaçırıldı, "Bu imkansız-" Sonra kendini durdurdu ve öksürdü. "Ah. Doğru. Özür dilerim."

"Ruhla ilgili pek çok tuhaf şey de yapabiliyorlar," dedim. "Tuhaf çevrelerde bile, bu öyle gelişigüzel konuşulacak türden bir şey değil. Ama bilinçleriyle cesetlerin içinde yaşayabildiklerine, başkalarına sahip olabildiklerine dair hikayeler duydum. Hatta insanları ölümden geri getirebildiklerini bile duydum."

"Tanrım," diye Butters.

"Bu olayla bir ilgileri olduğundan şüpheliyim." "Hayır, hayır, demek istediğim-"

"Ne demek istediğini biliyorum. Şakaydı Butters."

"Ah. Doğru. Özür dilerim." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve tekrar sokaklara bakmaya başladı. "Ama ölüleri hayata döndürmek? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Büyücünün onları geri getirdiği şeyin ölümden daha iyi olduğunu varsayıyorsunuz. Duyduğuma göre bunu genellikle insani nedenlerle yapmıyorlarmış. Ama bu saçmalık olabilir. Dediğim gibi, kimse bunun hakkında konuşmuyor."

"Neden olmasın?" Butters sordu.

"Çünkü yasak," dedim ona. "Ölü büyücülüğü uygulaması Beyaz Konsey tarafından belirlenen Büyü Yasalarından birini ihlal eder. Bunun tek cezası idamdır ve hiç kimse Konsey tarafından zan altında bırakılmak istemez."

"Neden? Kim onlar?"

"Onlar benim," dedim. "Sayılır. Beyaz Konsey... şey, çoğu insan ona tüm dünyadaki büyücüler için bir yönetim organı der, ama aslında daha çok bir Mason locası gibi. Ya da belki bir kardeşlik derneği."

"Bir kardeşliğin ölüm cezası verdiğini hiç duymamıştım."

"Evet. Konsey'in sadece yedi yasası var, ama onları çiğnerseniz..." Başparmağımı boynumda gezdirdim. "Bu arada, sıradan insanların onlar hakkında bilgi sahibi olmasından hoşlanmazlar. Bu yüzden onlardan başka kimseye bahsetme."

Butters yutkundu ve bir elinin parmaklarını boğazına dokundurdu. "Yani şu Grevane denen adam. O da senin gibi miydi?"

"O benim gibi değil," dedim ve beni bile şaşırtan bir hırıltıyla . Butters şiddetle seğirdi. İçimi çektim ve sesimi tekrar alçaltmak için çaba sarf ettim. "Ama muhtemelen bir büyücüdür, evet."

"Kim o? Ne istiyor?"

Bir nefes verdim. "Büyük ihtimalle Kemmler adındaki şu belalı kara büyü mesihinin öğrencisi. Konsey bir süre önce Kemmler'ı yaktı ama öğrencilerinden birkaçı kaçmış olabilir. Sanırım Grevane hocasının ölmeden önce sakladığı bir kitabı arıyor."

"Sihirli bir kitap mı?"

Homurdandım. "Hayır. İvır zıvır bulmak o kadar da zor değil. Eğer tahminim doğruysa, bu kitap Kemmler'in en güçlü büyülerinde kullandığı bilgi ve teorileri içeriyor."

Butters başıyla onayladı. "Yani... Grevane kitabı ele geçirir ve öğrenirse, bir sonraki Kemmler o mu olacak?"

"Evet. Ve bu işe başkalarının da karıştığından bahsetti. Sanırım Kemmler'ın kitabının varlığından söz edildi ve hayatta kalan öğrencileri, büyücü arkadaşlarından önce kitabı almak için ortaya çıkıyorlar. Bu nedenle, kara büyüyle ilgilenen hemen herkes kitabı ele geçirmek isteyebilir."

"Peki Konsey neden onları yakalayıp... ?" Başparmağını boğazında gezdirdi. "Denediler," dedim.

"Müritlerin hepsinin hesaba katıldığını düşünüyorlardı."

Butters kaşlarını çatı. Sonra da, "Sanırım büyücüler de rahatsız edici şeyleri inkâr edebiliyorlar, ha?" dedi.

Bir kahkaha attım. "İnsan insandır, dostum."

"Ama şimdi Konsey'e Grevane'den ve bu kitaptan bahsedebilirsin, değil mi?"

Midem biraz titredi. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Çünkü bunu yaparsam Mavra arkadaşımı yok edecekti. Bu düşünce beynimde gizli tutmaya çalıştığım bir hayal kırıklığı aleviyle çılgılık attı.

"Uzun hikâye. Kısacası, Konsey'de pek popüler değilim ve şu anda oldukça meşguller."

"Neyle?" diye sordu. "Bir savaşıla."

Burnunu kıvırdı ve başını eğerek beni inceledi. "Onları aramamanın tek nedeni bu değil, değil mi?" Butters söyledi.

"Aman Holmes," dedim ona. "Hayır, değil. Zorlama."

"Özür dilerim." Kahvesini bitirdi, ardından yeni bir sohbet konusu bulmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Yani onlar gerçek zombiler miydi?"

"Daha önce hiç görmedim," dedim. "Ama bu oldukça iyi bir tahmin gibi görünüyor." "Zavallı Phil," dedi Butters. "Aziz falan değil ama kötü bir adam da değil." "Bir ailesi var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Butters. "Tek. Bu bir merhamet." Bir saniye sessiz kaldı, sonra "Hayır, sanırım değil" dedi.

"Evet."

"Eğer bu adamlar zombiyse, nasıl oldu da beyin istemediler?" dedi Butters. İki kolunu da sertçe önünde birleştirdi, gözlerini kafasının içinde geriye doğru yuvarladı ve "Beyinler" diye inledi.

. Bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Cidden," dedi Butters. "Bu adamlar daha çok Terminatör gibiydi."

"Topallayarak yürümekten ve beyin hakkında sızlanmaktan başka bir şey yapamayan bir piyade askerinin ne faydası var?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Butters. Düşünceli bir şekilde burnunu kıvırdı. "Bir zombiyi öldürmek için dudaklarını iplikle dikmekle ilgili bir şey hatırlamıyor muyum? Bu işe yarar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama o şeyleri gördün. Öğrenmek için yeterince yaklaşmak istiyorsan, buyur, ama ben lanet olası bir teleskopla gözlemliyor olacağım."

"Hayır, teşekkür ," dedi Butters. "Ama onları nasıl durduracağız?"

İçimi çektim. "Dayanıklılar ama yine de etten ve kemikten oluşuyorlar. Ağır travma er ya da geç bunu yapacaktır."

"Ne kadar büyük?"

Omuz silktim. "Onları bir kamyonla ezin. Bir baltayla parçalara ayırın. Yakıp kül edin. Bir silah ya da beyzbol sopası bunu yapmaz."

"Bu sana şok gibi gelebilir Harry, ama yanımda balta yok. Başka bir şey var mı? Belki Bunyan-vari olmayan bir şey?"

"Çok fazla," dedim. "Eğer onlara giden enerji akışını kesebilersen, düşeceklerdir."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Onları topraklamak zorundasınız. Akan su en iyi yoldur ama çok fazla olması gerekir. En azından küçük bir akarsu. Ayrıca muhtemelen bir tanesini sihirli bir çemberin içine hapsedip enerjinin ona ulaşmasını engelleyebilirim. Her iki şekilde de, düşerler."

"Sihirli çemberler," diye başını salladı Butters. "Başka bir şey yok mu?"

"Zeki olmadıklarını aklınızdan çıkarmayın," dedim. "Zombiler emirlere uyarlar ama ortalama bir hayvandan daha fazla zekâyâ sahip değillerdir. Onları ya da onlara emir veren büyücüyü alt etmeniz gerekir. Ayrıca büyücünün onlar üzerindeki kontrolünü de kesebilirsiniz."

"Nasıl?"

"Davullarını öldürün."

"Uh, ne?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Bir zombi... aslında duyguları ve düşünceleri olan bir insan değildir ama ceset bir insan olmaya *alışmıştır*. Yemek yemeye, nefes almaya ve atan bir kalbe. Ölü büyücüsü onları bu şekilde kontrol eder. Bir ritim ya da bir tür ritmik müzik çalar ve kendi ritmini zombinin kalp atışının yerine koymak için büyü kullanır. Kendisini ritme, ritmi de zombinin kalbine bağlar ve büyücü bir komut verdiğinde zombi bu komutun onun içinden geldiğini ve bunu yapmak istediğini düşünür. Bu şekilde onları tamamen kontrol edebiliyorlar."

"Şu kitap," dedi Butters. "Grevane onu bacağına vurup duruyordu. Ve sonra dışarıda, Cadillac'ın içindeki o devasa bas woofer."

"Aynen öyle. Ritmi durdurur ya da zombileri duyamayacakları bir yere götürürse kontrolünü kaybeder. Ama bu gerçekten riskli."

"Neden?"

"Çünkü zombiyi yok etmez. Sadece onu büyücünün kontrolünden kurtarır. Her şey olabilir. Sadece kapanabilir ya da gördüğü herkesi öldürmeye başlayabilir. Tamamen öngörülemez. Muayene odasında davul çalmasına engel olsaydım, hepimizi öldürebilirlerdi. Ya da başka insanlara zarar vermek için farklı yönlerle kaçabilirlerdi. Bu riski göze alamazdık."

Butters başını salladı ve bir dakika boyunca bunu düşündü. Sonra söze girdi: "Grevane senin bir Gardiyan olmadığını söyledi. Gardiyan nedir?"

"Gardiyanlar Beyaz Konsey'in polis versiyonudur," dedim. "Büyü Yasalarını uyguladılar, suçluları mahkemeye çıkarırlar ve sonra da kafalarını keserler. Bazen heveslenirler ve doğrama işlemine geçerler."

"Pekala. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Teoride," dedim. "Ama o kadar paranoyaklar ki, yanlarında Joe McCarthy dost canlısı bir köpek yavrusu gibi görünüyor. Fazla soru sormazlar ve kararlarını vermekte tereddüt etmezler. Eğer bir yasayı çiğnediğinizi *düşünüyorlarsa*, siz de çiğnemiş olabilirsiniz."

Butters, "Bu adil değil," dedi.

"Hayır. Değil. Gardiyanlar arasında pek popüler değilim. Onlardan istesem bile bana yardım etmeye geleceklerinden emin değilim."

"Peki ya Konsey'deki diğer büyücüler?"

İçimi çektim. "Beyaz Konsey zaten kaynaklarının sınırında. Öyle olmasaydı bile, Konsey bu işe karışmamayı gerçekten çok seviyor."

Kaşlarını çattı. "Polisler Grevane'i durdurabilir mi?"

"İmkânı yok," dedim, "hiçbiri onunla başa çıkmaya hazır değil. Ve eğer denerlerse, bir sürü iyi insan ölür."

Butters kekeledi. "Orada öylece *oturup* Phil gibi insanların öldürülmesine izin mi verecekler?" diye sordu, sesi öfkeliydi. "Sıradan insanlar bunu yapamazsa ve Konsey de bu işe karışmazsa, onu kim durduracak?"

"Öyleyim," dedim.

Yedinci Bölüm

Daireme geri döndük ve hiç vakit kaybetmeden Butters'ı içeri ve korumalarımın arkasına aldım. Fare küçük mutfak oyuğunda belirdi ve kuyruğunu sallayarak geldi.

"anasını," dedi Butters. "Bir midilliniz var."

"Heh," dedim. Fare elimi kokladı ve sonra Butters'ın bacaklarının etrafında belli bir ciddiyetle dolaşmak için yürüdü. Sonra hapşırdı ve kuyruğunu sallayarak Butters'a baktı.

"Onu sevebilir miyim?" Butters dedi ki.

"Eğer yaparsan, seni yalnız bırakmaz." Dolabımdan birkaç şey almak için odama gittim ve geri döndüğümde Butters ocakta oturuyor, ateşi canlandırıyor ve taze odunla besliyordu. Mouse yakınlarda oturmuş, sabırlı bir ilgiyle izliyordu.

"Cinsi ne?" Butters sordu.

"Yarı chow yarı ynl mamut. Yönlü bir chammoth." Mouse'un

Çenesi köpek sırtııyla açıldı.

Butters, "Vay canına, ciddi dişleri varmış," dedi. ", değil mi?"

"Sadece kötü adamlar," dedim ona. Mouse'un ipini aldım ve yakasına taktım. "Onu biraz dışarı çıkaracağım. Onu geri getireceğim; sonra da kapıyı kilitlemeni ve olduğun yerde kalmanı istiyorum."

Konuşmanın ortasında duraksadı. "Gidiyor musun?"

"Burası güvenli," dedim. "Grevane'in sizi bytl yollarla bulmasını engelleyecek önlemler aldım."

"Büyü gibi bir mi demek istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Benim bylerim Grevane'inkilere karşı koymalı ve ben bazı ileri hallederken onun seni bulmasını engellemeli."

"Burada olmayacak mısın?" Butters söyledi. Sesi pek kararlı gelmiyordu. "Grevane seni bulamayacak," dedim.

"Ama ya yine de yaparsa?"

"Yapmaz."

"Elbette, elbette, yapmayacak. Sana inanıyorum." Butters yutkundu. "Ama ya yaparsa?"

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. "Birinin içeri girmesini engellemek için daha fazla koruma var. Mouse sana göz kulak olacak ve ben de Thomas'a bir not bırakıp her ihtimale karşı bu gece evde kalmasını isteyeceğim."

"Thomas kim?"

"Ev arkadaşım," dedim. Sehpanın altındaki dolaptan bir kâğıt ve bir kalem çıkardım ve notu yazmaya başladım.

Thomas,

Benim mahalledeki kötü adamlar oturma odasındaki küçük adamı öldürmeye çalışıyorlar. Adı Butters. Onlarla pazarlık yaparken dikkat çekmesin diye onu buraya getirdim. Bana bir iyilik yap ve ben dönene kadar ona göz kulak ol.

Harry

Notu katladım ve minenin üzerine yapıtırdım. "Zeki ve oldukça sert biri. Ne zaman döneceğinden emin değilim. Geldiğinde seni buraya getirdiğimi söyle ve notu ona ver. İyi olacaksın."

Butters yavaşça nefes verdi. ". Nereye gidiyorsun?"

"Kitapçıya," dedim. "Neden

oraya?"

"Grevane *Die Lied der Erlking* adlı bir kitap okuyordu. Nedenini bilmek istiyorum."

Butters bir an bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Tüm bu tehditler, silahlar, zombiler ve diğer şeylerin arasında elindeki kitabın adını fark ettin mi?"

"Evet. Kahretsin, ben iyiyim."

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Biraz uyu." Kitap raflarıma bir el salladım. "Oku. Mutfaktan istediğin her şeyi alabilirsin. Bir şey daha: Kapıyı hiçbir sebeple açma."

"Neden olmasın?"

"Çünkü üzerindeki büyüleri seni öldürebilir."

"Oh," dedi. "Tabii ya. Büyüler."

"Şaka yapmıyorum, Butters. Bir şeyleri dışarıda tutmaları gerekiyor ama kapıyı açarsan geri tepen suya yakalanabilirsin. Thomas'ın onu güvenle içeri sokacak bir tılsımı var. Benim de öyle. Başka birinin canı yanabilir, o yüzden uzak durun."

Yutkundum. "Tamam. Tamam. Ya köpek gitmek zorunda kalırsa?"

İçimi çektim. "Burayı Thomas'tan daha kötü berbat edemez. Hadi, Mouse. Yerleştiğinden emin olalım."

Mouse, pansiyonun bahçesini kullanırken ne zaman acele etmemesi gerektiği konusunda altıncı hissine sahip gibi görünüyordu ve belirlenen küçük alanımıza gittik ve gecikme olmadan geri döndük. Onu Butters'la birlikte tekrar içeri aldım, Beetle'ı çalıştırdım ve Bock Ordered Books'a doğru yola çıktım.

Chicago'nun en eski okült dükkanının sahibi Artemis Bock, ben şehre taşınmadan yıllar önce Lincoln Park yakınlarında bir demirbaş olmuştu. Mahalle, Chicago Üniversitesi'nin bilgili akademisiyle yan yana yürüyen büyük bir şehrin sunabileceği en kötü şeylerin tuhaf bir karışımıydı. Büyücü olsun ya da olmasın, hava karardıktan sonra dolaşmak isteyeceğim türden bir yer değildi, ama fazla seçeneğim de yoktu.

Beetle'ı dükkânın bir blok aşağısına, kapılarına en yakın camlarında çete renkleri ucuz apartmanların karşısına park ettim. Ben dükkândayken birinin Blue Beetle'ı çalacağından pek endişe etmiyordum. Araba çalınmayı gerektirecek kadar seksi değildi. Ama tedbiri elden bırakmamak için arabadan çıkarken silahımı saklıyormuş gibi yapmadım ve pardösümün altındaki omuz kılıfına yerleştirdim. Asam da yanımdaydı ve arabanın kapısını kapatıp bir amaç uğruna sokakta ilerlemeye başlarken onu sıkıca sağ elime aldım, yüzüm sabit ve soğuktu. Silah için gizli taşıma iznim yoktu, bu yüzden onu yanımda taşıdığım için hapse girebilirdim. Öte yandan, şehrin bu kısmı, şehrin bazı kötü sakinleri için favori bir yerdi.

doğüstü topluluk. Onlar ve gündelik şehir suçlusu olma ihtimali arasında, bunu taşımadığım için mezara girebilirim. Ben olsam hayatta kalmayı tercih ederdim, çok teşekkür ederim.

Mağazaya doğru yürürken bir çift ayyaşın üzerinden geçtim ve leopar desenli taytı, deri montu ve sütyeniyle sendeleyerek yanımdan geçen solgun ve fazla ince, boş gözlü bir kadını görmezden gelmeye çalıştım. Göz bebekleri mavi gözleri siyah görüne kadar büyümüşü ve neredeyse yürüyemeyecek kadar sarhoştı. Muhtemelen yaşlı değildi ama hayat onu çok kullanmıştı. Beni gördü ve bir an için mallarını sergileyecekmiş gibi göründü. Ama yüzüme daha yakından baktı ve bir tarafa sıçrayıp görünmez olmaya çalıştı. Yorum yapmadan yanından geçip gittim.

Gece çok soğuktu. Birkaç hafta içinde hava, iki sarhoş ve taşlanmış kız gibi insanların donarak ölmeye başlayacağı kadar soğuyacaktı. Birisi bir ceset görecekti ve sonunda birisi polisi arayacaktı. Polisler gelip polis raporuna cesedin bulunduğunu ve kazara donarak öldüğünün tahmin edildiğini yazacaklardı.

Bazen bu bir kaza değildi. Hava, bir satıcı ya da ekip için sinirlerini bozan birini öldürmenin uygun bir yoluydu. Onları bayıltacak bir şey, bir parça giysi çıkarılır ve gecenin yiyip bitirmesi için bırakılırdı. Bu cesetlerin çoğu yürüdüğüm yerin birkaç blok ötesinde bulundu.

Dükkâna belki otuz metre kala, şehrin kötü bölgesinin baskıcı ve tehlikeli atmosferinin birkaç derece azaldığı bir tür görünmez çizgiyi geçtim. Birkaç adım sonra, bloğun çok aşağısında yer alan U of C kampüs binasına ilk kez baktım. Tepki olarak biraz gevşediğimi hissettim, ancak bu söylenmemiş güvenlik ve hukukun üstünlüğü vaadi sadece bir yanılsamaydı. Kampüse yaklaştıkça daha az suç işleniyordu, ancak şehrin karanlık unsurlarının sınırları zorlamasını engellemek için geleneklerden ve biraz daha sık polis devriyelerinden başka bir şey yoktu.

Bir şey daha vardı. Ama bu işe bulaşmayı göze alamazdım. Mavra'nın başkasını dahil etme yasağı, ekstra yardım istesem bile istemeye cesaret edemeyeceğim anlamına geliyordu. Tek başımaydım. Ve eğer bir sorun çıkarsa, bunu tek başıma halletmek zorunda kalacaktım.

Yırtıcılar vücut diline tepki verir. Dükkâna varıp içeri girene kadar birinin suratını dağıtmaya gidiyormuşum gibi yürüdüm.

Dükkân sahibi Artemis Bock, kapıya bakan bir tezgâhın arkasında oturuyordu. Ellili yaşlarının sonlarında, geniş omuzlu, tıraşsız ve rahat bir yaşamın altında yıpranmış kaslarıyla iri yapılı bir adamdı. Golf topu büyüklüğünde ve dokusunda parmak eklemleri vardı ve dükkâncı olmadan önce sürdürdüğü kariyerinden kalma eski yara izleriyle işaretlenmişti. Bir büyücü kadar güçlü değildi ama Chicago'yu, temel büyü teorisini iyi biliyordu ve dükkânı, bela arayan insanları başka yerlere bakmaya teşvik eden yarım düzine ince korumayla korunuyordu.

İçeri girdiğimde kapı zilleri çınladı ve tezgâhın arkasında bir yerden daha derin bir zil sesi geldi. Bock bir kolunu tezgâhın üzerine koymuş, diğerini de gözlüğünün üzerinden yüzüme bakıp başını sallayınca kadar tezgâhın altında gözden uzak tutuyordu. Kollarını tekrar tezgâhın üzerine koydu, otomobil dergisine benzeyen bir şeyin üzerine eğildi ve "Bay Dresden" dedi.

"Bock," diye başımı sallayarak cevap verdim.

Gözleri asamın üzerinde gezindi ve ceketimin altındaki silahı fark ettiği ya da hissettiği izlenimine kapıldım.

"Kafese girmem gerekiyor," dedim ona.

Tüylü kaşları birbirine yaklaştı. "Gardiyanlar bir ay önce buradaydı. Temiz bir dükkan işletiyorum. Bunu biliyorsunuz."

Yatıştırıcı bir hareketle eldivenli elimi kaldırdım. "Bu bir teftiş turu değil. Kişisel bir iş."

Boğazından onaylama ile özür dileme arasında bir ses çıkardı. Bakmadan arkasına uzandı ve arkasındaki duvarda asılı duran bir anahtarı kapı. Bana doğru salladı. Asamın sol kolumun kıvrımına düşmesine izin vermek zorunda kaldım, böylece anahtarı yakalamak için sağ elimi kullanabilecektim. Zarif görüldüğünden şüpheliyim ama en azından hem asayı hem de anahtarı düşürmedim, ki bu benim hızıma daha uygun olurdu.

"Gelmek ister misin?" Ona sordum. Bock, müşterilerin gözetim olmadan kafesteki kitapları incelemesine izin vermiyordu.

"Sana ne söyleyeceğim?" dedi ve dergisinin sayfasını çevirdi. Başımı salladım

ve dükkânın arkasına doğru ilerledim.

"Bay Dresden," dedi Bock. "Hmm?"

"Sokakta karanlık işler döndüğüne dair söylentiler var. Will bugün buradaydı. İşlerin gerginleştiğini söyledi."

Durakladım. Billy Borden, kendilerine Alfalar adını veren ve kampüs çevresindeki mahallede yaşayan gerçek kurt adamlardan oluşan bir çetenin lideriydi. Yaklaşık dört yıl önce, Alfalar nasıl kurtlara dönüşeceklerini öğrenmiş ve kampüs bölgesini canavarsız bölge ilan etmişlerdi. Bunu canavarları paramparça ederek desteklediler ve bunu o kadar iyi yaptılar ki, vampirler, hortlaklar ve diğer çeşitli zararlılardan oluşan yerel yeraltı dünyası başka yerlerde avlanmayı daha kolay buldu.

Chicago'nun büyülü topluluğu - yani insanlar - şehirdeki birkaç farklı mahalle etrafında toplanmıştı. Kampüs çevresindeki yığın bunların en küçüğü ama muhtemelen en bilgilisiydi. Kötücül bir şey savaş yoluna girdiğinde okült kalabalığın etrafına haber yaymanın bir yolu vardır ve onları aceleyle sığınak aramaya ya da başlarını aşağıda tutmaya gönderir. Bu, şu ya da bu şekilde büyü yeteneği ile kutsanmış, ancak inandırıcı bir tehdit oluşturacak kadar güce sahip olmayanlar adına hayatta kalma içgüdüsüydü ve ben de bunu yürekten destekledim. İşler, şapkasını çıkarıp kötü adamların karşısına çıkmaya karar veren amatör bir Willy olmadan da yeterince kötüydü.

Elbette Billy Borden'ın yaptığı da tam olarak buydu. Billy ve arkadaşları Grevane'in seviyesindeki insanlarla başa çıkabilecek durumda değillerdi. Beni yanlış anlamayın: Onlar sizin için gerçek bir tehditti.

Ortalama karanlık her neyse, özellikle de birlikte çalışırken, ama Grevane'in sıkletinde biriyle uğraşmaya alışık değillerdi. Billy'nin başını öne eğmesi gerekiyordu ama bunu söylemek için onunla iletişime geçemezdim. Söylesem bile bana çenesini uzatır ve üstesinden gelebileceğini söylerdi. Bu yüzden onu sakinleştirmek için başka bir oyun oynamalıyım.

"Onu bir daha görürsen," dedim Bock'a, "başını eğip gözlerini açık tutarsa ve bir şey yapmadan önce benimle temasa geçerse memnun olacağımı söyle."

"Bir şeyler oluyor," dedi Bock. Gözleri takvimine takıldı.

Birdenbire dükkândaki diğer üç ya da dört müşterinin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Saat geç olmuştu, doğru, ama okült topluluğu standart saatlere uymuyordu ve Cadılar Bayramı'na sadece iki gün vardı. Onu geçtim, saat neredeyse gece birdi. *Yarın* Cadılar Bayramı'ydı. Bu bazı insanlar için şeker mi şaka mı demektir, ama diğerleri için kutsal Samhain anlamına geliyordu ve okült çevrelerde güne bağlı bir dizi başka inanç vardı. Yapılacak alışverişler vardı.

"Olabilir," dedim Bock'a. "Önümüzdeki bir ya da iki gün boyunca hava karardıktan sonra bir eşğin arkasında olmak isteyebilirsin. Sadece dikkatli olmak için."

Bock'un yüz ifadesinden ona her şeyi anlatmadığımı düşündüğü anlaşılıyordu. Ona kendi işine bakmasını söyleyen bir bakış attım ve dükkânın arka tarafına yöneldim.

Bock'un dükkânı dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Eskiden burası bir içki dükkânıydı ve mahalle bakkalı olarak hizmet veriyordu. Dükkânın ön tarafında kristallerden tütsülere, mumlardan yağlara, asalara ve diğer sembolik ritüel büyü araçlarına kadar her şeyi satın almak isteyen müşteriler için bir göz atma alanı bulunuyordu - tipik New Agey eşyaları. Kişisel mabetler için çeşitli heykeller ve idoller, meditasyon matları, mobilya parçaları ve Buda ve Ghanesh'in bazı figürleri de dahil olmak üzere adlandırmak istediğiniz herhangi bir alternatif din için diğer dekorasyonlar vardı.

Okült alanın arkasında, şehirdeki en geniş okült, paranormal ve mistik kitap seçeneklerinden birini barındıran birkaç sıra kitap rafı vardı. Kitapların çoğu felsefe veya dinle doluydu - ağırlıklı olarak şu veya bu Wiccan, ancak Hindu inançlarına eğimli, kabala, voodoo ve hatta İskandinav veya Yunan tanrılarına dair eski inançlara dayanan birkaç metin vardı. Ben kendi adıma tüm bu karmaşadan uzak durdum. Büyü, size yardım etmesi için Tanrı'ya, bir tanrıya ya da tanrılara ihtiyaç duyduğunuz bir şey değildi, ancak pek çok insan benden farklı düşünüyordu. Konsey'deki bazı büyücüler bile derin dini inançlara sahipti ve kendilerini büyülerine sıkı sıkıya bağlı hissediyorlardı.

Tabii ki, eğer buna inanırlarsa, gerçek kadar iyiydi. Büyü bir büyücünün kendine güveniyle yakından ilişkilidir. Bazıları bunun bir büyücünün inancıyla bağlantılı olduğunu söyler ve bu hemen hemen aynı anlama gelir. Sihrin işe yaraması için ona inanmanız gerekir - sadece olacağına değil, *olması gerektiğine* de.

Grevane gibi insanları bu kadar tehlikeli yapan da budur. Büyü esasen bir yaratım, bir yaşam gücüdür. Grevane'in ölü büyücülüğü, onu yok etmek için kullanırken bile yaşamla alay ediyordu. Öldürücü ve son derece iğrenç olmasının yanı sıra, son derece saygısız bir yanı da vardı.

insan hayatının çürüyen bir görüntüsünü yaratmak için büyü kullanmak hakkında. Böyle bir büyüyü yapmanın nasıl bir şey olabileceğini düşününce midem biraz bulandı. Ve Grevane buna inanıyordu.

Bu da onu giderek daha fazla bir tür kaçık gibi gösteriyordu. Ölümcül, güçlü, sakın ve zeki bir deli. Başımı salladım. Kendimi bu tür saçmalıklara nasıl bulaştırdım?

Kitap raflarının arasından arka duvardaki bir kapıya doğru yürüdüm. Tam olarak gizli olmasa da, kapının çerçevesi yoktu ve etrafındaki duvarla aynı hizadaydı ve duvarla aynı panellerle kaplıydı. Bir zamanlar müşterilerin yasadışı içki içmek için özel bir alana girmelerine izin vermek için açılmıştı. Şimdi kilitliydi. Açmak için Bock'un anahtarını kullandım ve kendimi dükkânın arka tarafına attım.

Arka bölüm geniş değildi; bir köşesine bir ofis yerleştirilmiş tek bir odadan ve karşı duvardaki ağır bir demir ızgaranın arkasına yerleştirilmiş bir çift uzun kitap rafından başka bir şey değildi. Oda kutularla, raflarla, masalarla doluydu; Bock'un varsa yedek envanterini tuttuğu ve posta siparişi işlerini yürüttüğü yerd. Duvarlardaki prizlerde birkaç güvenlik lambası yanıyordu. Ofisin kapısı kısmen açıktı ve ışık yanıyordu. Ofis radyosunun klasik rock istasyonunda sessizce çaldığını duydum.

Demir ızgaraya yerleştirilmiş kapıya gidip kilidi açtım, sonra da kafesin kapısını açtım. Bock tüm değerli metinlerini kafeste saklıyordu. Lewis Carroll'ın *Through the Looking Glass kitabının* imzalı orijinal ilk baskısı en üst rafta, plastikle dikkatlice kapatılmış halde duruyordu ve bazıları daha da değerli olan birkaç düzine nadir kitap daha vardı.

Geri kalan raflar büyü teorisi üzerine ciddi metinlerle doluydu. Birçoğu neredeyse mağazanın önündeki raflarda bulunan daha modern benzerleri kadar fikir ve felsefeyle kaplıydı. Aralarındaki fark, çoğunun bir zamanlar Konsey üyeleri tarafından yazılmış olmasıydı. Büyüyü en temel anlamıyla, bana öğretildiği şekliyle saf bir enerji kaynağı olarak ele alan çok az cilt vardı. Dikkate değer istisnalardan biri Ebenezar McCoy'un yazdığı *Temel Büyü* kitabıydı. Çoğu büyücünün bir çırağa verdiği ilk kitaptı. Enerjiyi hareket ettirmenin ele alıyor ve büyücünün kontrol ve sorumluluk sahibi olması gerektiğini vurguluyordu.

Gerçi şimdi düşündüm de, Ebenezar bana ders verirken kitabın bir kopyasını vermemişti. Bana birkaç kereden fazla ders bile vermemişti. Bana ne beklediğini söyledi ve sonra da bunu benim önümde yaşadı. Bana göre çok etkili bir öğretme yöntemi.

Kitabının bir kopyasını çıkardım ve bir süre ona . Midem biraz bulandı. Elbette o da bana yalan söylüyordu. Ya da en azından bana tüm gerçeği söylememişti. Ve bana öğretmenlik yaptığı süre boyunca, Konsey'den kusursuz davranmadığım takdirde beni idam etme emri almıştı. Mükemmel değildim. Yaşlı adam beni öldürmedi ama itiraf edecek kadar da bana güvenmiyordu. Konsey için kirli işlerden sorumlu olduğunu bana söylemedi. Onların ıslak işçisi olduğunu, onların onayıyla Büyü Yasalarını çiğneyen, hakkında yazdığı, konuştuğu ve görünüşe göre yaşadığı aynı sorumluluğa ihanet eden kişi olduğunu söylemedi.

Seni korumaya çalışıyordu, Harry, dedim kendi

kendime. Bu onu doğru yapmazdı.

Asla sizin kahramanınız, rol modeliniz olmaya çalışmadı. Bunu sen yaptın.

Bu hiçbir şeyi değıştirmede.

Seni asla incitmek istemedi. İyi niyetliydi.

Ve cehenneme giden yol onlarla dōşelidir.

Bunu aşmalısın. Onu affetmelisin. Kitabı rafa geri

çarptım. Sertçe. "Alo?" diye seslendi arkamdan bir

kadın sesi.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım. Asam yere çarptı ve döndüğümde kalkan bileziğim havadaydı ve kıvılcımlar saçıyordu ve 44'lüğüm sağ elimdeydi, ofisi işaret ediyordu.

Gençti, en fazla yirmili yaşların ortasındaydı. Orta boylu, uzun yün bir etek, boğazlı bir kazak ve gri renkte bir hırka giymişti. Orta kahverengi saçları vardı, bir çift kalemle topuz yapmıştı, gözlük takıyordu ve güzelden çok çekici olan kalp şeklinde bir yüzü vardı, yüz hatları yumuşak ve çekiciydi. Çenesinde ve sağ elinin parmaklarında mürekkep lekeleri vardı ve mağazanın logosu ve altında MERHABA, BENİM ADIM SHIELA bir isimlik takıyordu.

"Oh," dedi ve kaskatı kesilerek beti benzi attı. "Oh. Um. Sadece istediğini al. Ben bir şey yapmayacağım."

Dişlerimin arasından nefesimi verdim ve silahı yavaşça indirdim. Tanrı aşkına, neredeyse ateş etmeye başlamıştım. Çok mu gerginsin, Harry? Kalkan bileziğinden geçen enerjiyi bıraktım ve o da söndü. "Affedersiniz bayan," dedim elimden geldiğince kibarca. "Beni korkuttunuz."

Bir an gözlerini kırıştırdı, yüz hatlarında şaşkınlık vardı. "Oh," dedi sonra. "Dükkânı soymuyorsun."

"Hayır," dedim.

"Bu çok iyi." Bir elini göğsüne götürdü, biraz hızlı nefes alıyordu. Hırkasının içinden bile göğüslerinin kıvrımlarını fark edebildiğime göre oldukça cömert bir göğüs olmalıydı. Ah, güvenilir libido. Başım gırtlığımı kadar beladayken bile, beni hayatta kalmak gibi önemsiz konulardan uzaklaştırmak için oradasın. "O zaman müşterisiniz sanırım? Yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece bir kitap arıyordum," dedim.

"Pekala," dedi iş adamı neşesiyle, "önce şu yanındaki lambayı yak, aradığın şeyi bulalım." Yaptım ve

Shiela eteklerini düzeltti ve bana doğru yürüdü. Orta boyluydu, belki beş-altı, bu da onu benden yaklaşık bir ayak daha kısa yapıyordu. Yaklaşırken durakladı ve bana baktı. "Sen osun," dedi. "Sen Harry Dresden'sin."

"IRS de bana bunu söyleyip duruyor," dedim.

"Vay canına," dedi gözleri parlayarak. Krem gibi bir tene çok yakışan koyu renk gözleri vardı ve yaklaştıkça kıyafetinin bazı hoş kıvrımları gizlemek için çok şey yaptığını gördüm. Hiçbir yerde bikinili mankenlik yapmayacaktı ama soğuk bir gecede yanında kıvrılmak için çok hoş bir kadın gibi görünüyordu.

Adamım. Daha fazla randevuya falan çıkmam gerekiyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve aklımı tekrar işime verdim.

"Chicago'ya geldiğimden beri seninle tanışmak istiyordum," dedi.

"Şehirde yeni misiniz? Seni daha önce burada görmemiştim."

"Altı ay," dedi. "Beş aydır burada çalışıyorum."

"Bock seni geç saatlere kadar çalıştırıyor,"

dedim.

Başını salladı ve bir tutam saçını yanağından uzaklaştırarak üzerinde koyu bir mürekkep lekesi bıraktı. "Ay sonu. Defter ve envanter işleriyle uğraşıyorum." Sonra şaşkınlıkla baktı ve "Kendimi tanıtmadım bile" dedi.

"Shiela?" Tahmin ettim.

Bir an bana baktı, sonra yüzü kızardı ve "Ah, doğru ya. İsim etiketi." Elimi uzattım.

"Ben Harry."

Elimi sıktı. Elimi sıkı, yumuşak, sıcak bir şekilde tutuyordu ve küçük bir yeteneği olan birinin enerjisiyle karıncalanıyordu.

Birinin kendi auramı hissetmesinin nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Shiela keskin bir nefes aldı ve kolu sıçradı. Mürekkep lekeli parmakları bir an için sıkıştı ve elimi lekeledi. "Ah. Pardon, pardon."

Elimi yorgun pantolonuma sürttüm. "Bu gece daha kötü lekeler gördüm," dedim. "Bu da beni kitaplara getiriyor."

"Bir kitabı mı lekeledin?" dedi, yüzü ve sesi sıkıntılıydı. "Hayır."

Bu sadece kötü bir geçişti."

"Ah. Ah, doğru," dedi başını sallayarak. Dalgınca ellerini birbirine sürttü. "Bir kitap için buradasınız. Ne arıyorsunuz?"

"Die Lied der Erlking adında bir kitap."

"Ah, bunu okumuştum." Burnunu kıvırdı, bir an için gözlerini kaçırdı, sonra "İki kopya, sağ raf, üstten üçüncü sıra, soldan sekizinci ve dokuzuncu kitaplar" dedi.

Ona göz kırptım, sonra rafa gittim ve söylediği yerde kitabı buldum. "Vay canına. İyi karar."

"Eidetik hafıza," dedi memnun bir gülümsemeyle. "Bu... benim yeteneğim sayılır." Bana dokunduğu eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Envanter sırasında işe yarıyor olmalı." Rafı kontrol ettim. "Ama sadece bir kopya var."

Kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Bay Bock bu hafta bir tane satmış olmalı."

"Eminim öyledir," dedim sıkıntıyla. Grevane'in bir mağazada durup Bock ya da Shiela gibi insanlarla konuştuğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Kafesi kapattım ve yavaşça mağazanın önüne doğru ilerlemeye başladım.

Kitabı açtım. Daha önce başka eserlerde de bahsedildiğini duymuştum. Erlkoenig ya da Elfkrall'ın etrafındaki ilimle ilgilenmesi gerekiyordu. Hatırı sayılır güce sahip bir peri figürü olması gerekiyordu, belki de Peri Mahkemelerinin Kraliçelerinin bir muadili. Kitap geçen yüzyılın başlarında Büyücü Peabody tarafından, o zamanlar çoğu ölmüş olan bir düzine farklı huysuz büyücünün notlarından derlenmişti ve neredeyse saf bir spekülasyon eseri olarak kabul ediliyordu.

"Ne kadar?" Ben sordum.

Shiela kibarca yanımda yürürken, "Kapağın içindeki bir indeks kartında olmalı," dedi.

Baktım. Kitap yarım aylık kira değerindeydi. Hiç satın almamış olmama .

Son zamanlarda işler fena gitmiyordu ama Mouse'un tüm ruhsat ve çekim işleriyle uğraşmak ve yediği kamyonlarca yemek ve Thomas'ın iş sorunları, ayıracak hiçbir şeyim yoktu. Belki Bock kiralamama falan izin verirdi.

Shiela ve ben arka odadan çıktık ve mağazanın önüne doğru yürümeye başladık. Kitapların olduğu bölümden çıkarken, "Sanırım buranın yolunu biliyorsun. Seninle tanışmak bir zevkti, Harry."

"Sen de," dedim gülümseyerek. Hey, o bir kadındı ve yeterince güzeldi. Gülümsemesi tek kelimeyle tapılasıydı. "Belki bir ara tekrar karşılaşırız."

"Bu hoşuma giderdi. Ama bir dahaki sefere

silahsız." "Şu eski kafalı kızlardan biri, ha?" Dedim.

Güldü ve dükkânın arka tarafına doğru yürüdü.

"İhtiyacın olanı buldun mu?" Bock sordu. Sesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı. Kesinlikle rahatsızdı.

"Umarım öyledir," dedim. "Ah. Fiyat hakkında..."

Bock kalın kaşlarının altından bana sertçe baktı. "Çek kabul eder misiniz?"

Dükkânın etrafına baktı ve sonra başını salladı. "Elbette, senden."

"Teşekkürler," dedim. Kapıya varmadan önce karşılıksız çıkmayacağını umarak bir çek yazdım ve dükkâna şöyle bir göz attım. "Müşterilerinizi kaçırdım mı?"

"Belki," dedi rahatsız bir şekilde.

"Özür dilerim," dedim.

"Olur böyle şeyler."

"Evde olmaları onlar için daha iyi olabilir. Aslında senin için de." Başını iki yana salladı. "Yürütmem gereken bir işim var."

O bir yetişkindi ve benden daha uzun süredir bu şehirdeydi. "Pekâlâ," dedim. Ona çeki uzattım. "Envanterindeki diğer kopyayı sattın mı?"

Çeki kasaya koydu, kitabı plastik bir torbaya koydu, fermuarını kapattı, sonra onu da bir kâğıt torbaya koydu. Bir an düşündükten sonra, "İki gün önce," dedi.

"Kime verdiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Gıdılarını dalgalandıran bir nefes üfledi. "Yaşlı bir beyefendi. Uzun saçlı, zayıflamış. Karaciğer lekeleri."

"Gerçekten gevşek deri mi?" Ben sordum. "Sert mi hareket ediyor?"

Bock gergin bir şekilde tekrar etrafına bakındı. "Evet, bu o. Bu o. Bakın, Bay Dresden, ben sadece dükkânı işletiyorum, tamam mı? Herhangi bir belaya bulaşmak istemiyorum. Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O sadece bir müşteriydi."

"," dedim ona. "Teşekkürler, Bock."

Başıyla onayladı ve kitabı uzattı. Çuvalı, kitabı ve her şeyi katlayıp pardösümün cebine koydum ve cebimden arabamın anahtarlarını çıkardım.

"Harry," diye geldi Shiela'nın sesi, alçak ve aceleci. Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım.

"Öyle mi?"

Mağazanın önüne doğru başını salladı, yüzü endişeliydi.

Dışarı baktım.

Dükkânın dışındaki sokakta iki figür duruyordu. Aşağı yukarı aynı şekilde giyinmişlerdi: uzun siyah cübbeler, uzun siyah pelerinler, büyük siyah mantolar, içlerindeki yüzleri göstermeyen büyük siyah kukuleter. Biri diğerinden daha uzundu ama bunun dışında dışarıdaki kaldırımda öylece durmuş bekliyorlardı.

"Bu adamlara geçen hafta yüzük almak istemediğimi söyledim," dedim. Shiela'ya baktım. "Gördün mü? Baskı altında zekice. Bu bir Tolkien şakasıydı."

"Ha," dedi Bock, biraz tedirgin bir ifadeyle. "Burada sorun istemiyorum, Bay Dresden." "Sakin ol, Bock," dedim. "Bela isteselerdi kapıyı kırarlardı." "Sizinle konuşmak için mi buradalar?"

Shiela sordu.

"Muhtemelen," dedim. Elbette, Kemmler'ın örgü halkasından olsalardı, gelip beni öldürmeye çalışabilirlerdi. Grevane yapmıştı. Parmaklarımı düşünceli bir şekilde büyücü asamın masif ahşabına vurdum.

Bock bana baktı, yüz ifadesi biraz bulantılıydı. Korkutulması kolay bir adam değildi ama aptal da değildi. Üç... hayır bekle, dört. Hayır... son birkaç yıldaki davalarım sırasında *en az* dört bina yıkmıştım ve Bock Ordered Books'un da listeye eklenmesini istemiyordu. Bu biraz canımı yaktı. İnsanlara büyücü olduğumu söylediğimde normaller bana deliymişim gibi bakıyordu. Bilen insanlar bana deliymişim gibi bakmadı. Bana delice tehlikeliymişim gibi baktılar.

Sanırım en az dört bina sonra, böyle düşünmek için sebepleri var.

Bock ve Shiela'ya, "Belki de bu gece dükkânı kapatsanız iyi olur," dedim. "Ben dışarı çıkıp onlarla konuşacağım."

Sekizinci Bölüm

Dükkânın kapısını açıp dışarı çıkmadan hemen önce durakladım. Hayatım bir film olsaydı dramatik bir müziğe sahip olması gereken anlardan biriydi, ancak bunun yerine mağazanın ortam müzik setinden çalan bir tür denizaltı sandviç yerinin radyo reklamını dinledim. Hayatımın filmi gerçekten düşük bütçeli olmalı.

İşin püf noktası hangi filmde olduğumu bulmaktı. Eğer bu *High Noon*'un bir varyantıysa, dışarı çıkmak muhtemelen oldukça tehlikeli bir fikirdi. Öte yandan, hâlâ *Malta Şahini*'nin açılış sahnelerinde olma ve kuşu kovalamaya çalışan herkesin hâlâ benimle konuşmak isteme ihtimali de vardı. Bu durumda, *Kemmler'in Sözü*'nü ararken kopan fırtına hakkında hayati bilgiler edinmek için iyi bir fırsat olabilirdi.

Ama her ihtimale karşı kalkan bileziğimi sallayarak hazır hale getirdim. Asamı elime aldım ve parmaklarımı sağlam bir şekilde kavrayarak ahşabın mühür oymalı yüzeyine teker teker kıvırdım.

Sonra gücümü çağırdım.

Dediğim gibi, sihir yaşamdan ve özellikle de duygulardan gelir. Sonbaharda bir ay doğduğunda ve içinizi ani bir heyecan duygusuyla doldurduğunda ya da baharın ilk ılık esintisi yüzünüzden hızla geçip hayatın kokularıyla doldduğunda ve sizi ani bir neşe seline boğduğunda herkesin hissedebileceği aynı soyut enerjinin kaynağıdır. Gözlerinizi yaşartan güçlü bir müziğin tutkusu, oyun oynayan küçük çocukların çığ, fokurdayan, bulaşıcı kahkahaları, bir stadyum dolusu futbol taraftarının o lanet şarkıya eşlik ederek "Hey!" diye bağırması - hepsi sihirle yüklüdür.

Benim sihrim de aynı yerlerden geliyor. Ve belki de ondan daha karanlık yerlerden. Korku da bir duygudur. Öfke de öyle. Şehvet de öyle. Ve delilik. Ben özellikle iyi bir insan değilim. Charles Manson falan değilim ama kanonlaştırılmaya da aday değilim. Yine de geçmişte, bugün olduğumdan daha iyi bir insan olduğumu düşünüyorum. Geçmişte, dünyayı daha güzel bir yer haline getirmesi ya da en azından bundan uzak durması gereken aynı türden bir güç tarafından bu kadar çok insanın incitildiğini, öldürüldüğünü ve terörize edildiğini görmemiştim. O zamanlar bu kadar çok hata yapmamıştım, bazıları insanların hayatına mal olan kadar çok basiretsiz karar vermemiştim. Kendimden emindim. Bir bütündüm.

Aptal elim çok acıyordu. Korkmak için yarım düzine gerçekten iç burkacak kadar iyi nedenim vardı ve korkuyordum. En kötüsü de, eğer bir hata yaparsam, bunun bedelini Murphy ödeyecekti. Böyle bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum.

Hepsini içime çektim, iyiyi, kötüyü ve çılgınlığı, havada dolaşan ve etrafımdaki dükkânın raflarındaki putları, mumları ve tütsülükleri sallayan alçak bir vızıltı. Dükkânın cam kapısında sol elimin kaybolduğunu gördüm, yerini düzensiz bir kızgın mavi ışık küresi almıştı ve yere ısı vermeyen ateş parçaları saçıyordu. Kendimi savunmaya, saldırmaya, korumaya ya da yok etmeye hazırlayarak etrafımdaki tüm enerjiyi . İki pelerinli figürün ne istediğini bilmiyordum ama eğer dövüşmek için gelmişlerse, onları memnun etmeye hazır olduğumu bilmelerini istedim.

Gücümü bir pelerin gibi etrafımda tuttum ve kaldırımda beni bekleyen çiftle yüzleşmek için dışarı çıktım. Acele etmedim, her adımım telaşsız ve kesindi. Bir gözüm onların üzerindeydi ama sadece çevresel görüşümde. Onun dışında gözlerimi yere diktim ve yavaşça yürüdüm, ta ki kalkan ışığının mavi parıltısı koyu renk cüppelerine düşene, siyahı mavi gösterene, kıvrımlardaki gölgeleri isimlendirilemeyecek kadar koyulaştırana kadar. Sonra durdum ve gözlerimi yavaşça kaldırdım, bakışlarımla buluşmaları için cesaretlendirdim.

Hayal görmüş olabilirim ama ikisinin de hafifçe geriye doğru sallandığını, yaklaşan bir fırtınanın önündeki sazlıklar gibi sallandıklarını düşündüm. Ekim rüzgârı etrafımızda esiyordu, soğukluğunu Michigan Gölü'nün buzlu derinliklerinden alan dondurucu soğuklukta bir hava.

"Ne istiyorsunuz?" Onlara sordum. Rüzgârın ayazını ödünç aldım ve sesime kattım. Çiftlerden büyük olanı konuştu. "Kitabı."

Ama hangi kitap? Merak ettim. "Uh-huh. Schubert hayranı bir çocuksun, değil mi? Sende o bakış var."

"Goethe, aslında," dedi. "Ver onu bana."

O zaman kesinlikle *Der Erlking*'in bir kopyasının peşindeydi. Sesi... garipti. Erkek olduğu kesindi ama sesi tam olarak insana benzemiyordu. Sesinde bir tür titrek vızıltı vardı, bu da onu bir şekilde tizleştiriyor, kelimelerin belirsizce kaymasına neden oluyordu. Kelimeler yavaş ve telaffuzluydu. Anlaşılabilir olmaları için öyle olmaları gerekiyordu.

"Isır beni," diye cevap verdim ona. "Kendi kitabını al, Kemmlerite."

"Deli Kemmler'ı küçümsemekten başka bir şey yapmıyorum," diye tükürdü. "Ne tür hakaretlerde bulunduğuna dikkat et. Bunun seni ilgilendirmesine hiç gerek yok, Dresden."

Dedikleri gibi, bu beni bir an duraksattı. Kibirli, güçlü karanlık büyücüleri alt etmek başka bir şeydir. Ödevini yapmış ve sizin kim olduğunuzu bilenleri alt etmek ise bambaşka bir şeydir. Sarsılma sırası bendeydi.

Karanlık figür bunu fark etti. İnsan olmayan sesi yine alçak bir geceye karıştı.

"Dokunaklı, ey şeytani bornozların karanlık efendisi," dedim. "Ama yine de kitabın kopyasını sana vermeyeceğim."

"Bana Cowl derler," dedi. Sesinde bir eğlence var mıydı? Belki de vardı. "Ve bu akşam kendimi sabırlı hissediyorum. Yine soracağım. Kitabın kopyasını bana ver."

Die Lied der Erlking pardösümün cebinden bacağıma çarptı. "Ve yine sana cevap veriyorum. Isır beni."

"Üç kez isteyeceğim ve yapacağım," dedi figür, ses tonunda uyarı vardı.

"Tanrım, bir düşüneyim. Bu sefer nasıl cevap vereceğim," dedim ayaklarımı yere basarak.

Cowl tıslayan bir ses çıkardı ve kollarını hafifçe açtı, elleri hâlâ kalçalarının yanında, aşağıda duruyordu. Gölden gelen soğuk rüzgâr daha sert esmeye başladı.

"Üç kez rica ettim ve yaptım," dedi Cowl, sesi alçak, sert ve öfkeliydi. "Kitabı... bana... ver."

İkinci figür aniden bir adım öne çıktı ve Cowl'un tuhaf sesinin kadın versiyonuyla, "Lütfen," dedi.

Bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra Cowl hırladı, "Kumori. Diline dikkat et."

"Kibar olmanın bir bedeli yok," dedi ikisinden daha küçük olan Kumori. Cübbesi şeklini belli etmeyecek kadar kalın ve biçimsizdi ama bir eliyle bileğini kıvrarak yaptığı harekette kesinlikle kadınsı bir şey vardı. Tekrar bana döndü ve şöyle dedi,

"*Der Erlking*'deki bilgi tehlikeli bir hal almak üzere Dresden," dedi. "Kitabı bize vermene gerek yok. Sadece burada yok edin. Bu yeterli olacaktır. Sizden bunu rica ediyorum, lütfen."

Bir an için ikisinin arasına baktım. Sonra dedim ki, "İkinizi de daha önce gördüm."

İkisi de kımıldamadı.

"Bianca'nın maskeli balosunda. Kürsüde onunla birlikteydin." Bu sözleri söyledikçe giderek daha fazla ikna olmaya başladım. O zamanlar gördüğüm iki figür yüzlerini hiç göstermemişti ama Cowl ve Kumori'nin hareketlerinde o zamanki iki gölgeyle tam olarak eşleşen bir şeyler vardı. "Leanansidhe'ye o *athame*'i verenler sizlerdiniz."

"Belki de," dedi Kumori, ama başını eğerek söylediklerimin doğruluğunu kabul etti.

"İnanılmaz derecede berbat bir akşamdı. Yıllardır aklımdan çıkmıyor," dedim.

"Ve önümüzdeki yıllarda da öyle olacak," dedi Cowl. "O gece çok önemli şeyler oldu. Bunların çoğunun henüz farkında değilsiniz."

"Cehennem çanları," diye yakındım. "Ben de bir büyücüyüm ve hala şu Ben bilirim, sen . Aslında bu beni daha da çok kızdırıyor."

Cowl ve Kumori uzun uzun bakiştılar ve sonra Kumori, "Dresden, eğer kendini ve başkalarını keder ve acıdan kurtarmak istiyorsan, kitabı yok et," dedi.

"Yaptığın şey bu mu?" Ben sordum. "Etrafta dolaşıp kopyaları parçalamak mı?"

"Binden daha az sayıda basılmıştı," diye doğruladı Kumori. "Zaman çoğunu aldı. Geriye kalanların hesabını geçtiğimiz ay yaptık ama iki tanesi burada, Chicago'da, bu mağazada."

"Neden?" Ben talep ettim.

Cowl omuzlarını silkmek istercesine oynattı. "Kemmler'ın müritlerinin bu bilgiyi büyük kötülükler için kullanabilecek olması yeterli değil mi?"

"Konsey'den misin?" Ben de cevap verdim.

Kumori kapüşonunun derinliklerinden, "Belli ki hayır," diye cevap verdi.

"Uh-huh," dedim. "Bana öyle geliyor ki, iyi niyetli olsaydın *Fahrenheit 451*'i Ringwraith perspektifinden yeniden yorumlamak yerine Konsey'le birlikte çalışırdın."

"Ve bana öyle geliyor ki," diye cevap verdi Kumori yumuşak bir sesle, "eğer niyetlerinin iddia ettikleri kadar saf olduğuna inansaydınız, çoktan onlara kendiniz haber verirdiniz."

Merhaba. Şimdi *bu* yeni bir melodiydi, birisi Konsey' eğildiğini ve benim haklı olduğumu öne sürüyordu. Kumori'nin ne yapmaya çalıştığından emin değildim ama en akıllıcası bu oyunu oynayıp ne diyeceğini görmektir. "Söylemediğimi kim söyledi?"

Cowl, "Bu çok anlamsız," dedi.

Kumori, "Ona ben söyleyeyim," dedi.

"Anlamsız."

Kumori, "Hiçbir maliyeti yok," dedi.

"Eğer oyalanmaya devam edersen olacak," dedim. "Zamanımı boşa harcadığın için sana fatura kesmeye başlayacağım."

İç çekme olduğunu yeni anladığım garip bir ses çıkardı. "En azından kitabın içeriğinin tehlikeli olduğuna inanabiliyor musun?"

Grevane kendi kopyasına yeterince düşkün görünüyordu. Ama kitabı kendim okuyacak zamanım olana kadar bu büyük kıyametin neden koptuğundan emin olamayacaktım. "Uygunluk adına, diyelim ki okudum."

"Eğer kitabın içindeki bilgi tehlikeliyse," dedi Cowl, "Gardiyanların *ya da* Konsey'in bunu Kemmler'in müritlerinden daha akıllıca kullanacağını düşündüren nedir?"

"Çünkü her ne kadar bir avuç pislik olsalar da, her zaman doğru olanı yapmaya çalışırlar," dedim. "Gardiyanlardan biri kara büyü yapmak üzere olduğunu düşünse, muhtemelen saf bir refleksle kendi kafasını keserdi."

"Hepsi mi?" Kumori sessiz bir sesle sordu. "Emin misin?"

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Bana Konsey'den birinin Kemmler'in gücünün peşinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Konsey artık eskisi gibi değil," dedi Cowl. "İçten içe çürüdü ve kısıtlamalarından rahatsız olan pek çok büyücü Kızıl Saray'la olan savaşın onun zayıflığını ortaya çıkardığını gördü. Düşecek. Çok yakında. Belki de yarın gecedен önce."

"Oh," diye mırıldandım. "Peki, neden söylemedin? Kitabın kendi kopyasını şimdi sana vereceğim."

Kumori bir elini kaldırdı. "Bu bir aldatmaca değil, Dresden. Dünya değişiyor. Konsey'in sonu yaklaşıyor ve bundan kurtulmak isteyenler şimdi harekete geçmeli. Çok geç olmadan."

Derin bir nefes aldım. "Normalde Konsey'in evine gitmemizi öneren ilk kişi benim," dedim. "Ama sen büyücülükten bahsediyorsun. Kara büyüden. Beni Konsey'in ve Gardiyanların birdenbire sol yoldan gitmeye heveslendiklerine ikna edemezsin. Bu şeye dokunmayacaklar."

"İdeal olarak," dedi Cowl. "Gençsin Dresden. Ve öğrenmen gereken çok şey var."

"Genç ben ne öğrendim biliyor musun? Benden bir şeyler koparmak isteyen insanların tavsiyelerini dinlemek için çok fazla zaman harcamamayı," dedim. "Buna araba satıcıları, siyasi adaylar ve gecenin bir yarısı sokakta beni gasp eden siyah pelerinli tuhaf tipler de dahil."

"Yeter," dedi Cowl, sesini neredeyse anlaşılmaz hale getiren bir öfkeyle. "Kitabı bize ver."

"Kıçımı ısır, Cowl."

Kumori'nin başlığı Cowl ve benim aramda bir ileri bir geri seğırdi. Üç adım geri çekildi.

"Çok da iyi oldu," diye mırıldandı Cowl. "Gardiyanları senin hakkında bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

Soğuk rüzgâr yeniden yükseldi ve ensemdeki tüyler sertçe diken diken oldu. Cowl güç çekerken üzerimde bir his parıltısı belirdi. *Çok fazla* güç.

"Yapma," dedim. Kalkan bileziğimi kaldırdım, düşüncelerimle önümde savunma enerjisi ördüm. Kendi gücüm üzerindeki hakimiyetimi sağlamlaştırdım, parmaklarımı asamın etrafına sıkıca sardım ve sonra onu betona sertçe vurdum. Çıkan çatırtı sesi karanlık binalardan ve boş sokaktan yankılandı. "Uzaklaş. Şaka yapmıyorum."

"*Dorosh*," diye hırladı cevap olarak ve sağ elini uzattı.

Bana ham, görünmez bir güçle vurdu - saf irade, şiddetli bir kinetik enerji patlamasına odaklanmıştı. Geldiğini biliyordum, kalkanım hazırды ve kendimi ona karşı tam olarak doğru şekilde destekledim. Savunmam mükemmeldi.

Hayatımı kurtaran tek şey buydu.

Bir zamanlar kendisi de bir Gardiyan olan eski ustam Justin DuMorne ile antrenman dövüşleri yaptım. Onunla da ciddi bir şekilde dövüştüm ve kazandım. Onun yerine geçen akıl hocası Ebenezer McCoy'a karşı düellolarda gücümü test ettim. Peri vaftiz annem Leanansidhe'nin metafiziksel olarak çok kötü bir sağ kroşesi var ve hatta Peri Kraliçelerinin en küçüğüne bile karşı çıktım. Birkaç iblis, çeşitli büyü yapıları, kaçak bir asansörde on üç katlı bir düşüş, şu ya da bu miktarda kötü olan yarım düzine büyücü ekleyin ve işteki çoğu büyücünden daha fazla saf mistik şiddet gördüm. Hepsini yendim ya da en azından hayatta kaldım ve bunu gösterecek yara izlerim var.

Cowl bana daha sert vurdu.

Kalkanım bir gibi parladı ve bana fırlattığı enerjiyi yönlendirmek için yapabildiğim şeye rağmen, adrenalin çılgınlığındaki profesyonel bir defans oyuncusu gibi bana çarptı. Eğer darbeyi yumuşatıp vücudumun ön tarafına eşit bir şekilde alamamış olsaydım, enerjinin nereden geçtiğine bağlı olarak burnumu, kaburgalarımı ya da köprücük kemiğimi kırabilirdi. Bunun yerine sanki Neşeli Yeşil Dev bana aile boyu bir fasulye torbasıyla vurmuş gibi hissettim. Eğer yukarı doğru bir kuvvet olsaydı, beni düşme endişesi yaratacak kadar uzağa fırlatırdı. Ama darbe kafa üstü geldi ve beni doğruca geriye itti.

Havada birkaç metre uçtum, sırt üstü düştüm, kaldırıma sürtündüm ve momentumu bir yuvarlanmaya dönüştürmeyi başardım. Sendeleyerek ayağa kalktım ve park halindeki bir arabaya sertçe yaslandım. Bir noktada kafamı çarpmış olmalıyım, çünkü görüşümde yıldızlar dönüyordu.

Kendimi tekrar ayağa kaldırdığımda panik başlamıştı. Daha önce kimse bana böyle bir güç fırlatmamıştı. Yıldızlar ve taşlar, eğer bu darbeye kesinlikle hazırlıklı olmasaydım...

Yutkundum. Ölmüş olurdum. Ya da en iyi ihtimalle kırılmış, kanamış ve tamamen bilinmeyen bir büyücünün merhametine kalmıştım. Hâlâ yakınlardaydı ve muhtemelen bana tekrar vurmaya hazırlanıyordu. Düşünceleri ve şüpheleri zihnimden uzaklaştırdım ve kalkanımı hazırladım, bileziğim o kadar ısınmıştı ki bileğimin derisindeki çirkin yara izlerinden hissedebiliyordum. Karşılık vermeyi düşünemiyordum bile, çünkü kalkanım geri çekilmez ve başka bir darbe için hazır olmazsa, bu şansı elde edecek kadar uzun yaşayamazdım.

Cowl kaldırımda yavaşça bana doğru yürüdü, pelerini, kapüşonu ve gölgeleriyle. "Hayal kırıklığı," dedi. "Ağır sıklet için hazır olduğumu umuyordum."

Bileğini salladı ve bir sonraki darbe gölden esen dondurucu rüzgarda bana doğru uludu. Bu seferki açılı bir şekilde geldi ve ben onu soğuk bir şekilde durdurmaya çalışmadım bile. Gergin bir at gibi yana savruldu ve darbeyi savuşturmak için kalkanımı eğdim. Yine enerji sızdı ama bu sefer sadece beni kaldırıma doğru itti.

Omzum binaya çarptı ve nefesim kesildi. Daha önce de omzumdan yaralanmıştım ve muhtemelen bu durum kendimi olduğundan daha kötü hissetmeme neden olmuştu. Binadan sıçradım ve ayaklarımı tuttum, ama bacaklarım titriyordu - beni ayakta tutma çabasından değil, saldırılardan kurtulmak için harcamak zorunda kaldığım enerjiden.

Cowl bana doğru yürümeye devam etti. Tanrı aşkına, o kadar da çabalıyor gibi görünmüyordu.

Göğsümde soğuk bir his vardı. Bu

adam beni öldürebilirdi.

"Kitap, evlat," dedi Cowl. "Şimdi."

O zaman içimde yükselen şey öfke ya da dehşet değildi. Haklı bir öfke değildi. Güven, emin olma ya da sevilen birini koruma kararlılığı değildi. Yüzde yüz saf, aykırı bir inatçılıktı. Chicago benim şehrimdi. Bu şakacının kim olduğu umurumda değildi; şehrimin sokaklarında süzülerek gelip süt paramı almak için dişlerini sıkmayacaktı.

Kimse tarafından itilip kakılmıyorum.

Cowl güçlüydü ama büyüsü insanlık dışı değildi. Çok büyüktü ve benim çalıştıklarımdan farklıydı ama en kötü kara büyülerle bağdaştırdığım o mide bulandırıcı, yağlı, bir şekilde boş hissi vermiyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Gücünde kalıcı bir kara büyü hissi vardı. Yine de benimkinde de biraz var.

Mesele şu ki Cowl bir tür iblis değildi. O bir büyücüydü. İnsan. Ve büyüünün ardında, benim kadar kırılğan.

Kolumdan aşağı güç akıttım, asamı döndürdüm, yanındaki caddede duran arabaya doğrulttum ve hırladım, "*Forzare!*"

Asanın üzerindeki mühürler ani, cehennemi bir kızıl ışığa dönüştü, kalkanımın parıltısı kadar parlaktı ve parıldayan güç dalgaları benden dışarı aktı. Kaldırımın üzerinden, Cowl'a en yakın caddede park etmiş Toyota'nın altına doğru aktılar. Çabayla hırladım ve Cehennem Ateşi gücü aniden arabanın cadde tarafının altına doğru fırladı. Araba, mutfak sandalyesini deviren bir adam kadar hafif ve hızlı bir şekilde ters döndü. Cowl arabanın altındaydı.

Bir gümbürtü koptu ve cehennemin çanları, çok gürültülüydü. Her yerde camlar kırıldı ve her yöne kıvılcımlar saçıldı. Arabanın alarmı sarhoş gibi ötmeye başladı ve sokağın her yerinde alarmlar çalmaya başladı. Apartman pencerelerinde ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Bir dizimin üzerine çöktüm, aniden bitkin düştüm, asamdan ve kalkanımdan gelen ışık azaldı ve yok oldu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir , bu kadar hızlı, sadece ham kinetik enerjiyle hareket ettirmemişim ve gözlerimi odaklamak için yeterli enerjiyi zor buluyordum. Sırtımı dayayabileceğim bir asam olmasaydı, kaldırıma sarılmış olurum.

Metalin betona sürtünme sesi geliyordu. "Oh, hadi

ama," dedim nefes nefese.

Araba sarsıldı, sonra birkaç santim yana kaydı. Cowl yavaşça doğruldu. Bir şekilde arabanın çarpma alanının en arkasına geri dönmüştü ve kendini kısmi darbeden korumayı başarmış olmalıydı. Doğrulurken bocaladı, sonra siyah eldivenli bir eliyle kendini bir sokak lambasına dayadı. İçimde bir memnuniyet dalgası hissettim. *Al bakalım, pislik.*

Siyah kapüşondan alçak bir hırıltı sesi geldi. "Kitap." "Isır," diye nefes aldım,

"beni."

Ama benimle konuşmuyordu. Kumori bir kapı aralığının gölgesinden çıktı ve fısıltıyla söylediği bir kelimeyle eliyle işaret etti.

Pardösümün cebinde ani ve güçlü bir çekiş hissettim. Cebin kapağı açıldı ve kese kâğıdının içindeki ince kitap kaymaya başladı.

"Ack," diye başardım, o anda yapabileceğim tek karşılık buydu. Yuvarlandım ve kitabı bedenimle yer arasına sıkıştırdım.

Kumori elini tekrar ve daha güçlü bir şekilde uzattı. Beton üzerinde iki adım kaydım, ta ki bir botumu kaldırımdaki düz olmayan bir ekleme dayayıp iki figürün arkasındaki hareketi görene kadar. "Oyun bitti," dedim. "Kes şunu."

"Yoksa ne olur?" Cowl talep etti.

"*Wolfen*'ı hiç gördün mü?"

Tükürdüm.

Kurtlar ortaya çıktı, Chicago gecesinin içinden *çıkıverdiler*. Büyük kurtlar, önceki bir çağdan kalma mülteciler, beyaz dişleri ve vahşi gözleriyle devasa, güçlü görünümlü yaratıklar. Bir tanesi enkaz halindeki Buick'in üzerine çömelmiş, Cowl'a bir adım mesafede, parlak gözlerini

onu. Bir diğeri Kumori'nin arkasında belirdi ve üçüncüsü yangın merdiveninden hafifçe aşağıya sıçrayarak Kumori'nin önünde sessizce çömeldi. Biri iki yanımda belirdi ve gecenin içinden hırıltılar yükseldi.

Daha fazla ışık yanıyordu. Gecenin içinde bir siren çalıyordu.

"Ne kadar büyük dişleri var," dedim. "Polisler gelene kadar devam etmek ister misin? Ben varım."

İki pelerinli figürün birbirlerine anlamlı bir şekilde bakmaları için bir duraklama bile olmadı. Kumori Cowl'un yanına süzüldü. Cowl yüzünü göremesem de hissettiğim bir bakış attı ve homurdandı, "Bu-"

"Kapa çeneni," dedim. "Kaybettin. Git."

Cowl'un parmakları sert bir pençeye dönüştü ve tam olarak duyamadığım bir kelime hırıldayarak havayı kesti.

Bu sefer daha karanlık, bir şekilde daha bulanık bir güç dalgası vardı. Etraflarındaki hava bulanıklaştı, ani bir küf ve ışıksız su kokusu, bir iç çekme sesi duyuldu ve aynı hızla yok oldular.

"Billy," dedim bir saniye sonra, öfkeyle. "Ne *halt* ediyorsun sen? O insanlar seni öldürebilirdi."

Enkaz halindeki arabanın üzerine çömelmiş olan kurt bana baktı ve ağzını açarak sırtıtmaya başladı. Kırık camın üzerinden sıçrayıp yanıma kondu, parıldadı ve bir saniye sonra kurt gitmiş, yerine yanıma çömelmiş çıplak bir adam gelmişti. Billy ortalamadan biraz daha kısaydı ve bir Bowflex reklamından daha fazla kası vardı. Orta kahverengi saçları, aynı renk gözleri vardı ve şimdi onu yıllar önce tanıştığımından çok daha yaşlı gösteren kısa bir sakalı vardı.

Elbette, yıllar önce tanıştığımızdan daha yaşlıydı.

"Burası benim mahallem," dedi sessizce. "Burada kimsenin beni kötü göstermesine izin veremem." Hızlı bir şekilde hareket etti, bir omzunu benimkinin altına soktu ve ana gücüyle beni ayağa kaldırdı. "Yaran ne kadar kötü?"

"Çürükler," dedim. Beni ayağa kaldırırken dünya biraz dönüyordu ve kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değildim. "Biraz sallanıyorum. Nefesim kesildi."

"Polisler yaklaşık yetmiş saniye içinde burada olacak," dedi, bilen biri gibi. "Gel hadi. Georgia bu sokağın diğer ucundaki arabada."

"Hayır," dedim. "Bak, sadece beni arabama götür. Ben..." Onunla birlikte görünmemeliydim. Mavra beni izliyor ya da takip ettiriyorsa, bu Murphy hakkındaki pislikleri ortaya çıkaracağı anlamına gelebilirdi. Ama ona her şeyi öylece açıklayamazdım. Billy bir arkadaşının başının dertte olduğunu gördüğünde öylece duracak biri değildi.

Ve o olmadığı için çok şanslıydım. Cowl tekrar ayağa kalktığında içimde sıcak havadan başka pek bir şey kalmamıştı.

"Vakit yok," dedi Billy. "Bak, ortalık sakinleştikten sonra seni buraya geri getireceğiz. Tanrım, Harry, o arabayı bira kutusu gibi ezdin. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedim. Arabama tek başıma gidemezdim. Billy ve Alfalarla birlikte görünmeyi göze alamazdım. Ama gözaltına alınmama ya da hapse atılmama da izin veremezdim. Cowl ve yardımcısı beni bulduysa, peşimde başka ilgili tarafların da olabileceğini boş verin. Sokaklarda yüzümü göstermeye devam edersem, birileri benim için yüzümü yırtıp atacaktı.

Billy ile gitmek zorundaydım. İşleri olabildiğince kısa kesecektim. Murphy kadar onları da korumak için bu işe zaten olduklarından daha fazla bulaşmalarını istemiyordum. Kahretsin, Mavra'nın biraz anlayış göstermesi gerekiyordu. Belki de lütfen dersem.

Evet, doğru.

Her şeyi mahvetmiş ve Murphy'nin sonunu getirmiş olabilirdim ama fazla seçeneğim yoktu.

Kurt adam Billy'ye yaslandım ve onunla birlikte ara sokaktan aşağıya doğru topallayarak gitmek için elimden geleni yaptım.

Dokuzuncu Bölüm

Billy isteseydi muhtemelen beni kucağına alıp düz bir koşuyla taşıyabilirdi ama ışıkları sönmüş pahalı bir SUV kaldırıma çıkıp önümüzde hızla durmadan önce sadece metrelik bir ara sokaktan ve karanlık caddeden geçmemiz gerekiyordu.

"Çabuk," dedim, hâlâ nefes nefese, "Woof cep telefonuna."

Billy arka koltuğa geçmeme yardım etti, beni takip etti ve daha kapı kapanmadan SUV olay yerinden sakin bir şekilde hızlanarak uzaklaşmaya başladı. İçerisi yeni araba kokulu oda spreyi ve fast food gibi kokuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu şoför. Billy'nin yaşlarında, 1.80 boylarında, semiz yapılı genç bir kadındı. Kahverengi saçları sıkı bir örgüyle toplanmıştı, kot pantolon ve kot ceket giymişti. "Merhaba Harry."

"İyi akşamlar Georgia," diye cevap verdim, koltuk başlığına

yaslanarak. "İyi misin?"

"Uzun bir uykunun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Billy ilk soruyu yanıtlarken, "Saldırıya uğradı," dedi. Açık spor çantasından bir eşofman ve bir tişört çıkardı ve pratik hareketlerle içine atladı.

"Yine mi vampirler?" Georgia sordu. Farları yaktı ve diğer trafiğe katıldı. Sol elindeki elmas nişan yüzüğünden yansıyan sokak lambaları parıltıyordu. "Kızıkların şehir dışında kaldığını sanıyordum."

"Vampirler değil," dedim. Göz kapaklarım kütlesini artırmaya başladı ve onlarla tartışmamaya karar verdim. "Yeni arkadaşlar."

"Bence onlar başka büyücüler olmalı," dedi Billy sessizce. "Büyük siyah pelerinler ve kukuletalar. Yüzlerini göremedim."

"Polisi harekete neydi?" diye sordu.

"Harry onlardan birinin bir araba devirdi."

Georgia'nın nefesini dışlarının arasından çektiğini duydum.

"Evet, dövüşü *kaybeden* de bendim," diye mırıldandım. "Kafesini zar zor salladı bile."

"Tanrım," dedi Georgia. "Herkes iyi mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Kötü adamlar kaçtı. Eğer Alfalar ortaya çıkmasaydı, ben de kaçarmıydım emin değilim."

"Diğer herkes dağıldı ve bizimle dairede buluşacaklar," dedi Billy. "Kimdi o adamlar?"

"Bunu size söyleyemem," dedim.

Boş bir saniye geçti ve sonra Billy'nin sesi temkinli bir hal aldı. "Neden? Bu bir tür gizli, bilinmesi gereken büyücü şeyi mi?"

"Hayır. Sadece kim dair hiçbir fikrim yok."

"Oh. Ne istiyorlardı?" Billy sordu. "Ben sadece sonunda ortaya çıktım."

"Bock'tan nadir bulunan bir kitap aldım. Görünüşe göre onu istiyorlarmış."

Kaşlarının çatıldığını duyduğuma yemin edebilirim. "Değerli mi?"

"İçinde bir şey olmalı," diye cevap verdim. Cebimi karıştırdım ve hâlâ orada olduğundan emin olmak için kitabı çıkardım. İnce cilt yeterince masum görünüyordu. En azından okuması çok uzun sürmeyecekti. "Yardımın için minnettarım ama kalamam."

"Tabii,," dedi Billy. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Bir kere beni dairene götürme," dedim. "Çok fazla gitmediğin bir yere." "Neden olmasın?"

Billy sordu.

"Lütfen dostum. Sadece yap şunu. Bir dakika düşüneyim," dedim ve tekrar gözlerimi kapattım. Alfaların bu işe karışmasını en iyi nasıl engelleyebileceğimi düşünmeye çalıştım ama

Yorgun, ağrıyan bedenim bana ihanet etti. Herhangi bir rüyaya izin vermeyecek kadar siyah ve sessiz ani bir karanlığın içine düştüm.

Sarsılarak uyandığımda, boynum öne eğilmiş olmaktan dolayı ağrıyordu, çenem göğsümdeydi. Artık araba kullanmıyorduk ve cipte yalnızdım. İçimdeki yorgunluk önemli ölçüde azalmıştı ve uzuvlarımda herhangi bir titreme hissetmiyordum. Çok uzun süre dışarıda kalmış olamazdım ama biraz uyku bile bazen harikalar yaratabiliyor.

Dışarı çıktım ve kendimi yarım düzine arabaya ev sahipliği yapabilecek kadar büyük bir garajda buldum, ancak SUV ve parlak siyah bir Mercury tek iki araçtı. Yeri tanıdım-Georgia'nın ailesinin evi, şehrin kuzey tarafında üst düzey bir yer. Alfalar beni buraya daha önce de getirmişlerdi, beni psikopat bir likantrop çetesinin ininden kurtarmaya yardım ettiklerinde. Susan da benimleydi.

Başımı salladım, asamı ve küçük kitabı aldım ve evin kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan hemen önce durakladım ve sessiz tonlarda konuşan sesler duydum. Gözlerimi kapadım ve işitme duyuma odaklandım, başımı bir tarafa eğdim ve sesler anlayabileceğim kadar net ve belirgin hale geldi. Bu yararlı bir beceri, Dinleme, ancak tam olarak nasıl yapılacağını size söyleyemem.

Beşiğine geri konulan bir telefonun sesi duyuldu. "Hepsi iyi," dedi Billy. "İyi," diye yanıtladı

Georgia. "Bir şeyler oluyor. Yüzünü gördün mü?"

"Yorgun görünüyor," dedi Billy.

"Sadece yorgun görünmüyordu. Korkuyordu."

Billy bir an tereddüt ettikten sonra, "Belki," dedi. "ne olmuş?"

"Korktuğuna göre işler ne kadar kötü olmalı?" Georgia sordu. "Dahası da var." Billy

nefes verdi. "Eli."

"O zaman gördün mü?"

"Evet. sonra."

"İçinde herhangi bir hareket olmaması gerekiyor," dedi, sesi daha da endişeli çıkıyordu. "Onu oyun gecelerinde gördün. Fişleri tutmak için parmaklarını zar zor birleştirebiliyor. Bu gece asasının tahtasının altında gıcırdadığını duydum. Onu parçalayacak sandım."

Bu haber karşısında gözlerimi kırıştırdım ve eldivenli elime baktım. Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Biraz seğirdiler.

"Yandığından beri biraz değişti," dedi Billy.

"Bundan daha uzun zaman oldu," dedi Georgia. "Bir yıl öncesinden beri. Kazağının altında o bandajlarla oyun oynamaya geldiği zamanı hatırlıyor musun? Olanlar hakkında hiç konuşmazdı. Rıhtımdaki o cinayetten ve havaalanındaki o büyük terörist korkusundan bir hafta sonraydı. O zamandan beri. Uzaklaştı. Her zaman daha fazla."

"Sence o cinayetle bir ilgisi var mıydı?" Billy sordu.

"Tabii ki hayır," dedi Georgia. "Ama sanırım bir dava üzerinde çalışıyor ve kurbanla bir şekilde ilişkisi olmuş olabilir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Muhtemelen kızın ölümü için kendini suçluyordur."

Yutkundum ve teknesinin ambarları yavaşça suyla dolarken kan kaybından ölen güzel, siyah saçlı bir kadını düşünmemeye çalıştım. Başını belaya sokacak kadar kötü seçimler yapmıştı. Ama onu canını alan yaratıktan koruyamadım.

"Eğer başı dertteyse ona yardım edeceğiz," dedi Billy.

"Evet," diye yanıtladı Georgia. "Ama şunu bir düşün Billy. Bu işe karışmak, bunu yapmanın en iyi yolu olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Georgia, "Yani onu daireye götürmemizi istemedi," dedi. "Nedenini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun."

Tiksinmiş bir ses çıkardı. "Billy, dairenin izlendiğinden korkuyor." "Kim tarafından?"

"*Neye göre?*" dedi Georgia. "Hiçbir şey görmedik, duymadık ya da kokusunu almadık. Eğer burada bir sihir varsa, nasıl başa çıkacağımızı bildiğimizden daha fazlası olabilir."

"Yani ne ?" Billy söyledi. "Eğer başı beladaysa onu öylece terk etmemiz gerektiğini mi?"

"Hayır." İçini çekti. "Ama Billy, onun neler yapabileceğini gördün. Peri savaş alanında bir orduyu biçtiğini gördük. Ve bu gece bana diğer büyücülerden birinin üzerine araba sürdüğünü ve adamın arabayı havaya uçurduğunu söylüyorsun. Zayıf olduğumuzu düşünmüyorum ama gulyabaniler, troller ve ara sıra vampirlerle uğraşmak başka bir şey. Büyücülerle uğraşmak başka bir şey. Ne tür bir güce sahip olduklarını gördünüz."

"Korkmuyorum," dedi Billy.

"O zaman aptalsın," diye cevap verdi Georgia, sesi açıktı ama zalim değildi. "Harry artık eskisi gibi değil. Yaralandı. Ve ne söylediği umurumda değil, yaralı eli onu söylediğinden daha fazla rahatsız ediyor. Daha fazla engele ihtiyacı yok."

"Onu yalnız mı bırakmak istiyorsun?" Billy sordu.

"Ona yük olmak istemiyorum. Onu bilirsiniz. Kendi başının çaresine bakmadan önce başkalarını korur. Eğer bizim ligimizin çok dışında çalışıyorsa, onun için dikkat dağıtmaktan başka bir şey olmayabiliriz. Sınırlarımızı anlamalıyız."

Uzun bir sessizlik oldu.

"değil," dedi Billy o zaman. "Başı beladaysa öylece duracak değilim."

"Tek istediğim," dedi Georgia, "onu dinlemeniz. Eğer desteğimizi istemiyorsa ya da bizim dahil olmamızın çok tehlikeli olduğunu düşünüyorsa, ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayız. Bizim bilmediğimiz şeyleri biliyor. Bize daha önce de güvendi ve bizi asla yanlış yönlendirmede. Bu iltifata karşılık vereceğinize söz verin."

"Öylece... arkamı dönemem," dedi Billy.

Georgia, "Bunu yapmanı istemezdim," dedi. "Ama... bazen aklınla değil, dişlerinle düşünüyorsun, Will." Yumuşak bir öpücük sesi duyuldu. "Seni seviyorum. Ona elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Sadece şiddet için bize ihtiyacı olmayabileceği fikrini göz önünde bulundurmanı istedim."

Billy birkaç ağır adım attı. Mutfak sandalyelerinden biri gıcırdadı. "Başka ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Georgia. Buzdolabını açtı. "Peki ya şu maskeli büyücü tipler? Kokularını alabilecek kadar yaklaşabildin mi?"

"Denedim," dedi Billy. "Ve onlara en yakın olan bendim."

Ama..." "Ama?"

"Bir koku alamadım. Harry bir şey yaptı. Arabayı ters çevirdi. Bir kırmızı ışık parlaması oldu ve ondan sonra kokusunu alabildiğim tek şey..."

Georgia'nın belki de ona dokunmak için birkaç adım attığını duydum. "Ne kokusu aldın?"

"Sülfür," dedi Billy, sesi biraz zayıftı. "Kükürt kokusu aldım."

Bir sessizlik oldu.

"Bu ne anlama geliyor?" Georgia sordu.

"Onun için endişelendiğimi," dedi Billy. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Öfkesini. Hiç kimseyi bu kadar kızgın görmemiştim."

"Onun... ne olduğunu düşünüyorsun? Dengesiz mi?" Georgia

sordu. "Psikoloji mezunu olan sensin," dedi Billy. "Sen ne

düşünüyorsun?"

Elimi kapıya koydum. Bir an tereddüt ettim ve sonra iterek açtım.

Billy ve Georgia oldukça geniş bir mutfakta küçük bir masada oturuyorlardı, masanın üzerinde iki şişe bira açık ama dokunulmadan duruyordu. Gözlerini kırıştırıp doğruldular ve şaşkınlıkla bana baktılar.

"Sen ne düşünüyorsun?" Georgia'ya sessizce sordum. "Ben de bilmek

istiyorum." "Harry," dedi Georgia, "ben sadece bir yüksek lisans

öğrencisiyim."

Buzdolabına gittim ve kendime soğuk bir bira aldım. Amerikan markasıydı ama damak zevkim yoktur. Biramı soğuk severim. Kapağını , sonra masaya doğru yürüdüm.

ve onlarla oturdum. "Ben bir terapist aramıyorum. Sen bir arkadaşsın. İkiniz de öylesiniz." Biramı yudumladım. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Georgia ve Billy birbirlerine baktılar ve Billy başını salladı.

"Harry," dedi Georgia, "bence biriyle konuşman gerek. Kim olduğunun önemli olduğunu sanmıyorum. Ama üzerinde çok fazla baskı var ve eğer onları dışarı atmanın bir yolunu bulamazsan kendine zarar vereceksin."

Billy, "İnsanlar arkadaşlarıyla konuşur, dostum. Kimse her şeyi tek başına yapamaz. Birlikte çalışırsınız."

Biraz daha bira yudumladım. Georgia ve Billy de öyle yaptı. Belki dört ya da beş dakika sessizlik içinde oturduk.

Sonra dedim ki, "Yaklaşık iki yıl önce kendimi şeytani bir etkiye maruz bıraktım. Lasciel adında bir yaratık. Düşmüş bir melek. İnsanları gerçek canavarlara dönüştüren türden bir varlık."

Georgia beni izledi, gözleri dikkatle yüzüme odaklanmıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Gümüş bir paranın içindeydi," dedim. "Ona dokunan her kim olursa olsun açığa çıkardı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir çocuk vardı. Hiç düşünmedim. Çocuk parayı eline alamadan elimi üzerine kapattım."

Georgia başını salladı. "Ne oldu?"

"Onu kontrol altına almak için önlemler aldım," dedim. "Aklıma gelen her şeyi yaptım ve bir süre için başarılı olduğumu düşündüm." Biraz daha bira yudumladım. "Sonra geçen yıl, büyümün Cehennem Ateşi adı verilen şeytani bir enerji tarafından güçlendirildiğini fark ettim. Bu gece arabayı ters çevirdiğimde kokusunu aldığım şey buydu Billy."

"Neden kullanıyorsun?" Billy sordu.

Başımı salladım. "Bu benim seçimim değil. Sadece oluyor."

Georgia kaşlarını çatı. "Büyü konusunda uzman değilim Harry, ama öğrendiğim kadarıyla bu tür bir güç bedavaya gelmiyor."

"Hayır. Öyle değil."

"O zaman fiyat neydi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Sonra deri eldiveni yaralı elimden sıyırmaya başladım. "Bunu ben de merak etmiştim," dedim. Eldiveni çıkardım ve elimi ters çevirdim.

Yara izi en çok parmaklarımın iç kısımlarında ve avucumun üzerindeydi. İnsan etinden çok erimiş balmumuna benziyordu, tamamen beyazdı ve bazı damarların hala hayatta olduğu yerlerde mavi alevler vardı - avucumun tam ortası hariç. Orada, pembe, sağlıklı etten oluşan üç çizgi, belli belirsiz bir kum saatini andıran bir mühür oluşturuyordu.

"Yandığımda bunu orada buldum," dedim. "Bu eski bir yazı. Lasciel'in isminin sembolü."

Georgia yavaş bir nefes aldı ve "Oh" dedi.

Billy bir ileri bir geri baktı. "Oh? Ne, oh?"

Georgia bana sabırlı bir bakış attı ve Billy'ye döndü. "Bu bir iblis işareti. Damga gibi, değil mi?" Onay için bana baktı.

Başımı salladım.

"Bu iblisin, Lasciel'in, kendisinin tespit edemediği bir şekilde onun üzerinde bir tür kontrol uyguluyor olabileceğinden endişeleniyor."

"Doğru," dedim. "Bildiğim her şey bana Lasciel'le bağlantımın kesilmesi gerektiğini söylüyor. Güvende olmam gerektiğini. Ama güç bir şekilde hâlâ orada. Ve eğer iblis düşüncelerimi etkiliyor, iplerimi çekiyorsa, bunun olduğunu hissedemeyebilirim bile."

Georgia kaşlarını çatı. "Bunun bir olasılık olduğuna inanıyor musunuz?"

"Başka bir şey varsaymak çok tehlikeli," dedim. Bir elimi kaldırdım. "Bu kibir değil. Bu sadece bir gerçek. Benim gücüm var. Eğer bunu akılsızca ya da pervasızca kullanırsam, insanlar zarar görebilir. Ölebilirler. Ve eğer Lasciel bir şekilde beni etkiliyorsa..."

"Kim bilir neler olabilir," diye bitirdi Billy, sesi ayıktı. "Evet."

"Lanet olsun," dedi Billy.

Hepimiz biralarımızdan birer yudum aldık.

"Endişeliyim," dedim. "Hiçbir cevap bulamadım. Büyü üstüne büyü yaptım. Ayinler, törenler, her şeyi denedim. Bir türlü geçmiyor."

"Tanrım," diye nefes aldı Billy.

"Böyle bir etki tespit edilebilir ve Büyü Yasalarına aykırıdır. Eğer Gardiyanlar bunu öğrenir ve beni mahkemeye çıkarırlarsa, bu beni idam ettirmek için yeterli olabilir. Ve size bahsettiğim Haçlı Şövalye'ye yaklaşırsam, bunu üzerimde hissedebilir. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ne düşüneceğini."

Yutkundum.

"Korkuyorum

."

Georgia kısa bir süre koluma dokunduktan sonra, "Kendine bu kadar yüklenmemelisin, Harry. Bırak kötüye kullanmayı, böyle bir gücü asla istemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

"Madem bir yanım bunu istemiyordu," diye sordum, "neden Lasciel'in parası yerine çocuğu almadım?"

Mutfağın üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

"Bana arkadaş oldunuz. Zor zamanlarımda yanımda oldunuz," dedim bir süre sonra. "Beni evinize kabul ettiniz. Hayatınızda. Siz iyi insanlarsınız. Size karşı daha açık olamadığım için özür dilerim."

"Bu gece bununla mı ilgiliydi?" Billy sordu. "İblis mi?" "Hayır,"

dedim. "Bu gece farklıydı. Ve bunu size söyleyemem." "Eğer bizi

korumaya çalışıyorsan..." Billy başladı.

"Seni korumuyorum," dedim. "Başka birini koruyorum. Eğer seninle birlikte görülürsem, bu onların kötü bir şekilde yaralanmasına neden olabilir. Hatta belki öldürülebilirler."

"Anlamıyorum. Yardım etmek istiyorum..." Billy söyledi.

Georgia elini Billy'nin elinin üzerine koydu. Billy ona baktı, yüzü kızardı ve sonra ağzını kapattı.

Başımı salladım ve biramı bitirdim. "Bana bir süreliğine güvenmeni istiyorum. Özür dilerim. Ama buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi."

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Georgia sordu.

"Sadece bunu istediğini bilmek bile yardımcı oluyor," dedim ona. "Ama yapabileceğin neredeyse tek şey bu. En azından şimdilik."

"Neredeyse tek şey mi?"

Başımı salladım. "Yiyecek bir şeyler bulabilirsem ve belki arabama geri dönebilirsem, minnettar olurum." "Bunu yapabiliriz," dedi Billy.

"Teşekkür ," dedim.

Onuncu Bölüm

Billy dairesini ararken ben de buzdolabını yağmaladım ve küçük bir tabak söğüş et çıkardım. Birkaç dakika sonra diğer Alfalardan biri geri aradı ve Bock Ordered Books'un etrafındaki öfkenin dinmeye başladığını doğruladı.

"Sadece bir devriye arabası hâlâ orada," diye bildirdi Billy. "Bir de hurdacılar var."

"Daha fazla beklememeliyiz," dedim. "Etrafta polisler varken, mahalledeki canavarlar dikkatli olmak için bir süre ortalıkta görünmeyecektir. Onlar tekrar harekete geçmeden önce oraya dönüp gitmek istiyorum."

Georgia, "Arabada yiyin," dedi ve hepimiz onun cipine doluştuk.

Georgia, Beetle'ın arkasındaki kaldırıma park etti ve beni dışarı çıkardı. Anahtarlarım elimdeydi, binip gitmeye hazırdım. Ama arabayı görünce durdum.

Birisi arabanın kalan camlarını kırmıştı. Camlar sokağa ve arabanın içine saçılmıştı. Ön camın bazı kısımları eksikti ve geri kalanı, tüm karmaşayı opak hale getiren kırık çizgilerden oluşan bir kütle halinde birbirine yapışmıştı. Akşamın erken saatlerinde güç yüzüğümü o zombi üzerinde kullandığımda arka cam çoktan kırılmıştı. Kapılar ve kaput düzinelerce yerden ezikti ve kapı kolları tamamen parçalanmıştı. Lastikler gevşek bir şekilde sarkıyordu ve üzerlerindeki uzun, düzgün yarıkları zorlanmadan görebiliyordum.

Arabaya yavaşça yaklaştım.

Louisville Slugger beyzbol sopasının ahşap sapı, açık olan sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkmış, mağazadan alınan karton etiket hâlâ ipinden sallanıyordu.

Billy cipin camından dışarı eğildi ve kısık bir ısıklık çaldı. "Vay canına."

"Ama iyi tarafından bakarsak," dedim, "artık tüm pencereler eşleşiyor."

Georgia, "Bu ne dağınıklık," dedi.

Arabanın önüne gittim ve bagajı açtım. Kurcalanmamıştı. Testereyle kesilmiş tüfeğim hâlâ arka koltuktaydı. Billy ve Georgia arabadan inip bana doğru yürüdüler.

"Çete mi?" Georgia sordu.

"Çete silahı bırakmazdı," dedim. "Kapüşonlu

adamlar mı?" Billy tahmin etti.

"Bana beyzbol sopası tipi gibi gelmedi." Uzandım ve sopayı sadece işaret parmağım ve başparmağımla, ortasına yakın bir yerden, üzerinde parmak izi kalmayacak şekilde aldım. Onlara gösterdim. "Cowl arabayı parçalamak için sihrini kullanırdı, sopayı değil." Arabanın arkasına doğru yürüdüm ve kaşlarımı çatarak motora baktım. Sağlam görünüyordu. Camdan içeri eğildim ve anahtarımı denedim. Motor hiç sorun çıkarmadan döndü.

"Huh," dedi Billy. "Kim bir arabayı tamamen mahveder ama motoruna dokunmaz?"

"Biri bana mesaj gönderiyor," dedim.

Billy dudaklarını büzdü. "Ne ?"

"Görünüşe göre bir araba kiralamam gerekiyor," dedim. Başımı iki yana salladım. "Bunun için zamanım yok."

Billy ve Georgia bakıştılar ve Georgia başını salladı. Yanıma geldi, sol elimle tuttuğum araba anahtarlarımı aldı ve kendi anahtarlarıyla değiştirdi.

"Oh, hayır," dedim. "Yapma bunu."

"Önemli bir değil," dedi bana. "Bak, arabayı hâlâ Mike'ın Garajı'na götürüyorsun, değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"Ama hiçbir şey," dedi Billy. "Apartmana sadece birkaç blok uzaklıktayız. Arabanı Mike'ın evine çektiririz."

Georgia kararlı bir şekilde başını salladı. "Beetle hazır olduğunda SUV'u geri getir."

Düşündüm. Arabamın parçalandığını görmek aslında düşündüğümünden çok daha üzücüydü. O sadece bir makineydi. Ama *benim makinemdi*. Bir parçam, birinin aracına bunu yapmış olmasına öfkelen-di.

İlk içgüdüm tekliflerini reddetmek, Beetle'ı dükkâna götürmek ve o zamana kadar taksi kullanmaktı ama bu öfkenin konuşmasıydı. Kendimi beynimi kullanmaya zorladım ve yakın gelecekte ne kadar çok koşturmam gerekebileceğini göz önünde bulundurduğumda, bunu karşılayamayacağımı anladım. Toplu taşımayı kullanabileceğimi varsayarsak, toplu taşımanın bana mal olacağı zamanı da karşılayamazdım. Kahretsin, ama gururumu ayaklar altına almaktan nefret ediyorum.

"Bu yeni bir araba. Bir şeyler patlayacaktır."

Georgia, "Hâlâ garanti kapsamında," dedi.

Billy bana bir başparmak işareti yaptı. "İyi avlar, Harry. Her neyin peşindeysen." Ben de ona başımı salladım ve "Teşekkürler" dedim.

Cipe bindim ve Chicago'da büyü ve ölüm hakkında benim kadar çok şey bilen tek kişiyle konuşmak için yola çıktım.

Mortimer Lindquist son birkaç yıldır oldukça başarılı olmuştu ve onu en son ziyarete gittiğimde oturduğu Kaliforniya'dan ithal küçük alçı çiftlik evinden taşınmıştı. Şimdi Bucktown'da dönüştürülmüş bir dubleks evde çalışıyordu. Mort dubleksin her iki yarısını da kiralamıştı ve bir tarafta işini, diğer tarafta da evini işletiyordu. Çoğunlukla geceleri çalışmasına rağmen iş yerinin garaj yolunda hiç araba yoktu. Akşam için işini çoktan bitirmiş olmalıydı. Daha önce iş yerini süsleyen sahte Gotik dekoru terk , bu da umut verici bir işaretti. Bir yığın hilesi olan bir şarlatanın değil, gerçek becerisi olan birinin yardımına ihtiyacım vardı.

SUV'u iş yerinin garaj yoluna park ettim ve yaparken sarı hercai menekşelerden oluşan bir alanı biçtim. Bu kadar büyük bir şey sürmeye alışık değildim. Beetle küçük ve yavaş olabiliirdi ama en azından lastiklerinin tam olarak nereye gideceğini biliyordum.

Işıkların hepsi . Evin kapısına asılı pirinç tokmaktan yararlandım.

On beş dakika sonra, gözleri kararmış küçük bir adam cevap verdi. Kısa boyluydu, yirmi ya da otuz kilo fazlaydı ve saç çizgisini gizlemeye çalışmaktan vazgeçip kafa derisini tamamen kazıtmıştı. Kalın bordo bir bornoza sarınmıştı ve ayağında gri terlikler vardı.

Mort, "Saat sabahın üçü," diye yakındı. "Sen ne halt ediyorsun-" Yüzümü gördü ve panik içinde gözleri büyüdü. Kapıyı kapatmak için acele etti.

Meşe asamı kapı aralığına sapladım ve onun kapıyı kapatmasını engelledim. "Merhaba Mort. Bir dakikan var mı?"

"buradan, Dresden," dedi küçük adam. "İstediğin her neyse, bende yok"

Asama yaslandım ve nazik bir gülümseme takındım. "Mort, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra benimle böyle konuştuğuna inanamıyorum."

Mort öfkeyle kafa derisindeki soluk bir yara izini işaret etti. "Seninle en son konuştuğumda beyin sarsıntısı geçirdim ve kafama on beş dikiş atıldı."

"Yardıma ihtiyacım var," dedim.

"Ha," dedi Mort. "Teşekkür ederim ama hayır. Benden göğsüme bir hedef resmi çizmemi de isteyebilirdin." Asama tekme attı ama çok sert değildi. O terlikler ayağını pek iyi koruyamazdı. "Birileri seni burada görmeden defol git."

"Bunu yapamazsın Mort," dedim. "Ortada bir kara büyü var. Bunu , değil mi?"

Küçük adam bir süre sessizce bana baktı. Sonra dedi ki, "Neden gitmeni istediğimi sanıyorsun? Seninle birlikte görünmek istemiyorum. Ben bu işe dahil değilim."

"Artık öylesin," dedim. Gülümsemeye devam ettim ama aslında tek yapmak istediğim burnuna bir yumruk atmaktı. Sanırım duygularım yüz ifademine içine sızmış olmalıydı, çünkü Mort yüzüme bir kez baktı ve bembeyaz kesildi. "İnsanların başı dertte. Onlara yardım ediyorum. Şimdi şu lanet kapıyı aç ve bana yardım et, yoksa yemin ederim uyku tulumumla gelip bahçende kamp kurarım."

Mort'un gözleri büyüdü ve evin dışında etrafına bakındı, gergin enerjisi gözlerinin hızla ileri geri gidip gelmesine neden oluyordu. "Seni orospu çocuğu," dedi.

"İnan buna."

Kapıyı açtı. İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattı, birkaç kilidi kapattı.

Evin içi temiz ve işlekti. Giriş holü küçük bir bekleme odasına dönüştürülmüştü ve onun ötesinde birinci katın geri kalanı, apliklerdeki mumlarla kaplı, şimdi yanmayan, el oyması sandalyelerle çevrili koyu cilalı ahşaptan büyük bir masanın bulunduğu zengin renkli bir oda uzanıyordu. Mort seans odasına girdi, bir kutu mutfak kibriti aldı ve birkaç mum yakmaya başladı.

"Ee?" diye sordu. "Bana ne kadar güçlü olduğumu mu göstereceksin? Çalışma odamda fırtına mı koparacaksın? Belki dramatik etki için birkaç kapıyı çarparsın?"

"Yapmamı ister misin?"

Kibritleri masanın üzerine bıraktı ve başına oturdu. "Belki de sana karşı açık olamadım, Dresden," dedi Mort. "Ben bir büyücü değilim. Konsey'le birlikte çalışmıyorum. Onların ya da düşmanlarının dikkatini çekmek gibi bir niyetim yok. Vampirlerle olan savaşınızda bir katılımcı değilim. Kanımı olduğu yerde seviyorum."

"Bu vampirlerle ilgili değil," dedim.

Mort kaşlarını çattı. "Hayır mı? O zaman işler yatışıyor mu?"

Yüzümü buruşturdum ve birkaç sandalye aşağıya oturdum. "Üç hafta önce Mexico City'de kötü bir kavga oldu ve Gardiyanlar Kızıl Saray'ın burnunu epeyce kanattı. Görünüşe göre planları bir şekilde suya düşmüş."

Mort, "Karşılık vermeye hazırlanıyorum," dedi.

"Bunu herkes tahmin eder," dedim. "Sadece nerede ve ne zaman olacağını bilmiyoruz."

Mort nefesini verdi ve alnını bir elinin topuğuna dayadı. "Birkaç yıl önce öldürdükleri birini bulduğumu biliyor muydun? Genç bir çocuk, belki on yaşında."

"Bir hayalet mi?" Ben sordum.

Mort başını salladı. "Küçük adamın neler olup bittiğinden haberi yoktu. Öldüğünü bile bilmiyordu. Boğazını jiletle kesmişler. Sağ omzunun üzerinden bakmadığı sürece izi zar zor görebiliyordunuz."

"Yaptıkları şey bu," dedim. "Böyle şeyleri görüp de nasıl onlarla savaşmak istemezsin?"

"İnsanların başına kötü şeyler gelir, Dresden," dedi Mort. "Bunun için çok üzgünüm ama ben sen değilim. Bunu değiştirecek gücüm yok."

"Sanki bilmiyorsun," dedim. "Sen bir ektomancer'sın. Tanıdığım en güçlülerden biri. Her türlü bilgiye erişimin var. Çok iyi şeyler yapabilirsin."

"Bilgi dişleri durdurmaz, Dresden. Eğer bildiklerimi onlara karşı kullanmaya başlarsam, bir tehdit olurum. İşin içine girdikten beş dakika sonra boğazı kesilen kişi ben olurum."

"Onlar senden daha iyi, ha?"

Başını kaldırdı ve ellerini açtı. "Ben neysem oyum, Dresden. Bir korkağım. Bunun için özür dilemiyorum." Parmaklarını kavuşturdu ve bana ciddiyetle baktı. "Seni evimden ve hayatımdan çıkarmamın en hızlı yolu nedir?"

Asamı masaya yasladım ve sandalyeme çöktüm. "Son zamanlarda kasabada neler olduğu hakkında ne biliyorsun?"

"Kara büyü mü?" Mort sordu. "Pek değil. Kâbuslar görüyorum, ki bu alışılmadık bir şey. Ölüler birkaç gündür gergin. Cadılar Bayramı yaklaşırken bile bir çağrıya cevap vermelerini sağlamak zor oldu."

"Bu daha önce de oldu mu?" Ben sordum.

"Bu ölçekte değil," dedi Mort. "Sordum ama bana neden korktuklarını açıklamıyorlar. Tecrübelerime göre, ruhani varlıkların karanlık güçlerin varlığına tepki göstermesinin bir yolu da bu."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bu büyücülük," dedim. "Kemmler adında bir adam duydu mu hiç?"

Mort'un gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Müritleri mi?" "Sanırım öyle," dedim. "Birçoğu."

Mort'un yüzü biraz yeşile döndü. "Bu neden bu kadar korktuklarını açıklıyor." "Neden?"

Bir elini salladı. "Ölüler dışarıda hareket eden her şeyden korkarlar. Ölü çağırانlar onları köleleştirebilir. Onları kontrol edebilirler. Hatta onları yok edebilirler."

"Güçlerini hissedebilsinler diye mi?" Ben sordum.

"Kesinlikle."

"İyi," dedim. "Ben de buna güveniyordum."

Mort kaşlarını çattı ve bir kaşını kaldırdı.

"Şehirde kaç kişi olduklarından emin değilim," dedim. "Nerede olduklarını ya da en azından kaç tanesinin burada olduğunu bilmem gerekiyor. Ölülerden onları bulmama yardım etmelerini istemeni istiyorum."

İki elini de kaldırdı. "Yapmayacaklar. Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim. Bir hayaletin bir büyücünün çığlık atma mesafesine isteyerek gelmesini sağlayamazsınız."

"Hadi ama Mort. Benden uzak durmaya başlama."

"Değilim," dedi ve iki parmağını izci el işaretiyle kaldırdı. "Bunun üzerine şeref sözü veriyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdim. "Peki

ya artık büyü?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu büyücüler ne zaman kara büyüyle çalışsalar bir tür leke ya da ayak izi bırakıyorlar. Yeterince yaklaşırsam bunu hissedebiliyorum."

"Peki neden ?"

"Burası büyük bir kasaba," dedim. "Ve bu deliler her ne yapıyorsa, Cadılar Bayramı gece yarısına kadar gerçekleşmesi gerekiyor. Yaklaşmayı umarak bir ızgara boyunca yürüyecek zamanım yok."

"Sence ölüler yapar mı?"

"Ölülerin duvarlardan ve zeminden geçebildiğini ve benden çok daha fazla sayıda olduklarını düşünüyorum," dedim. "Onlara sorarsanız, bunu yapabilirler."

"Dikkatleri üzerlerine çekebilirler demek istiyorsun," dedi Mort. "Hayır. Ölmüş olabilirler ama bu zarar görmeyecekleri anlamına gelmez. Konsey çatışması için bunu riske atmayacağım."

Bir an için gözümü kıırtım. Mort birkaç yıl önce şişesinden çıkıp, saf aptalları ölü sevdikleriyle konuşabildiğine inandıracak kadar uzun süre zar zor sürünebilmişti. Hayatını toparladıktan ve körelmiş yeteneklerini geri kazanmaya başladıktan sonra bile, sahtekârlık yapmak yerine gerçek yeteneklerinden kâr elde etmekten başka bir şey istediğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Mort her zaman bir numarayı gözetirdi.

Ama bu gece değil. Gözlerindeki sessiz, kararlı ışığı fark ettim. Bu konuda onu zorlamayacaktı. Belki Mort hemcinsleri için duvara toslamaya hazır değildi ama anlaşılan ölüler söz konusu olduğunda durum değişiyordu. Küçük ektomancerın kısmi de olsa bir omurga geliştirmesini beklemiyordum.

Seçeneklerimi tarttım. Mort'a her zaman daha fazla yaslanmayı deneyebilirdim ama bunun bana pek bir faydası olmayacağından emindim. Chicagoland'ın hayaletleriyle kendim bağlantı kurmayı deneyebilirdim ama ektomansinin temel teorisini bilsem de bu konuda pratik deneyimim yoktu. Pratik deneyimlerimin tamamen dışında kalan bir büyü alanında bilgisiz bir acemi gibi bocalayarak kaybedecek zamanım yoktu.

"Mort," dedim, "bak. Eğer ciddiysen, buna saygı duyarım. Hemen şimdi gidiyorum." Kaşlarını çattı, gözleri temkinliydi.

"Ama bu büyücü politikasıyla ilgili değil," dedim. "Kemmler'ın müritleri şimdiden kasabada en az bir kişiyi öldürdü ve daha fazlasını da öldürecekler."

Sandalyesine biraz çöktü ve gözlerini kapattı. "İnsanların başına kötü şeyler gelir, Dresden. Bu benim suçum değil."

"Lütfen," dedim. "Mort, bu işe karışan bir arkadaşım var. Eğer bu pisliklerle ilgilenmezsem, onun canı yanacak."

Gözlerini açmadı ya da bana cevap vermedi.

Lanet olsun. Bana yardım etmesi için onu zorlayamazdım. Eğer hareket etmeyecekse, hareket etmeyecekti.

"O halde hiçbir şey için teşekkürler, Mort," dedim ona. Sesim acıdan çok yorgun çıkmıştı. "Bir numaraya göz kulak olmaya devam et." Ayağa kalktım, asamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Mort, "Adı ne?" dediğinde kilidi açmış ve kapıyı yarı açmıştım.

Durakladım ve yavaşça nefes aldım. "Ben Murphy," dedim arkamı dönmeden. "Karrin Murphy."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ah," dedi Mort sonra. "Bunu söylemeliydin. Onlara soracağım."

Omzumun üzerinden baktım. Ektomancer ayağa kalktı ve alçak bir büroya doğru yürüdü. Birkaç makale çıkardı ve onları masanın üzerine dizmeye başladı.

Kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim, sonra da ektomancer'a geri döndüm. Mort Chicago'nun kâğıttan bir sokak haritasını açtı ve masanın üzerine koydu. Sonra her köşesine mumlar yerleştirip yaktı. Son olarak da küçük bir şişedeki kırmızı mürekkebi bir parfüm atomizörüne boşalttı.

Bir süre onu izledikten sonra, "Neden?" diye sordum.

"Babasını tanıyordum," dedi Mort. "Babasını tanıyorum." "O iyi bir insan," dedim.

"Ben de öyle duydum." Bir an için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Dresden, bir süre sessiz olmanı istiyorum. Dikkatinin dağılmasına izin veremem."

"," dedim.

"Onlara soracağım," dedi Mort. "Sen beni duymayacaksın ama onlar duyacak. Mürekkebi haritanın üzerinde havaya püskürteceğim ve onlar da senin ayak izlerinden birini buldukları yere indirecekler."

"Sence işe yarayacak mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Olabilir. Ama bunu daha önce hiç yapmadım." Gözlerini kapadı ve ekledi, "Şşşt."

Oturup bekledim ve kıpırdanmamaya çalıştım. Mort birkaç dakika tamamen hareketsiz kaldı ve sonra dudakları hareket etmeye başladı. Nefes alırken çıkardığı sessiz iç çekişler dışında hiçbir ses çıkmıyordu. Ani ve ağır bir ter döktü, kel kafası mum ışığında . Hava aniden yüzümde titreşti ve vücudumda rastgele soğuk dalgaları dolaştı. Bir saniye sonra odadaki başka bir varlığın keskin bir şekilde bilincine vardım. Sonra bir başkasının. Ve bir üçüncüsü. Bundan saniyeler sonra, kimseyi görmesem ve duymasam da, odanın insanlarla dolu olduğundan emin oldum ve buna eşlik eden klostrofobi duygusu dışarı çıkıp temiz hava almak istememe neden oldu. Bu kesinlikle sihirdi ama daha önce hissettiklerimden farklıydı. Kapana kısılmış, paniklemiş hissiyle savaştım ve oturduğum yerde hareketsiz ve sessiz kaldım.

Mort sertçe başını salladı, püskürtücüyü aldı ve haritanın üzerindeki havaya kırmızı mürekkep püskürttü.

Nefesimi tuttum ve daha yakına eğildim.

Sis haritanın üzerinde aşağı doğru sürüklendi, ancak ince damlacıklar eşit bir şekilde yayılmak yerine, haritayı süpüren küçük, kanlı kasırgalar gibi minyatür girdaplara dönüşmeye başladı. Minitornadoların tabanında kırmızı daireler oluştu, dönen koniler dikey çizgiler halinde aşağıya doğru spiral çizdi ve sonra kayboldu.

Mort bir homurtu çıkardı ve sandalyesinde öne doğru yığıldı, soluk soluğa

kalmıştı. Ayağa kalktım ve mum ışığında sokak haritasını inceledim.

"İşe yaradı mı?" Mort homurdandı.

"Sanırım öyle oldu," dedim. Parmağımı büyük kırmızı dairelerden birinin yanına koydum. "Burası Adli Tıp Enstitüsü. Onlardan biri bu gece erken saatlerde orada bir zombi yarattı."

Mort doğrulup haritanın üzerine eğildi, gözleri yorgunluktan buğulanmıştı. Başka bir kanlı noktayı işaret etti. "Şu. Field Müzesi."

Parmağımla başka bir tanesini işaret ettim. "Bu oldukça zor bir mahallede. Sanırım bir apartman." Bir sonrakine geçtim. "Bir mezarlık. O'Hare'de mi?"

Mort başını salladı. "Mürekkep diğerlerinden daha koyu. Sanırım bu da havaalanının altında, Undertown'da olduğu anlamına geliyor."

"Hı-hı," dedim. "Bu mantıklı. İki tane daha var. Burnham Park'ın aşağısında bir sokak ve Wacker'da bir kaldırım."

"Altı," dedi Mort.

"Altı," diye

onayladım.

Grevane ve Cowl gibi altı büyücü. Ve benden

sadece bir tane.

Cehennem çanları.

On Birinci Bölüm

Evimin garaj yoluna girerken eski demir posta kutumu aptal cipin ön çamurluğuna sıkıştırdım. Kutu aracın kaputunun bir köşesini ezdi ve ağır bir çınlamayla . SUV'u park ettim ve posta kutusunun monte direği tekrar yere ittim, ancak çarpmanın etkisiyle direk eğilmişti. Posta kutum sarhoş bir şekilde bir tarafa doğru eğildi ama dik durdu. Benim için yeterince iyiydi.

Beetle'dan çıkardığım testereli tüfek de dahil olmak üzere eşyalarımı topladım ve aceleyle içeri girdim.

Eşyalarımı yerleştirdim, koğuşlarımı ve büyük, kötü bir iblisin üfleyip püfleyerek orijinalini yıkmasından sonra taktırdığım ağır çelik kapıyı kilitledim. Hepsini sıkıca sabitleyene kadar yavaş bir nefes aldım ve rahatlamaya başladım. Oturma odası sadece ateşin közleri ve birkaç küçük alevle aydınlanıyordu. Mutfak bölmesinden, Mouse'un kuyruğunun buzluğa çarparak çıkardığı yumuşak sesi duydum.

Thomas ateşin yanındaki büyük rahat koltuğa oturmuş, dalgın bir şekilde Mister'ı okşuyordu. Thomas'ın kucağına kıvrılmış olan kedim, kısık gözlerle beni izliyordu.

"Thomas," dedim.

"Bodrum cephesinde her şey sessiz," diye mırıldandı Thomas. "Butters sakinleştiğinde neredeyse bayılacaktı. Ona yatakta uyuyabileceğini söyledim."

"Peki," dedim. *ErIking* kitabımı aldım, sehpanın üzerinde birkaç mum yaktım ve kanepeye uzandım.

Thomas bir kaşını kaldırdı.

"Oh," dedim, doğruldum. "Özür dilerim, düşünemedim. Muhtemelen uyumak istiyorsundur." "Özellikle değil," dedi. "Yine de birinin nöbet tutması gerek."

"İyi misin?" Ona sordum.

"Şu anda uyumak istemiyorum. Kanepeyi alabilirsin." Başımı salladım ve tekrar yerleştim. "Konuşmak ister misin?"

"Bilseydim, konuşuyor olurdum." Tekrar ateşe bakmaya ve kediyi okşamaya başladı.

Hâlâ üzgün olduğu belliydi ama ne kadar iyi niyetli olursam olayım Thomas'ı zorlamanın anlamsız olduğunu öğrenmiştim. İnatçılığı yüzünden ayak direyecek ve konuşma hiçbir yere varmayacaktı.

"Butters'a göz kulak olduğun için teşekkürler," dedim.

Thomas başını salladı.

Rahat bir sessizliğe gömüldük ve ben kitabı okumaya başladım.

Bir süre sonra uykuya daldım.

Hemen bir rüya gördüm. Coğunluğu herdem yeşil olan tehditkâr ağaçlar küçük bir koruluğun etrafında yükseliyordu. Ortasında mütevazı, temiz bir kamp ateşi kıvılcımlanıyor ve çatırdıyordu. Yakınlarda bir yerde bir gölün kokusunu alabiliyordum; yosunlar, çiçekler ve ölü balıklar küflenmiş çam kokusuna karışıyordu. Hava beni titretecek kadar soğuktan ve ateşe biraz daha yaklaştım ama yine de sırtım bir buzula dönükmüş gibi hissediyordum. Tepemde bir yerlerden, hilal şeklindeki ayın altında göç eden kazların vahşi, kornalı çığlıkları geliyordu. Burayı tanıımıyordum ama bir şekilde çok tanıdık geliyordu.

Bir kamp malzemesi ateşin üzerine oturmuş, elinde teneke bir kahve fincanı ve içinde bir çeşit zengin yahni, belki de geyik eti kokan bir tencere tutuyordu.

Babam ateşin karşısında oturuyordu.

Malcolm Dresden uzun boylu, siyah saçlı ve sabit mavi gözlü bir adamdı. Kot pantolonu da deri yürüyüş botları kadar yıpranmıştı ve polar astarlı av ceketinin altına en sevdiği kırmızı-beyaz flanel gömleğini giydiğini görebiliyordum. Öne doğru eğilip tencereyi karıştırdı, sonra kaşıktan bir yudum aldı.

"Fena değil," dedi. Ateşi çevreleyen taşlardan birinden birkaç teneke fincan aldı ve cezveyi ahşap sapından tuttu. Her iki fincana da kahve doldurdu, cezveyi tekrar ateşin üzerine astı ve fincanlardan birini bana uzattı. "Yeterince ısındın mı?"

Kupayı kabul ettim ve bir süre ona baktım. Belki de tam olarak hatırladığım gibi görünmesini bekliyordum ama öyle değildi. Çok zayıf görünüyordu. Genç görünüyordu, belki benden bile genç. Ve... çok, çok sıradan.

"Sağır mı oldun oğlum?" diye sordu babam sırtarak. "Yoksa dilsiz mi?" Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Burası çok soğuk."

"," diye kabul etti.

Sırt çantasından birkaç paket toz krema çıkardı ve birkaç paket şekerle birlikte bana uzattı. Sessizlik içinde kahveyi hazırladık ve birkaç dakika yudumladık. İçimi topraksı, tatmin edici bir sıcaklıkla doldurdu ve omurgamdaki korkunç soğuğu daha katlanılabilir hale getirdi.

"Bu her zamanki rüyamdan güzel bir değişiklik oldu," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu babam.

"Daha az dokunaç. Daha az çığlık. Daha az ölüm."

Tam o sırada, ağaçların altındaki karanlıkta bir şey ürkütücü, feryat figan, yabancı bir çığlık attı. Titredim ve kalbim biraz daha hızlı attı.

"Gece daha yeni başlıyor," dedi babam kuru bir sesle.

Ormandan acele bir ses geldi ve birkaç ağacın tepesinin, aralarında büyük bir şey hareket ederken art arda sallandığını gördüm. Ağaçtan ağaca, görünmeyen tehdit hareket ediyor, küçük koruluğun etrafında dönüyordu. Aşağı baktım ve kahvemın yüzeyinde dalgalanmalar gördüm. Elim titriyordu.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Jabberwock'a dikkat et oğlum," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve ağaçlardaki harekete korkusuzca baktı. "Onun ne olduğunu biliyorsun. Ne istediğini biliyorsun."

Yutkundum. "İblis." Başını

salladı, mavi gözleri

benimkilerin üzerindeydi.

"Sanmıyorum-"

"Kılıçlarım yeni bitti," dedi babam. Elini paketin içine soktu ve bana minyatür bir şeker attı. "En yakın Snickers atıştırmalığı bulabilirim."

"Buna komik bir replik mi diyorsun?" Ben

sordum. "Bak kim konuşuyor."

"Ee," dedim. "Neden daha önce seni rüyamda görmedim?"

"Çünkü daha önce sizinle iletişim kurmama izin verilmiyordu," dedi babam rahatlıkla.
"Diğerleri sınırı aşana kadar değil."

"İzin var mı?" Ben sordum. "Diğerleri ne? Hangi hat?"

Elini salladı. "Önemli bir şey değil. Ve o dönmeden önce burada fazla zamanımız yok."

İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum. "Tamam, bu aptal nostalji rüyasıyla işim bitti. Neden sen geldiğin yere geri dönmüyorsun, ben de işe çıplak gittiğim güzel ve rahatlatıcı bir rüya göreyim."

Güldü. "Bu daha iyi. Korktuğunu biliyorum evlat. Arkadaşların için korkuyorsun. Kendin için korkuyorsun. Ama şunu bil ki: Yalnız değilsin."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ben senin bilinçaltının bir parçası değilim evlat. Ben benim.

Ben gerçeğim." "Alınma ama tabii ki rüya versiyonun bunu söyleyecektir," dedim.

Gülümsedi. "Kalbin sana benim böyle olduğumu mu söylüyor? Hayal edilmiş bir anı gölgesi mi?" Bir dakika boyunca ona baktım ve sonra başımı salladım. "Bu sen olamazsın. Sen öldün."

Ayağa kalktı, ateşin etrafında yürüdü, sonra yanımda diz çöktü. Elini omzuma koydu. "Evet. Ben öldüm. Ama bu burada olmadığım anlamına gelmiyor. Seni sevmediğim anlamına da gelmiyor, evlat."

Ateşin ışığı gözlerimin önünde bulanıklaştı ve göğsümden korkunç bir sızı geçti. "Baba?"

Elini daha sıkı sıkı. "Ben buradayım."

"Anlamıyorum," dedim. "Neden bu kadar korkuyorum?"

"Çünkü kaybedecek daha önce hiç olmadığı kadar çok şeyin var," dedi. "Kardeşini. Arkadaşların. Kendini onlara açtın. Onları sevdin. Birinin onları senden alması düşüncesine katlanamıyorsun."

"Bu çok fazla olmaya başladı," dedim. Sesim titriyordu. "Daha fazla yaralanmaya ve yorulmaya devam ediyorum. Sürekli üzerime geliyorlar. Ben bir tür süper kahraman değilim. Ben sadece *kendimim*. Ve bunların hiçbirini istemedim. Ölmek istemiyorum."

Diğer elini diğer omzuma koydu ve dikkatle bana baktı. O konuşurken gözlerine baktım. "Bu korku doğaldır. Ama aynı zamanda bir zayıflıktır. Zihnini avlamak isteyen şey için bir saldırı yolu. Onu kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Nasıl?" Fısıldadım.

"Bunu size kimse söyleyemez," dedi. "Ben değil. Bir melek değil. Ve düşmüş bir melek de değil. Sen kendi seçimlerinin ürünüsün Harry ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sana aksini söylemesine izin verme."

"Ama... seçimlerim her zaman çok iyi olmadı," dedim.

"Kimin var?" diye sordu. Bana gülümsedi ve ayağa kalktı. "Üzgünüm evlat, ama gitmem gerek." "Bekle," dedim.

Elini başıma koydu ve o kısacık an için yeniden çocuk oldum, yorgun, küçük ve babamın gücünden tamamen emin.

"Oğlum. Önünde daha çok yol var." "Çok mu?"

Fısıldadım.

"Acı. Neşe. Aşk. Ölüm. Kalp ağrısı. Korkunç sular. Umutsuzluk. Umut. Keşke seninle daha uzun süre birlikte olabilseydim. Keşke buna hazırlanmana yardım edebilseydim."

"Ne için?" Ona sordum.

"Şşşşt," dedi. "Uyu. Sabaha kadar ateşi yanık tutacağım."

Ve karanlık ve derin, sessiz, mutlulukla dinlendiren gece beni bütünüyle yuttu.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah beynim verimli düşünmeye izin vermeyecek kadar çok düşünce ve endişeyle zonkluyordu. Bunu göze alamazdım. Neler olup bittiğini ve bunları nasıl durduracağımı tam olarak öğrenene kadar cephaneliğimdeki en önemli silah mantıktı.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Koşu kıyafetlerimi olabildiğince sessiz bir şekilde giydim, ama Butters ne kadar yorgun görünse de muhtemelen onu uyandırmadan tam bir Rönesans plaka zırhı giyebilirdim. Mouse'u sabah yürüyüşüne çıkardım, plastik bir spor şişesine soğuk su doldurdum ve kapıya yöneldim.

Thomas benim gibi şort ve tişört giymiş bir halde cipin önünde beni bekliyordu. Sadece o rahat ve şık görünüyordu, oysa ben gardırobumu garaj satışlarından almış gibiydim.

"Beetle nerede?" diye sordu.

"Dükkanda," dedim. "Biri onu

dövmüş." "Neden?"

"Henüz emin değilim," dedim. "Koşmak ister misin?" "Neden?" diye sordu.

"Kafam dolu. Hareket etmem gerek."

Thomas anlayışla başını salladı. "Nereye?"

"Sahil."

"Elbette," dedi. Başparmağıyla cipi işaret etti. "Bu savaş gemisi de neyin nesi?"

"Billy ve Georgia onu bana ödünç verdi."

"Çok ."

"Güzel ve aptal. Ben sürerken uzun süre dayanmaz." İçimi çektim.

"Ama tekerleklerle ihtiyacım var. Hadi gel. Şafak söktü ama yine de Butters'ı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Başını salladı ve cipe bindik. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Tanrım, koşarak biraz stres atana kadar olmaz."

"Seni duyuyorum," dedi ve sahile kadar yol boyunca sessiz kaldık.

North Avenue Plajı yaz aylarında şehrin en popüler yerlerinden biridir. Ekim ayının sonundaki bulutlu bir sabahta ise ortalıkta pek kimse yoktu. Park yerinde iki araba daha vardı, muhtemelen koşu yolunda istikrarlı bir şekilde ilerleyen diğer iki koşucuya aitti.

Cipi park ettim ve Thomas'la birlikte dışarı çıktık. Muhtemelen olması gerektiği kadar kapsamlı olmasa da birkaç dakikamı esnemekle geçirdim. Thomas cipe yaslanmış, yorum yapmadan beni izliyordu. Gördüğüm kadarıyla vampirlerin kas gerilmesiyle ilgili büyük bir sorunları yok gibi görünüyor. Ona başımı salladım ve ikimiz de koşu yoluna çıktık, yapabildiğim en yavaş koşuyla başladım. Hızımı artıracak kadar ısındığımı hissetmeden önce belki on dakika bu şekilde koştum. Thomas tüm bu süre boyunca bana eşlik etti, gözleri yarı kapalı ve uzaktı. Nefes alışım rahat bir tempoya ulaşmıştı, sert ama zorlayıcı değildi. Thomas da ilk başta zor nefes almıyordu ama benim bacaklarım onunkilerden çok daha uzundu ve son birkaç yıldır egzersiz olarak koşmanın tadını almıştım. Daha yüksek bir vitese geçtim ve sonunda bana ayak uydurmak için çalışmaya başlamasını sağladım.

Sahilden aşağıya, eski bir nehir teknesinin üst birkaç güvertesine benzeyecek şekilde inşa edilmiş büyük bir yapı olan ve teknenin sahilin kumuna battığı izlenimini veren sahil evinin yanından geçerek koştuk. Kumsalın uzak ucunda dönüp geri gelecektik. Tüm yolu üç kez gidip geldikten sonra hızımı biraz yavaşlattım ve "Neler olduğunu duymak ister misin?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Tamam." Yakınlarda kimse yoktu ve artık güneş Chicago silüetini aydınlatacak kadar yükselmişti. Mavra kendi kendine dinliyor olamazdı ve herhangi bir ölümlü suç ortağının da dinlemesi pek olası değildi. İdeal gizliliğe ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Mavra'nın paketinin gelişiyi başladım ve Thomas'a bütün akşam olanları anlattım.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Thomas ben bitirdiğimde sordu. "Mavra'yı öldürmeliyiz. Bunu bir aile projesi haline getirebiliriz."

"Hayır," dedim. "Eğer onu dışarı çıkarırsak, bunun acısını Murphy çekecek."

"Evet, evet," dedi Thomas. "Murphy'nin bu konuda ne söyleyeceğini bildiğimden oldukça eminim."

"İşin o noktaya gelmesini istemiyorum," dedim. "Ayrıca, bu *Kemmler'in Sözü* her neyse, peşinde çok kötü insanlar var. Onların eline geçmediğinden emin olmak muhtemelen iyi bir fikir."

"Doğru," dedi Thomas. "Yani onu kötü insanlardan uzak tutuyorsun, böylece kötü vampire verebiliyorsun."

"olsa yapmazdım," dedim.

"Yani Murphy yine de yanacak mı?" diye

sordu. Gözlerimi kıstım. "Yardım edebilirsem

hayır." "Bunu nasıl başaracaksın?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedim. "İlk adım *Kemmler'in Sözü*'nü bulmak, yoksa her şey fiyasko olur."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Harita," dedim. "Bu adamların boşuna ortalıkta dolaşıp büyük kara büyü yaptıklarını sanmıyorum. Nerelerde bulunduklarını kontrol etmem ve ne yaptıklarını anlamam gerekiyor."

"Peki ya Butters?" Thomas sordu.

"Şimdilik onu korumalarımın arkasında tutuyoruz. Grevane'in onu neden istediğini bilmiyorum ve ben bunu çözene kadar başını aşağıda tutması gerekiyor."

Thomas, "Grevane'in bir polka tutkunu aradığından şüpheliyim," dedi.

"Biliyorum. Morgdaki cesetlerden biriyle bir ilgisi var." "Peki neden oraya

gitmiyorsun?" Thomas sordu.

"Çünkü muhafız orada öldürüldü. Her yerde kan var, belki de muhafızın cesedi ve biz ayrıldıktan sonra Grevane'in oraya ne yaptığını sadece Tanrı bilir. Polisler şimdiye kadar orayı iyice kilit altına almışlardır ve orada bulunmuş olabilecek herkesle kesinlikle uzun uzun konuşmak isteyeceklerdir. Şu anda bir sorgu odasında tekerlerimi döndürmeyi göze alamam. Butters da yapamaz."

Thomas, "Öyleyse Murphy'den etrafa bakmasını isteyin," dedi.

Birkaç adım boyunca dişlerimi birbirine geçirdim. "Gelemem. Murphy tatilde."

"Oh," dedi.

"Çiçeklerini suluyorum."

"Doğru."

"O Hawaii'deyken." "Uh-

huh," dedi. "Kincaid ile

birlikte."

Thomas koşmayı bıraktı.

Ben durmadım.

Yüz metre sonra bana yetişti. "İşte bu bir sürük."

Homurdandım. "Sanırım ona gitmemesini söylememi istedi," dedim. "Sanırım bu yüzden beni görmeye geldi."

"Peki neden ?" diye sordu.

"Çok geç olana kadar fark etmedim. Ayrıca, o benim kız arkadaşım değil. Ya da başka bir şey. Ona kiminle görüşmesi gerektiğini söylemek bana düşmez." Başımı salladım. "Ayrıca... Yani Murphy'yle aramız olsaydı, şimdiye kadar düzelmiş olurdu, değil mi? İşin içine girsek ve yürümezse, bu benim için işleri gerçekten berbat eder. Yani, geçimimin çoğu SI için yaptığım işlerden geliyor."

"Bu gerçekten makul ve olgun bir davranış, Harry," dedi

Thomas. "İşleri karmaşıktırmaya çalışmamak daha

akıllıca."

Thomas bir an kaşlarını çatı. Sonra, "Ciddisin, değil mi?" dedi. Omuz silktim.

"Sanırım öyleyim. Evet."

"Küçük kardeşim," dedi, "bazen ne kadar aptal olduğumu anlayamıyorum." "Aptal

mı? Az önce bana bunun makul olduğunu söyledin."

"Bahanelerin var," dedi Thomas, "ama aşk öyle değil."

"Biz aşık değiliz!"

"Asla olmayacak," dedi Thomas, "eğer bu konuda mantıklı davranmaya

devam edersen." "Sanki sen konuşacak biriymişsin gibi."

Thomas'ın ayakkabıları patıkaya biraz daha sert vurdu. "Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Aptal olma Harry. Benim gibi kaybetme."

"Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybedemem."

"Bir *şansın* var," dedi, sözlerinde bir hırıltı vardı ve aniden şiddetli bir eyleme tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissettim. "Ve bu benim sahip olduğumdan daha fazla."

Onu zorlamadım. Patikanın sonuna geldik ve oradan ayrıldık, yavaşlayarak kumsalda yürümeye başladık. "Thomas," dedim, "bugün neyin var dostum?"

", " dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Eve dönerken bir McDonald's'a falan uğrayabiliriz," diye önerdim. Dişlerini gösterdi. "O tür bir açlık değil."

"Oh." Bir süre daha yürüdük ve ben "Ama daha dün yemek yedin." dedim.

Kısa ve acı bir sesle güldü. "Beslenmek mi? Hayır. O kadın... o hiçbir şey değildi."

"Maraton koşmuş gibi görünüyordu. Ondan aldın."

"Ben aldım." Kelimeleri tükürdü. "Ama bunun özü yok. Ondan derin bir şey almadım. Artık kimseden almadım. Justine'den beri değil."

"Ama yemek yemektir, değil mi?"

Dedim. "Hayır," dedi. "Öyle değil."

"Neden?"

"Öyle bir şey değil." "O

zaman *neye* benziyor?"

"Sana söylemenin bir anlamı yok," dedi.

"Neden olmasın?"

"Sen anlayamazsın," dedi.

"Bana *söylemezsen* olmaz, ahmak," dedim. "Thomas, ben senin kardeşinim. Seni anlamak istiyorum." Durdum ve elimi omzuna koyup bana dönmesini sağlayacak kadar sertçe ittim.

"Bak, işlerin umduğumuz gibi gitmediğini biliyorum. Ama kahretsin, eğer bir şeye her üzülduğünde öfkeyle çekip gidersen, bana seni anlama şansı vermezsen, hiçbir yere varamayız."

Gözlerini kapattı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Sahilde yürümeye başladı, Michigan Gölü'nde sörf yapılan yerin hemen kenarındaydı. Ben de ona ayak uydurdum. Kumsalın sonuna kadar yürüdü, sonra aniden durdu ve "Benimle yarış. Beni geçersen sana söylerim."

Gözlerimi kırptım. "Ne tür bir anaokulu saçmalığı bu?"

Gri gözleri öfkeyle parladı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin? Beni sahilde döv."

"Tüm bu saçmalıkların, olgunlaşmamış saçmalıkların arasında," dedim. Sonra bir ayağımı Thomas'ın baldırının arkasına geçirdim, onu kuma doğru ittim ve kumsaldan aşağıya doğru koşturmayı başladım.

Bir yarışta koşmanın katıksız hareket ve gücünde neredeyse ilkel bir neşe vardır. Çocukların her yerde koşmasının bir nedeni vardır; bu eğlencelidir. Yetişkinler bazen bunu unutabiliyor. Uzun bir koşudan sonra gevşemiş olan bacaklarımı uzattım ve kumda koşuyor olsam da her adımın heyecanı düşüncelerimi doldurdu.

Arkamda Thomas bir küfür savurdu ve ayağa fırlayarak yola koyuldu.

Gri ışıktaki koştu. Sabah soğuk doğmuştu ve göl kenarında bile hava oldukça kuruydu. Thomas birkaç adım önüme geçti, arkasına baktı ve topuğuna bir tekme atarak kumu yüzüme ve gözlerime savurdu. Bir kısmını içime çektim, nefes nefese kalıp boğulmaya başladım ama parmaklarımı Thomas'ın tişörtünün arkasına geçirmeyi başardım. O adım atarken sertçe çekiştirdim ve Thomas'tan oldukça ağırdım. Tekrar tökezledi ve nefes nefese kalarak onun önüne geçtim. Tekrar öne geçtim ve bunu korudum.

Son yüz metre en kötüsüydu. Soğuk, kuru hava ve kum boğazımı yakıyordu, sadece uzun bir koşunun ve zor nefes almanın insana gerçekten yapabileceği o keskin, acı veren kuruluk. Kumdan park yerine doğru yön değiştirdim, Thomas'ın ayak sesleri arkamdan geliyordu.

Onu belki dört adım geride bırakarak cipe ulaştım, elimle aracın arkasına vurduğum, sonra da nefes nefese cipe yaslandım. Boğazım sanki fırında pişmiş gibiydi ve kendime gelir gelmez siyah naylon spor çantamdan anahtarları çıkardım. Yüzükte birkaç anahtar vardı ve her seferinde bir tanesini el yordamıyla bulmaya çalıştım. Üçüncü yanlış tahminden sonra camı kırmak ve sürücü koltuğunda bıraktığım su şişesini almak için kısa ve keskin bir dürtü duydum. Doğru olanı bulana kadar anahtarları metodik bir şekilde denemek için kendimi zorlamayı başardım.

Kapıyı açtım, şişeyi aldım, kapağını kapattım ve boğazımdaki kavrulmuş rahatsızlığı hafifletmek için kaldırdım.

İlk yudumumu aldım ve su sanki Tanrı'nın kendi su soğutucusundan gelmiş gibi hissettirdi ve tadı vardı. Susuzluğun yakıcılığını hafifletti ama rahatsızlığı tamamen gidermek için daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ben tekrar yutkunamadan Thomas elimdeki su şişesine vurdu. Şişe havada kavis çizerek kuma düştü ve işe yaramaz bir şekilde kumsala döküldü.

Thomas'ın etrafında döndüm ve şaşkın bir öfkeyle ona baktım.

Yorgun gri gözleriyle bakışlarımı karşıladı ve "İşte böyle" dedi.

Ona bakakaldım.

"Aynen öyle." Etrafından dolaşarak yolcu tarafındaki cipe binerken yüz ifadesi değişmedi.

Bir süre olduğum yerde kaldım ve susuzluğumu görmezden gelmeye çalıştım. Bunu yapmak neredeyse imkansızdı. Saatlerce, günlerce bu rahatsızlık ve acıyla yaşamayı düşündüm,

Tek yapmam gerekenin ihtiyacım olan şeyle dolu bir kabı elime almak ve kendimi bütün hissetmem için onu boşaltmak olduğunu biliyordum. Arada sırada hızlı bir rahatlama ile yetinebilecek miydim? Beni hayatta tutmaya yetecek kadar alabilecek miydim?

Bir süreliğine, belki. Ama zamanın kendisi susuzluğa katlanmayı kolaylaştırmayacaktı. Zaman kaçınılmaz olarak bana yük olacaktı. Konsantre olmak ve uyumak daha da zorlaşacak, bu da özdenetimimi zayıflatacak, bu da konsantre olmayı ve uyumayı daha da zorlaştıracaktı; kısır bir döngü. Daha ne kadar dayanabilirdim?

Thomas bunu bir yılın çoğunda yapmıştı.

Onun yerinde olsam bu kadar başarılı olur muydum emin değildim.

Cipe bindim, kapıyı kapattım ve "Teşekkür ederim" dedim.

Kardeşim başıyla onayladı. "Şimdi ne olacak?"

"7-Eleven'a gidiyoruz," dedim. "İçkiler sizden."

Biraz gülümsedi ve başını salladı. "Sonra ne

olacak?"

Derin bir nefes aldım. Koşu kafamdaki bazı saçmalıkları temizlememe yardımcı olmuştu. Kardeşimle konuşmak biraz daha yardımcı oldu. Onu biraz daha iyi anlamak beni hem daha endişeli hem de biraz daha kendinden emin yapmıştı. Atmam gereken bir sonraki adımı görecektim kadar kafamı toparlamıştım.

"Daire. Sen Butters'a göz kulak ol," dedim. "Ne bulabileceğimi görmek için haritadaki bu noktalara bakıyorum. Eğer kendi başıma bir şey bulamazsam, bazı cevaplar için Nevernever'a gitmek zorunda kalabilirim."

"Bu tehlikeli, değil mi?" dedi.

Arabayı çalıştırdım ve omzumu silktim. "Bu bir yaşam."

On Üçüncü Bölüm

Duş aldım, giyindim ve Thomas'ı hâlâ uyumakta olan Butters'ın yanında bıraktım. Thomas bir mum, bir kitap ve bir emlak satışından alıp neşter gibi biletiği eski bir ABD süvari kılıcıyla kanepeye yerleşti. Testereyle kesilmiş tüfeği sehpanın üzerine, kolumun erişebileceği bir yere bıraktım ve Thomas başıyla bana teşekkür etti.

"Ona göz kulak olur musun?" Ben sordum.

Thomas bir sayfa çevirdi. "Ona hiçbir şey dokunamaz."

Mouse, Butters ile kapının arasındaki yere yerleşti ve nefes nefese kaldı.

Cipe bindim ve Mort'un haritasını çıkardım. Haritada kanlı mürekkeple işaretlenmiş en yakın büyümlü sıcak noktaya, Wacker'daki kaldırım noktasına yöneldim.

Park yeri bulmak çok zordu. Chicago'da hiçbir zaman kolay değildir ve caddede oldukça iyi bir yer bulma şansım vardı, ancak Beetle gayet iyi idare edebilirken, S.S. *Loaner*'ın sığması için her iki taraftaki arabaları birkaç santim ayırması gerekecekti. Sonunda bir garajda park yeri bulabilmek için kredi çektim, birkaç blok yürüdüm ve büyücü hislerim tetikte, şehrin ölülerinin bulunduğu karanlık enerjiyi hissederek caddede ilerledim.

Köşedeki eczanenin önündeki kaldırımda bir yer buldum.

O kadar küçüktü ki, hissetmeden önce neredeyse tamamen içinden geçmiştım. Neredeyse klimanın içine girmiş gibi hissettim. Kalan büyü soğuktu, dokunduğum diğer karanlık güç gibi, korkunç derecede soğuktu ve cildim tüylerim diken diken oldu. Olduğum yerde durdum, gözlerimi kapadım ve kalan enerjiye odaklandım.

Bir şekilde garip hissettiriyordu. Şafak oradaki enerjinin çoğunu dağıtmıştı ama orada işlenmiş olan büyüün bir tadı olarak bile soğuk baş döndürücüydü. Daha önce de buna benzer bir karanlık güç hissetmişim -benzer ama aynı değil. Grevane'i çevreleyen korkunç auradan ya da geçmişte kara büyü kullananlardan hissettiklerimden farklı bir şey vardı. Bu inkar edilemez bir şekilde aynı güçtü, ama bir şekilde daha önce hissettiğim yağlı, mide bulandırıcı yozlaşma hissinden yoksundu.

Hissedebildiğim tek şey buydu. Kaşlarımı çattım ve etrafıma bakındım. Kaldırımda yarı temizlenmiş bir kan lekesi ya da dökülmüş kahve olabilecek bir leke vardı. Etrafımda iş günü gelip gidenler vardı, bazıları durup bana sinirli bakışlar atıyordu. Caddeden arabalar mırıldanarak geçiyordu.

Eczaneye baktım ama orası bir gece önce kapatılmıştı ve kimse oraya gitmemiş ya da olağandışı bir şey duymamıştı. Komşu iş yerlerini kontrol ettim, ancak burası akşam altı ya da yediden sonra pek fazla şeyin açık olmadığı bir bölgeydi ve kimse olağandışı bir şey görmemiş ya da duymamıştı.

Soruşturma işi çoğu zaman böyledir. Çok fazla ararsınız ama bulamazsınız. Bunun çaresi daha çok aramaktır. Aracıma geri döndüm ve haritadaki bir sonraki noktaya, Field Müzesi'ne gittim.

Field Müzesi Lake Shore Drive üzerinde ve Soldier's Field'ın kuzeyindeki tüm bloğu kaplıyor. Genelde iş haftasında her şey cehenneme döndüğü için kısa süreli bir minnettarlık hissettim. Eğer Bears'ın evinde olduğu bir Pazar günü olsaydı, park etmek ve sonra da Dış Moğolistan'dan sırt çantamla gelmek zorunda kalacaktım. Hal böyleyken, müzeyle aynı bloktaki daha küçük otoparkta yer buldum ve bu da bana milli gelirin sadece bir kısmına mal oldu.

Otoparktan girişe doğru yürüdüm ve adımlarımı birkaç adım yavaşlattım. Field Müzesi'nin ana girişinin önünde park etmiş iki devriye arabası ve bir ambulans vardı. Ah hah. Bu durak bir öncekinden biraz daha ilginç olabilir gibi görünüyordu.

Kapılar normal ziyaret saatleri yeni açılmıştı ve bir bilet almak bana daha fazla paraya mal oldu. Cüzdanım her zamankinden daha da iştahsız olmaya başlamıştı. Bu gidişle insanlığı kara büyüün tehlikelerinden korumaya gücüm yetmeyecekti. Vay canına, bu gerçekten utanç verici olurdu.

Ön girişten girdim. Etkileyici derecede büyük. Gözüm ilk olarak Field Müzesi'nin baş tacı olan, şimdiye kadar keşfedilmiş en büyük, en eksiksiz ve en güzel korunmuş Tyrannosaurus rex iskeletine takıldı. Üstelik bunlar gerçek taşlaşmış kemikler; turistler için yapılan ucuz plastik modelleme saçmalıklarından değil. Müze, serginin özgünlüğüyle gurur duyuyor ve bunun için de haklı sebepleri var. Sue'nun gölgesinde durmanın, devasa avcının kemiklerini, büyüklüğünü, gücünü, muazzam dişlerini görmenin, dayanılmaz derecede yenilebilir hissetmeden bir yolu yok.

Ekim sonu müzenin en yoğun olduğu dönem değildi ve büyük giriş salonunda sadece birkaç ziyaretçi daha gördüm. Müze güvenliği, kahverengi yarı üniformalı birkaç adam ve saçları ağarmış, rahat görünümlü bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam vardı. Takım elbiseli adam dikkat çekmeyen bir kapının yanında durmuş, ikisini de tanımadığım birkaç üniformalı polis memuruyla konuşuyordu.

Üçünün yanına yaklaştım ve dinleyebileceğim kadar yaklaşıp kadar çeşitli sergilere göz gezdirdim.

"... en lanet şey," diyordu yaşlı güvenlik şefi. "Burada böyle bir iş olacağı hiç aklıma gelmezdi."

Kırk yaşlarında siyah bir adam olan iki polisten daha yaşlı olanı, "İnsanlar insanlardır," dedi. "Hepimiz oldukça çılgın olabiliriz."

Genç polis biraz kiloluydu ve kısa kesilmiş saçları buharda pişmiş havuç rengindeydi. "Efendim, Bay Bartlesby ile tartışmış olabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Doktor," dedi güvenlik görevlisi. "Dr. Bartlesby."

"Doğru," dedi genç polis, not defterine bir şeyler yazarken. "Ama böyle birini tanıyor musun?"

Güvenlik görevlisi başını salladı. "Dr. Bartlesby aksi, yaşlı bir piçti. Kimse onu pek sevmezdi ama onu öldürecek kadar sevmeyen birini de tanımıyorum."

"Burada herhangi biriyle ilişkisi var mıydı?"

"Bir çift asistanı vardı," diye yanıtladı güvenlik şefi. "Sanırım yüksek lisans öğrencileri. Genç bir kadın ve genç bir erkek."

"Çiftler mi?" diye sordu genç polis.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi

güvenlik şefi. "İsimleri?" diye sordu yaşlı polis.

"Alicia Nelson kızdı. Adam Çinli ya da öyle bir şeydi. Lee Shawn ya da öyle bir şey." "Müzede onlarla ilgili kayıtlar var mı?" diye sordu polis.

" sanmıyorum. Dr. Bartlesby ile birlikte geldiler."

"Doktoru ne zamandır tanıyor sunuz?" diye sordu yaşlı polis.

"Yaklaşık iki ay," dedi güvenlik şefi. "Gezici sergilerden biri üzerinde detaylı bir inceleme yapan misafir bir profesördü. Çoktan indirildi ve paketleni. Birkaç gün içinde ayrılması gerekiyordu."

"Hangi sergi?" diye sordu genç polis.

"Kızılderili sergilerinden biri," diye yanıtladı güvenlik görevlisi. "Cahokian eserleri." "Ka-ne?" diye sordu yaşlı polis.

"Cahokian," dedi güvenlik şefi. "Sanırım yedi ya da sekiz yüz yıl önce Mississippi Nehri vadisinin her yerinde bulunan Amerind kabilesi."

"Bu eserler değerli miydi?" diye sordu yaşlı polis.

Güvenlik şefi "Tartışılabilir," dedi. "Ama bunların değeri öncelikle akademik. Çanak çömlek parçaları, eski aletler, taş silahlar, bu tür şeyler. Tasfiye edilmeleri kolay olmayacaktır."

"İnsanlar çılgınca şeyler yapar," dedi genç polis, hâlâ yazmaya devam ederek.

"Siz öyle diyorsanız," dedi güvenlik şefi. "Bakın beyler, müze bu işi mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyor. Zaten saatler oldu. Kalıntıları hemen çıkaramaz mıyız?"

"Üzgünüm efendim," dedi yaşlı polis. "Dedektifler olay yerini belgelemeyi bitirene kadar olmaz."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu güvenlik şefi.

Yaşlı polisin telsizi tıkladı ve kemerinden çıkarıp kısa bir konuşma yaptı. "Efendim," dedi güvenlik şefine, "şu anda cesedi kaldırıyorlar. Adli tıp birkaç saat içinde odayı taramak için gelecek."

"Bu gecikme neden?" diye sordu şef.

Polis omuz silkererek cevap verdi. "Ama o zamana kadar, korkarım olay yerine erişimi kapatmak zorundayız."

Güvenlik şefi, "O koridorda ofisleri olan bir düzine farklı kıdemli personel var," diye itiraz etti.

"Eminim ellerinden geldiğince çabuk bitireceklerdir, efendim," dedi polis, ancak ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Patronuma bir deneyeceğimi söyledim." Şef iç çekti. "Gelip ona açıklamak ister misin?"

"Memnuniyetle," dedi polis zoraki bir gülümsemeyle. "Yolu göster." İki polis ve güvenlik şefi, muhtemelen ofisi, resepsiyonisti ve olay yerini izole etmenin önemine dair rahatsız edici derecede çarpık bir bakış açısı olan biriyle konuşmak üzere birlikte uzaklaştılar.

Dudağımı çiğnedim. Polislerin bahsettiği bariz cinayet ile benim kara büyü noktamın birbiriyle bağlantılı olması gerektiğinden emindim. Ama eğer sıcak nokta bir cinayet mahallindeyse, herhangi bir erişime kapalı olacaktı. Adli tıp bir odada kanıt aramak için saatler, hatta günler harcayabilirdi.

Bu, etrafa bakmak istiyorsam hemen harekete geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Polislerin söylediğine göre, Adli Tıp henüz orada değildi. Cesedi taşıyan adamlar, dışarıdaki ambulansa bakılırsa, şehir yönetiminin cesetleri şehir içinde taşımak için istihdam ettiği yeni sivil teşkilatın bir parçasıydı. İki polis de güvenlik şefinin yanındaydı, yani olay yerinde en fazla bir dedektif ve bir polis olabilirdi. Bir şeyler görebilecek kadar yaklaşma şansım olabilirdi.

Kararımı vermem iki saniye kadar sürdü. Güvenlik şefi gözden kaybolur kaybolmaz, sıradan kapıdan geçtim, merdivenlerden indim ve Field Müzesi'nin ziyaretçileri yerine personeli için tasarlanmış sade ve mütevazı koridorlara girdim. Buzdolabı, tezgah ve kahve makinesinin bulunduğu küçük bir bölmenin yanından geçtim. Bir fincan kahve, bir simit, bir gazete ve birinin oraya bıraktığı spiralli bir defteri aldım. Her şeyi kollarıma yığdım ve ofisine giden sıkılmış bir akademisyen gibi görünmeye çalıştım. Henüz nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama ne yaptığımı biliyormuş gibi yürümeye çalıştım, sıcak noktanın kalıntılarının nerede olabileceğini hissetmek için gizemli duyularımınla uzandım.

Kavşakları metodik olarak seçtim, her seferinde sola döndüm. Birkaç çıkmaz sokağa girdim ama nereye gittiğimi yakından takip etmeye çalıştım. Field Müzesi'nin altındaki tüneller ve koridorlar kompleksi, bir bardak suya ihtiyaç duymadan küçük bir orduyu yutabilirdi ve orada kaybolmayı göze alamazdım.

Bulmam on beş dakikamı aldı. Koridorlardan biri olay yeri şeridiyle işaretlenmişti ve ben de oraya yöneldim. Koridoru dönmeden önce bile, duyularım huzursuz bir soğukla karıncalandı. Nekromantik enerjinin sıcak noktasını bulmuştum ve ortasında bir cinayet mahalli vardı. Ayak seslerini duydum ve bir tarafa kaydım, takım elbiseli bir çift polis dışarı çıkıp sigara içebilmek için dışarıdaki en kısa yol hakkında birbirleriyle sessizce tartışırken hareketsiz kaldım. Kahvaltı için herhangi bir yer açılmadan önce cesedin yanına kapanmışlar, fotoğraf çekiyorlar ve olay yerini belgeliyorlardı ve ikisinin de sesi iyi bir ruh halindeymiş gibi gelmiyordu.

"Rawlins," dedi içlerinden biri telsizinden, "hangi ?"

"Bir yöneticiyle konuşuyorum," diye cevap verdi üst kattaki yaşlı polisin sesi. "Siteyi izlemek için ne kadar sürede buraya gelebilirsiniz?"

"Bana birkaç dakika ver."

"Kahretsin," diye küfretti diğer dedektif. "Piç herif bunu bilerek yapıyor."

Elinde telsiz olan başını salladı. "Boş ver bunu. Dün öğleden beri görevdeyim. Olay yerini belgeledik. O yavaş kıçını buraya getirene kadar iki dakika idare eder."

Diğer dedektif başıyla onayladı ve ayrıldılar.

Elimdeki malzemeleri bir kenara bıraktım ve bandın altından geçip koridordan aşağı indim. Her iki adımda bir ofis kapıları vardı, hepsi kapalıydı. Koridorun sonunda bir kapı açıktı ve ışıkları yanıyordu. Sadece birkaç dakikam olabilirdi ve eğer bir şey öğreneceksem bu şimdi olmalıydı. Aceleyle ilerledim.

Orada artık bir ceset olmayabilirdi, ama ben onu görmeden önce bile oda ölüm kokuyordu. Bu anlaşılması zor bir kokuydu, kendine özgü bir kokudan ziyade diğer kokulara bonus olarak aldığınız bir şeydi. Havada yoğun, tatlı bir kan kokusu vardı ve hafif bir sakatat kokusuyla karışmıştı. Yerealtında uzun süre kalmış eski şeylerin küflü kokusu da vardı, ayrıca daha baharatlı bir şeyin, belki de bir tür tütsünün birkaç izi de vardı. Ölüm kokusu her şeye karışmıştı, yanmış et ile ucuz amonyak bazlı temizleyici arasında keskin ve sinir bozucu bir şey. Midem rahatsız edici bir şekilde yuvarlandı ve yükselen karanlık enerji hissi onu sakinleştirmeme yardımcı olmadı.

Ofis oldukça büyüktü. Duvarlarda raflar ve dosya dolapları sıralanmıştı. Odanın ortasında üç masa bir arada duruyordu. Köşede eski bir kanepenin yanında küçük bir buzdolabı, Çin yemeği kutuları ve bir dizüstü bilgisayarla dolu bir sehpa duruyordu. Rafları kitaplar ve kutular dolduruyordu. Masalar kitaplar, defterler, klasörler ve birkaç kişisel eşya ile doluydu - yeni bir kahve kupası, birkaç resim çerçevesi ve son zamanlarda çıkan popüler romanlar.

Her şey kan ve kara büyüyle kaplanmıştı.

Kan kurumuştu ve çoğu ya kırmızı-siyah ya da koyu kahverengiydi. Yerde, kapı ile en yakındaki masanın arasında, yapışkan bir çamur halinde kurumuş büyük bir havuz vardı. Keskin, neredeyse düz bir çizgi cesedin kaldırıldığı yeri işaret ediyordu, muhtemelen bir ceket ya da paltonun eteği yere yapıştığı yerden sıyrılmıştı. Damlacıklar duvarlara, masaya, fotoğraflara, romanlara ve yeni kupalara sıçramıştı.

Kandan nefret ederdim. Bir dekorasyon teması olarak arzulanan bir şeydi. Ve iğrenç kokuyordu. Midem yine bulandı ve bakkaldan aldığım çörekleri yememek için kendimi zor tuttum. Gözlerimi kapattım ve sonra tekrar açmak kendimi zorladım. Bakmak için. Bunun gibi başka sahnelerden kaçınmanın tek yolu bakmak, bunu kimin yaptığını bulmak ve sonra gidip bunu tekrar yapmalarını engellemekti.

Tiksintimi bir kenara itip sahneye odaklandım ve ayrıntıları araştırdım.

Yerde birkaç kan lekesi vardı ama en yakındaki masanın yanlarında, yüzeyinde ya da kenarında hiç kan yoktu. Bu da kurbanın yere düştükten sonra fazla hareket etmediği anlamına geliyordu. Ya yere yatırılmıştı ya da o kadar çabuk kan kaybetmişti ki yardım çağırmak için masanın üzerindeki en yakın telefona doğru sürünecek zamanı olmamıştı. Yukarı baktım. Tavanda fazla kan yoktu. Bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı ama eğer biri boğazını açmış olsaydı, neredeyse kesinlikle her tarafa kan sıçramış olurdu. Başka türlü kanayan bir yara muhtemelen kurbanın, belli ki Dr. Bartlesby'nin, en azından birkaç dakikalığına işlevini yerine getirebilmesini sağlardı. Muhtemelen yere yatırılmıştı.

Aşağıya baktım. Yerde kanlı bir ayak izinin bir parçası vardı ve uzağa doğru gidiyordu. Bir spor ayakkabısının topuk kısmına benziyordu ve büyük bir ayakkabı da değildi. Muhtemelen bir kadın ya da büyük bir çocuk ayakkabısı. Geceleri uyuyabilmem için bunun bir yetişkin ayakkabısı olmasını umuyordum. Çocuklar böyle şeyler görmemeli.

Peki, kim yapmalı?

Tamamen farklı bir düzeyde, oda daha da rahatsız ediciydi. Buradaki karanlık güç, Wacker'daki kaldırımda hissettiğim saf, sessiz soğuk değildi. Yozlaşmış, karanlık ve bir şekilde sakatlanmış gibiydi. Burada yapılan büyü'nün kalıntılarında kötü niyetli bir neşe vardı. Birileri güçlerini bir adamı öldürmek için kullanmıştı ve bunu yapmak hoşlarına gitmişti. Daha da kötüsü, Cowl ya da Grevane'in yanında hissettiğimden çok daha farklı bir auraydı bu. Büyü çalışmaları, ardında belirli bir büyücünün izini sürebileceğimiz kesin bir parmak izi bırakmaz, ama sezgilerim bana bu çalışmanın Grevane'in yapacağından daha özensiz ve çılgınca, Cowl'un tercih edeceğinden daha dağınık olduğunu söyledi.

Ama çok güçlüydü - neredeyse şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha güçlü bir büyü. Burada yapılan büyü'nün arkasında her kim varsa en az benim kadar güçlüydü. Belki de daha güçlüydü.

"Heh," dedi arkamdan bir ses. "Sen olduğunu sanmıştım."

Kaskatı kesildim ve arkamı döndüm. Üst kattaki iki polisten daha yaşlı olanı, bir eli tabancasının kabzasında kayıtsızca dururken, koridorun on adım ötesinde benden uzakta duruyordu. Koyu renkli yüzü temkinliydi ama açıkça düşmanca değildi ve duruşu dikkatli ama telaşlı değildi. Ceketindeki isim etiketinde Rawlins yazıyordu.

"Kimin ben olduğumu düşündün?" Ona sordum.

"Harry Dresden," dedi. "Büyücü. Murphy'nin SI için tuttuğu adam." "Evet,"

dedim. "Sanırım o benim."

Başını salladı. "Seni üst katta gördüm. Tipik bir müze müşterisi gibi görünmüyordunuz." "Büyük deri palto yüzündendi, değil mi?" Dedim.

"Bunun yardımı oldu," diye onayladı Rawlins. "Burada ne yapıyorsun?" "Sadece bakıyorum," dedim. "Odaya girmedim."

"Evet. Bunu seni henüz tutuklamamış olmamdan anlayabilirsin." Rawlins yanımdan geçip odaya baktı ve ifadesi değişti. "İçerisi cehennem gibi."

"Evet," dedim.

"Bu konuda içimde doğru gitmeyen bir şeyler var," dedi. "Sadece... Bilmiyorum. Dişlerimi geriyor. Normalden daha fazla. Daha önce de bıçaklama olayları gördüm. Bu farklı."

"Evet," dedim. "Öyle."

Koyu renk gözler tekrar bana kaydı ve yaşlı polis nefes verdi. "Bu Si'nin yolundan gelen bir şey mi?"

"Evet."

Homurdandı. "Seni Murphy mi gönderdi?" "Tam olarak değil," dedim.

"Neden buradasın o zaman?"

"Çünkü polislerin dişlerini sıkacak şeylerden hoşlanmıyorum," dedim. "Şüphelendiğiniz biri var mı?"

"Tesadüfen oradan geçen biri için çok fazla sorunuz var," dedi.

"Olay yerinin güvenliğini sağlamakla görevli bir polise göre, kendinizden çok şey istiyordunuz," dedim. "Üst katta, müze güvenliğiyle birlikte."

Sırıttı, dişleri bembeyazdı. "Tüh. Daha önce dedektiflik yaptım. İki kez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geri mi döndün?"

Rawlins, "Her iki seferde de, bir tavır sorunum olduğu için," dedi. Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Beni tutuklayacak mısın?"

"Duruma göre değişir," dedi. "Neye bağlı?"

"Neden burada olduğun hakkında." Bakışlarımı doğrudan, açık bir şekilde karşıladı, eli hâlâ silahındaydı.

Gözleriyle çok uzun süre karşılaşmadım. Nasıl cevap vereceğimi düşünerek omzumun üzerinden baktım ve biraz samimiyetle konuşmaya karar verdim. "Kasabada bazı kötü insanlar var. Polisin onları yakalayabileceğini sanmıyorum. Başka birine zarar vermeden önce onları bulmaya çalışıyorum."

Uzun bir dakika boyunca beni inceledi. Sonra elini silahtan çekti ve ceketinin içine uzandı. Bana katlanmış bir gazete fırlattı.

Yakaladım ve açtım. Bir tür akademik bültendi ve kapak sayfasında favorileri çenesine kadar inen yaşlı bir adamla birlikte gülümseyen genç bir kadın ve Asyalı yüz hatları olan genç bir adamın fotoğrafı vardı. Resmin altında şöyle yazıyordu: *Misafir Profesör Charles Bartlesby ve asistanları Alicia Nelson, Li Xian, Chicago FMNH'deki Cahokian koleksiyonunu incelemeye hazırlanıyorlar.*

Rawlins, "Oradaki kurban," dedi. "Asistanları ofisi onunla paylaşıyordu. Cep telefonlarına cevap vermiyorlar ve dairelerinde değiller."

"Şüpheliler mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Pek çok insan yabancıları öldürmez," dedi. "Kasabada kurbanı tanıyan tek kişi onlardı. Onunla birlikte İngiltere'den bir yerlerden gelmişler."

Bültenden Rawlins'e baktım ve kaşlarımı çattım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdı. "Sana yardım etmek mi? Bunu her yerde bulabilirdin. Ve ben seni hiç görmedim."

"Anladım," dedim. "Ama neden?"

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Çünkü genç bir polisken, bir kadının çığlığını duyduğumda ara sokakta koşmaya başladım. Ve bir şey gördüm. Bir şey..." Yüzü donuklaştı. "Yaklaşık otuz yıldır bana kötü rüyalar gördüren bir şey. Bu şey bir kızı boğuyordu. Onu kızıdan uzaklaştırdım, silahımı ona boşalttım. Beni kaldırdı ve kafamı birkaç kez duvara çarptı. Mama Rawlins'in küçük oğlunun dodoların yolundan gitmek üzere olduğunu düşündüm."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Teğmen Murphy'nin babası kaya tuzu dolu bir tüfekte geldi ve onu öldürdü. Güneş doğduğunda bu şeyin cesedi benzine batırılmış gibi yanıyor." Rawlins başını salladı. "Ona borçluydum ihtiyar. Ve onun çok iyi şeyler yaptığını bilecek kadar sokakları gördüm. Sen de ona bu konuda yardım ediyordun."

Başımı salladım. "Teşekkür ," dedim ona.

Başını salladı. "Senin için işimi kaybedecek gibi hissetmiyorum, Dresden. Biri seni görmeden çık git."

Aklıma bir şey geldi. "Adli Tıp Enstitüsü'nü duydun mu?" Bana omuz

silkti. "Elbette. Her polis duymuştur."

"Dün gece orada olanları kastediyorum," dedim. Rawlins

başını salladı. "Hiçbir şey duymadım."

Ona kaşlarımı çattım. Morgda işlenen tüyler ürpertici bir cinayet, gazetelerde olmasa bile polis dedikodularında her yerde yer alırdı. "Yapmadın mı? Emin misiniz?"

"Elbette, eminim."

Ona başımı salladım ve koridorda yürüdüm. "Hey,"

dedi.

Omzumun üzerinden baktım.

"Onları durdurabilir misin?" Rawlins

sordu. "Umarım durdurabilirim."

Kanlı odaya ve sonra tekrar bana baktı. ". İyi avlar, evlat."

Bölüm On Dört

Vay canına," dedi Butters, cipin kontrol paneliyle oynarken. "Bu şeyde her şey var. Uydu radyo istasyonları. Ve bahse girerim tüm CD koleksiyonumu bu oynatıcının değiştiricisine koyabilirim. Ve, oh, harika, şuna bakın. Yerleşik GPS'i de var, böylece kaybolmayız." Butters kontrol panelindeki bir düğmeye bastı.

Gösterge panelinden sakın bir ses yükseldi. "Şimdi Helsinki'ye giriyoruz."

Önce gösterge paneline sonra da Butters'a kaşlarını kaldırdım. "Belki de araba

kaybolmuştur." "Belki bilgisayarına da müdahale ediyorsunuzdur," dedi Butters.

"?"

Sıkıca gülümsedi, emniyet kemerini onuncu kez kontrol etti. "Açık konuşalım, saklanmakla ilgili bir sorunum yok, Harry. Yani, egomdan falan endişeleniyorsan, endişelenme. Saklanmakla bir sorunum yok. Hatta mutluyum."

Otoyoldan çıktım. Cip rampayı çıkarken Adli Tıp Enstitüsü'nün bulunduğu sanayi sitesinin yeşil çimenleri ve bakımlı ağaçları görüldü. "Rahatlamaya çalış, Butters."

Başını gergin ve olumsuz bir şekilde salladı. "Öldürülmek istemiyorum. Ya da tutuklanmak. Tutuklanma konusunda gerçekten kötüyüm. Ya da öldürülmek."

"Bu hesaplanmış bir risk," dedim. "Grevane'in senden ne istediğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Ve beni işe götürüyoruz... neden?"

"Bunu bir düşünün. Seni kayıp, her yerde kan, binayı yağmalanmış ve Phil'in cesedini morgda ya da dışarıdaki çimenlikte yatarken bulsalar ne olurdu?"

Butters, "Birileri kovulabilirdi," dedi.

"Evet. Kanıt aramak için binayı kilitlemiş olmalılar. Ve sizi yakalayıp en azından sorgulamak için bir yere kapatırlardı."

"Yani?" Butters sordu.

"Grevane morgda olanları temizlediye, resmi ilginin oraya odaklanmasını istememiş demektir. Senden her ne istiyorsa, bahse girerim hâlâ binadadır." Arabayı sanayi bölgesine çektim. "Onu bulmak zorundayız."

"Eduardo Mendoza?" diye sordu bana.

"Birinin sizin dost canlısı mahalle adli tabip yardımcınızı kaçırmak istemesi için başka bir neden düşünemiyorum," dedim. "Grevane'in morgdaki bir cesetle ilgilenmesi gerekirdi ve biraz tuhaf görünen tek ceset de buydu."

"Harry," dedi Butters, "eğer bu adam gerçekten bir büyücüye -ölülerin büyücüsü- o zaman neden benim gibi sıradan bir bilim ineğine ihtiyaç duysun ki?"

"İşte altmış dört bin dolarlık soru bu," dedim. "Ve başka bir nedenimiz daha var." "Müze doktoru adam, değil mi?" Butters sordu.

Ona başımı salladım ve Butters'ın harap olmuş küçük kamyonetinin yanına park ettim. "Doğru. Onu neyin öldürdüğünü bilmem gerek. Her türlü bilgi işime yarayabilir."

Butters nefes verdi. "Peki. Ne yapabileceğimi bilmiyorum." "Her şey şu anda sahip olduğumdan daha fazla."

Temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Sence... sence Grevane ya da arkadaşı şu anda dışarıda mı? Beni mi izliyor?"

Ceketimi açtım ve Butters'a omuz kılıfımı ve silahımı gösterdim. Sonra arkama uzandım ve cipin arkasından asamı çıkardım "Eğer gelirlerse, bütün günlerini mahvedeceğim."

Dudağını çiğnedi. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Etrafıma bir göz attım ve dedim ki, "Butters, güven bana. İyi olduğum bir şey varsa o da insanların gününü mahvetmektir."

Gergin bir kahkaha attı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"İyi olduğum bir şey varsa o da Ben başladım. Butters koluma hafifçe vurdu ve ben de ona gülümsedim. "Elimizden geldiğince çabuk girip çıkacağız, seni tekrar koruma altına alacağız. Sanırım her şey kontrolümüz altında."

Cipin kontağını kapattım ve anahtarı çıkardım. Kamyon sarsıldı ve gösterge panelinden bir uğultu, feryat sesi geldi. Bir an için birinin "Kırmızı alarm, herkes savaş istasyonlarına!" diye bağırmasını bekledim. Bunun yerine kamyonun bir hıçkırık sesi geldi ve ardından yumuşak, kaydedilmiş bir ses "Uyarı. Kapı aralık. Kapı aralık."

Gösterge paneline göz kırptım. Uyarıyı birkaç kez daha tekrarlardı, her seferinde biraz daha yavaşladı ve tizleşti, sonra bir basso gümbürtüsüne dönüştü ve ardından sessizlik geldi.

"Bu bir kehanet değildi," dedim kararlılıkla.

Butters zayıf bir sesle, "Doğru," diye cevap verdi. "Çünkü her zaman bir şeyler karışıyor."

"Kesinlikle," dedim. Bu son ifadeden olumlu bir anlam çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama zihin jimnastiği yapacak durumda değildim. "Hadi ama. Ne kadar çabuk hareket edersek, seni buradan o kadar çabuk çıkarırız."

"Tamam," dedi ve ikimiz de cipten inip Adli Tıp Enstitüsü'ne doğru yola çıktık. Kapıya yaklaştığımızda, sanki desteğe ihtiyacım varmış gibi topallamaya ve asama biraz yaslanmaya başladım. Butters benim için kapıyı açtı ve güvenlik masasına yaklaşırken yüzümde acı dolu bir ifadeyle topallayarak içeri girdim.

Nöbetçi gardiyanı tanıımıyordum. Yirmili yaşların ortasındaydı ve atletik görünüyordu. Gözlerini biraz kısarak gelişimizi izledi ve içeri girdiğimizde kaşlarını kaldırdı. "Dr. Butters," dedi, belli ki şaşırmıştı. "Sizi bir süredir görmemiştım."

"Casey," dedi Butters, başını sarsakça sallayarak. "Hey, yeni saç kesimini beğendim. Dr. Brioché burada mı?"

"Şu anda çalışıyor," dedi Casey. "Oda bir, sanırım. Burada ne yapıyorsun?"

Butters kuru bir sesle, "Ders almamayı umuyorum," diye cevap verdi. Kimliğini ceketine iliştiirdi. "Bazı formları dosyalamayı unuttum ve posta gitmeden önce onları halletmezsem, Brioché beni gözlerim kanayana kadar azarlayacak."

Casey başını ve bana baktı. "Bu kim?"

"Harry Dresden," dedi Butters. "Formları imzalaması gerekiyor. Kendisi polis departmanının danışmanı. Harry, bu Casey O'Roarke."

"Büyüledim," dedim ve Murphy'nin suç mahallerine polis hatlarından geçmemi sağlamak için bana verdiği lamine kimlik kartını ona uzattım. Bunu yaparken, karanlık enerjinin bir başka soğuk cebini hissettim. Grevane, zavallı adam masasında otururken Phil' öldürmüş ve sonra yeniden canlandırmıştı.

Casey kartı inceledi, üzerindeki resimle yüzümü karşılaştırdı ve kibar bir gülümsemeye bana geri verdi. "Dr. Brioché'a burada olduğunuzu söylememi ister misiniz, Dr. Butters?"

Butters ürperdi. " sayılmaz."

"Doğru," dedi Casey ve bize el sallayarak geçmemizi işaret etti. Tekrar konuştuğunda neredeyse giriş holünden çıkmıştık. "Doktor Bey? Bu sabah Phil'i gördünüz mü?"

Butters arkasını dönmeden önce bir an tereddüt etti. "Onu son gördüğümde masadaydı ama erken bir dişçi randevusu için ayrılmak zorunda kaldım. Neden?"

"Ben geldiğimde masada değildi," dedi Casey. "Her şey kilitliydi ve güvenlik sistemi çalışıyordu."

Butters, "Belki onun da gitmesi gereken bir yer vardır," diye önerdi.

"Belki," diye kabul etti Casey. Gözlerinin arasında belli belirsiz bir kaş çatma çizgisi vardı. "Yine de bana hiçbir şey söylemedi. Yani randevusu falan olsaydı erkenden gelirdim."

"Beni aşar," dedi Butters.

Casey gözlerini kısarak Butters'a baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Sadece protokolü çiğnediği için başının derde girmesini istemem."

"Phil'i bilirsin," dedi Butters.

Casey gözlerini devirdi ve başını salladı, sonra da bir tür evrak doldurmaya geri döndü. Butters ve ben giriş holünden uzaklaşıp Butters'ın her zamanki muayene odasına indik. Her yer yeniden toparlanmıştı. Masası her zamanki yerinde duruyordu, kağıtlar ve bilgisayarıyla doluydu. Odayı kim temizlediyse oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Butters kapı kapanır kapanmaz, "Casey bir şeyler biliyor," dedi. "Bir şeylerden şüpheleniyor."

"Güvenliğe bunu yapması için para ödüyorlar," dedim. "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme."

Butters muayene odasının etrafına bakarak başını salladı. Hâlâ köşede yığılı duran polka takımına doğru yürüdü. "En azından bunu mahvetmemişler," dedi. Sonra kısa bir kahkaha attı. "Dostum, benim önceliklerim çarpık mı ne?"

"Herkesin sevdiği bir şey vardır," dedim. O da

başını salladı. "Tamam. Peki şimdi ne

yapacağız?"

"Her şey sırayla," dedim. "Bartlesby'nin cesedine bakabilir misin?"

Butters başıyla onayladı ve bilgisayarına doğru yürüdü. Geri çekildim ve duvara yaslandım.

Butters aleti çalıştırdı ve bir iki dakika boyunca bir fareyi sallayıp işaret parmağıyla tuşlara vurdu. Sonra ısıklık çaldı. "Vay canına. Bartlesby'nin cesedi bir saat kadar önce geldi ve hemen incelenmesi istendi. Brioche yapıyor."

"Bu alışılmadık bir şey mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bu, birilerinin kurban hakkında gerçekten bilgi sahibi olmak istediği anlamına geliyor. Hükümetten ya da kolluk kuvvetlerinden biri olabilir." Burnunu kırıştırdı. "Ayrıca oldukça korkunç bir olaydı. Brioche bundan biraz basın çıkaracaktır. Tabii ki bunu kendisi için aldı."

"Ona ulaşabilir misin?" Ben sordum.

Butters kaşlarını çattı ve birkaç tuşa daha dokundu. Sonra başını kaldırıp saate baktı. "Olabilir. Brioche şu anda birinci odada çalışıyor ama her ne yapıyorsa bitirmek üzere olmalı. Bartlesby'nin cesedi ikinci odada. Acele edersem..." Ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu. "Burada bekle."

"Emin misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Birisi seni etrafta dolaşırken görse gerçekten şüphelenir. Sana ihtiyacım olursa işaret veririm."

"Ne sinyali?"

"Korkmuş küçük bir kızın çığlığını taklit edeceğim," dedi kaşlarını sallayarak. Kapıdan dışarı çıktı. "Bir dakika içinde dönerim."

Butters'ın gitmesi uzun sürmedi ve beş dakika geçmeden odaya geri döndü. Biraz titrek görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Orada uzun süre kalamadım. Brioche'un birinci odadan çıktığını duydum." "Cesedi gördün mü?"

"Evet," dedi Butters ürpererek. "Çoktan soyulmuş ve düzenlenmişti. Kötü şeyler, Harry. Göğsünün üst kısmında otuz kırk bıçak yarası vardı. Biri yüzünü de oymuş. Burnu, kulakları, göz kapakları ve dudakları başının yanında bir sandviç poşetinin içindeydi." Derin bir nefes aldı. "Birisini her iki bacağındaki kuadrisepleri kesmiş. Kayıplardı. Ve içi boşaltılmıştı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Karnında X şeklinde büyük bir kesik vardı. Sonra onu Çin yemeği kutusu gibi soyarak açtılar. Midesi ve bağırsaklarının çoğu yoktu. Başka organları da gitmiş olabilir."

"İğrenç," dedim. "Son derece."

"Başka bir şey görebildiniz mi?"

"Hayır. İstesem bile hızlıca bakmaktan fazlasını yapacak zamanım yoktu." Tıbbi aletlerle dolu bir sehpaye doğru yürüdü. "Neden biri ona bunu yapsın ki? Hangi olası amaca hizmet etmiş olabilir?"

"Belki bir tür ritüeldir," dedim. "Bunu daha önce de görmüştün."

Butters başıyla onayladı. Önlüğünü, maskesini, eldivenlerini, şapkasını, her şeyini giydi. "Hâlâ anlamıyorum. Anlıyor musun?"

Biliyordum. Butters, merhum Bartlesby'nin içine düştüğü şiddet, nefret ve kana susamışlığı anlayabilecek bir yapıya sahip değildi. Yaşamın kutsallığına yönelik bu tür bir saygısızlık onun kişisel dünyasında yoktu ve bu durumla yüz yüze geldiğinde tamamen kayboluyordu.

"Ya da," dedim, aklıma bir düşünce geldi, "başka bir şey de olabilirdi. Antropomansi."

Donduruculardan birine doğru yürüdü ve kapağını açtı. "Bu da ne?"

"İnsan bağırsaklarını okuyarak geleceği görme ya da bilgi edinme girişimi." Butters yavaşça bana döndü, yüzü iğrenmişti. "Şaka yapıyorsun."

Başımı salladım. "Bu mümkün."

"İşe yarıyor mu?" diye sordu.

"Bu son derece güçlü ve tehlikeli bir büyü," diye cevap verdim. "Bunu yapan herkes birini öldürmek zorunda ve Konsey bunu öğrenirse derhal ölüm cezası alır. Eğer işe yaramasaydı, kimse uğraşmazdı."

Butters'ın ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Bu... gerçekten yanlış." Cümlemin üzerine kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Yanlış."

"Katılıyorum."

Dondurucuya geri döndü, bir ayak parmağı etiketini kontrol etti ve ardından tekerlekli bir muayene masasını yanına çekti. "Bu biraz zamanımı alabilir," dedi. "Bir buçuk saat, belki daha fazla."

"Yardım ister misin?" diye sordum. Umarım istememiştir.

Butters, sağ olsun, başını salladı. Masasına doğru yürüdü ve CD çalarını açtı. Polka müziği odayı doldurdu. "Bunu gerçekten yalnız yapmayı tercih ederim."

"Emin misin?" diye sordum.

"Sadece bir kız çığlığı duymak için dinle," dedi. "Beni ön tarafta bekleyebilir misin?"

Başımı salladım, asamı köşeye yasladım ve onu odada bıraktım. Kapıyı arkamdan kilitledi ve ben de ön kapıların yanındaki bekleme alanına gidip oturdum. Duvarı arkama alan ve Casey'nin video monitörünü, ön kapıyı ve muayene odalarına açılan kapıyı görebileceğim bir sandalyeye oturdum.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi çoğunlukla kapattım ve beklemeye başladım. Sonraki bir saat boyunca bir doktor geldi ve bir diğeri gitti. Postacı, UPS kamyonu gibi günün teslimatlarıyla geldi. Bir ambulans geldi ve Casey'nin muhtemelen depoya kaldırdığı yaşlı bir kadının kadavrasını taşıdı.

Sonra genç bir çift içeri girdi. Kız beş-altı yaşlarındaydı ve makyajsız olmasına rağmen hoş bir güzelliği vardı. Sandaletler, sade mavi bir güneş elbisesi ve yün bir ceket giymişti. Saçları dağınık kahverengi bukleler halinde kesilmişti ve gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüştü. Genç adam sade, iyi kesimli bir iş kıyafeti giymişti. Boyu iki metrenin biraz altındaydı, Asyalı yüz hatlarına sahipti, tel çerçeveli gözlükleri vardı, geniş omuzluydu ve saçlarını uzun bir at kuyruğu yapmıştı.

Onları tanıdım: Alicia Nelson ve Li Xian, Rawlins'in bana verdiği bültenin kapağındaki resimden. Dr. Bartlesby'nin kayıp asistanları morga gelmişti.

Kıpırdamadan durdum ve duvara uyum sağlamamı sağlayacak düşünceler düşünmeye çalıştım. Güvenlik masasına doğru yürüdüler ve bana o kadar yakın durdular ki onları dinlemekle uğraşmama gerek kalmadı.

Alicia ehliyetini çıkarıp Casey'ye göstererek, "Günaydın," dedi. "Benim adım Alicia Nelson. Merhum Dr. Bartlesby'nin asistanıyım. Anladığım kadarıyla kalıntıları buraya getirilmiş."

Casey yüzünde fazla bir ifade olmadan ona baktı. "Hanımefendi, merhumun yakınlarını korumak amacıyla bu tür bilgileri kamuoyuna açıklamıyoruz."

Başını salladı, çantasından bir zarf çıkardı ve onu da Casey'ye uzattı. "Doktorun hayatta kalan bir ailesi ya da yakını yoktu," dedi. "Ama iki yıl önce mirası üzerinde bana vekâlet verdi. Evrakların hepsi tamam."

Casey kaşlarını çatarak taradı. "Mmmmp." "

Alicia kahverengi buklelerini yorgun bir şekilde gözlerinden uzaklaştırdı. "Lütfen efendim, doktorun mümkün olan en kısa sürede gözaltına almam gereken birkaç kişisel eşyası vardı. Şifreler, kredi kartları, anahtarlar, bu tür şeyler. Cüzdanının içindeydiler."

"Acelen ne?" Casey çizdi.

"Bazı eşyaları, bir hırsızın hesaplarına ve güvenlik kutularına erişimini sağlayabilir. Belgelerde de görebileceğiniz gibi, himaye ettiği hayır kurumlarına devredilmesini ayarlayana kadar bunların kontrolünün bana geçmesini istedi."

Casey sayfaları tekrar katladı ve zarfın içine geri koydu. "Hanımefendi, müdürümüz Dr. Brioché ile konuşmanız gerekecek. Eminim size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

", " diye kabul etti Alicia. "Müsait mi?"

Casey, "Gidip onunla konuşacağım," dedi. "Siz burada bekleyin lütfen."

"Elbette," diye cevap verdi kız. Casey'nin güvenlik kapısından geçmesini bekledikten sonra topuğunun üzerinde dönerek girişe doğru ilerledi ve sabah güneşine baktı. Duruşu öfkeden kaskatı kesilmişti. Ön kolunu cam kapıya dayadı ve alnını kapıya bastırdı.

Uzun boylu genç adam, Li Xian, bütün bu süre boyunca sessiz kalmıştı. Onu kapıya kadar takip etti ve zar zor duyabildiği kısıp bir sesle konuştu. Gözlerimi kıstım ve dinledim.

"... her an geri dönebilir," diye mırıldandı Xian. " "

Alicia hararetle bir fısıltıyla, "Bana ne yapacağımı söyleme," diye karşılık verdi. "Ben yorgunum, aptal değilim."

"Daha fazla bir şey yapmadan önce biraz dinlenmelisin," dedi Xian. "Neden oyun oynadığını anlamıyorum. Muhafızı takip etmeme izin vermeliydin."

"Midenle düşünmeyi bırak," diye hırladı kız. "Duruma bir de disiplinsizlik eklemekten kontrolü kaybetmiş olman yeterince kötü zaten."

"Yemek yemeyi bıraktığım için burada değiliz," diye cevap verdi Xian, fısıltısında kendi öfkesi vardı. "Kendini şımartmamış olsaydın bu sorunla karşılaşmazdık."

Kız camdan dönerek Xian'ın karşısına dikildi, yüzü gurur ve öfkeyle buruşmuştu. "Li, bu tavrın seni sorunun bir parçası yapıyor. Çözümün bir parçası değil."

Uzun saçlı adam bembeyaz kesildi ve kızdan uzaklaştı. Yüzü dalgalandı, derisinin yüzeyinin hemen altında bir tür kaygan hareket yüz hatlarını acayip bir şekilde gerdi, gözlerin hafifçe batmasına, çenenin hafifçe uzamasına neden oldu. Bir nefes verdi ve ağzını açtığında bir etoburun dişlerini görebiliyordum.

Sadece bir saniyeliğine oldu ama onu izlediğimi fark etmeden önce gözlerimi kaçırdım. Eğer beni görseydi, büyük bir tehlike altında olurum. Li Xian'ın gerçek yüzünü ; o bir gulyabaniydi. Gulyabaniler, temel besinlerini insan eti yiyerek sağlayan doğaüstü yırtıcılardır. Taze, soğuk, çürümüş, karınlarına girdiği sürece umurlarında değildir.

Midem bulandı. Butters birinin Bartlesby'nin kuadrisepslerini, yani uyluğun ön tarafındaki uzun, güçlü kasları aldığını söyledi. Bunu yapan Xian'dı. Yaşlı adamın cesedinden kendine biftek yapmıştı. Onun ne olduğunu bildiğimden şüphelenirse, kendini aşırı önyargıyla korumaya karar verebilirdi ve bu kötü olurdu. Gulyabaniler hızlı, güçlü ve öldürmesi başkan hakkındaki dedikodulardan daha zordur. Daha önce de hortlaklarla savaşmıştım ve eğer kaçınabilirsem bunu tekrarlamak istemezdim. Özellikle de ekibimi Butters'ın ofisinde bıraktığım düşünülürse.

Xian normal görünümüne kavuştu ve gözlerini indirdi. Başını Alicia'ya doğru eğdi. "Yeterince açık konuşabildim mi?" diye fısıldadı kız.

"Evet, lordum," diye Xian.

Efendimiz mi? Düşündüm. Zihnim olasılıklar üzerinde koşuşturdu.

Alicia nefesini verdi ve başparmağını kaşlarının arasındaki noktaya bastırdı. "Konuşma, Xian. Sadece konuşma. Hepimiz daha mutlu olacağız. Ve daha güvende." Onun yanından geçip küçük bekleme alanına döndü ve oturdu. Bir sehpanın üzerinde duran *Newsweek*'in bir kopyasını aldı ve karıştırmaya başladı, Xian ise kapının yanında durmaya devam etti. Uyuyormuş gibi yaptım.

Casey birkaç dakika sonra döndü ve "Bayan Nelson, Dr. Brioché'un sizi görmesi biraz zaman alacak" dedi.

"Ne kadar ?" diye sordu gülümseyerek.

"En azından bir saat kadar," dedi Casey. "Öğleden sonrası için bir randevu almak isterseniz memnuniyetle yapabileceğini söyledi."

"Hayır," diye sözünü kesti, başını sertçe sallayarak. "Bazı işleri zaman açısından kritik ve mümkün olan en kısa sürede eşyalarını geri almam gerekiyor. Lütfen ona bekleyeceğimi söyleyin."

Casey kaşlarını kaldırdı ve sonra omuz silkti. "Evet, hanımefendi."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve sonra doğrulup gerindim. "Selam Casey," diye mırıldandım, ayağa kalkarak. Topallıyormuş gibi yaptım ve masaya gittim. "Bastonumu Butters'ın ofisinde unutmuşum. Geri dönüp almamın bir sakıncası var mı?"

Casey başını salladı. "Bir saniye." Telefonu açtı ve bir saniye sonra küçük hoparlörden polka müziğinin yükseldiğini duydum. "Doktor, danışman arkadaşınız ofisinizde bir şey unutmuş. Onu geri göndermemi ister misiniz?" Dinledi, başını salladı ve sonra bana kapıyı işaret ederek içeri girmemi sağladı.

Aceleyle Butters'ın muayene odasına geri döndüm ve kapıyı çaldım. Butters beni içeri almak için kapının kilidini açtı.

"Acele et," dedim ona, koridordan aşağı bakarak. "Gitmemiz gerekiyor."

Butters yutkundu. "Neler oluyor?"

"Burada bazı kötü adamlar var."

"Grevane?" diye sordu.

"Hayır. Yeni kötü adamlar," dedim.

"*Daha fazla* mı?" Butters dedi ki. "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum. Burası Şeytan'ın yeniden birleşme turu gibi olmaya başladı." Başımı salladım. "Arka kapı var mı?"

"Evet."

"Güzel. Eşyalarını topla ve gidelim."

Butters muayene masasını işaret etti. "Peki ya Eduardo?"

Dudağımı çiğnedim. "Bir şey bulabildin mi?"

"Çok değil," dedi. "Ona bir araba çarpmış. Oldukça büyük bir künt darbe travması geçirdi. Öldü."

Kaşlarımı çattım ve cesede doğru birkaç adım attım. "Bundan daha fazlası olmalı." Butters omuz silkti. "Varsa bile ben görmedim."

Ölü adama kaşlarımı çatarak baktım. Acı verici derecede zayıf bir numuneydi. Karnı düzgün bir Y kesisiyle açılmıştı. Çok fazla kan ve iğrenç görünümlü grimsi bir et vardı. Bir bacağının derisinden kırık, sivri kemikler çıkmıştı. Bir eli ezilerek posa haline getirilmişti. Ve yüzü...

Tanıdık geldi. Onu tanıdım.

"Butters," dedim. "Bu adamın adı neydi?" "Eduardo

Mendoza."

"Tam adı," dedim.

"Eduardo Antonio Mendoza."

"Antonio," dedim. "Bu o. Bu Tony."

"Kim?" Butters sordu.

"Bony Tony Mendoza," dedim heyecanla. "O bir kaçakçı."

Butters başını bana doğru eğdi. "Bir kaçakçı mı? Han Solo gibi değil

sanırım." "Hayır. O bir baloncu."

"O da ne?"

Başını işaret ettim. "Çocukken bir karnavalda kılıç yutan biri olarak hapis yatmış. Bir balonu mücevherler, uyuşturucular da etrafta dolaştırmak istediği diğer küçük eşyalarla doldururdu. Sonra balonu bir iple bağlayarak yutardı. Ağzının arkasını kontrol edin. İpi iki arka dişinin arasına sıkıştırır ve ortalık sakinleşince balonu çekip çıkarırdı."

"Bu çok aptalca," dedi Butters ama cesedin yanına gitti ve çenesini araladı. Esnek bir sehpanın üzerindeki çalışma lambasını ayarladı ve Bony Tony'nin dişlerinin arasından aşağıya baktı.

"Vay anasını. İşte orada."

Ben kapıya geri dönüp asamı alırken o birkaç dakika etrafı karıştırdı. Dönüp baktığımda Butters'ın cesedin ağzından ucu kapalı sarı-beyaz bir prezervatif çıkardığını ve etrafına ağır bir uçurtma ipi düğümlediğini gördüm.

" ne var?" Ben sordum.

"Bekle." Butters prezervatifi bir neşterle kesip açtı ve yaklaşık bir anahtarlık süsü büyüklüğünde, koyu renkli plastikten küçük bir dikdörtgen çıkardı.

"Bu da ne?" Ona sordum.

"Bu bir sıçrama sürücüsü," dedi

kaşlarını çatarak. "Bir ne?"

"Bilgisayarınıza takıyorsunuz, böylece dosyaları başka makinelere taşımak istediğinizde verileri üzerinde saklayabiliyorsunuz."

"Bilgi," dedim kaşlarımı çatarak. "Bony Tony bilgi kaçıyordu. Grevane'in bilmesi gereken bir şey. Belki öndeki ikisi de bunu istiyordu. Belki de bu yüzden öldürüldü."

"Ugh," dedi Butters.

"Bilgileri okuyabiliyor musun?" Ona sordum.

"Belki," dedi. "Başka bir makine deneyebilirim."

"Şimdi olmaz," dedim. "Zaman yok. Buradan çıkmamız gerekiyor." "Neden?"

"Çünkü işler çok daha tehlikeli bir hal aldı." "Öyle mi oldu?"

Butters dudağını çiğnedi. "Neden?" "Çünkü," dedim. "Bony Tony, John Marcone için çalışıyordu."

On Beşinci Bölüm

Centilmen Johnnie Marcone Chicago'nun yeraltı suç dünyasının en güçlü ismiydi. Eğer yasadışı bir girişim varsa, Marcone ya bu girişimin başındaydı ya da kendi bölgesinde faaliyet gösterme ayrıcalığı için para almıştı. Bony Tony uyuşturucu kaçakçılığından federal hapishanede yatmış ve daha sonra işin siyaseten daha az yanlış alanlarına yönelmişti. Çoğunlukla çalıntı malların, mücevherlerden ateşli mobilyalara kadar her şeyin nakliyesiyle uğraşıyordu.

Bony Tony'nin Marcone'nin suç hiyerarşisinde tam olarak nerede yer aldığından emin değildim ama Marcone, adamlarından birinin öldürülmesini hafife alacak türden bir insan değildi - en azından onun onayı olmadan. Marcone Bony Tony'nin ölümünü yakında öğrenecekti, eğer öğrenmediyse bile. Şu ya da bu şekilde olaya dahil olacağından emindi ve Bony Tony'yi her kim öldürdüyse ona ulaşmasının en iyi yolu, istedikleri şeyi ele geçirmek olacaktı.

Butters'ı güvenli bir yere götürmeliydim, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Ama o depolama aygıtında ne olduğunu öğrenene kadar, onun için neyin güvenli olup olmayacağına karar veremezdim.

"Harry," dedi Butters, sanki kendini tekrar ediyormuş

gibi. Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Ne?"

"Bunu saklamak ister misin?" dedi aynı tonda. Bana doğru yaklaştı ve küçük plastik parçayı bana uzattı.

"Hayır!" Tersledim ve iki adım geri attım. "Butters, şunu benden uzak tut."

Olduğu yerde dondu kaldı, bana bakıyordu, yüz ifadesi şaşkın ve yaralı arasında bir yerdeydi. "Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım. Konsantrasyonum hangi cehennemdeydi? Koşullarla ne kadar alakalı olursa olsun, düşünce trenlerine dalmaya başlamanın zamanı değildi. "Olma," dedim. "Bak, bu şeyin hareketli bir parçası yok, değil mi? Elektronik depolama?"

"Evet."

" zaman dokunmaya cesaret edemem," dedim. "Röntgenlerimin ne kadar berbat olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Yani buradaki verilerin de aynı şekilde bozulabileceğini mi söylüyorsun?"

"Sihirbazlık yapmaya başladıktan sonra hiç kaset alamadım," dedim. "Bir süre sonra parazite dönüşüp kayboluyorlardı. Kredi kartlarımdaki manyetik şeritler bir ya da iki gün içinde çalışmayı durdurdu."

Butters dudağını çiğnedi ve yavaşça başını salladı. "Sıçrama sürücüsündeki veriler manyetik bir şeritten bile daha kırılgan olacaktır. Etrafınızda bir tür düzensiz elektromanyetik alan olsaydı mantıklı olabilirdi. Her insan vücudu kendine özgü bir elektromanyetik enerji alanı yayar. Hücre çoğalmanızda olduğu gibi, alanınız daha fazla olabilir."

"Butters," dedim, "şimdi bunun için zaman yok. Önemli olan o oyuncağa dokunmaya cesaret edememem." Yüksek sesle düşünerek kaşlarımı çattım. "Ya da evime geri götürmeye de. Koğuşlar büyüü dışarıda tutuyor ama onu içeride de tutuyor. Orada çok uzun süre kalması muhtemelen onu kızartır. Etrafında ağır bir enerjiyle çalışmak bile tehlikeli olabilir."

"Bu çok aptalca," dedi Butters. "Demek istediğim, önemli büyücü bilgilerini bir büyücüye yaklaşmanın yok edeceği bir şeyde saklamak."

"Bir büyücüye satmak istiyorsan ve alıcının iyi niyetle anlaşmak yerine seni satabileceğinden endişeleniyorsan bu aptalca değil," dedim.

Butters önce cesede sonra da bana baktı. "Sence Bony Tony'yi Grevane mi öldürdü?"

"Evet," dedim. "Ama Grevane o sıçrama sürücüsündeki bilgilere tek başına ulaşamayacağını biliyordu."

Butters yutkundu. "Bu da bana neden ihtiyacı olduğunu açıklıyor."

"Evet." Bir an dudağımı çiğnedim ve sonra "Bony Tony'yi buzdolabına geri götür. Biz gidiyoruz."

Butters başıyla onayladı ve muayene masasına geri döndü. Bezi cesedin üzerine attı. "Nerede?"

"Şuradaki şeyi okuyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Butters. "Bu bilgisayar çok eski. Yanlış bağlantı noktaları var. Diğer ofislerden birine gidebiliriz, belki-"

"Hayır. Buradan hemen gitmeliyiz."

Butters, "Benim gidebiliriz," diye önerdi.

"Hayır. Grevane bunu kesinlikle gözetim altında tutacaktır.

Kahretsin." "Neden lanet olsun?"

"Seçeneklerimiz az ve bu da gitmek istemediğim bir yere gitmek zorunda olduğumuz anlamına geliyor." "Nereye?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın. Gel ."

"Tamam," dedi Butters ve hemen polka takımına doğru yürüdü. Birkaç parçayı havaya kaldırdı. Ziller tınlayarak birbirine çarptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Gitmemiz gerek."

Butters, "Tanrı bilir nelere bulaşsın diye onu burada bırakmayacağım," dedi. Homurdandı ve bir kayışı beceriksizce omzuna attı. Bas davul gürledi.

"Evet, öyle," dedim. "Onu yanımızda götürmüyoruz. Bunun için zamanımız yok."

Butters yüzünü bana döndü, ifadesi donuklaşmıştı.

O aptal polka takım elbise cipin arka kısmının bir dolduruyordu. Gürültü yapmadan onu taşımak çok zordu ama sonunda Adli Tıp Enstitüsü'nün arka kapısından ve temiz bir kaçış yapmayı başardık. Takip edilmediğimden emin olana kadar arkamızdaki yolu dikkatle izledim. Sonra kampüs alanına ve Billy'nin dairesine yöneldim.

Apartmanın girdim, eğildim ve "Hey!" diye bağırdım.

Kolları ve bacakları vücuduna göre birkaç beden büyük olan genç bir adam binanın köşesinden kaşlarını çatarak belirdi. Üzerinde eşofman, tişört ve bot ayakkabılar vardı; sıkıntılı zamanlar için kolayca atılabilen standart kurt adam gardırobu. Dağınık bir tutam siyah saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve cipin kapısına yaslandı. "Hey, Harry."

"Kirby," diye selamladım onu. "Bu arkadaşım Butters." Kirby, Butters'a başıyla selam verdi ve bana "Beni fark ettin mi?" diye sordu.

"Hayır, ama gergin zamanlarda Billy'nin dışarıda her zaman nöbet tutan biri

olur." Kirby başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Neye ihtiyacınız var?"

"Bu canavarı benim için park et. Bir şeylere çarpıp

duruyorum." "Tabii. Billy ve Georgia üst kattalar."

Arabadan indim ve Butters da benimle birlikte indi. "Sağ ol, dostum."

"Evet," dedi Kirby. Cipe bindi ve kaşlarını çatı. Etrafındaki tüm kapılara baktı. Gösterge paneli "Kapı aralık," dedi.

", " diye açıkladım ona.

"Bir süre sonra Zen gibi oluyor," dedi Butters neşeyle. "Hayat bir yolculuktur. Zaman bir nehirdir. Kapı bir kavanozdur."

Kirby ona şüpheli bir bakış attı. Butters'ı omzundan tutup binanın içine ve daireye doğru çektim.

Billy daha biz oraya varmadan kapıyı açtı ve beklentiyle dışarı baktı. Biraz kenara kapıyı bizim için açık tuttu ve koridorda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Selam Harry."

Daire tipik bir üniversite eviydi; küçük, birkaç yatak odası, duvarlarda kalıcı hiçbir şey yoktu, mobilyalar çok pahalı ya da taşınması zor değildi ve pahalı bir eğlence merkeziyle donatılmıştı. Georgia kanepede oturmuş bir yığın tıp kitabından birini okuyordu. İçeri girdim ve herkesi tanıştırdım.

"Bir bilgisayara ihtiyacım var,"

dedim Billy'ye. Bana bir kaşını

kaldırdı.

Elimi belli belirsiz bir hareketle salladım. "Söyle ona, Butters."

Butters cebinden atlama belleğini çıkardı ve Billy'ye gösterdi. "USB girişi olan herhangi bir şey."

Georgia kaşlarını çattı ve "İçinde ne var?" diye

sordu. "Emin değilim," dedim. "Bilmem gerek."

Başını salladı. "Bilgisayar odasının uzak duvarındakini kullanmasına izin versen iyi olur, Will. Harry'den ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

"Aşkını hisset." İçimi çektim. Kapının yanındaki küçük masayı işaret ettim ve "Beklerken birkaç telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette." Billy Butters'a döndü. "Bu taraftan."

Yatak odalarından birine girdiler. Georgia kitabına geri döndü. Telefonu elime aldım.

Evimdeki telefon tıkırdamadan önce bir düzine kez çaldı ve ardından Thomas, "Ne?" diye geveledi.

"Benim," dedim. "İyi misin?"

"Ben iyiydim. Uyuyakalmışım. Aptal Mouse telefonu almak için beni

uyandırdı." "Ziyaretçi var mı? Arama var mı?"

"Hayır ve hayır," dedi.

"Biraz daha uyu," dedim.

Homurdanarak bir ses çıkardı ve telefonu kapattı.

Sonra telesekreterimi aradım. Yakın zamanda kayıtlı sesli mesaja geçmişlerdi. Genel prensipler açısından buna şüpheyle yaklaştım. Tamamen mantıksal bir bakış açısıyla, teknolojiyle olan sorunlarımın telefon hatları üzerinden şehrin öbür ucuna kadar uzanmayacağını biliyordum, ama yine de güvenmiyordum. Mesajları alan gerçek bir kişiyle muhatap olmayı tercih ederdim, ancak sesli posta varken telefonların başında birini tutmak artık çok pahalıya mal oluyordu.

tüm işi yapabiliirdi. Çalıştırmak için düğmelere bastım ve tüm menülerden sadece iki kez geçmek zorunda kaldım.

Beeeeeeep. "Harry, ben Murphy. Hawaii'ye sorunsuz bir şekilde ulaştık ve otelle ilgili bir sorun olmadı, bu yüzden bana bu iletişim numaralarından ulaşabilirsiniz. Birkaç dakika sonra tekrar arayacağım." Sesi ani bir tiz sesle kesildi. "Şunu *keser* misin?" diye sordu, sesinde öfkeden çok kahkaha vardı. "Telefonla konuşuyorum. gün içinde, Harry. Pantolonumla ilgilendiğin için teşekkürler. Ee, bitkiler, *bitkiler.*" *Beeeeeeep.*

Murphy'nin tiz bir ses çıkarmasına ve Freudyen bir hata yapmasına neyin sebep olduğunu merak ettim. Ve beni evden aramak yerine mesaj bırakmış olmasından ne anlam çıkarmam gerektiğini merak ettim. Muhtemelen hiçbir şey. Muhtemelen beni uyandırmak falan istememiştir. Evet. Muhtemelen sadece beni düşünüyordu.

Beeeeeeep. "Harry. Mike. Beetle öğlen hazır olacak." *Beeeeeeep.*

Tanrı Tamirci Mike'ı korusun. Eğer bir arabanın kapalı kapılarının açık olmasından bir kez daha şikayet ettiğini duysaydım, bir şeyleri parçalamak zorunda kalırdım.

Beeeeeeep. "Oh," dedi genç bir kadın sesi. "Bay Dresden? Ben Shiela Starr. Dün gece Bock Ordered Books'ta tanışmıştık?" Kararsız bir nefes alma sesi duyuldu. "Acaba birkaç dakikanızı alabilir miyim? Bazı şeyler oldu... Yani, tam olarak emin değilim ama... Sanırım bir şeyler *ters* gidiyor. Burada, yani dükkânda." Yarı endişe yarı bıkkınlıkla karışık bir kahkaha attı. "Kulağa delice geliyor olabilirim ama bu konuda sizinle konuşmayı gerçekten çok isterim. Öğlene kadar dükkânda olacağım. Ya da evimi arayabilirsiniz." Bana numarayı verdi. "Yine de dükkâna gelebileceğini umuyorum. Gerçekten minnettar olurum." *Beeeeeeep.*

Kendimi kaşlarımı çatarken buldum. Shiela bunu açıkça söylememiştir ama sesi oldukça korkmuş geliyordu. Bir gece önce muhtemelen Bock'un dükkânının hemen dışında olanları gördüğü düşünüldüğünde bu çok da şaşırtıcı değildi, ama onun sesinde korku duymak beni rahatsız etti. Ya da belki de herhangi bir kadının sesindeki korkudan rahatsız olduğumu söylemek daha doğru olur.

Bu benim suçum değil. Bunun cinsiyetçi ve maço olduğunu ve sosyal evrimi geriye götürdüğünü biliyorum ama kadınların başına kötü şeyler gelmesinden nefret ediyorum. Beni yanlış anlamayın; herhangi birinin başına kötü bir şey gelmesinden nefret ederim - ama tehlikede bir kadın olduğunda, delilik sınırında olan refleksif, kemik derinliğinde, ilkel bir akılsızlıkla nefret ediyorum. Kadınlar güzel yaratıklar ve lanet olsun, onların güvende olduğundan emin olmaktan ve onlara eski moda görgü ve nezaket kurallarıyla davranmaktan zevk alıyorum. Bu bana doğru geliyor. Bu şekilde düşündüğüm için birden fazla kez acı çektim ama yine de hissettiklerimi değiştirmedim.

Shiela bir kızdı ve korkuyordu. Bu nedenle, içimin biraz olsun rahat etmesini istiyorsam, gidip onunla konuşmam gerekecekti.

Saati kontrol ettim. On bir. Hâlâ dükkândaydı.

Bir numara daha çevirdim ve karşıma telesekreter çıktı, mesaj yoktu, sadece ses vardı. "Ben Dresden," dedim telesekretere. "Ve konuşmamız gerekiyor."

Butters ve Billy yeniden ortaya çıktı. Telefonu kapattım ve onlara "Eee?" diye sordum.

"Sayılar," dedi Billy.

"Daha belirgin mi?" Ben

sordum.

Butters başını salladı. "Bundan daha kesin bir şey söylemek zor. Atlama sürücüsünde sadece bir dosya vardı ve o da boştu. Üzerindeki tek bilgi dosya adıydı ve o da sadece bir numaraydı." Bana üzerinde örümcekli karalamalarla yazılmış bir dizi rakam olan beyaz bir kağıt parçası uzattı. Saydım. On altı tane vardı. "İşte bu kadar."

Kağıdı aldım ve rakamlara kaşlarımı çattım. "Bu olağanüstü derecede işe

yaramaz." "Evet," dedi Butters sessizce.

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Tamam. Bir düşüneyim." Öncelikleri sıralamaya çalıştım. Grevane dışarıda Butters'ı arıyordu. Belki Marcone de onu arıyordu. Belki de ölü profesörün iki asistanı da. "Butters, seni tekrar korumalarımın arkasına almalıyız."

Bana göz kırptı. "Ama neden? Demek istediğim, bilgiye ulaşabilmek için beni istediler. Artık onlar için bir işe yaramıyorum."

"Sen ve ben bunu biliyoruz. Onlar

bilmiyor." "Oh."

"Billy," dedim, "Butters'ı bana götürebilir misin lütfen?" "Sorun değil,"

dedi. "Peki ya sen? Arabaya ihtiyacın olmayacak mı?" "Beetle hazır.

Taksiye binerim."

"Seni ," diye teklif etti Billy.

"Hayır. Dairemin tam tersi ve Butters'ın oraya dün gitmesi gerekiyor. İçeri girmeden önce bir iki tur at. Kapıda kimsenin olmadığından emin ol."

Billy gülümsedi. "Ne biliyorum."

"Kapıyı kendin açmaya çalışma Butters. Kapıyı çal ve Thomas'ın yapmasını bekle."

"Tamam." Butters dudağını hafifçe araladı. "Sen ne yapacaksın?" "Dedektiflik işleri.

Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar var."

Ve biraz şansla, hiçbiri beni öldürmez.

On Altıncı Bölüm

Billy'nin dairesi Bock Ordered Books'tan sadece birkaç blok ötedeydi ve yolculuğu daha da kısaltmak için birkaç ara sokağa girebilecekken, insanların bol olduğu açık caddelerde ilerlemeye devam ettim. Beni takip eden kimseyi görmedim, ama üzerimde yeterince iyi bir ekip varsa -ya da varlıklarını gizlemek için peçe kullanıyorsa, elbette-

onları özledim. Asamı sağ elimde tuttum ve biri eski arabalı suikastın bir çeşidini denerse diye kalkan bileziğimin hazır olduğundan emin oldum. Onlardan daha önce de kurtulmuştum ama klasiklerin modası asla geçmez.

Bock'a tek parça halinde gittim ve kimse bana ters ters bakmadı. Kendimi reddedilmiş gibi hissettim ama kasabada hayatımı tehlikeye atmaya devam edecek en az yarım düzine insan olduğunu bilerek kendimi rahatlattım. Teknik olarak bir insan olmayan Mavra'yı da sayarsanız bu sayı daha da artıyordu.

Bock dükkânının kapılarını on bire kadar açmıyordu, bu yüzden içeri girdiğimde muhtemelen o gün için gelen ilk kişi bendim. Kapının önünde durakladım. Dükkânın iki ve kapının cam paneli gitmiş, yerlerini kaba kontrplak levhalar almıştı. Bock yandaki butikten daha iyi kurtulmuştu - tüm camlar gitmişti, şüphesiz Cowl ve yardımcısıyla konuşmam sırasında bir tür uçan enkaz veya başka bir şey tarafından parçalanmıştı. İçeri girdim.

Bock tezgâhın arkasındaki yerindeydi ve yorgun görünüyordu. Kapı ziline sesiyle başını kaldırıp baktı. Beni gördüğünde yüz ifadesi kapalı ve temkinli bir hal aldı.

"Bock," dedim. "Bütün gece burada mısınız?"

"Ay sonu envanteri," dedi, sesi dikkatli ve sessizdi. "Ve pencereleri onarıyorum. Neye ihtiyacınız var?"

Mağazanın içine baktım. Shiela mağazanın arka tarafındaki raflardan birinin arkasından çıktı, endişeli görünüyordu. Beni gördü ve biraz nefes verdi, sonra bana sessiz bir gülümseme verdi.

"Sadece konuşmak için buradayım," dedim Bock'a, Shiela'ya doğru başımı sallayarak.

Önce ona, sonra bana baktı ve kaşlarını çattı. "Dresden. Sana söylemem gereken bir şey var."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Sorun nedir?" "Bak. Seni

üzmem istemiyorum."

Asama yaslandım. "Bock, hadi ama. Kasabaya geldiğimden beri beni tanıyorsun. Eğer bir sorun varsa, bunu bana söyleyerek beni üzmeyeceksin."

Kalın kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu ve "Artık dükkânıma gelmeni istemiyorum" dedi.

Asama biraz daha yaslandım. "Oh."

"Sen yeterince iyi bir adamsın. Konsey'deki diğer insanlar gibi boğazıma sarılmadın. Buradaki insanlara yardım ettin." Derin bir nefes aldı ve dükkânındaki kontrplak yamalara doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Ama sen belasın. Seni takip ediyor."

Ki bu yeterince doğrudu. Ben bir şey söylemedim.

"Herkes kendisine saldıran birinin üzerine araba atamaz," diye devam etti Bock. "Benim bir ailem var. En büyüğüm üniversitede okuyor. Evin harap olmasını göze alamam."

Başımı salladım. Bock'un durumunu anlayabiliyordum. Daha büyük bir güç karşısında çaresiz hissetmek dehşet vericidir - bir yerde istenmediğinizin söylenmesi ne kadar acı vericiyse o kadar.

"Bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Sipariş veririm ya da sizin için raflardan alırım. Will ya da Georgia gelip alabilir. Ama..."

"Tamam," dedim. Boğazım biraz daralmıştı.

Bock'un yüzü kızardı. Benden uzaklaşıp yıkık kapıya baktı. "Özür dilerim."

"Üzülme," dedim. "Anlıyorum. Dükkânınız için üzgünüm."

Başını salladı.

"Sadece bir dakikalığına buradayım. Ondan

sonra gideceğim." "Tamam," dedi.

Koridorda yürüyerek Shiela'ya döndüm ve başımla onu selamladım. "Mesajını aldım."

Shiela bir önceki geceyle aynı kıyafetleri giyyordu, sadece daha buruşuktu. Saçlarını arkaya toplamış ve bir çift tükenmez kalemı dik açılarla düğümleyerek yerinde tutmuştu. Saçları bu şekildeyken çenesinin ve boğazının soluk, temiz hatları ortaya çıkıyordu ve parmaklarımı teninde gezdirip görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığına bakma dürtüsü yine beni çarptı.

Bock'a baktı, sonra bana gülümsedi ve eliyle koluma dokundu. "Bunu yaptığı için üzgünüm. Bu onun için hiç adil değil."

"Hayır. Bu yeterince adil. Kendini ve işini korumaya hakkı var," dedim. "Onu suçlamıyorum."

Başını bir yana eğip yüzümü inceledi. "Ama yine de acıyor mu?"

Omuz silktim. "Biraz. Hayatta kalacağım." Başka bir müşteri içeri girerken dükkânın önündeki çanlar çaldı. Bock'a dönüp baktım ve iç çektim. "Bak, burada çok uzun süre kalmak istemiyorum. Neye ihtiyacın vardı?"

Düğümünden kurtulan birkaç tutam saçını geriye doğru taradı. "Ben... şey, dün gece garip bir deneyim yaşadım."

Kaşlarımı kaldırdım. " et."

Konuşurken eline küçük bir kitap yığını aldı ve onları rafa kaldırmaya başladı. "Tüm o heyecandan sonra arka envantere geri döndüm ve Bay Bock pencereler için kontrplak almaya gitmişti. Çan seslerini duyduğumu sandım ama baktığımda kimse yoktu."

"Hı-hı," dedim.

"Ama..." Kaşlarını çatı. "Hani boş bir eve girdiğinde boş olduğunu anlarsın ya? Nasıl da boş hissettirir?"

"Elbette," dedim. Üst rafa bir kitap koymak için ayak parmaklarının ucuna kadar uzanmasını izledim. Kazağını biraz yukarı çekti ve sırtının alt kısmındaki soluk derinin altında kasların hareket ettiğini görebiliyordum.

"Dükkân boş gibi gelmedi," dedi ve ürperdiğini gördüm. "Kimseyi görmedim, kimseyi duymadım. Ama burada birinin olduğundan emindim." Bana baktı ve yüzü kızardı. "O kadar gergindim ki güneş doğana kadar doğru düzgün düşünemedim."

"Sonra ne olacak?" Ben sordum.

"Gitti. Kendimi biraz aptal gibi hissettim. Korkmuş küçük bir çocuk gibiydim. Ya da hiçbir şey yokken hırlayan bir şeye bakan köpeklerden biri gibi."

Başımı salladım. "Köpekler durduk yere bakıp hırlamazlar. Bazen insanların algılayamadığı şeyleri algılayabilirler."

Kaşlarını çatı. "Sence burada bir şey mi vardı?"

Ona bir Kara Saray vampirinin dükkânda görünmeden gizlendiğini düşündüğümü söylemek istemedim. Hatta bu konuyu *düşünmek* bile istemiyordum. Mavra burada olsaydı, Shiela ya da Bock'un ona karşı kendilerini savunmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmazdı.

"Bence içgüdülerine güvenmekle aptallık etmiş olmazsın," dedim. "Küçük bir yeteneğin var. Başka türlü anlayamayacağın kadar belirsiz bir şey sezmış olman mümkün."

Son kitabı da kaldırdı ve bana döndü. Yorgun görünüyordu. Korku yüz ifadesini hastalıklı bir hale getirmişti, çirkin bir bükülme. "Burada bir şey vardı," diye fısıldadı.

"Belki," dedim başımı sallayarak.

"Oh, Tanrım." Kollarını karnının üzerinde sıktı. "Ben... Ben hasta olabilirim."

Asamı rafa yasladım ve bir elimi omzuna koyarak onu sabitledim. "Shiela. Birkaç derin nefes al. Artık burada değil."

Bana baktı, yüz ifadesi perişandı, gözleri ıslak ve parlıyordu. "Özür dilerim. Yani, buna ihtiyacın yok." Gözlerini sıkıca kapattı ve daha fazla gözyaşı döktü. "Özür dilerim."

Oh, lanet olsun. Gözyaşları. Aferin Dresden, teselli etmek için geldiğin yerel bakireyi kızdırdın. Shiela'yı biraz kendime doğru çektim ve o da minnetle bana yaslandı. Kolumu omuzlarına doladım ve bir dakika boyunca bana yaslanmasına izin verdim. Sessiz gözyaşlarıyla bir süre titredi ve sonra kendini topladı.

"Bu senin başına çok sık geliyor mu?" diye sordu kısık bir sesle, burnunu çekerek.

"İnsanlar korkar," diye mırıldandım. "Bunda yanlış bir şey yok. Dışarıda korkunç şeyler var."

"Kendimi bir korkak gibi hissediyorum."

"Yapma," dedim ona. "Bunun tek anlamı senin bir aptal olmadıdır."

Doğruldu ve bir adım geri çekildi. Yüzü biraz lekeli görünüyordu. Bazı kadınlar hem ağlayıp hem de güzel görünebilir ama Shiela onlardan biri değildi. Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Tekrar olursa ne yaparım?"

"Bock'a söyle. Halka açık bir yere git," dedim. "Polisleri ara. Ya da daha iyisi, Billy ve Georgia'yı ara. Hissettiğin şey gerçekten bir tür yırtıcıysa, fark edildiklerini bilirlerse etrafta dolaşmak istemeyeceklerdir."

"Sanki daha önce onlarla uğraşmışsın gibi konuşuyorsun,"

dedi. Biraz gülümsedim. "Belki bir ya da iki kez."

Bana gülümsedi ve yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Yaptığın işi yaparken çok yalnız olmalısın."

"Bazen," dedim.

"Başkaları yapamazken her zaman çok güçlü olmak. Bu... şey, bu bir çeşit kahramanlık."

"Bu biraz aptalca," diye cevap verdim, sesim kurumuştı. "Kahramanlık çok iyi para kazandırmıyor. Soğukkanlı ve para odaklı olmaya çalışıyorum ama her şeyi berbat ediyorum."

Küçük bir kahrkaha attı. "İdeallerinize uygun yaşamayı

başaramıyorsunuz, ha?" "Kimse mükemmel değildir."

Başını tekrar eğdi, gözleri parlıyordu. "Yanında biri mi var?" "Sadece seninle."

"Onlarla değil. Onlarla." "Oh,"

dedim. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Sana benimle yemeğe gelmeni teklif etsem, bu çok mu ileri ve agresif görünür?"

Gözlerimi kırptım. "Yani... randevu gibi mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Sen... biliyorsun... kadınlardan

hoşlanıyorsun? Değil mi?" "Ne?" Dedim. "Ah, evet. Evet. Kadınlarla

birlikteyim."

"Tesadüfe bakın ki ben bir kadınıym," dedi. Tekrar koluma dokundu. "Ve isteyken seninle biraz daha flört etme şansım olmayacak gibi görüldüğü için, sana şimdi sorsam iyi olur diye düşündüm. Yani bu bir evet mi?"

Buluşma ihtimali bana birçok açıdan kötü bir zamanlama gibi göründü. Ama aynı zamanda iyi bir fikir gibi de görünüyordu. Yani, bir kız benimle profesyonel olmayan anlamda ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yani. En azından bir insan kız. Ona yaklaşabilen tek kişi Hawaii'de başka biriyle kıkırdıyor ve pantolonunu düşünüyordu. Dışarıda çekici bir kızla konuşmak ve etkileşimde bulunmak gerçekten güzel olabilirdi. Tanrı biliyor ya, kalabalık dairemde takılmaktan çok daha iyi olurdu.

"Evet," dedim. "Şu anda biraz meşgulüm ama..."

"İşte," dedi. Kazağının cebinden siyah bir keçeli kalem çıkardı ve sağ elimi tuttu. Üzerine ağır siyah darbelerle rakamlar yazdı. "Beni buradan ara, belki bu gece, ne zaman olacağına karar veririz."

Eğlenerek yapmasına izin verdim. "."

Kalemin kapağını tekrar kapattı ve bana gülümsedi. "Tamam o zaman."

Asamı elime aldım. "Shiela, bak. Buralarda olmayabilirim. Bock'un isteklerine saygı duyacağım. Ama herhangi bir sorun olursa beni aramasının yeterli olacağını bilmesini isterim."

Gülümseyerek başını salladı. "Sen iyi bir insansın, Harry Dresden." "Bunu çok fazla yayma," dedim ve kapıya doğru ilerledim.

Ve olduğum donakaldım.

Kitapçının küçük giriş bölümünde, Bock'un tezgâhının karşısında Alicia ve gulyabani Li Xian duruyordu.

Shiela'ya doğru geri çekildim ve onu bir rafın köşesine çektim. "Nedir o?"

diye sordu.

"Sessiz ol," dedim. Gözlerimi kapattım ve dinledim.

"... basit bir soru," diyordu Alicia. "Kim satın aldı?"

"Müşterilerimin kaydını tutmuyorum," diye yanıtladı Bock. Sesi kibardı ama içinde bir granit tonu vardı. "Üzgünüm ama bu bilgiye sahip değilim. Buraya pek çok insan geliyor."

"Gerçekten mi?" Alicia sordu. "Peki kaç tanesi sizden nadir ve pahalı antika kitaplar satın alıyor?"

"Şaşıracaksın."

Alicia kötü bir kahkaha attı. "Bu bilgiyi gerçekten gönüllü olarak vermeyeceksin, değil mi?"

"Gönüllü olmak için elimde yok," dedi Bock. "Kitabın iki kopyası da dün satın alındı. İkisi de erkekti, biri yaşlı diğeri genç. Bundan başka bir şey hatırlamıyorum."

Birkaç ayak sesi duydum ve Li Xian, "Belki de hatırlamak için yardıma ihtiyacın vardır," dedi.

Geri çekilen bir tüfeğin üzerindeki bir çift çekiçten gelen belirgin, ağır bir tıkırtı duyuldu. "Evlat," dedi Bock aynı sesle, "tezgâhtan uzaklaşıp dükkânımı terk etmek isteyeceksin."

Alicia, "Görünüşe göre iyi kalpli dükkân sahibi bu konuda taraf tutmuş," dedi.

"Yanılıyorsunuz hanımefendi," dedi Bock. "Bu dükkânı ben işletiyorum. Ben bilgi vermem. Taraf tutmam. Elimde üçüncü bir kopya olsaydı, onu size satardım. Ama yok. İkiniz de gidin lütfen."

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi Alicia. "Soruma bir cevap alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Anladığınızı sanmıyorum," diye cevap verdi Bock. "Bu tezgâhın altında on kalibrelik bir av tüfeği var. Dolu, kurulu ve tam göbeğinize doğrultulmuş durumda."

"Aman Tanrım," dedi Alicia, sesi eğlenerek. "Bir pompalı tüfek. Xian, ne yapsak acaba?"

Dişlerimi sıktım. Bock benden uzak durmamı istemişti ama yine de karşısındaki ikilinin tehlikeli olduğunu çok iyi bilmesine rağmen orada durmuş kimliğimi koruyordu.

Kontrol ettim. Dükkânın arka odasının kapısı açıktı. "Arka kapı," dedim Shiela'ya fısıltıyla. "Kilitli mi?"

"Bu taraftan değil."

"Arka odaya git ve ofise gir," dedim. "Yere yat ve orada kal. Şimdi."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve sonra aceleyle açık kapıdan geri döndü.

Asamı kavradım ve gözlerimi kapatıp düşünmeye başladım. Pardösümün cebini yokladım. Kitap hâlâ oradaydı, 44'lüğümle birlikte. Ghoulları öldürmek zordu. Alicia'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sıradan bir akademisyen asistanı olmadığına bahse girmeye hazırdım. Li Xian gibi bir yaratığın saygısını kazanabilmesi için çok tehlikeli olması gerekirdi. Onlara saldırmak son derece aptalca bir fikir olurdu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Eğer bir şey yapmazsam, Bock'un canını sıkacaklardı. Bock iyi günde kötü günde yanında olan sadık bir yoldaş olmayabilirdi ama o neyse oydu: ne doğüstü güç mücadelelerine dahil olmak ne de ilkelerinden ödün vermek isteyen dürüst bir esnaf. Eğer hiçbir şey yapmazsam, beni korurken canı yanacaktı.

Rafin etrafından dolandım ve mağazanın önüne doğru yürümeye başladım.

Bock tezgâhın arkasındaki yerine oturmuş, bir eliyle tezgâhın kenarını sıkıca kavramış, diğer eliyle de tezgâhın altında gözden kaybolmuştu. Alicia ve Li Xian tezgâhın önünde duruyordu. Alicia rahatlamış görünüyordu. Gulyabani hevesli bir duruşa bürünmüştü, dizleri hafifçe bükülmüş, kolları gevşekçe sarkıyordu.

Alicia, "Dükkân sahibi, size son bir kez soracağım," dedi. "*Die Lied der Erlking*'in son kopyasını kim satın aldı?" Sol elini kaldırdı ve parmaklarından karanlık bir güç fısıltısıyla birlikte hafif ısı parıltıları yükseldi. "Bana onun adını söyle."

İrademi kullandım, asamı kaldırdım ve hırladım, "*Forzare!*"

Asanın üzerindeki rünler yanan kızıl bir ışığa dönüştü. Bir fırtına gürültüsü koptu ve asamın ucundan görünmez ve katı bir güç fırladı. Dükkânın dört bir yanına savruldu, bu sırada raflardaki kitapları devirdi ve gulyabaniyi göğsünden vurdu. Onu ayaklarından kaldırdı ve kontrplak kaplı kapıya çarpmasına neden oldu. Hızını kesmeden tahtaya, kaldırma ve sokağın karşısındaki binanın duvarına çarptı ve bir çığırıyla yere yığıldı.

Alicia bana doğru döndü, gözleri kocaman açılmıştı ve şok olmuştu.

Ayaklarımı iki yana açarak durdum. Kalkan bileziğim sol elimdeydi, güçle gümbürdüyor ve mavi-beyaz kıvılcımlar saçıyordu. Asam taze yanmış odun kokusuyla yanıyordu ve kırmızı rünler dükkânın arka tarafındaki karanlıkta parlıyordu. Asayı doğrudan Alicia'ya doğrulttum.

"Adı," diye hırladım, "Harry Dresden."

On Yedinci Bölüm

Sen," diye hırladım ve asamın ucuyla Bock'u işaret ettim. "Seni küçük çakal. Beni satacaktın. Seni burada öldürmeliyim."

Bock, Alicia'nın kıvrık saçlı başının üzerindeki bakış açısından bana şaşkınlıkla göz kırptı. Ona sertçe baktım, yüz ifademde kızın görebileceği herhangi bir şey bırakmaya cesaret edemedim. Eğer Bock'u korumaya çalışsaydım, bu sadece kızın ona bir şey yapma ihtimalini artırırdı. Onu tehdit ediyor gibi görünmek, büyücü ve uşakları için daha önemsiz görünmesine neden olacaktı. Onu korumak için yapabileceğim en iyi şey buydu.

Bock anladı. İfadesi anlama, korku ve suçluluk duygularının çeşitli tonları arasında gidip geldi. Başını bana doğru sallayarak teşekkür etti.

"Vay, vay," dedi Alicia. Bana doğru dönmek dışında kıpırdamamıştı. "Adını hiç duymadım ama itiraf etmeliyim ki nasıl giriş yapılacağını biliyorsun, Harry Dresden."

"Ders aldım," dedim.

"Kitabı bana ver," dedi. "Ha,"

dedim. "Neden?" "Çünkü onu

istiyorum," dedi.

"Özür dilerim. Bu yılki en güzel Noel hediyesi bu," dedim. "Belki bir otoparkta karaborsacı falan bulabilirsin."

Başını eğdi, elinin parmakları hâlâ asfalttan yükselen ısı gibi küçük parıltılarla titriyordu. "Red mi ediyorsun?"

"Evet, ," dedim ona. "Reddediyorum. Seni reddediyorum. Hayır, şimdiden."

Gözleri öfkeyle kısıldı ve... daha önce hiç görmediğim bir şey oldu. Dükkan karardı. Işıkların söndüğünü kastetmiyorum. Her şey karardı demek istiyorum.

Gözbebeklerimi hafifçe titreten alçak, titrete bir his vardı ve gölgeler mağazanın köşelerinden ve loş alanlarından yukarı doğru genişliyordu.

Büyüyen küflerin hızlandırılmış fotoğrafı. Mağazanın bazı bölümleri üzerinde kaydıka, o iğrenç, yağlı soğuk hissi de onlarla birlikte geldi. Gölgeler, bir çift masa lambasının güç kablolarını barındıran bir prizin üzerinden geçtiğinde, lambaların kendileri karardı ve sonra söndü. Eski radyonun üzerini örttüler ve Aretha Franklin'in sesi bir fısıltıya dönüşüp kayboldu. Gölgeler kasaya ulaştı ve ışıkları söndü; eski tavan vantilatörüne dokunduklarında vantilatör dönerek durmaya başladı. Gölgeler Bock'un üzerine çöktü ve Bock solgunlaşıp titremeye başladı. Sanki kendini dik tutmak için bunu yapmak zorundaymış gibi bir elini tezgâhın üzerine koydu.

Karanlığın yayılmadığı tek yer benim üzerimdi. Gölgeler etrafımda bir daire çizerek durdu, benden ve taşıdığım şeylerden belki on beş santim uzaktaydı. Asamın rünlerinde yanan Cehennem Ateşi karanlıkta daha parlak bir şekilde parlıyordu ve hasarlı kalkan bileziğimden sürekli bir yağmur halinde düşen küçük kıvılcımlar, düştükleri yerde karanlığın küçük ceplerini yakıyor gibiydi, ancak yandıktan sonra tekrar içeri kayıyorlardı.

Bu daha önce hissetmediğim türden bir güçtü. Normalde etrafına büyük bir büyü saçabilen biri eşyalarını etrafına topladığında, bu şiddetli ve aktif bir şeydir. Etraflarındaki havayı tüyleri diken edecek kadar elektrikle dolduran büyücüler, güçleri ışığı yörüngede dönen neredeyse katı mücevher şeklindeki bulutlara toplayan büyücüler, toprak büyüündeki ustalıkları kelimenin tam anlamıyla yeri titreten büyücüler, büyülerinin ham, duygusal öfkesiyle yakınlarındaki herkesi yakan karanlık ateşle kendilerini örtebilen büyücüler görmüştüm.

Bu farklıydı. Alicia'nın gücü, her neyse, dükkânı doldurmuyordu. Tam olarak anladığımı sanmadığım bir şekilde *boşalttı*. Ondan mutlak bir durgunluk yayılıyordu - huzur değil, çünkü bu sakin, kabullenici bir şey olurdu. Bu korkunç, aç bir boşluktu, gücünü *olmamaktan* alan bir şeydi. Sevilen birinin kaybındaki boşluktan, bir kalbin atışları arasındaki sessizlikten ve yıldızların soğuyup sönmesini sabırla bekleyen boşluğun kaçınılmazlığından yapılmıştı. Bu güçtü

Bildiğim büyüü oluşturan yaşam ateşinden tamamen farklıydı ve güçlüydü. Tanrım, çok *güçlüydü*.

Sahip olduğum her şeyin buna karşı koymak için yeterli olmadığını fark ettiğimde titremeye başladım.

"Cevabını beğenmedim," dedi Alicia. Bana gülümsedi, yavaş ve şeytani bir ifadeyle. Bir yanağında gamzesi vardı. Cehennem çanları, şeytani bir gamze.

Ağzım kurumuştı ama konuşurken sesim düzgün çıkıyordu. "Bu çok kötü oldu. Eğer bir kopyasını alamadığın için bu kadar üzgünsen, bunu Cowl ile konuşmanı öneririm."

Bana bir süre ifadesiz bir şekilde baktıktan sonra, "Cowl ile birlikte misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona. "Aslında, dün gece kitabı benden almaya çalıştığında üzerine bir araba düşürmek zorunda kaldım."

"Yalancı," dedi. "Cowl'la gerçekten savaşmış olsaydın, ölmüş olurdun."

"Her neyse," diye cevap verdim, ses tonum sıkılmıştı. "Ona ne söylediğimi sana söyleyeceğim. Kitabımı. Onu alamazsın."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Dur bir dakika. Morgdaydınız. Girişte."

"Buraya artık Adli Tıp Enstitüsü diyoruz."

Gözleri parlıyordu. "Onu sen buldun. Grevane'in başaramadığını sen başardın, değil mi?"

Ağzımın bir köşesini yukarı kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Alicia derin bir nefes aldı. "Belki bir anlaşmaya varabiliriz." "Komik,"

dedim. "Grevane de aynı şeyi söylemişti."

Alicia bana doğru hevesli bir adım attı. "Onu reddettin

mi?" "Şapkasını beğenmedim."

"Bu kadar genç biri için bilgeliğin var," dedi. "Sonunda ölen efendisinin yasını tutan bir köpekten başka bir şey değil. Bir anda sana sırtını döner. Buna karşılık Capiorcorpus'un minnettarlığı ebedi bir değerdir."

Capiorcorpus. Kabaca tercüme edersek, cesetlerin ya da cesetlerin alıcısı. Li Xian'ın Alicia'dan neden "lordum" diye bahsettiğini birden daha iyi anladım.

"Bu istediğimi varsayarsak," dedim, "fiyatı ne olur?"

"Bana kitabı ver," dedi. "Bana *Söz'ü* ver. Benimle birlikte Darkhallow'da dur. Karşılığında sana özerklik ve yeni düzen ortaya çıktığında seçeceğin prensliği vereceğim."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını bilmesini istemedim, bu yüzden "Bu cazip bir teklif" dedim.

"Öyle olmalı," dedi. Çenesini kaldırdı ve gözleri parlak kendinden emin bir şekilde parladı. "Yeni düzen bu dünyada pek çok şeyi değiştirecek. Onu istediğiniz gibi şekillendirmeye yardım etme fırsatına sahipsiniz."

"Peki ya seni reddedersem?" diye sordum.

Gözlerime doğrudan baktı. "Sen gençsin, Harry Dresden. Senin potansiyeline sahip bir adamın zamanından önce ölmesi büyük bir trajedidir."

Bakışlarından hemen uzaklaştım. Bir büyücü başka birinin gözlerine bir anlığına çok uzun süre baktığında, ruh bakışı denen derin ve tedirgin edici bir görüşle onun içini görür. Bakışlarımı Alicia'nın gözlerinde bıraksaydım, onun ruhuna yakından ve kişisel olarak bakabilirdim - o da benimkine. O gamzeli gülümsemenin ardında neler olup bittiğini görmek istemedim. Tavrındaki ve ifadesindeki o mükemmel eminliğin, azgın bir ego ya da fanatik bir inançtan daha fazlası olduğunu fark ettim.

Saf delilikti. Alicia başka ne olsun, sakın ve korkunç bir şekilde deliydi.

Ağzım çok daha kuru hissediyordu. Bacaklarım titriyordu ve ayaklarım geri kalanıma kaçmalarına izin vermemi öğütüyordu. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Elbette," dedi Alicia. Yüzü çirkin bir ifade aldı ve sesi sertleşti. "Bunu düşün. Ama durduğun yerden tek bir adım atarsan bu senin son adımın olur."

"Beni öldürmek sana kitabın bir kopyasını kazandırabilir ama Söz'ü kazandırmaz," dedim. "Yoksa ikisini de yanımda taşıdığımı mı sanıyordun?"

Sağ eli yavaşça yumruk oldu ve oda birkaç derece daha soğudu. "Söz nerede?"

Bilmek istemez miydin? Düşündüm.

"Bilmek istemez misin?" dedim. "Beni şimdi öldürürsen Söz diye bir şey kalmaz. Yeni bir düzen yok." Elini çözdü. "Sana söyletebilirim," dedi.

"Bunu yapabilseydin, orada durup aptal gibi görünmek yerine şimdiye kadar yapardın."

Gülümseyerek bana doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. "Bir zihni yok etmeden önce mantık yürütmeyi denemeyi tercih ederim. Bu biraz yorucu bir faaliyet. Benimle çalışmak istemediğine emin misin?"

Gulp. Zihinsel büyü, sanatın karanlık, karanlık, karanlık gri bir alanıdır. Beyaz Konsey'e girmeyi başaran her büyücü zihinsel saldırılara karşı nasıl savunma yapılacağı konusunda eğitim almıştır, ancak bu en iyi ihtimalle göstermeliktir. Ne de olsa Konsey, bir başkasının zihninin kutsal alanını ihlal eden büyücüleri yok etmeyi özel bir amaç haline getirmiştir. Bu Sihir Yasalarından biridir ve eğer Gardiyanlar bunu yapan birini yakalarlarsa, onu öldürürler, hikayenin sonu. Böyle bir şey yoktu.

Beyaz Konsey'de bu tür büyülerde uzman olarak görev yapıyordu ve sonuç olarak savunma eğitimi görece amatörler tarafından tasarlanmıştı.

İçimden bir ses Alicia the Corpsetaker'ın amatör olmadığını söylüyordu.

"Bu yeterince yakın," dedim soğuk bir sesle.

Yürümeye devam etti, çok yavaştı, adımlarında bir tür kıvrımlı keyif vardı. "Son şansın."

"Ciddiyim," dedim. "Burada kal-"

Ben daha sözümü tamamlayamadan sol elinin parıldayan parmaklarıyla dalgalı bir hareket yaptı.

Bir dönme hissi oldu ve aniden bir fırtınaya yakalandım, beni kıza doğru götürmeye çalışan bir kasırga. Ayaklarım yerde kaymaya başladı. Bir çılgınlıkla arkama yaslandım, kalkan bileziğimi kaldırdım ve önümde katı mavi ışıktan bir kubbe halinde parladı. Hiçbir şey yapmadı, şey. Kısır girdap beni onun uzanmış eline doğru çekmeye devam etti.

Paniklemeye başladım ve sonra ne olduğunu anladım. Rüzgâr yoktu, en azından fiziksel olarak yoktu. Raflardaki kitaplar da kıpırdamıyordu, uzun deri tozluğum da. Kalkanım beni tamamen fiziksel olmayan bir tehdide karşı korumuyordu ve onu bırakarak gücümü korudum.

İğrenç vakum vücudum için değildi. Düşüncelerimi hedef alıyordu. "Bu doğru," dedi Alicia.

anasını. Düşündüğümü duymuş.

"Elbette, genç adam. Şimdi bana istediğimi ver, ben de sana karnını doyuracak kadar akıl bırakayım."

Dişlerimi sıktım, düşüncelerimi ve savunmamı topladım.

"Bunun için artık çok geç evlat."

Cehennem gibiydi. Düşüncelerim bir bütün haline geldi, pürüzsüz, gri granitten bir duvarın mutlak görüntüsü. Duvarın görüntüsünü zihnimde oluşturdum ve sonra onu hazırda tuttuğum güçle doldurdum. Bir an için mide bulandırıcı bir kafa karışıklığı hissettim ve sonra zihinsel fırtına başladığı gibi aniden durdu.

Alicia'nın kafası yanağına tokat yemiş gibi sarsıldı. Dişlerimi

sıkarak ona baktım ve "Tüm yapabildiğin bu mu?" diye sordum.

Corpsetaker kin dolu bir küfür savurdu, sol kolunu kaldırdı ve parmaklarını bir pençe şeklinde bükte.

Zihnimdeki granit duvar imgesine karşı korkunç bir baskı vardı. Eğitimimden beklediğim gibi tek ve yankılanan bir darbe değildi, bir tür psişik dayaktı.

ram. Bunun yerine, sanki ani bir dalga duvarı tamamen yıkmak için içeri girmiş gibi devasa, sabit bir ağırlık vardı.

Bu baskının bir an içinde hafifleyeceğini düşündüm, ama katlanılması giderek daha da zorlaştı. Duvarın görüntüsünü yerinde tutmak için mücadele ettim, ancak yapabildiğim her şeye rağmen, karanlık ve boş çatlaklar ortaya çıkmaya ve yayılmaya başladı. Savunmalarım parçalanıyordu.

"Lezzetli," dedi Corpsetaker ve sesi hiç de gergin çıkmıyordu. "Bir asır sonra, gençlere hala aynı işkembeyi öğretiyorlar."

Kolağası'nın ötesinde bir hareket gördüm ve Li Xian parçalanmış kontrplak kapı aralığında belirdi. Yüzünün yarısı morluktan şişmiş ve morarmıştı ve bir omzu feci şekilde parçalanmıştı. İnce, yeşilimsi kahverengi bir sıvı akıyordu ve büyük bir acı çekiyormuş hareket ediyordu, ama kendi gücüyle geldi ve gözleri uyanıktı.

"Lordum," dedi Xian. "İyi misiniz?"

"Mükemmel," diye mırıldandı Corpsetaker. "Bir kez aklını çelersem, gerisi senindir."

Biçimsiz yüzü, insan yüzüne yakışmayacak kadar geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Teşekkür ederim lordum."

Vay anasını. Gitme vakti gelmişti.

Ama ayaklarım hareket

etmiyordu.

"Zahmet etmene gerek yok genç büyücü," dedi Corpsetaker. "Ayaklarını serbest bırakmak için gereken dikkati gösterirsen, duvarın yıkılır. Sadece bana açıl evlat. Daha az acı hissedeceksin."

Ruh çağırını görmezden geldim ve başka seçenekler düşünmeye çalıştım. Zihinsel savunmalarım gerçekten de çöküyordu ama bacaklarımı hareket ettirmek için harcayacağım irade gücü savunmaları tamamen çökertecekti. Üzerimdeki baskıyı bir anlığına da olsa azaltmalıydım; sadece Corpsetaker'ın dikkatini dağıtacak ve bana kaçmak için zaman kazandıracak kadar bir süre. Ama neredeyse hiç hareket edemediğim için seçeneklerim son derece sınırlıydı.

Duvarın bir kısmı parçalanmaya başladı. Corpsetaker'ın iradesinin akmaya başladığını hissettim, karanlık bir denizden gelen ilk damlaydı.

Eğer yaşamak istiyorsam, çok az seçeneğim vardı.

Düşüncelerimi asanın rünlerinde yanan cehennem ateşine ulaştırdım ve onu zihnime, beni koruyan çökmekte olan duvara gönderdim. Soğuk gri granitteki çatlaklar kıpkırmızı alevle doldu ve Corpsetaker'ın iradesinin karanlık denizinin ona bastırıldığı yerde, buhar bulutuna kaynayan donmuş suyun çılgın atan bir tıslaması vardı.

Corpsetaker ani, içi boş bir nefes verdi ve düşüncelerimin üzerindeki baskı kayboldu.

Döndüm, yalpaladım, dengemi sağladım ve sonra arka kapıya doğru koştum.

"Alın onu!" Corpsetaker hırladı. "Kitap ve Söz onda!"

Hastalıklı bir yırtılma, çatırdama sesi duyuldu ve Li Xian hayvani ve insanlık dışı bir uluma çıkardı.

Kitapçının arka odasından hızla geçip arka kapıya yöneldim. Açma çubuğunu kapattım ve dükkânın arkasındaki ara sokağa doğru hızla ilerledim. İki çift ayağın beni takip ettiğini duydum ve Corpsetaker alçak, hırıltılı bir sesle ilahi söylemeye başladı. O iğrenç baskı düşüncelerime karşı tekrar yükselmeye başladı, ama bu sefer buna hazırdım ve savunmalarım daha hızlı, daha emin bir şekilde yerine oturdu. Koşmaya devam edebildim.

Ara sokaktan aşağı koştum ve sağ baldırımda ani bir ateş patlamadan önce belki otuz metre kadar gidebildim. Zihinsel savunmalarına zar zor tutunarak yere yığıldım. Asamı bıraktım ve baldırıma doğru uzandım, baldırımdan metal ve keskin bir şeyin çıktığını hissettim. Parmaklarımı bir kenarından kestim ve geri çektim. İyice bakamadım ama bir çelik parıltısı ve bolca kan gördüm; Corpsetaker ve gulyabani hâlâ geliyordu.

Onları durdurmak için büyü yapmamın hiçbir yolu yoktu; tüm gücüm Kolordu'nun zihnimi işgal etmesini engellemeye odaklanmışken olmazdı. Gulyabaniyi fiziksel olarak alt edemezdim; Xian yaralı olsa bile hızlı hareket ediyor ve mesafeyi hızla kapatıyordu.

44'lüğü çektim ve sokağa doğru üç el ateş ettim. Corpsetaker bir tarafa savruldu ama hortlak hiç yavaşlamadı bile. Çok uzun bir kolunu bir kavis çizerek savurdu ve kasvetli sokakta bir çelik parıltısı oldu. Kaburgalarım neredeyse beni yere düşürecek kadar sert bir şey çarptı ama tozluğumun büyü kaplı derisi delip geçmesini engelledi. Yere bir çelik üçgeni düştü, her bir ucu keskinleştirilmiş ve jilet verilmişti.

"Tek ihtiyacım olan buydu," diye mırıldandım. "Ninja hortlaklar." Tabancayı Xian'a doğru boşalttım. Son atışta benden on adım bile uzakta değildi ve onu vurmuş olmalıydım. Sarsıldı, duvara çarptı ve tökezledi ama yere düşmesine daha çok vardı.

Corpsetaker'ın iradesi savunmamı aşındırmaya devam etti. Ondan uzaklaşmalıydım, yoksa beynimi sardalya konservesi gibi açacak ve sonra Xian onları yiyecekti.

Üç köşeli shuriken hala baldırımda, çılgılık atan acıya rağmen kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Asamı elime aldım, bu sefer ciddi bir şekilde topallayarak sokağın sonuna doğru ilerledim. Tek şansım caddeye çıkmak, bir taksi çevirmek, yoldan geçen bir arabadan yardım istemek ya da belki yardım almaktı. Bunlardan herhangi birinin gerçekleşmesi için fazla umut olmadığını biliyordum ama elimdeki tek şey buydu.

Neredeyse sokağın sonuna gelmiştim, bacağımdaki ağrı giderek artıyordu ve sonra aniden ne olup bittiğini anlamadım.

Bir an meşguldüm, biliyordum. Önemli bir şey yapıyordum. Sonra orada öylece duruyordum, bocalıyordum. Her ne yapıyorsam, dilimin ucundaydı. Bir saniyeliğine odaklanabilirsem hatırlayabileceğimi ve yoluma devam edebileceğimi biliyordum. Bacağım acıyordu. Bunu biliyordum. Kafam karmakarışık, düşünceler vardı ama

Sanki katlanmış çamaşırların olduğu bir çekmeceyi karıştırmış, alttan bir şeyler çıkarmış ve sonra hiçbir şeyi düzeltmeden çekmeceyi tekrar kapatmışım gibi karmakarışıkta.

Arkamda bir hırıltı duydum ve her ne yapıyorsam artık geri dönmek için çok geç olduğunu fark ettim. Geri dönmeye çalıştım ama nedense nasıl yapacağımı hatırlayamadım.

"," diye nefes nefese bir kadın sesi geldi . "Sayılar. Sadece... Sadece sayılar."

"Lordum," diye hırladı kalın, deforme olmuş bir ses. "Emriniz nedir?"

"Söz'ün nerede olduğunu bilmiyor. Benim için işe yaramaz. Kitap ceketinin sağ cebinde. Al onu, Xian. Sonra da öldür onu."

On Sekizinci Bölüm

Corpsetaker'ın benden bahsettiğinden oldukça emindim ve öldürölmenin kötü bir şey olduğundan emindim. Sadece bunu durdurmak için nasıl bir şey yapacağımı bulamıyordum. Zihnimle ilgili bir şey. Doğru çalışmıyordu.

Görüş alanıma hırpalanmış görünümlü bir adam girdi ve onu izleyebilmek için başımı yeterince çevirebildim. Kahretsin, bu Li Xian'dı, gulyabani. İçimde tatsız bir şey yapacağına dair kötü bir his vardı ama elini ceketimin cebine soktu ve *Erlking*'in ince kopyasını çıkardı.

Gulyabani benden uzaklaştı ve kitabı görüş alanımın dışındaki birine uzattı.

Sayfaların çevrilme sesi duyuldu. "Mükemmel," dedi Corpsetaker. "Onu sokaktan geri alın ve işini bitirin. Acele edin. Çoğundan daha güçlü. Onu bütün gün tutmamayı tercih ederim."

Doğru ya. Corpsetaker zihnimi esir tutuyordu. Bu onun kafamın içinde olduğu anlamına geliyordu. Bu da savunmamı alt ettiği anlamına geliyordu. Bu düşünceleri bir araya getirmek bile kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Başım açılmaya başladı ve açıldıkça yaralı bacağımdaki ağrı daha da şiddetlendi.

"Acele et," dedi, sesi artık .

Sert eller ceketimin arkasını kavradı. Kaçmak istedim ama hâlâ her şeyi bir araya getiremiyordum. Bir ilham beni ele geçirdi. Eğer Corpsetaker kafamın içindeyse, bu hissettiğim her şeyi -bacağımdaki yanma gibi- hissedebildiği anlamına geliyordu.

Gulyabani beni geriye doğru çekmeye başladığında karşı koyamadım ama kalçamı biraz bükmeyi ve sağlam dizimi bükmeyi başardım. Yana, yaralı bacağımanın üzerine düştüm. Düşüş, shuriken'i baldırıma biraz daha sert bir şekilde sapladı ve dünya acıyla bembeyaz oldu.

Corpsetaker çığlık attı. Sanki bir çöp kutusuna düşmüş gibi metalik bir şangırtı duydum ve kollarımın ve bacaklarımın komutam altında geri geldiğini hissettim. Gulyabani parçalanmış bacağıının üzerinde tökezledi. Duvarı itti ve bana doğru geldi. Küçük sırtımın üzerinde döndüm ve sağlam dizine sert ve düz bir tekme attım.

Bu Murphy'nin bana öğrettiği kötü bir savunma tekniği idi ve ham fiziksel güce dayanmıyordu. Gulyabani tüm ağırlığını o bacağa verdi ve tekme sert bir şekilde yerine oturdu. Gıcırdayan bir patlama sesi duyuldu ve acı dolu bir hırıltı çıkardı.

Tek ayağımın üzerinde ve ellerimin topuklarıyla ondan kaçmaya çalıştım. Sokağın zemininde yaralı bacağımdan izler bırakan kanımı görebiliyordum. Görüşümde küçük yıldızlar uçuşuyordu ve kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir kedi yavrusu kadar güçsüz hissediyordum. Her şey o kadar çok dönüyordu ki ayağa kalkmaya bile zahmet etmedim. Sokağın soğuk gölgelerinden sürünerek çıktım, kaldırıma çıktım ve gün ışığına çıktım.

Birinin bağırdığını duydum. Bir ya da iki blok ötede polis sirenleri vardı. Gulyabaniyi kontrplak kaplı kapıdan dışarı attığını gören birilerinin Bock'un evine doğru gittiğine şüphe yoktu. Neler olup bittiğini anlamaları için onlara iki dakika versem, etrafımda gümüş kalkanlı adamlar ve ölü profesörün kayıp asistanlarıyla konuşmak isteyen güçlü bir arzu olacaktı.

Tabii o zamana kadar muhtemelen bir buçuk dakika önce ölmüş olurdum.

Yaralı gulyabani, yüzü iki büküm, çenesi sararmış dişlerini göstermek için ardına kadar açılmış bir halde, peşimden sokaktan çıktı.

Bir kadının bağırdığını duydum, sesi yüksek, öfkeli ve tamamen korkusuzdu. Bir vınlama sesi, dönen bir şekil ve ardından bir balta -çift ağızlı *bir balta*- gulyabaninin böğrüne saplandı. Tam anda, bıçağın üzerindeki bir noktadan bir ışık parlaması oldu, o kadar parlaktı ki görüşümde tek bir rün şeklinde kırmızı bir iz bıraktı. Balta hortlağa çarptığında yüksek bir ses çıktı. Yaratık zorla kaldırıma fırlatıldı ve ince, yeşilimsi kahverengi sıvı iğrenç bir duş halinde her yere sıçradı.

Koyu renk takım elbiseli bir kadın görüş alanıma girdi. Boyu iki metreden uzundu, sarışındı ve soğuk bir güzelliği vardı. Yanındaki kından düz, üç ayak uzunluğunda bir kılıç çıkarırken mavi gözleri savaş arzusu ve heyecanla parlıyordu. Ben izlerken, gulyabani ile benim arama girmek için birkaç yumuşak adım attı. Sonra kılıcın ucunu ona doğrulttu ve hırladı, "Avaunt, leş."

Gulyabani baltayı yanından çekip aldı ve sendeleyerek çömeldi, silahı paniklemiş bir çaresizlikle iki eliyle tuttu. Geriye doğru bir çift garip adım attı.

Bir motor kükredi ve gri bir sedan kaldırıma çıktı.

"Avaunt!" diye bağırdı kadın; sonra kılıcını kaldırdı ve hortlağa doğru süzüldü.

Li Xian bunun bir parçası olmak istemiyordu. İnsanlık dışı yüzü tanınabilir bir korkuyla büküldü. Baltayı bıraktı ve ara sokaktan geri kaçtı.

"Korkak." Kadın iç çekti, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Baltayı kaptı, sonra bana, "Atla," dedi.

"Sizi tanıyorum," dedim. "Bayan Gard. Marccone için çalışıyorsunuz."

"Monoc Securities için çalışıyorum," diye düzeltti kadın beni. Eli kolumu ince çelik bir mengene gibi sıktı ve beni hiç çaba harcamadan ayağa kaldırdı. Yaralı baldırıma kötü bir kramp girdi ve çelik bıçakların kaslarımı kesmeye devam ettiğini hissedebiliyordum. Dişlerimi sıktım ve acıya karşı meydan okuyarak hırladım. Gard bana hızlıca onaylayan bir bakış attı ve beni gri sedana doğru çekti. Hâlâ değneğime dayanarak yürümek zorundaydım ama onun yardımıyla arabaya ulaştım ve el yordamıyla arka koltuğa geçtim. Başka eller de beni içeri çekti.

Gard tüm bu süre boyunca keskin, soğuk mavi bakışlarını ara sokaktan ve etrafımızdaki caddeden ayırmadı. Ben arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı, kılıcını kınına soktu ve yolcu koltuğuna geçmeden önce kemerinden kınını çıkardı. Gri sedan tekrar sokağa çıktı ve olay yerinden uzaklaşmaya başladı.

Şoför beni çevresel görüşünde yakalayacak kadar başını çevirdi. Boynu bundan daha fazla hareket edemeyecek kadar kalındı. Kızıl saçları kısa kesilmişti, omuzları üzerine güverte inşa edilebilecek kadar genişti ve iş kıyafetini büyük ve uzun bir dükkan.

"Hendricks," diye selamladım

onu.

Boncuk gözleriyle dikiz aynasına baktı ve ters baktı.

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim," dedim. Elimden geldiğince koltuğa yerleştim, bacağımı görmezden gelmeye çalıştım ve yanımda oturan adama bakmayı reddettim.

Ona bakmama gerçekten gerek yoktu. Boyu ortalamanın biraz üzerinde, hayatının son dönemlerinde, siyah saçları kırlaşmış bir adamdı. Hava koşullarında çok zaman geçirdiği için sürekli bronzlaşmış bir teni ve kırılgan eski dolar renginde gözleri vardı. Bazı arabalardan daha pahalı bir takım elbise giyiyor ve iyi görünmesini sağlıyordu. Yakışıklı ve sağlıklı görünüyordu, bir gangsterden çok başarılı bir spor takımının koçuna benziyordu. Ama John Marcone Chicago'nun yeraltı suç dünyasının en güçlü ismiydi.

"Bu biraz çocukça değil mi?" diye sordu bana, sesi eğleniyordu. "Bana öyle bakmayı reddediyorsun?"

"Beni şımart," dedim. "Uzun bir gün oldu."

"Yaran ne kadar ciddi?" diye sordu. "Sana doktor gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

"Daha çok bir cesede benziyorsun," diye cevap verdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sakin bir şekilde koltuğuna oturmuş, beni yansıtıyordu. "Bu bir tehdit mi?" diye sordum.

"Eğer ölmeni isteseydim," dedi Marcone, "şu anda sana yardıma gelmezdim. Kabul etmelisin ki Dresden, az önce senin hayatını kurtardım. Yine."

Gözümü tekrar kapattım ve kaşlarımı çattım. "Zamanlaman inanılmaz."

Sesi eğlenmiş gibiydi. "Ne şekilde?"

"Tam da biri biletimi kesmek üzereyken beni kurtarmaya geliyor. Kabul etmelisin ki Marcone, bu bir tuzak gibi kokuyor."

"Ben bile zaman zaman iyi talihin tadını çıkarıyorum," diye yanıtladı.

Başımı salladım. "Seni bir saatten az bir süre önce aradım. Eğer bu bir tuzak değilse beni nasıl buldun?"

"O yapmadı," dedi Gard. "Ben yaptım." Omzunun üzerinden Marcone'ye baktı ve kaşlarını çatı. "Bu bir hata. O sokakta ölmek onun kaderiydi."

"İnsan ara sıra kaderin gözüne tüküremeyecekse özgür iradeye sahip olmanın ne anlamı var?" Marcone sordu.

"Bunun sonuçları olacak," diye ısrar etti.

Marcone omuz silkti. "Ne zaman olmayacak?"

Gard yüzünü tekrar öne çevirdi ve başını salladı. "Kibir. Ölümlüler asla anlamaz."

"Bir bana sor," dedim. "Bu hatayı benden başka herkes yapıyor."

Marcone bana baktı ve gözlerinin kenarları kırıştı. Gülümsemeye çok yakındı. Gard başını yavaşça çevirdi ve bana gülümsemeyle uzaktan yakından alakası olmayan soğuk bir bakış fırlattı.

"Konuşmanın bana ne istediğini söyleyeceğin kısmına gelelim," dedim. "Daha fazla şakaya ayıracak vaktim yok."

"Ah," dedi Marcone. "Sizin bir şekilde bu olaylara dahil olacağınızdan şüpheleniyordum."

"Bunlar hangi olaylar ?" Ben sordum.

"Tony Mendoza'nın ölümüyle ilgili durum." Ona kaşlarımı çatı. "Ne istiyorsun?"

"Tahminimde yanılmıyorsam," dedi Marcone, "sana yardım etmek istiyorum." "Evet," dedim. "Doğru."

"Ben oldukça ciddiym, Dresden," dedi bana. "Kimsenin yanımda çalışanlara zarar vermesine izin vermem. Mendoza'yı her kim öldürdüyse derhal cezalandırılmalı, isterse büyücü olsun."

Gözlerimi kırptım. "Ne olduklarını nereden biliyordun?"

"Bayan Gard," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "O ve meslektaşlarının olağanüstü kaynakları var."

Omuz silktim. "Senin için iyi. Ama imparatorluğunuzu sürdürmenize yardım etmekle ilgilenmiyorum."

"Doğal olarak. Ama siz bu kadın ve erkekleri, peşinde oldukları hedef her ne ise onu gerçekleştirmeden önce durdurmakla ilgileniyorsunuz."

Omuz silktim. "Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum," dedi, sesi giderek mesafeli ve soğuk bir hal alıyordu. Gözlerime baktı ve şöyle dedi: "Çünkü seni tanıyorum. Onlara karşı çıkacağını biliyorum. Tıpkı benimkilerden birini benden cezasız almalarına izin vermeyeceğimi bildiğin gibi."

Ben de ona ters ters baktım. Bir ruh bakışı için endişelenmiyordum. Bunlar herhangi iki kişi arasında sadece bir kez olurdu ve Marcone bana çoktan bakmıştı. Beni tanıdığını söylediğinde, bahsettiği şey buydu. Karşılığında ben de onun ruhunu görmüştüm, soğuk ve çorak bir yerdi ama aynı zamanda düzenliydi de. Marcone söz verdiyse, sözünü tutardı. Ve eğer biri halkından biri için gelirse, tereddüt etmeden, korkmadan ya da acımadan onların peşinden giderdi.

Bu onu asil yapmazdı. Marcone bir kaplanın, bölgesini koruyan bir yırtıcının ruhuna sahipti. Bu onu sadece daha kararlı ve daha tehlikeli yapıyordu.

"Ben kiralık değilim," dedim ona. "Ve senin için çalışmıyorum."

"Ben de sizden bunu istemiyorum," dedi. "Ben sadece çabalarınızda size yardımcı olabilecek bilgiler vermek istiyorum."

"Beni dinlemiyorsun. Senin için kimseyi öldürmeyeceğim."

Birden dişleri göründü, bronz tenine karşı bembeyazdı. "Ama onlara karşı koyacaksın." "Evet."

Koltuğuna geri oturdu. "Yolunuza çıkan insanlara neler yaptığınızı gördüm. Şansımı denemek istiyorum."

Bu düşünce, bu tavır, rahat olduğumdan biraz daha ürkütücüydü. Ben bir katil değildim. Yani, elbette, bazen kavga ederdim. Bazen insanlar ya da insan olmayanlar öldürülüyordu. Ama bu bir tür Karındaşen Jack olduğum anlamına gelmiyordu. Zaman zaman benimle doğüstü dünyanın çeşitli sakinleri arasında işler umutsuzca tehlikeli bir hal alıyordu ama ben sadece bir kişiyi öldürmüştüm...

Bir dakika düşündüm.

Öldürmediğimden daha fazlasını

öldürmüştüm. Oldukça fazla.

Midemin bulandığını hissettim.

Marcone kapüşonlu gözlerinin arkasından beni izledi ve bekledi.

"Bana ne söylemek istiyorsun?" Ona sordum.

"Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum," dedi. "Bana soru sorun. Cevaplayabildiğim kadarını cevaplarım." "Mendoza'nın öldürülmesine neden olan anlaşma hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Sağ elinin parmaklarını bir süre kalçasına vurdu. "Mendoza emekli olmaya hazırlanıyordu," dedi Marcone. "Tamamlaması gereken son bir planı vardı. Adama geçmişteki sadakatim için borçluydum ve isteği üzerine ona bazı özgürlükler tanıdım."

"Bağımsız olarak bir şey mi satıyordu?"

Marcone başını salladı. "Eski bir deponun içindekiler. Mendoza bir emlak satışında dolabın anahtarına rastlamış."

Bu, bir soyguncudan ya da hırsızdan sıcak mal satın almanın suç dilindeki karşılığıydı. "Devam et."

"Anahtar 1945'ten beri mühürlü olan bir depoyu açtı. İçinde bir dizi sanat eseri, mücevher ve benzeri kültürel eserler vardı."

Bir kaşımı kaldırdım. "İkinci Dünya Savaşı ganimeti mi?"

"Mendoza öyle tahmin etti," dedi Marcone. "Bana içindekilerden istediğimi seçmemi teklif etti, ben de karşılığında geri kalanını uygun gördüğü şekilde elden çıkarmasına izin verdim."

"Bundan ne anladın?" diye sordum.

"İki Monet ve bir Van Gogh."

"Lanet olsun." Başımı salladım. "Sonra ne oldu?"

"Mendoza zulasını tasfiye etmeye başladı. Antika bir kitapla ilgili olarak görüştüğü kişilerden birinin, alışılmışın çok ötesinde kaynaklara erişimi olduğunu bildirdiğinde, bu işlem birkaç haftadır devam ediyordu."

"Sana bir isim verdi mi?" Ben sordum.

"Grevane adında bir adam," dedi Marcone. "Mendoza bu konuda benden tavsiye istedi." "Ve sen de ona büyücülerin teknolojik olarak nasıl zorlandıklarını anlattın."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi başını sallayarak. "Ama anlaşma güneşe gitti."

"Öyle görünüyor," dedi Marcone. "Mendoza'nın ölümünden bu yana, Bayan Gard'dan yerel doğaüstü toplulukta son zamanlarda meydana gelen olaylar hakkında bilgi toplamasını istedim."

Kadına baktım ve başımı salladım. "Ve sana etrafta dolaşan büyücüler olduğunu söyledi."

"Bu tespit edildikten sonra, başta Grevane olmak üzere bu kişilerin yerlerini daraltmaya çalıştık, ancak çok sınırlı bir başarı elde ettik."

Gard arkasını dönmeden, "Nerede olduklarını bulabiliyorum," dedi. "Ya da en azından büyülerini nerede dokuduklarını."

"Ve kasabanın etrafında nekromantik enerjinin bulunduğu bir dizi sıcak nokta var," dedim. "Bunu zaten biliyorum."

Marcone parmaklarını önünde birleştirdi. "Ama bilmediğinizi düşündüğüm şey, dün gece Wacker'daki yerde, örgütümün bir üyesinin şehir dışından gelen rakip bir çıkar grubunun temsilcileriyle tartıştığıdır. Silahlı çatışma yaşandı. Adamım ölümcül şekilde yaralandı ve ölüme terk edildi."

"Bu büyücülükle bağdaşmıyor," dedim kaşlarını çatarak. "Sıcak noktaya ne sebep oldu?"

"İşte soru bu," dedi Marcone. Göğüs cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı. "Bunlar müdahale eden acil yardım görevlilerinin isimleri," dedi. "Adamıma göre olay yerine ilk gelenler onlarmış."

"Ölmeden önce seninle konuştu mu?" Ben sordum.

"Öldü," diye cevap verdi Marcone. "Aslında ölmedi." "Ölümcül şekilde yaralandığını söylediğinizi sanıyordum."

"Öyleydi, Bay Dresden," dedi Marcone, yüz hatları uzaktı. "Öyleydi."

"Hayatta kaldı."

"Cook County'deki cerrahlar bunun gerçek bir mucize olduğunu düşündüler. Doğal olarak hemen aklıma sen geldin."

Çenemi ovuşturdum. "Başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey," dedi Marcone. "Ambulansın geldiğini gördükten sonra yaşananlara dair hiçbir şey hatırlamıyor."

"Demek acil yardım ekibiyle konuşmamı istiyorsun. Neden bunu kendin yapmadın?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Dresden. Benim bir suçlu olduğumu aklından çıkarmamaya çalış. Bazı nedenlerden dolayı üniformalı insanların bana kalplerini açmalarını sağlamak oldukça zor."

Bacağımdan gelen bir başka acı verici sancı karşısında dişlerimi sıktım. "Tamam."

"O halde," dedi, "asıl soruma geri dönüyoruz. Yaran ne kadar ciddi?"

"Başaracağım," dedim.

"Sence bir doktora görünmen gerekecek mi? Eğer çok hafif bir yaraysa, Bayan Gard'ın daha gerçekçi görünmesini sağlamasından memnun olurum."

Bir an için ona baktım. "İhtiyacım olsa da olmasa da acil servise gidiyorum, değil mi?"

"Şansa bakın ki bir hastaneye yakınız. Cook County, aslında."

"Evet. Kesik oldukça derin." Kâğıt parçasına baktım ve sonra cebime soktum. "Orada bir ya da iki acil yardım görevlisi olmalı. Belki de beni acil servise bırakmalısın."

Marcone gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine değmedi. "Pekâlâ, Dresden. Acınız için en derin sempatilerimi sunuyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Marcone ve arkadaşları beni hastanenin acil girişinden yüz metre ötede bıraktılar ve tek başıma topallayarak içeri girmek zorunda kaldım. Zordu ve yorgundum ama daha önce daha kötü yaralanmıştım. Bunu her gün yapmak istediğimden falan değildi ama belli bir noktadan sonra ağrılar hemen hemen aynı hissettiriyor.

Acil servise ulaştığımda, büyük bir hit oldum. Kendinizi nefes nefese içeri sürüklediğinizde ve arkanızda kanlı ayak izleri bıraktığınızda, bu belli bir etki yaratıyor. Hemşire yarayı incelerken birkaç saniye içinde bir hasta bakıcı ve bir hemşire sedyede yüzüstü yatmama yardım etti.

Pantolonumun paçasını kesip baktıktan sonra, "Hayati tehlikesi yok," diye rapor verdi. Neredeyse suçlarcasına bana baktı. "Buraya geliş şekline bakılırsa, bunun seni neredeyse öldüreceğini düşünebilirsin."

"Şey," dedim, "ben biraz pısırdım."

"İğrenç," diye yorumladı iri yarı hademe. Formlarla dolu bir pano ve bir tükenmez kalem çıkardı ve ikisini de bana uzattı. "Bunu kesip çıkarmaları gerekecek."

"Buna doktorun karar vermesine izin vereceğiz," dedi hemşire. "Bu nasıl oldu efendim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Sokakta yürüyordum ve aniden bacağımın yandığını sandım."

"Buraya yürüyerek mi geldin?" diye sordu.

"Yardımsever bir izci beni yolun çoğuna getirdi," dedim.

İç çekti. "Yavaş bir gün oldu. Kısa süre içinde sizi görebilecekler." "Bu süper," dedim.

"Çünkü çok acıyor."

"Size biraz Tylenol getirebilirim," dedi hemşire .

"Başım ağrımıyor. Bacağımda 10 santimlik bir çelik parçası var."

Bana bir kâğıt bardak ve iki küçük beyaz tablet uzattı. İçimi çektim ve onları aldım.

"Heh," dedi hademe o gittikten sonra. "Çok fazla endişelenmeyin. Doktor sizi gördüğünde bir şeyler getirecekler."

"Bu tür sevgi dolu bir bakımla, muhtemelen buna ihtiyacım olmayacak."

"Ona fazla yüklenme," dedi hasta bakıcı. "İnsanların ağrı kesici alabilmek için neler denediklerini görmelisin. Vicodin, morfin, bu tür şeyler."

"Evet," dedim. "Hey, dostum, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Yanında bir kase buz getirmişti ve buzlu plastik torbalara koyarak bacağımın etrafına yerleştirmeye başladı. "Bu biraz uyuşturur ve belki şişliğin bir kısmını indirir. Yerel bir şey değil ama elimden gelen bu."

Buz bana dokunduğunda buharlaşmadı, öyle olması gerekiyormuş gibi hissettirse de. Acı tam olarak azalmadı ama aniden biraz daha uzak hissettirdi. "Sağ ol dostum. Hey, buradayken tanıdığım birkaç adamla konuşabileceğimi umuyordum," dedim. "Onlar EMT'ler. Gary Simmons ve Jason Lamar."

Görevli kaşlarını kaldırdı. "Simmons ve Lamar, tabii. Ambulans kullanıyorlar." "Biliyorum.

Buralarda mı?"

"Dün gece vardiyadaydılar," dedi. "Ama ay sonu olduğu için vardiyada olabilirler. Sorarım."

"Minnettarım," dedim. "Simmons oradaysa, ona okuldan bir arkadaşının burada olduğunu söyle." "Elbette. Ama bunu yaparsam, sen de benim için bir şey yapmalı ve bu formları doldurmalısın."

Panoya baktım ve kalemi elime aldım. "Doktora söyle, o şeyi benden çıkardığında beni karpal tünel ameliyatı için kaydettirsin. Bir taşla iki kuş."

Görevli sırtı. "Ben yaparım."

Herhangi bir sigortam olmadığı için doldurması çok uzun sürmeyen formları doldurmam için beni bıraktı. Günün birinde, param olduğunda, bir sigorta yaptırmam. Sigorta için para ödediğinizde aslında gönül rahatlığı satın aldığınızı söylerler. Şirketin uzun vadede muhtemelen benden ne kadar para kaybedeceğini düşünmek beni huzurlu hissettirebilirdi. Chicago'ya geldiğimden beri olduğu gibi tüm hayatımı açıkta yaşasaydım, iki ya da üç yüzyıl boyunca benimle uğraşıyor olabilirlerdi. İki yüz elli yaşında biri için yıllık fiyat artışının ne olacağını merak ediyordum.

Formlarla işim bittikten sonra genç bir doktor geldi ve hademenin tahminine sadık kalarak şurikenini içimden kesip çıkarmak zorunda kaldı. Lokal anestezi aldım ve acının aniden kesilmesi başlı başına bir ilaç gibiydi. O keserken uyuyakalmışım ve bacağımı sararken uyandım.

"... dikişler kurudu," diyordu. "Dosyana bakılırsa bunu biliyorsun sanırım."

"Elbette, Doktor," dedim. "Nasıl yapılacağını biliyorum. Onları çıkarman gerekiyor mu yoksa diğer türden mi aldım?"

"Eriyip gidecekler" dedi. "Ama herhangi bir şişlik ya da ateşiniz olursa bana ulaşın. Size ağrı için bir reçete ve antibiyotik vereceğim."

"Basılı talimatların hepsini uygulayın ve hepsini aldığınızdan emin olun," dedim, en iyi cerrah-genel-slash-televizyon-anonsçu sesimle.

"Görünüşe göre sen de bunu benim kadar sık yapmışsın," dedi. Kanlı shurikenlerin durduğu çelik tepsiyi işaret etti. "Silahı saklamak ister misin?"

"Öyle olabilir. Aksi takdirde hediyelik eşya dükkanından bir hatıra almam gerekecek."

"Polisin bakmasını istemediğine emin misin?" dedi. "Parmak izi ya da başka bir şey bulabilirler."

"Size bunun bir tür kaza olduğunu söylemiştim," dedim.

Bana son derece şüpheli bir bakış attı. "Pekâlâ. Eğer istediğin buysa." Küçük silahı içinde alkol ya da başka bir sterilizatör bulunan metal bir tepsinin içine bıraktı. "Bacağını yüksekte tut. Bu şişliği hafifletecektir. En azından birkaç gün bundan uzak dur."

"Sorun değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hasta bakıcı bir dakika içinde reçeteleriniz ve imzalamanız gereken bir formla birlikte gelecek." Ayrıldı.

Bir dakika sonra beni koydukları küçük oyuğun dışında ayak sesleri duyuldu ve iri yarı genç bir adam perdeyi kenara çekti. Teni neredeyse benim deri pardösüm kadar koyuydu ve saçları o kadar düzgün kesilmişti ki berberinin terazi kullanmış olması gerekirdi. Biraz kiloluydu; şekilsiz ya da yırtık pırtık değil, sadece iriydi ve bu konuda rahattı. Üzerinde EMT ceketi vardı ve isim etiketinde LAMAR yazıyordu. Orada durup bir dakika bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Benim lisemde olmak için yanlış renktesin. Ben de üniversiteye gitmedim."

"Askeri doktor mu?" Ben sordum.

"Donanma. Deniz Piyadeleri." Kollarını kavuşturdu. "Ne

istiyorsun?" "Benim adım Harry Dresden," dedim.

Omuz silkti. "Ama ne istiyorsun?"

Ayağa kalktım. Bacağım hâlâ mutluluk verici bir şekilde uyuştu. "Seninle dün gece

hakkında konuşmak istiyordum." Bana ihtiyatla baktı. "Ne hakkında?"

"Wacker'da vurulan bir kurbana müdahale eden ekipteydiniz."

Nefesi uzun bir nefesle onu terk etti. Sıraya bir aşağı bir yukarı baktı, sonra küçük oyuğa girdi ve arkasındaki perdeyi kapattı. Sesini alçalttı. "Eee?"

" yüzden bana anlatmanı istiyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bakın, işime devam etmek istiyorum."

Ben de sesimi alçalttım. "Bana söylemenin bunu tehlikeye atacağını mı düşünüyorsun?"

"Belki," dedi. Ceketini açtı ve ardından gömleğinin iki düğmesini çözdü. İçindeki çelik yeleği bana gösterecek kadar açtı. "Bunu görüyor musun? Buralarda acil tıp teknisyenleri giymek zorunda, çünkü insanlar bazen bize ateş ediyor. Çeteler, bu tür şeyler. Hayat kurtarmaya çalışıyoruz ve insanlar bize ateş ediyor."

"Zor olmalı," dedim temkinli bir şekilde.

Başını iki yana salladı. "Bununla başa çıkabilirim. Ama pek çok insan kaldıramıyor. Ve eğer baskı altında çatlamaya başladığını görürlerse, seni çekip alırlar. Gördüğüm şeyler hakkında peri masalları anlattığıma dair söylentiler yayılırsa, yarına kadar beni psikiyatrik engelliliğe mahkûm ederler." Gitmek için döndü.

"Bekle," dedim. Koluna hafifçe dokundum. Onu tutmadım. Parmaklarınızın aynı şekilde kalmasını istiyorsanız eski denizcileri beklenmedik bir şekilde yakalayamazsınız. "Bakın, Bay Lamar. Sadece dinlemek istiyorum. Bunu kimseye tekrar etmeyeceğim. Ben bir muhabir değilim ya da-"

Durakladı. "Sen büyücüsün," dedi. "Seni bir keresinde *Larry Fowler*'da görmüştüm. İnsanlar senin deli olduğunu söylüyor."

"Evet," dedim. "Yani senin hakkında konuşsam bile bana inanacak değiller. Ki inanmayacağım."

"Birkaç yıl önce çocuk odasında tutukladıkları kişi sensin," dedi. "Elektrik kesintisi sırasında içeri girmiştin. Seni tüm o bebeklerle birlikte harap olmuş bir odanın ortasında buldular."

Derin bir nefes aldım. "Evet."

Lamar bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Bir önceki yıl oradaki SIDS oranının ülkedeki en yüksek oran olduğunu biliyor muydunuz? Ortalama her on günde bir vaka görülüyordu. Kimse bunu açıklayamadı."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Seni orada tutukladıklarından beri bir tane bile kaybetmediler," dedi. Tekrar bana döndü. "Sen bir şey yaptın."

"Evet. Hayalet hikayelerini sever misin?"

Burnundan bir nefes çekti. "Bu saçmalıkların hiçbiri hoşuma gitmiyor, dostum. Neden sana gördüklerimi anlatmamı istiyorsun?"

"Çünkü bildikleriniz daha fazla insanın zarar görmesini engellememe yardımcı olabilir."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Pekâlâ," dedi bir süre sonra. "Ama bunu şu anda söylemiyorum. Beni anlıyor musun? Bunu bir daha söylemeyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim. Sana söylememin tek nedeni o bebeklere yardım etmiş olman."

Başımı salladım.

Sedyenin kenarına oturdu. "Gece yarısı civarında bir telefon aldık. Wacker'a gittik. Polisler çoktan oradaydı. Bu adamı sokakta bulduk, her yeri parçalanmış. Göğsüne iki, karnına da iki darbe almış. Kanaması çok kötüydü."

Başımı salladım, dinliyordum.

"Onu stabilize etmeye çalıştık. Ama bunun pek bir anlamı yoktu. Simmons da ben de bunu biliyorduk. Ama denedik. Yapmanız gereken bu, anlıyor musunuz? Bunun için uyanıktı. Çok korkmuştu.

Biraz çığlık atıyordu. Ölmesine izin vermememiz için bize yalvarıp durdu. Bakması gereken küçük bir kızı olduğunu söyledi." "Ne oldu?"

"O öldü," dedi Lamar, sesi düzdü. "Onu daha önce de gördüm. Burada, şehirde. Ben birlikteyken çatışmalarda. Ölüm kapınızı çaldığında onu tanıyabilecek duruma geliyorsunuz." İri, oldukça ince ellerini birbirine sürttü. "Yeniden canlandırmaya çalıştık ama ölmüştü. İşte o zaman oldu."

"Devam et."

"Bu kadın ortaya çıktı. Nereden geldiğini bilmiyorum. Yukarı baktık ve tepemizde durmuş aşağı bakıyordu."

Öne doğru eğildim. "Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Lamar. "O... bu kostümü giyyordu, değil mi? Rönesans fuarlarındaki insanlar gibi. Başında kukuleta olan büyük siyah bir cübbe. Yüzünü pek göremedim. Sadece çenesini ve boğazını. Beyazdı."

"Ne yaptın sen?"

"Onun bir kaçık olduğunu düşündüm. Yılın bu zamanlarında çok oluyor. Belki de bir kostüm partisine falan gidiyordur. Neredeyse Cadılar Bayramı. Bana baktı ve geri çekilmemi ve ona yardım etmesine izin vermemi söyledi."

Dün gece şehirde siyah kapüşonlu bornoz giymiş kaç kadın dolaşıyor olabilir? Kumori. Onu Bock'ta görmemden kırk beş dakika ya da bir saat önce olabilir.

Lamar yüzüme baktı. "Onu tanıyorsun," dedi. "Şahsen

değil. Ama evet. Ne yaptı?"

Yüzü daha uzak bir hal aldı. "Onun üzerine diz çöktü. Sedyenin üzerine. Sonra eğildi. Cübbe ve kapüşon ikisinin de üzerine düştü, tamam mı? Ne olduğunu göremedim.

yapıyordu." Dudaklarını yaladı. "Ve hava soğudu. Yani, kaldırımda, sedyede ve kamyonumuzda buz oluşmaya başladı. Yemin ederim, oldu."

"Buna inanıyorum," dedim.

"Ve kurban aniden öksürmeye başladı. Çığlık atmaya çalıştı. Yani yaraları yok olmuş gibi değildi ama... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Dayanmaya çalışıyordu." Yüzü hasta bir ifadeyle buruştu. "Acı içindeydi ve durumu stabildi. Sanki... sanki ölmesine *izin verilmiyor* gibiydi.

"Kadın ayağa kalktı. Bize onu kurtarmak için bir saatten az zamanımız olduğunu söyledi. Ve sonra gitti. Puf diye gitti. Sanki tamamen hayal gücümdeymiş gibi."

Başımı salladım. "Sonra?"

"Onu buraya getirdik. Doktorlar yarasını sardı ve taze kan verdi. Yaklaşık bir saat sonra bayıldı. Ama başardı."

Lamar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Böyle bir şey olamazdı," dedi sonra. "Yani, bazı kötü şeylerin üstesinden gelen insanlar gördüm. Ama bu şekilde değil. Ölmüş olmalıydı. Bildiğim her şey bana bunu söylüyor. Ama o devam etti."

"Bazen mucizeler olur," dedim sessizce.

Ürperdi. "Bu bir mucize değildi. Şarkı söyleyen bir melek korosu yoktu. Derim sürünerek kaçmaya ve saklanmaya çalıştı." Başını iki yana salladı. "Bunu düşünmek istemiyorum."

"Peki ya ortağın?" Ben sordum.

"Vardiyamız bittikten yirmi dakika sonra masanın altında kendini içkiye verdi. Onunla birlikte olmamamın tek nedeni bu sabah kalp masajı dersi veriyor olmamdı." Bana baktı. "Yardıma oldu mu?"

"Olabilir," dedim. "Teşekkür ederim."

"Elbette."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Gidip kendi masamı bulacağım." Lamar ayağa kalktı ve "İyi şanslar, dostum."

dedi. "Teşekkürler."

Koca adam gitti ve ben reçetelerimi alıp son formları doldururken onun söylediklerini düşündüm. Reçeteleri hastane eczanesinde doldurttum, bir taksi çağırdım ve Blue Beetle'ı almak için beni Mike'a götürmesini söyledim.

Arka koltukta oturup gözlerimi kapattım ve öğrendiklerimi düşündüm. Kumori vurulan kurbanın hayatını kurtarmıştı. Eğer Lamar'ın söylediği her şey doğruysa, bu onun bunu yapmak için kendi yolundan çıktığı anlamına geliyordu. Ve her ne yapmış olursa olsun, bu son derece

Bu kadar yoğun bir mistik etki bırakmak için zor bir çalışma. Bu, Kumori'nin Cowl ile olan münakaşası sırasında neden çok az şey yaptığını açıklayabilir. Neredeyse ortağı kadar güçlü olmasını bekliyordum ama kitabı benden almaya çalıştığında, gücü benim kaslarımdan ve uzuvlarımdan daha güçlü olmamıştı.

Ama Kemmler Mezunlar Derneği'nin aklında acımasız bir rekabet vardı. Kumori gücünü rakip büyücülerle savaşmak için saklamak yerine neden bir yabancı için harcasındı ki? Vurulan kurban onun planları için bir şekilde önemli olabilir miydi?

Takip etmedi. Kurban, ekip için sadece bir hayduttu ve yoğun bakımdaki yatağında kesinlikle işe yarar bir şey yapmayacaktı.

Doğru şeyi yapmaya çalışıyor olma ihtimalini göz önünde bulundurmak zorundaydım: gücünü ihtiyacı olan birine yardım etmek için kullanmak.

Bu düşünce beni çok rahatsız etti. Karşılaştığım büyücülerin ölümcül derecede tehlikeli olduğunu ve onlarla bir çatışmadan sağ çıkmak istiyorsam, onlara hızlı, sert ve hiç şüphe duymadan vurmaya hazır olmam gerektiğini biliyordum. Düşman köpüren, psikopat bir canavar olduğunda bu kolaydır. Ama Kumori'nin görünüşte insani davranışı işleri değiştirdi. Onu bir insan yaptı ve insanları öldürmeyi düşünmek benim için çok daha zor.

Daha da kötüsü, eğer fedakârca davranıyorsa, bu, büyücülerin tercih ediyor görüldüğü karanlık enerjinin tamamen, doğası gereği kötü bir şey olmayabileceği anlamına gelirdi. Tıpkı benim bildiğim büyünün korumak ya da yok etmek için gibi, yaşamı korumak için kullanılmıştı.

Kara büyü ile beyaz büyü arasındaki çizginin her zaman keskin ve net olduğunu düşünmüştümdür. Ama eğer bu karanlık güç, kullanıcısının istediği şekilde kullanılabiliyorsa, bu onu benimkinden farklı kılıyordu.

Lanet olsun. Soruşturmanın beni ne yapılması gerektiğinden emin kılması gerekiyordu. Kafamı daha da karıştırmaması gerekiyordu.

Gözlerimi açtığımda kalın bulutlar güneşi örtmüş ve tüm dünyayı grinin tonlarına boyamıştı.

Yirminci Bölüm

Mike'tan Blue Beetle'ı alıp daireme döndüğümde öğleden sonra ortasını geçmişti. Olası kuyruklara karşı dikkatli olmaya çalıştım, ancak o zamana kadar yerel etkinin etkisi geçmeye başlamıştı ve bacağım tekrar ağrımaya başlamıştı. Hiç ciddi bir fiziksel yaralanma yaşadınız mı bilmiyorum ama bu sadece rahatsızlık miktarını artırmaktan daha fazlasıdır. Bu yorucu. Acı, karanlık bir deliğe girip kış uykusuna yatmak istemenize neden olan kemik derinliğinde bir yorgunluk vergisi taşıyor.

Dikkatli olmaya çalıştım derken kastettiğim, aklıma geldikçe dikiz aynama birkaç kez göz attığımdır. Çünkü

Kötü adamlar kendilerini parlak boyalı yan panelli minibüsler ya da belki nitro yakan komik arabalar kullanmakla sınırladıkları sürece tamamen güvendedim.

Evime geri döndüm, koğuşları devre dışı bıraktım, kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Mister merdivenlerden uçarak arkamdan geldi ve dostça bacaklarıma çarptı. Neredeyse çığlık atacaktım. "Aptal kedi," diye hırladım.

Bay, onun hakkındaki düşüncelerimi umursamadan, memnun bir şekilde bacaklarıma sarıldı. Topallayarak içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Mouse, Mister benden sıkılana kadar bekledi, sonra bacaklarıma sürtünmek ve kulaklarının arkasına birkaç çizik atmak için yanıma geldi.

Thomas beni sessizce, "Merhaba," diye selamladı. Ateşin yanındaki sandalyeye oturdu, yanındaki sehpanın üzerinde birkaç mum yanıyordu. Açık bir kitabı vardı. Kılıcı ve tüfeği elinin yanındaydı. Bacağıma baktı ve ayağa kalktı, yüzü telaşlıydı. "Ne oldu?"

Yüzümü buruşturdum, kanepeye doğru sendeledim ve üzerine çöktüm. "Sopalar ve taşlar kemiklerinizi kırabilir ama Çin fırlatma yıldızları size bir düzine dikiş attırır." Gulyabaninin silahını örnek olsun diye cebimden çıkardım ve sehpanın üzerine attım. "Butters nasıl?"

"İyi," dedi Thomas. "Komik küçük adam. O polka şeyiyle yaklaşık yarım saat boyunca korkunç bir gürültü yaptı, kırk dakika boyunca aralıksız gevezelik etti ve akşam yemeğini yerken uyuyakaldı. Onu yatağa yatırdım."

"Stresli bir gün geçirdi," dedim. "O

bir korkak," dedi Thomas.

Ona ters ters baktım ve sert ve savunmacı bir şeyler homurdanmaya başladım.

Bir elini kaldırdı ve konuşmak için acele etti. "Bunu yanlış anlama Harry. Neler olduğunu anlayacak kadar zeki. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilecek kadar da zeki. Hayatta olmasının tek sebebinin başka birinin onu koruması olduğunu biliyor. Bunu bir şekilde kendi zekâsı ya da becerisi sayesinde başardığını düşünerek kendini kandırmıyor." Thomas yatak odasının kapısına baktı. "Korkuyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Bu onu boğuyor."

Ağrıyan bacağını sehpanın üzerine koydum. "Profesyonel görüşünüz için teşekkür ederim, Avukat Bey."

Thomas bana seviyeli bir bakış attı. "Bunu daha önce de gördüm. Neden bahsettiğimi biliyorum." "Her neyse," dedim.

"Dün gece morgda saldırıya uğradığında dondu kaldı. Değil mi?" Bir omzumu silktim. "Herkes savaş meydanı için biçilmiş kaftan değil."

"Ama dondu kaldı," dedi Thomas. "Kulağına emirler yağdırmak ve onu bavul gibi taşımak zorunda kaldın, değil mi?"

"Bu onu korkak yapmaz."

"Korkusunun onu kontrol etmesine izin veriyor. İşte korkak budur, Harry." "Pek çok insan aynı şekilde tepki verirdi," dedim.

"Pek çok insan kendini kardeşim için fazla yük haline getirmiyor," diye karşılık verdi.

"Kimse ilk seferinde olamaz," dedim.

"Bu münferit bir olay değil," dedi Thomas. "Bianca'nın malikânesinden alınan cesetler hakkında rapor verdiğinde ve onu tımarhaneye kapattıklarında bana bunu söylemiştin."

"Yani?"

"Yani sence geri adım atmadan işini geri mi aldı? Bir psikiyatriste gördüklerini gerçekten görmediğini itiraf ederek mi?" Thomas başını salladı. "Kariyerini kaybetmekten korkuyordu. Pes etti."

Sessizce oturdum.

"Bu onu kötü bir insan yapmaz," dedi Thomas. "Ama o bir korkak. Ya seni öldürtecek ya da kötü bir anda donup kalacak ve ölecek ve sen de bunun senin suçun olduğunu düşünüp kendine işkence edeceksin. Eğer hayatta kalmak istiyorsak, onu güvenli bir yere götürmeliyiz. Sonra da onu serbest bırakmalıyız. Herkes için daha iyi olur."

Bir dakika düşündüm.

"Haklı olabilirsin," dedim. "Ama ona tavşan olmasını söylersek, korkusunu asla yenemeyecek. Durumu onun için daha da kötüleştirmiş oluruz. Bununla yüzleşmek zorunda."

"İstemiyor"

"Hayır," dedim, "ama ihtiyacı var."

Thomas benden ateşe baktı ve başını salladı. "Bu senin gösterin."

Mouse'un kova büyüklüğündeki mama kabına doğru ilerleyişini izledim. Kabın yanına oturdu ve Bay sinsice yanına gelene kadar bekledi. Sonra yemek için eğildi. Kedim sinsice Mouse'a yaklaştı ve hemen bir patisiyle onun ağzına vurdu. Fare köpek sırtışıyla çenesini açtı ve Mister'ın ona vurduğu yöne doğru birkaç adım yürüdü.

Bay, Fare'ye efendice bir küçümsemeyle baktı, sonra tek bir parça mama yedi. Sonra mama kabını tokatladı, parçaları mutfak zeminine saçtı ve uzaklaştı. İş bittiğinde, Fare geri döndü, sabırla dökülen yemeği yedi ve sonra kaseyi kemirmeye devam etti.

"Mister bunu yaptığında Mouse'un duvara kadar kaydığını hatırlıyor musun?" Thomas sordu.

"Heh. Evet."

"Sence Bayım köpeğin eskisinden yaklaşık yirmi kat daha büyük olduğunun farkında mıdır?" Thomas sordu.

"Farkında, tamam mı?" dedim. "Sadece bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyor." "Günün birinde Mouse onu bu fikirden vazgeçirecek."

Başımı salladım. "Yapmayacak. Bayım Mouse küçükken ne demek istediğini anladı. Mouse geleneklere saygı duyan bir tiptir."

"Ya da kediyi geçmekten korkuyor." Thomas'ın gözleri bandajlarıma kaydı ve başıyla bacağımı işaret etti. "Ne kadar kötü?"

"Yürüyebilirim. Dansa gitmek istemem." "Bir sonraki hareketin dans etmek mi?"

Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Bir danışma kurulu olarak nasılsın?"

"İlgiyle bakabilir ve uygun anlarda başımı sallayabilirim," dedi.

"Yeterince iyi," dedim.

Thomas'a her şeyi anlattım.

Beni dinledi, her şeyi anladı ve ilk söylediği şey "*Randevun* mu var?" oldu.

Gözlerimi açtım ve ona gözlerimi kırttım. "Ne? Bunu düşünmek çok mu zor?"

"Şey, evet," dedi. "Tanrım, Harry, hayatının geri kalanını bir münzevi olarak geçireceğini sanıyordum."

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "Kadın aramaya gitmiş gibi değilsin," dedi Thomas. "Yani, hiç kulüplere gitmedin. Telefon numarası almaya çalışmadın. Sadece istemediğini düşündüm." Bir dakika düşündü ve sonra, "Aman Tanrım. *Çok utangaçsın.*"

"Değilim," dedim.

"Kız neredeyse kendini senin kollarına atmak zorunda kalacaktı. Kız kardeşim gülmekten hasta olurdu."

Ona ters ters baktım. "Hiç de yardımcı bir ses tahtası değilsin."

Biraz gerindi ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "O kadar güzelim ki, kendimi zeki olarak düşünmek benim için zor." Dudaklarını büzdü. "Bilmen gereken iki şey var."

"Kitap," dedim başımı sallayarak.

"Evet. Herkes şu *Erlking* olayına çok kızgın ve rahatsız. Sen okudun mu?"

"Evet."

"Ve?"

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Ve hiçbir şey. Erlking adı verilen özel bir peri ilmi figürü hakkında bir deneme koleksiyonu."

"Kim o?"

"O yüksek sidhe'lerden biri," dedim. "Ve Kış'ın ya da Yaz'ın bir parçası değil. O bir wyldfae."

"Güçlü mü?"

"Çok," dedim. "Ama ne kadar güçlü olduğu, onun hakkında kimin yazdığına bağlı olarak değişiyor. Bazıları onu en iyi peri soyluları arasında gösterdi. Birkaçı ise Peri Kraliçelerinden biriyle aynı seviyede olduğunu iddia etti."

"Ne iş yapıyor?"

"O bir tür avcı ruhu," dedim. "Her türlü ilkel şiddetle ilişkili. Görünüşe göre Vahşi Av'ı çağırıp yönetebilen varlıklardan biri."

"Ne?" Thomas söyledi.

"Peri'nin en yırtıcı varlıklarından bazılarının bir araya gelmesi," dedim. "Genellikle sonbahar ve kış aylarında, genellikle fırtınalar ve sert havalarla birlikte ortaya çıkarlar. Siyah bir atın üzerinde geyik boynuzları olan avcının önderliğinde, parlayan kırmızı gözleri olan at büyüklüğünde siyah tazılardan oluşan bir topluluk."

"Erlking mi?" Thomas sordu.

"Görünüşe göre ava liderlik edebilecek birkaç figür var," dedim. "Hiçbiri özellikle dost canlısı değil. Av, karşısına çıkan her şeyi ve herkesi öldürecektir. Bu büyük lig tehlikeli."

"Sanırım bunu duymuştum," dedi Thomas. "Onlara katılarak avlanmaktan kurtulabileceğin doğru mu?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Av'la karşılaşp da hayatta kalan birini hiç duymadım. Başka bir yırtıcı olarak düşündükleri bir şeyi avlamıyor olabilirler."

"Köpekbalıkları gibi," dedi Thomas. "Her şey vücut diliyle ilgili."

"Seni Av'dan korumak için sözsüz işaretlere güvenmezdim," dedim. "Onları gördüğünüzü varsayıyorum. Belki de her beş ya da altı yılda bir ortaya çıkar ve dünyanın hemen her yerinde görülebilir."

"Kemmleritlerin düşündüğünüz Av mı?"

"Emin değilim," dedim. "Başka ne olabileceğini düşünemiyorum. Erlking, çocukları avlayan ya da en azından onların ölümünü müjdeleyen bir varlık olarak ün salmıştır. Birkaç büyücü

Hatta onu, çocukların ruhlarının ölmekte olan bedenlerden ayrılırken zarar görmemesini ya da başka yönle sapmamasını sağlayan bir koruyucu olarak bile görebilirsiniz."

"Görünüşe göre bu Erlking denen adam hakkında farklı görüşler var."

"Periler böyledir," dedim. "Hiçbir zaman göründükleri gibi olmazlar. Onları bir yere oturtmak zordur."

"Ama neden bir büyücü çetesi onunla ilgilensin ki? Kitapta mantıklı bir şey var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedim. "Erlking hakkında hikayeler, şarkılar, dersler, hesaplar, kötü skeçler ve daha kötü şiirler vardı, ama pratik hiçbir şey yoktu."

"Gördüğün bir şey yok," dedi Thomas.

"Gördüğüm bir şey yok," diye onayladım. "Ama orada bir yerde olmasaydı bu deliler kitap konusunda bu kadar ciddi olmazlardı."

"Kolordu Muhafızı'nın bahsettiği Darkhallow ile bağlantılı olduğunu düşünüyor musun?" Thomas sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Darkhallow nedir?"

Thomas, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de Konsey'le iletişime geçmelisiniz," demeden önce bir dakika boyunca ateşin çıtırtısını dinledik.

Yüzümü buruşturdum. "Yapmam gerektiğini *biliyorum*," dedim. "Ne yaptıklarını bilmiyorum. Ve bu büyücüler çok güçlü Thomas. Benden daha güçlüler. Onlarla düz bir dövüşte başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Yardım çağırmak için iyi bir nedene benziyor."

"Bunu yapamam," dedim. "Mavra, Murphy'yi torpillemiş olur."

"Murphy'nin bu yüzden öldürülmeni isteyeceğini sanmıyorum, Harry," dedi. "Peki ya Konsey bu insanların etrafta olduğunu bildiğini ve bunu onlara bildirmediğini duyarsa ne olacak? Mutlu olmayacaklardır."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Ama şu anda bu benim seçimim ve arkadaşımın zarar görmesini seçmeyeceğim. Yapamam."

Sanki cevabı bekliyormuş gibi başını salladı.

"Ayrıca Konsey'i çağırmamak için bir neden daha var," dedim.

"Neden?"

"Şu anda Cowl, Grevane ve Corpsetaker birlikte çalışmıyor. Eğer Konsey'i çağırırsam bu onlara ortak bir düşman ve işbirliği yapmaları için bir neden verir."

"Ortak bir düşmanları var," diye . "Sen."

Güldüm ve biraz acı bir kahkaha attım. "Benim için endişelenmiyorlar. Kahretsin, neler olduğunu bile anlayamıyorum." Gözlerimi ovuşturdum. "Bilmem gereken iki şey olduğunu söylemiştin. İkinci şey ne?"

"Araban."

"Oh, geri aldım," dedim. "Ön tarafta."

"Hayır, aptal," dedi Thomas. "Arabamı kim parçaladıysa bunu kasıtlı olarak yaptı. Sana bir şey anlatmaya çalışıyorlardı."

"Bu durumla ilgili bile olmayabilir," dedim.

Homurdandı. "Evet. onca zaman varken şimdi oldu."

"Mesajı gönderen her kimse, biraz belirsiz. Kemmler kalabalığından biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi.

Bir dakika düşündüm. "Bu Grevane'in yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Bahse girerim o daha çok mesajlarını iletmeleri için ölümsüz köleler gönderecek türden biridir. Corpsetaker bir kabus ya da zorla halüsinasyon gibi bir şey gönderirdi. Zihin büyü konusunda çok iyidir. Ghoullar gerçekten mesaj göndermezler. Sadece sizi yerler."

"Geriye Cowl, onun arkadaşı ve Grevane'in karaciğer lekeleri olan arkadaşı kalıyor."

"Evet," dedim. "Sanki Ciğer Lekeleri'nde tanıdık bir şeyler varmış gibi hissediyorum," dedim. "Ne olduğundan emin değilim. Belki de boşa kürek çekiyor olabilirim."

"Peki ya Cowl ve Kumori?"

"Bilmiyorum dostum," dedim. "Sadece pelerinli birkaç kişiydiler. Yüzlerini hiç görmedim. Konuşma tarzlarından tahmin etmem gerekirse, Konsey'den olduklarını söyleyebilirim."

Thomas, "Bu yüzlerini örtmek için çok iyi bir neden olurdu," diye onayladı.

"Bunu tekrar tekrar çiğnemenin bir anlamı yok," dedim. Gözlerimi ovuşturdum. "Bony Tony'nin numaralarının bir anlamı var. Bir şekilde kitaba ulaşacaklar. Bundan eminim."

"Belki bir dolap numarası?" Thomas sordu.

"Çok fazla rakam var," dedim.

"Belki de bir çeşit şifredir. Harfleri sayılarla değiştiriyordur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da bir düşünce." Cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkardım ve ona uzattım. "Burada kal ve üzerinde çalış. Bakalım bundan bir anlam çıkarabilecek misin?"

Kağıdı kabul etti. "Şimdi kendimi James Bond gibi hissediyorum. Zarif ve zeki, muhteşem görünürken tüm kuralları çiğneyen. Sen ne yapacaksın?"

"Bence bu işin anahtarı Erlking," dedim. "Ve Erlking bir peri." Kaşlarını

kaldırdı. "Yani?"

"Periler hakkında bilgi edinmek istiyorsan," dedim, "en iyisi bir periye sormaktır. Vaftiz annemi arayacağım ve bir şey bilip bilmediğini öğreneceğim."

"Bana anlattığın kadarıyla, bu biraz tehlikeli değil mi?"

"Çok," dedim.

"Yaralısın. Destek almalısın." Başımı salladım.

"Kaleye göz kulak ol," dedim. "Fare."

Büyük köpek tüylü başını yerden kaldırdı, kulakları dikilmişti, ciddi gözlerle beni izliyordu.

"Hadi," dedim ona. "Gezintiye çıkıyoruz."

"Ah, Harry," dedi Thomas. "Öyle

mi?"

"Gitmeden önce... Butters'a polka aletini bagaja yüklemesinde yardım etmemin bir sakıncası var mı?"

"Ne? Polka sevmez misin?"

Thomas'ın ifadesi gergin görünüyordu. "Lütfen Harry. Küçük adamı severim, ama *hadi*."

Gülümsememi gizlemek için bir elimle ağzımı ovuşturdum. "Elbette. Muhtemelen herkes için en güvenli yol bu."

"Teşekkür ederim," dedi ve ben tanıdığım en tehlikeli varlıklardan biriyle konuşma riskini almaya hazırlanırken polka takımını alıp arkamdan merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Mouse ve ben Beetle'ı Chicago'nun dışına çıkarıp şehrin kuzeyindeki gölü takip ettik. Bir kez olsun otomatik vitesim olmasını diledim. Tek sağlam el ve tek sağlam bacakla vitesli araba kullanmak hiç eğlenceli değil. Aslında, en azından benim için imkansızdan sonraki en iyi şey. Yaralı bacağımı kullanmam gerekenden daha fazla kullandım ve rahatsızlığım daha da arttı. Cebimdeki ağrı kesicileri düşündüm ve sonra onları boşverdim. Keskin olmam gerekiyordu. Tüm bunlar bittiğinde, kafamı kodeinle karıştırmak için zamanım olacaktı. Bu yüzden arabayı ben kullandım ve vites değiştirmeme neden olan her şeye içimden küfrederken, Mouse da yolcu koltuğunda kafası genellikle camdan dışarı sarkmış bir şekilde yol alıyordu.

Vaftiz anneme seslenmeye başlamak için kasabadan yeterince uzaklaştığımda güneş batmıştı, ancak bulutlarla örtülü batı gökyüzü hala kamp ateşi közlerinin renginde parlıyordu. Arabayı çektim.

Eski çakıl taşlarından ve yolun pürüzsüz ortasında büyüme çalısan inatçı otlardan oluşan bir yan yola saptı. Bu yol, bir tür inşaat projesinin asla tamamlanmadığı küçük bir çıkmaz sokağa açılıyordu. Burası yerel çocukların takıldığı ve şu ya da bu yoğunlukta yasadışı maddeler içtiği popüler bir yerdi ve etrafa bolca boş bira kutuları ve şişeleri saçılmıştı.

Mouse ve ben arabayı yolda bıraktık ve ağaçların ve yoğun çalılıkların arasından göl kıyısına doğru yaklaşık elli metre yürüdük. Kıyının bir noktasında, küçük bir kara parçası su yüzeyinden sadece on ya da on iki santim daha yüksek bir burun oluşturuyordu.

"Burada bekle," dedim Mouse'a ve köpek karanın ucuna oturdu, uyanık gözlerle beni izledi, kulakları tüm küçük seslerde titreşti. Sonra arazinin ucuna doğru yürüdüm ve gölden esen soğuk bir rüzgâr etrafımı sararak paltomu uçurdu ve dengemi tehdit etti. Yüzümü buruşturdum ve asama yaslandım, toprağın, suyun ve gökyüzünün birbiriyle buluştuğu o kara noktasında düşüncelerime odaklandım, bacağımın acısını, korkularımı ve sorularımı engelledim. İrademi bir araya getirdim, sonra yüzümü rüzgara doğru kaldırdım ve sessizce "Leanansidhe. Lütfen buraya gel ve benimle konuş."

İrademi gönderdim, büyüm kelimelere aktı ve onlar güçle gölün yüzeyinden dönen rüzgarda fısıltılarla kendilerini tekrarladılar, üzerinde durduğum zemini titreştirdiler.

Sonra bekledim. Kendimi tekrarlayabilirdim ama vaftiz annem beni kesinlikle duymuştu. Gelecekse gelirdi. Eğer gelmeyecekse, ne kadar tekrar etsem de fikrini değiştiremezdim. Rüzgâr daha soğuk ve daha güçlü esiyor, gölden yüzüme soğuk damlacıklar fırlatıyordu. Rüzgârın bir esintisi bana tepemdeki bir uçağın sesini, bir diğeri ise bir yük treninin yalnız düdüğünü getirdi. Uzaklarda, gölün üzerinde bir yerde bir çan birkaç kez çaldı, bana bir cenaze ağtını düşündüren ciddi bir ses. Bunun ötesinde hiçbir şey kıpırdamadı.

Bekledim. Zamanla ateş bulutlu gökyüzünden kayboldu ve arkamdaki batı ufkunda sadece morun en koyu tonları kaldı. Lanet olsun. O gelmiyordu.

Bunu düşündükten sonra, daha arkamı dönmeden, ayaklarımın yakınındaki sularda bir girdap oluştu ve gölün yüzeyinden yavaş bir su spreyi spirali yükseldi, tuhaf bir manzaraydı. Sprey, çıplak ve solgun ayaklarından başlayarak zümrüt yeşili ortaçağ tarzı bir elbisenin üzerinde yuvarlanan bir kadın formundan yukarı ve uzağa doğru yuvarlanıyordu. Elbisenin kemeri dokuma gümüş bir iple bağlanmıştı ve içinden hafif kavisli, tek ağızlı, koyu renkli, camsı bir malzemeden yapılmış bir bıçak belli bir açıyla sarkıyordu.

Sprey kadının yüzünü kapladığında, vaftiz annemin bakır ve kızıl buklelerden oluşan ısıltılı zenginliğini, kehribar rengi geniş kedi gözlerini, başka hiçbir duygunun canlanmadığı, onu her zaman kendini beğenmiş ve biraz da kendinden memnun gösteren yüz hatlarını bekliyordum.

Onun yerine uzun, solgun bir boğaz, kalp durduran, soğuk güzellikte yüz hatları, doğal dünyada bulunabilecek her renkten daha yeşil, eğik gözler ve saf, uzun, ipeksi saçlar gördüm.

Beyaz, pırıl pırıl buzla çevrili gül sarmaşıklarına benzeyen bir çemberin içinde bağlı, güzel, kırılğan ve acımasız.

, kıyıdaki Mouse'tan derin bir hırıltı yükseldi.

"Selamlar ölümlü," dedi peri kadın. Sesi ince bir güçle suyu, toprağı ve gökyüzünü salladı. Sesini duyduğum kadar etrafımdaki elementlerde yankılandığını da hissettim.

Ağzım kurudu ve boğazım düğümlendi. Ona doğru kibar bir selam verirken dengemi sağlamak için asama yaslandım. "Selamlar, Kraliçe Mab. Özür dilerim. Niyetim sizi rahatsız etmek değildi."

Kafam panik içinde hızlıca düşünmeye başladı. Kraliçe Mab bana gelmişti ve bu kesinlikle iyi bir şey olamazdı. Sidhe Kış Mahkemesi'nin hükümdarı, Hava ve Karanlığın Kraliçesi Mab pek de iyi bir insan değildi. Aslında, baş melekler ve kadim tanrılar dışında bulabileceğiniz en korkulan güç varlıklarından biriydi. Bir keresinde Mab'ın bir güç gösterisi sırasında gerçek benliğini ortaya çıkarışına bakmak için büyücü görüşümü kullanmıştım ve bu beni delirtmeye çok yaklaşıyordu.

Mab, Grevane, Cowl ya da Corpsetaker gibi önemsiz bir ölümlü varlık değildi. Onlardan çok daha yaşlı, çok daha kaba ve çok daha ölümcüldü.

Ve ona bir iyilik borçluydum. Tam olarak iki tane.

Uzun ve sessiz bir süre bana baktı, ben de yüzüne bakmadım. Sonra sessiz bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Beni rahatsız etmek mi? Buraya sadece üstlenmek zorunda kaldığım görevleri yerine getirmek için geldim. Bu çağrının kulağıma ulaşması senin suçun değil."

Yavaşça doğruldum ve gözlerini kaçırdım. "Vaftiz annemin gelmesini bekliyordum."

Mab gülümsedi. Dişleri küçük, beyaz ve mükemmeldi, köpek dişleri ise incelikle sivrilmişti. "Ne yazık ki. Leanansidhe şu anda meşgul."

Bir nefes aldım. Vaftiz annem Kış Sarayı'nın güçlü bir üyesiydi ama Mab'ın eline su dökemezdi. Eğer Mab Lea'yı alaşağı etmek istiyorsa, bunu kesinlikle yapabilirdi ve nedense bu düşünce beni mantıksız bir şekilde kızdıran koruyucu bir içgüdüyü harekete geçirdi. Evet, Lea kendi başına pek de iyiliksever bir varlık değildi. Evet, son birkaç yıl içinde beni birkaç kez köleleştirmeye çalışmıştı. Ama tüm bunlara rağmen o hâlâ *benim* vaftiz annemdi ve ona bir şey olması düşüncesi beni öfkeliyordu. "Onu hangi sebeple alıkoydunuz?"

"Çünkü otoriteme meydan okunmasına tahammül edemem," dedi. Solgun ellerinden biri kemerindeki bıçağın kabzasına gitti. "Bazı olaylar vaftiz anneni artık benim sözüme ve irademe bağlı olmadığına ikna etmişti. Şimdi aksini öğreniyor."

"Ona ne yaptın?" Ben sordum. İyi. Bu bir sorudan çok bir talep gibi geldi.

Mab güldü ve sesi gümüşü ve baldan daha yumuşak çıktı. Kahkaha dalgaların, toprağın ve rüzgârların etrafında dolanıyor, bir şekilde kendi kendine çarpışıyordu

ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve kalbimin ani bir endişeyle çarpmasına neden oldu, sanki küçük bir odaya kapatılmışım gibi üzerimde tuhaf bir baskı hissettim. Dişlerimi sıktım ve beni ne kadar sert etkilediğini göstermemeye çalışarak kahkahanın bitmesini bekledim. "Elleri bağlı," dedi Mab. "Biraz rahatsızlığı var. Ama benim elimden dolayı tehlikede değil. Kış'ı kimin yönettiğini kabul ettiğinde, makamına geri dönecektir. Bu kadar güçlü bir tebaayı kaybetmeyi göze alamam."

"Onunla şimdi konuşmam gerekiyor," dedim.

"Elbette," dedi Mab. "Yine de aydınlanma sürecinde çürüyor. İşte ben de onun size öğretme ve rehberlik etme yükümlülüğünü yerine getirmek için buradayım."

Kaşlarımı çattım. "Onu bir yere kilitledin ama sözlerini tutuyorsun, öyle mi?"

Mab'ın gözlerinde soğuk ve mağrur bir şey titreşti. "Verilen sözler tutulmalı," diye mırıldandı ve bu sözler dalgaları, rüzgârı ve taşı titretti. "Vassalımın yeminleri ve anlaşmaları, onları yerine getirmesini engellediğim sürece benim için bağlayıcıdır."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Bu, onun size verebileceği şeyleri vereceğim anlamına geliyor," dedi Mab, "ve burada vekâleten değil de ete kemiğe bürünmüş olarak bulunsaydı size söyleyebileceği bilgileri söyleyeceğim." Başını yavaşça bir yana eğdi. "Biliyorsun büyücü, doğru olmayan hiçbir söz söyleyemem. Sana verdiğim söz budur."

Ona ihtiyatla baktım. Yüce Sidhe'lerin doğru olmayan sözler *söyleyemeyeceği* doğrudu ama bu doğruyu *söylemekle* aynı şey değildi. Tanıştığım Sidhe'lerin çoğu aldatma sanatında ustalaşmış kişilerdi; imalar, bilmece ve çıkarımlarla konuşarak sözlerinin gerekli dürüstlüğüne altını öyle bir oyarlardı ki, doğrudan yalan söylemelerinden çok daha güçlü yalanlar olabiliyorlardı. Sidhe'lerden birinin sözüne güvenmek, olağanüstü bir dikkat ve titizlikle üstlenilmesi gereken bir girişimdi. Bu konuda herhangi bir seçeneğim olsaydı, bundan kaçınırdım.

Ama ilerlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Çavuş Kemmler'ın Yalnız Kalpler Kulübü Grubu'nun Chicago'da ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu ve bu da vaftiz annemle konuşma riskini almak anlamına geliyordu. Mab sadece aynı riskin daha fazlasıydı.

Çok daha fazlası.

"Bilgi arıyorum," dedim, "Erlking olarak bilinen kişi hakkında."

Mab bir kaşını kaldırdı. "O," dedi. "Evet. Vaftiz annen onun hakkında çok az şey biliyor. Sen onun hakkında ne biliyorsun?"

"Neden Kemmler'ın tüm müritlerinin Beyaz Konsey'in onunla ilgili kitabının tüm kopyalarını kapıştığını bilmek istiyorum."

Hayal edebileceğim hiçbir şey Mab'ın soğukkanlılığını gerçekten sarsamazdı, ama görünüşe göre bu cümle yaklaştı. Yüz ifadesi dondu ve onunla birlikte rüzgâr da aniden durdu. Kış'ıdaki dalgalar aniden durgunlaşarak ayaklarının altında camdan bir tabakaya dönüştü.

uzaktaki şehir silüetinin parıltısını ve kurşuni gökyüzündeki mor ışığın son parçalarını yansıtıyordu.

"Kemmler'in müritleri," dedi. Gözleri, üzerinde durduğu gölden daha derindi. "Olabilir mi?"

"Ne ?" diye sordum.

"Söz," dedi. "*Kemmler'in Sözü*. Bulundu mu?" "Um," dedim.

"Sayılır."

Narin beyaz kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun, lütfen söyle?"

"Yani kitap bulundu," dedim. "Yerel bir hırsız tarafından. Grevane adında bir adama satmaya çalışmış."

"Kemmler'in ilk öğrencisi," dedi Mab. "Kitabı o mu aldı?"

"Hayır," dedim. "Hırsız, Grevane'in ödeme yapmadan kitabı ondan almasını engellemek amacıyla kitabı gizlemek için ölümlü teknolojisini kullandı."

"Grevane onu öldürdü," diye tahmin

etti Mab. "Ve nasıl."

"Bu ölümlü ferromansi-teknolojisi dediniz. Kitabı hâlâ gizleyebiliyor mu?" "Evet."

"Grevane henüz onu aramıyor mu?"

"Evet. O ve en az iki kişi daha. Cowl ve Corpsetaker."

Mab solgun bir elini kaldırdı ve parmağını donmuş dut rengindeki zengin, güzel dudaklarına dokundurdu. Tırnakları göz kamaştırıcı ve bir o kadar da dikkat dağıtıcı, parlak bir opalesans rengindeydi. Onlara bakmamak için kendimi zorlayana kadar biraz başım döndü. "Tehlikeli," diye . "Ölümcül bir topluluğun arasına düşün ölümlü. Konsey bile onlardan korkuyor."

"Söylemiyorsun."

Mab gözlerini kıstı ve dudaklarını küçük bir gülümseme süsledi. "Küstah," dedi. "Sana çok yakışıyor."

"Tanrım, bu çok gurur verici," dedim. "Ama bana Erlking'le neden ilgilenebilecekleri hakkında hiçbir şey söylemedin."

Mab dudaklarını büzdü. "Bana sorduğun varlık goblinler için neyse ben de Sidhe için oyum. Bir hükümdar. Türlerinin efendisi. Dolambaçlı, kurnaz, güçlü ve hızlı. Ölen avcılarının ruhları üzerinde hakimiyet kurar."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür ruhlar?"

"Avlananların ruhları," dedi Mab. "Avin enerjisi. Heyecan, açlık, kana susamışlık. Bazen Erlking bu ruhları büyük kara tazıların şekline sokar ve Vahşi Av olarak rüzgârlarda ve ormanlarda gezinir. Bunu yanında büyük bir güç taşır. Bu güç, artık ölümlü yaşamdan ayrılmış olan avcıların kalıntılarını çağırır."

"Hayaletlerden bahsediyorsun," dedim. "Avcıların ruhu."

"Gerçekten de öyle," dedi Mab. "Ölümlülerin solgunluğunun ötesinde, sessizce dinlenen gölgeler, onun borusunun sesiyle geceye ve yıldızlara doğru yükselecek ve Av'a katılacak."

"Güçlü gölgeler," dedim sessizce.

"Hayaletler çok güçlüdür," dedi Mab başını sallayarak, gözleri beni izlerken parlak ve neredeyse neşeliydi.

Asama yaslandım, yaralı bacağımdan olabildiğince fazla ağırlık almaya çalıştım, böylece beni düşündürecek kadar çarpması duracaktı. "Yani ticaretleri ölümleri köleleştirmek olan bir grup büyücü, varlığı başka türlü ulaşamayacakları güçlü ruhları çağıran bir varlıkla ilgileniyor." Mantık zincirini oradan takip ettim. "Kitapta onun dikkatini nasıl çekeceklerini anlatan bir şey var."

"Sevgili çocuğum," dedi Mab. "Bu kadar genç biri için çok

akıllısın." "Peki ne oldu?" diye sordum. "Kitabın hangi bölümü?"

"Vaftiz annenin," dedi gülümsemesi daha da büyüyerek, "hiçbir fikri

yok." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Ama senin var?"

"Ben Havanın ve Karanlığın Kraliçesiyim, büyücü. Bilmediğim çok az şey var." "Bana anlatacak mısın?"

Dilinin ucunu dudaklarına değdirdi, sanki kelimelerin tadını çıkarıyormuş gibi. "Bizi şimdiye kadar bundan daha iyi tanımış olmalıydın büyücü. Sidhe'lerden biri tarafından verilen hiçbir şey bedelsiz değildir."

Ayağım acıdı. Dengem bozulduğunda sağlam bacağımın üzerinde biraz zıplamak zorunda kaldım. "Harika," diye mırıldandım. "Ne istiyorsun?"

"Sen," dedi Mab, ellerini önünde düzgünce kavuşturarak. "Şövalyelik teklifim sana hâlâ açık."

"Yeni adamın nesi var?" "Benim için onu terk edecek kadar mı?" diye .

Mab bana yine dişlerini gösterdi. "Şu anki Şövalyemi henüz değiştirmedim, her ne kadar hain olsa da," diye mırıldandı.

"Hâlâ hayatta mı?" Ben sordum.

"Sanırım," dedi Mab. "Gerçi öyle olmamayı çok isterdi. Ona yaptığı hatayı uzun uzun anlatmak için zaman ayırdım."

İşkence. Üç yıldan fazla bir süredir ihanetinin intikamını almak için ona işkence ediyordu.

Midemin bulandığını hissettim.

"İsterseniz, bunu bir merhamet eylemi olarak düşünebilirsiniz," dedi. "Teklifimi kabul edin, ben de bana olan borcunuzu affedeyim ve tüm sorularınızı özgürce yanıtlayayım."

Ürperdim. Mab'ın son Şövalyesi tacizci, psikopat, uyuşturucu bağımlısı, katil bir tecavüzcüydü. İşi bu nitelikleri *nedeniyle* mi aldığını yoksa bu niteliklerin ona iş başında mı aşılandığını hiç anlayamamıştım. Her iki durumda da Kış Şövalyesi unvanı kalıcı bir işti. Mab'ın teklifini kabul edersem, bu işi ömür boyu yapacaktım ama elbette bu ömrün ne kadar uzun olacağına dair bir söz verilemezdi.

"Sana daha önce de ," dedim, "ilgilenmiyorum."

"İşler değişti büyücü," dedi Mab. "Kemmler'ın varislerinde ne tür bir güçle karşı karşıya olduğunu biliyorsun. Kış Şövalyesi olarak, kendi kayda değer yeteneklerinden bile çok daha ağır basan bir güce sahip olacaksın. Düşmanlarına karşı kullanmak üzere fısıltı toplamak için geceleri sinsice dolaşmak yerine, onlarla yüzleşecek güce sahip olurdun."

"Hayır." Durakladım ve sonra "Ve hayır, hayır demektir." dedim.

Mab bir omzunu silkti, gözlerimi ipeksi elbisesinin içindeki göğüslerinin kıvrımlarına doğru çeken sıvı bir hareket. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, çocuğum. Ama bekleyebilirim. Güneş yakıp soğuyana kadar bekleyebilirim."

Gölün üzerinde gök gürledi. Güneybatıda şimşekler buluttan buluta atlıyordu. Mab izlemek için başını çevirdi. "İlginç."

"İlginç olan ne?"

"Güçler iş başında, yolu hazırlıyorlar." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Çok az zamanın var," dedi Mab. Tekrar yüzünü bana döndü. "Hayatını korumak için elimden geleni yapmalıyım. Şunu bil ölümlü: Kemmler'ın varisleri *Söz*'ün içindeki bilgiyi elde ederlerse, dünyanın binlerce yıldır görmediği bir gücü toplayabilecek konuma gelecekler."

"Ne? Nasıl?"

"Kemmler" -Mab'ın gözleri uzaklara daldı, sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi- "bir deliydi. Bir canavar. Ama zekiydi. Sadece ölü bedenleri değil, gölgeleri de iradesine bağlamayı öğrendi; onları parçalara ayırıp kendi gücünü beslemek için yuttu. Tüm Beyaz Konsey'e birlikte meydan okumasını sağlayan gücün sırrı buydu."

İkiyle ikiye topladım ve dördü buldum. "Varisler kadim ruhları çağırmak istiyor," diye nefes aldım. "Ve sonra güç için onları yiyip bitirmek."

Mab'ın koyu yeşil gözleri neredeyse şiddetle parlıyor gibiydi. "Kemmler'ın kendisi de buna teşebbüs etti ama Konsey onu bitiremeden öldürdü."

Yutkundum. "Peki ya varislerinden biri bunu yapabilirse ne olacak?"

"Varis, ırkınızın hafızasında ölümlü eller tarafından kullanılmamış bir güce sahip olacak," dedi Mab.

"Darkhallow," dedim. Gözlerimi ovuşturdum. "İşte bu. Bir ritüel, yarın gece. Cadılar Bayramı. Hepsini kendilerini küçükler ligi tanrısına dönüştüren kişi olmak istiyor."

"Güç her zaman tatlıdır, değil mi?"

Biraz daha düşündüm. Kemmler'ın yandaşlarından daha fazlası için endişelenmem gerekiyordu. Mavra da Söz'ü istiyordu. Cehennem çanları. Mavra kendini bir tür karanlık tanrıçaya dönüştürmeyi başarırsa, ilk fırsatta beni yok etmemesi için hiçbir şans yoktu. "Bunu Söz olmadan yapabilirler mi?"

Mab'ın ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer yapabilselerdi, neden bu kadar umutsuzca arasınlar ki?" Rüzgâr yeniden kıpırdanmaya başladı ve göl gelgitlerini sürdürmeye başladı. "Dikkatli ol büyücü. Çok ölümcül bir oyunun içindesin. Hizmetinden mahrum kalırsam hayal kırıklığına uğrarım."

"O zaman alış buna," dedim. "Asla senin şövalyen ."

Mab başını geriye eğdi ve yine o sinir bozucu kahkahasını attı. "Zamanım var," dedi. "Ve siz ölümlüler hayatı çok tatlı buluyorsunuz. Bana henüz iki iyilik borçlusunuz ve hiç kuşkunuz olmasın, karşılığını alacağım. Bir gün ayaklarıma kapanacaksınız."

Göl aniden kabardı, karanlık sular yılan hızında bir spiral çizerek yukarı fırladı ve gölün yüzeyinden görüş alanımın dışına, üstümdeki karanlığa doğru uzanan bir su hortumu oluşturdu. Rüzgâr uğuldayarak dengemi bozdu, yaralı bacağım büküldü ve bir dizimin üzerine düştüm.

Sonra, başladığı gibi aniden, fırtına kayboldu. Göl yeniden sakinleşti. Rüzgâr, seyrek ölü yapraklarla kaplı ağaç dallarının arasından kederle iç çekti. Mab'dan hiçbir iz yoktu.

Yüzümü buruşturdum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Kıyıya oturmuş, endişeli köpek gözleriyle beni izleyen Mouse'a baktım.

"Her zaman son sözü o söylemek zorunda," dedim ona.

Fare yanıma geldi ve bana burnunu çekerken kulaklarını birkaç kez kaşıdım. Temkinli bir şekilde göle baktı.

"Her bir sorun," dedim ona. "Mab'ı sonra hallederiz. Bir şekilde."

Beetle'a her zamankinden daha yavaş yürüdüm ve Mouse tüm bu süre boyunca bir ya da iki adımda kaldı. Adrenalin azalmış ve beni her zamankinden daha yorgun bırakmıştı. Evime dönerken yol boyunca uyanık kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. İnce, soğuk, çiseleyen bir yağmur yağmaya başladı.

Eve henüz varmış ve arabadan inmiştim ki Fare bir uyarı hırıltısı çıkardı. Döndüm ve bocaladım, sonra düşmemek için asamı yere sertçe vurdum.

Karanlığın ve yağmurun içinden bir düzine ya da daha fazla insan aniden belirdi. Hepsi bana doğru yürüdü, sabit ve telaşsız.

Ve hepsi birbiriyle uyumlu bir şekilde yürüyordu.

Uzaktan, büyük bir bas müzik setinde çalınan davulun alçak, gürleyen sesini duydum.

İlk grubun arkasından bir başkası geldi. Ve onların arkasından bir başkası. O sırada en yakınımdaykilerin gözlerini görebiliyordum - çökmüş, ölümcül yüzlerdeki boş, bakan gözleri.

Zombiler bana doğru yaklaşırken kalbim ani bir korkuyla çarptı.

Merdivenlerden sendeleyerek indim ve tökezleyerek kapıma çarptım. Anahtarlarımı karıştırdım, kendi güvenlik büyülerim beni içeri girerken öldürmesin diye çılgınca korumalarımı indirdim. Fare arkamda durdu, kesik dişlerinin arasından sürekli hırıltılar çıkıyordu.

"Thomas!" Çığlık attım. "Thomas, kapıyı aç!" Bir

ses duydum, kapandı ve etrafımda döndüm.

Daire kapıma inen merdivenlerin başında akılsız suratlar belirdi ve Grevane'in ölüm makineleri merdivenlerden aşağı, doğrudan bana doğru atladı.

Bölüm Yirmi İki

Öndeki zombi kendini bana doğru fırlatırken fare havaya sıçradı ve çirkin bir çarpma sesiyle onu karşıladı. Köpek ve canlı ceset merdivenlere düştü. Zombi bir kolunu Mouse'a doğru savurdu ama köpek yuvarlanarak darbeyi tek omzuna aldı, hırlaması darbenin etkisiyle keskinleşti. Köpek zombinin bacaklarına doğru hamle yaptı ve dişlerini cesedin suratına geçirdi. Köpek başını şiddetle sallarken, zombi saldırının şiddetiyle tökezledi ve sarsıldı.

İkinci zombi boğuşan çifti atlatarak bana doğru uzandı. Asamı yaratığa doğru savurup "*Forzare!*" diye hırlayacak zamanı zar zor bulabildim.

Görünmeyen bir güç zombiye bir okyanus dalgası gibi çarparak onu merdivenlerden yukarı ve görüş alanının dışına fırlattı.

Fare acı dolu bir çığlık attı, dişlerini bir kez daha zombinin yüzüne geçirdi ve ondan uzaklaştı. Zombinin yüzü tanınmaz hale gelene kadar ezilmiş ve parçalanmıştı. Her iki gözü de parçalanmıştı ve ölümsüz şey çılgınca sağa sola savruluyordu,

Kollarının ağır hareketleriyle körlemesine saldırıyordu. Fare ağır bir şekilde bana yaslanmış, bir pençesini yerden kaldırmış, hırıyordu.

Üç zombi daha merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı ve asanı tekrar denemekten başka bir şey yapacak zamanım yoktu. Asayı kaldırdım ama en yakındaki zombi tahmin ettiğimden daha hızlıydı ve elimdeki tahtaya vurdu. Merdiven boşluğunun beton duvarına çarptı ve ulaşamayacağım bir yerde, kör olmuş zombinin üzerine geri tepti. Zombi kolumu kaptı ve ben onu zorlukla savuşturdum.

Arkamdaki kapı açıldı ve Thomas "Eğil!" diye seslendi.

Yere düştüm ve Mouse'u da kendimle birlikte aşağı çekmek için elimden geleni yaptım. Bir gök gürültüsü koptu ve baştaki zombinin kafası çirkin, çürümüş bir kan püskürmesi içinde yok oldu. Varlığın geri kalanı bir saniye boyunca çırpındı ve sonra sarhoş bir şekilde bir tarafa düşerek hareketsizliğe gömüldü.

Thomas kapının girişinde duruyordu, üzerinde sadece mavi bir kot vardı. Testereyle kesilmiş av tüfeğini omzuna dayamıştı ve gözleri soğuk gümüş bir öfkeyle parlıyordu. Silahın pompasını çalıştırdı ve üç kez daha ateşleyerek en yakınimdaki saldırganları bir anlığına yok etti ya da geri püskürttü. Sonra pardösümün yakasından tuttu ve beni zorla dairenin içine sürükledi. Mouse da bizimle geldi ve Thomas kapıyı çarparak kapattı.

"Kilitleri aç," dedim ona. O kapının iki ağır güvenlik sürgüsünü iterek kapatmaya başlarken, ben kapıya doğru süründüm, ellerimi kapıya dayadım ve bir irade fısıltısıyla daireyi koruyan muhafızları yeniden silahlandırımdı. Gardiyanlar tekrar yerine otururken hava alçak bir vızıltıyla uğuldadı.

Daireye sessizlik çöktü.

"Tamam," dedim nefes nefese. "İşte bu kadar. Evinde güvende." Daireye baktım ve Butters'ın elinde pokerle şöminenin yanında durduğunu gördüm. "İyi misin dostum?"

"Sanırım öyle," dedi Butters. Gözlerinin etrafı biraz vahşi görünüyordu. "Gittiler mi?"

"Henüz gitmedilerse bile, gidecekler. Güvendeyiz."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim. "Buraya girmelerine imkân yok."

Sözcükler henüz dudaklarımdan dökülmemişti ki bir gök gürültüsü sesi ve kitap raflarımdaki onlarca kitabı deviren ve hepimizi orijinal *Star Trek* oyuncularını gibi sağa sola savuran ağır bir gümürtü duyuldu.

"O da neydi?" Butters çığlık attı.

"Koşuşlar," diye tersledi Thomas.

"Hayır," dedim. "Yani, ama. O koşuşlara doğru yürümek intihardır."

Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve apartman yeniden sarsıldı. Parlak mavi bir  lık pansiyonun dışını aydınlattı ve dairenin tavanına yakın   k k pencerelerden yansıyan  lık bile acı verecek kadar parlaktı.

"Zaten  l yseniz intihar edemezsiniz," dedi Thomas. "O şeylerden kaç tane vardı orada?"

"Emin değilim," dedim. " ok mu?"

Thomas yutkundu, şömine rafından fişek kutusunu aldı ve t feğe doldurmaya başladı. "Koğuşlara zombi atmaya devam ederse ne olur?"

"Onları sürekli bir deşarj sağlamak için yapmadım," dedim. Bir k kreme sesi ve bir  lık parlaması daha oldu, ama bu kez yerde neredeyse hiç sarsıntı yoktu. "S necekler ve   kecekler."

"Ne kadar ?" Thomas sordu.

Dışarıdan, bu kez sadece bir gürültü uğultusu olarak duyulabilecek kadar yavaş bir vızıltı geldi. Mavi-beyaz  lık loş bir şekilde titredi. "Uzun sürmez. Kahretsin."

"Tanrım," dedi Butters. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Koğuşlar gittiğinde ne olacak?"

Homurdandım. "Kapı  elikten yapılmış. Geçmeleri biraz zaman alacaktır. Ondan sonra da eşik var. Bu onları durdurmalı ya da en azından yavaşlatmalı." Parmaklarımı sa larımin üzerinde gezdirdim. "Hızlıca bir şeyler bulmalıyız."

"Ekstra savunmalar ne olacak?" Thomas sordu. "Hemen

dışarıda bekliyorlar," dedim.

"Bu yüzden ekstra savunmaya ihtiya ımız var," diye tersledi Thomas. Tüfeğin haznesine bir mermi doldurdu ve şarj r ndeki ekstra yuvaya bir tane daha yerleştirdi.

"Bu savunmalar büyülü bir saldırıyı durdurmak içindir," dedim. "Fiziksel girişi değil."

"Zombileri dışarıda tutacaklar mı?" Butters sordu.

"Evet. Ama bizi de *içeride* tutacaklar."

"Bunda bu kadar kötü olan ne?" Butters sordu.

"Hiçbir şey," dedim, "Grevane binayı ateşe verene kadar. Bir kez yukarı  ıkıtlar mı, onları tekrar aşağı indiremem. Kapana kısılırız." Dışlerimi sıktım. "Buradan çıkmamız gerek."

"Ama zombiler !" Butters söyledi.

"Burada yaşayan tek kişi ben değilim," dedim. "Bana ulaşmak için evi yakarsa insanlar ölür. Thomas, giyin ve ayakkabılarını giy. Butters, şuradaki Navajo halısının altında bir merdiven var. Bir mum alıp aşağı inmeni istiyorum. Masanın üzerinde siyah naylon bir sırt çantası ve aћřap bir rafta beyaz bir kafatası var. Kafatasını sırt çantasına koy ve bana getir."

"Ne?" Butters dedi ki.

"Yap şunu!" Ben de
tersledim.

Butters Navajo halısına doğru koştu, laboratuvarıma inen kapıyı buldu ve bir mum kaptı.
Merdivenden inerek gözden kayboldu.

Thomas tüfeği yere bıraktı ve bagajını açtı. Çoraplarını, siyah savaş botlarını, beyaz tişörtünü ve siyah deri ceketini giymesi uzun sürmedi. Belki de bu onun doğaüstü seks vampiri güçlerinin bir parçasıydı -acele bir kaçış için hızlı giyinmek.

"Gördün mü?" dedi giyinirken. "Butters hakkında."

"Kapa çenenen Thomas," dedim.

"Plan nedir?" diye sordu.

Topallayarak telefona gittim ve kulağıma dayadım. Hiçbir
şey yoktu. "Telefonu kesmişler."

Thomas, "Yardım çağırıyoruz," dedi.

"Doğru. Yapabileceğimiz tek şey arabaya giden yolu ezmek."

Thomas sarsılarak başını salladı. "Nasıl yapmak istersin?" "Sen ne
düşünüyorsun?"

"Büyük bir ateş duvarı işimizi görür. Sol kanadımızı koru ve kötü adamları bizden uzak tut.
Ben sağ kanadı alacağım ve hareket eden her şeyi vuracağım."

Ateş büyüsü. Yanan elimle ilgili ani bir anı kafamda o kadar yoğun bir şekilde canlandı ki,
tahrip olan sinir uçlarında gerçek, fiziksel bir acı hissettim. Thomas'ın önerdiği duvarla başa
çıkma için ne yapmam gerektiğini düşündüm ve bu *düşünce* bile midemi tiksintiyle ve daha da
kötüsü şüpheyle bulandırdı.

Sihrin işe yaraması için ona inanmanız gerekir. Aklınızdaki eylemi gerçekleştirebileceğinize ve
gerçekleştirmeniz gerektiğine inanmalısınız, yoksa hiçbir şey elde edemezsiniz. Elim hayali bir
acıyla yanarken, kendime bile itiraf etmediğim bir şeyi fark ettim.

Ateş büyüsünü tekrar kullanabileceğimden
emin değildim. Asla.

Ve eğer bunu dener ve başarısız olursam, gelecekte irademe tekrar odaklanmam daha da
zorlaşacak, her başarısızlık aşılması daha da zorlaşan bir duvar oluşturunca. Güçlerime olan
inancım asla düzelmeyebilirdi.

Sakat elime baktım ve sadece bir saniyelikliğine kararmış, çatlamış etimi, şişmiş parmaklarımı,
kan ve sıvı sızan her yerini gördüm. İkinci

Geçti ve elim yine deri eldiveninin içindeydi ve eldivenin altında beyaz, kırmızı ve pembenin çeşitli tonlarında yaralar olduğunu biliyordum.

Hazır değildim. Tanrım, kendi hayatım da dahil olmak üzere hayat kurtarmak için bile olsa, tekrar ateş çağırabileceğimden emin değildim. Kendimi çaresiz, kızgın, korkmuş, aptal ve en çok da utanmış hissederek orada öylece durdum.

Thomas'a başımı salladım ve ona bir bahane sunarken gözleriyle karşılaşmaktan kaçındım. "İşim bitti," dedim sessizce. "Grevane bize doğrudan güç fırlatırsa onu engellemek için elimde ne kaldıysa saklamalıyım. Ne kadarını yapabileceğimi bilmiyorum."

Bir an kaşlarını çatarak yüz ifademi inceledi. Sonra omuz silkerek ceketini giydi, yüzü asıktı. Kılıcı kınından çıkardı ve yıpranmış deri bir kemerle bağladı. Onu kalçasına yerleştirdi ve tüfeği tekrar eline aldı. "Sanırım bu bana bağlı, o zaman."

Başımı salladım.

"Ne kadar emin değilim," dedi sessizce. "Geçen yıl Kara Saray vampirleriyle oldukça iyi başa çıkmıştın," dedim.

"Her gün Justine'den besleniyordum," dedi. "Yararlanabileceğim çok şey vardı. Şimdi..." Başını iki yana salladı. "Şimdi emin değilim."

"Burada çok fazla personelimiz yok Thomas."

Bir an için gözlerini kapadı ve sonra başını salladı. "Tamam."

"İşte plan. Beetle'a bineceğiz. Arabayla uzaklaşacağız."

"Sonra ne olacak? Ondan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu. "Planlarımı didiklediğimi görmüyorsun, değil mi?"

Çelik güvenlik kapısına ani ve ağır bir darbe geldi. Çerçevesinde takırdadı. Tavanımdan toz parçaları indi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Grevane koğuşlara onları yıpratmak kadar zombi fırlatmıştı.

Thomas yüzünü buruşturdu ve bacağıma baktı. "Merdivenleri tek başına çıkabilir misin?" "Çıkabilirim," dedim.

Butters nefes nefese laboratuvardaki merdivenden yukarı çıktı, yüzü solgundu. Benim naylon çantamı giymişti ve Bob'un kafatasının çantanın bir tarafını biraz şişirdiğini görebiliyordum.

Thomas'a "Silah," dedim ve o da bana tüfeği uzattı. "Tamam. Şöyle yapacağız. Kapıyı açacağız." Tüfekte işaret ettim. "Thomas'ı kapı aralığından uzaklaştıracak kadar süpürüyorum. Sonra Thomas öne geçer. Butters, tüfeği sana vereceğim."

Butters, "Silahları sevmem," dedi.

"Beğenmek zorunda değilsin," dedim. "Sadece taşımak zorundasın. Bacağım yaralı olduğu için asamı kullanmadan merdivenleri çıkamıyorum."

Çelik kapı tekrar tıkırdadı, kapıya vurulan darbelerin hızı arttı.

"Butters," diye tersledim. "Butters, silahı sana verdiğimde alacaksın ve Thomas'ı takip edeceksin. Tamam mı?"

"Evet," dedi.

"Merdivenlerden çıktığımızda, ben arabayı çalıştırırken Thomas araya girecek. Butters, sen arka koltuğa geçeceksin. Thomas biner ve sonra gideriz."

"Um," dedi Butters, "Grevane kaçamayayım diye arabamı mahvetti, hatırladın mı? Ya seninkine de aynı şeyi yaptıysa?"

Bir an Butters'a baktım ve bunun beni ne kadar endişelendirdiğini belli etmemeye çalıştım.

"Butters," dedi Thomas sessizce, "eğer burada kalırsak öleceğiz."

"Ama eğer arabayı yok ettilerse-" diye başladı Butters.

"Öleceğiz," dedi Thomas. "Ama başka seçeneğimiz yok. Onu yok etmiş olsunlar ya da olmasınlar, buradan canlı çıkmak için tek şansımız Beetle'a ulaşmak ve onun kaçmasını ummak."

Küçük adam daha da solgunlaştı ve sonra aniden iki büklüm oldu ve yüksek pencerelerimden birinin altındaki duvara doğru sendeledi. Kustu. Bir dakika sonra doğruldu ve titreyerek duvara yaslandı. "Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı ve ağzını sildi. "Bundan nefret ediyorum. Eve gitmek istiyorum. Uyanmak istiyorum."

"Kendine gel Butters," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Bu hiç yardımcı olmuyor." Vahşi bir kahkaha attı. "Yapabileceğim hiçbir şey *yardımcı* olmaz, Harry." "Butters, sakinleşmelisin."

"Sakinleşmek mi?" Kapıya doğru titreyen bir el salladı. "Bizi öldürecekler. Tıpkı Phil gibi. Bizi öldürecekler ve biz de öleceğiz. Sen, ben, Thomas. Hepimiz öleceğiz."

Bir an için sakat bacağımı unuttum, odayı geçip Butters'ın yanına gittim ve onu gömleğinin yakaladım. Topukları yerden kalkana kadar yukarı çektim. "Beni dinle," diye hırladım. "Ölmeyeceğiz."

Butters bana baktı, rengi solmuştu, gözleri dehşet içindeydi.

"Değil miyiz?" "Hayır. Peki neden biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Çünkü Thomas ölmek için fazla güzel. Ve ben de ölmeyecek kadar inatçıyım." Tişörtü daha da sert çektim. "Ve en önemlisi de yarın Oktoberfest olduğu için Butters ve polka asla ölmeyecek."

Gözlerini kırıştırdı.

"Polka asla ölmeyecek!" Ona bağırdım. "Söyle!"

Yutkundu. "Polka asla ölmeyecek mi?"

"Tekrar!"

"P-p-polka asla ölmeyecek," diye kekeledi.

Onu biraz salladım. "Daha yüksek sesle!"

"Polka asla ölmeyecek!" diye haykırdı.

"Başaracağız!" Ben bağırdım. "Polka asla

ölmeyecek!" Butters çığlık attı.

"Bunu duyduğuma inanamıyorum," diye mırıldandı Thomas.

Üvey kardeşime uyarıcı bir bakış attım, Butters'ı serbest bıraktım ve "Kapıyı açmaya hazır ol" dedim.

Sonra Butters'ın başının hemen üzerindeki pencere patlayarak cam kırıkları haline geldi. Burnumda sıcak ve acı bir his hissettim. Tökezledim, yaralı bacağım tutmadı ve düştüm.

Butters çığlık attı.

Küçük adamı saçlarından kavrayan ölü gri parmakları görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Onu ayaklarından çektiler ve iki zombi eli daha ona yapışıp kırık pencereden apartmandan dışarı çıkardı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, sağlam bacağımı altına alamadan, Thomas kılıcını çekmeden oldu.

Dışarıdan dehşet dolu bir çığlık geldi. Aniden sona erdi. "Oh,

Tanrım," diye fısıldadım. "Butters."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde kırık pencereye baktım. "Harry," dedi Thomas, sesinde sessiz bir aciliyet vardı, "gitmemiz gerek."

"Hayır," dedim. "Onu

bırakmayacağım." "Muhtemelen

çoktan ölmüştür."

"Eğer ," dedim. "Bu onu Grevane'den korumaz. Onu orada bırakmayacağım."

"Dövüşte şansımız var mı?"

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Kalkmama yardım et."

Öyle yaptı. Topallayarak pencereye gittim ve "Grevane!" diye bağırdım.

"İyi akşamlar," dedi Grevane, sesinin zengin, kültürlü tonu ön kapımdaki donuk, sabit vuruşla belirgin bir tezat oluştuyordu. "Müteahhidinize övgülerimi sunarım. Bu kapı gerçekten çok sağlam."

"Mahremiyetimi seviyorum," diye karşılık verdim. "Cenaze levazımatçısı hayatta mı?"

Grevane, "Bu benim tecrübelerime göre biraz değişken bir terim," dedi. "Ancak şu an için yeterince iyi durumda."

Dizlerimin bağı çözüldü. İyi oldu. Butters hâlâ iyiyse, Grevane'i konuşturmaya devam etmeliydim. Saldırının başlamasından bu yana ancak beş dakika geçmişti. Kötü adamlar tüm pansiyonun telefon hatlarını kesmiş olsalar bile, komşular gürültüyü duymuş ve koğuşlarımdan ışık gösterisini izlemiş olacaktı. Birinin yetkilileri arayacağından emindim. Grevane'i yeterince meşgul edebilirim, geleceklerdi ve Grevane'in hedefine bu kadar yaklaşmışken riske girmektense tavşan olacağına bahse girmeye hazırdım. "Onu yakaladınız. Onu istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Grevane. "Sanırım bilgiyi kaçakçının cesedinde buldu." "Evet," dedim.

"Sanırım siz de biliyorsunuz."

"Evet."

Düşünceli bir ses çıkardı. Kırık pencerenin çok yakınındaydı ama ben onu göremiyordum. "Bu benim için bir sorun teşkil ediyor," dedi Grevane. "Sözü kimseyle paylaşmak gibi bir niyetim yok. Korkarım sizi susturmam gerekecek."

"Endişelerinizin en küçüğü benim," diye karşılık verdim. "Kolordu Muhafızı ve Li Xian bu öğleden sonra benden bilgi aldılar."

Bir sessizlik oldu, sadece kapımın yavaşça ve sürekli vurulmasıyla bozuldu.

"Eğer böyle bir şey olsaydı," dedi Grevane, "bunu konuşmak için hayatta olmazdın."

"Şansım yaver gitti ve kaçtım," dedim. "Corpsetaker sizin planladığınız şu Darkhallow olayı hakkında çok heyecanlı ve rahatsız görünüyordu."

Birinin tükürüğünün öfkeli sesini duydum. "Eğer doğruyu söylüyorsan," dedi Grevane, "o zaman senin ve cenaze levazımatçısının yaşamasına izin vermek bana hiçbir şey kazandırmaz."

"Bu da bir bakış açısı," dedim. "Ama bunu yapmanın sana hiçbir maliyeti olmadığını da söyleyebilirsin. Dün gece benimle bir anlaşma yapmak istedin. Hâlâ konuşmak istiyor musun?"

"Ne amaçla?" dedi.

Gerilim altında bükülmeye başlayan çeliğin çığlık gibi sesi duyuluyordu. Kapının bir köşesi, en üstte, içeri doğru bükülerek soğuk akşam havasını içeri aldı.

"Acele ," diye ısrar etti Thomas. "Hızlı bir şeyler yapmalısınız."

Grevane'e "Butters'ı bana ver," dedim. "Sana bulduğum bilgileri vereceğim."

"Bana hiçbir şey önermiyorsun. O zaten elimde," dedi Grevane. "Bilgileri ondan kendim alabilirim."

"," dedim, "eğer bilseydi. Ama bilmiyor."

Grevane anlamadığım bir dilde bir şeyler hırladı. Ayakkabıların sürtündüğünü duydum, sonra bir tokat sesi ve Butters'tan şaşkın bir haykırış geldi. "Bu doğru mu?" Grevane ona sordu. "Söz hakkında bilgin var mı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Butters. "Bir sıçrama sürücüsü vardı. Sayılar. Bir sürü sayı vardı."

"Hangi numaralar?" Grevane hırladı.

"Bilmiyorum. Bir sürü. Hepsini hatırlayamıyorum. Harry'de var."

"Yalancı," dedi Grevane. Bir darbe sesi daha duyuldu ve Butters .

"Bilmiyorum!" Butters dedi ki. "Çok fazlaydılar ve onları sadece bir saniyeliğine gördüm-" Bir darbe daha indi, bu sefer kapalı bir yumruğun ete çarparken çıkardığı donuk, ağır sesle.

Dişlerimi sıktım, içim öfkeyle doldu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum..." Butters söyledi. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu.

"Bana bak," dedi Grevane. "*Bak.*"

Gözlerimi kapattım ve yüzümü pencereden biraz uzağa çevirdim. Neler olduğunu hayal edebiliyordum. Butters, muhtemelen dizlerinin üzerinde, bir çift zombi tarafından tutuluyor, Grevane trençkotuyla onun üzerinde duruyor, Butters'ın çenesini baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırıyordu. Ruhuna bakmaya başlamak için Butters'ın gözlerini kendi gözleriyle buluşturmaya zorladığını hayal edebiliyordum. Grevane, gerçeği değerlendirmek için hızlı ve sert bir girişimle Butters'ın kafasının içini görmek istiyordu.

Ve Butters, kara büyü ve bir ömür boyu cinayetle dolu bir ruhun yozlaşmasına maruz kalacaktı.

Hızla yükselen tiz bir ses duydum, dehşet ve delilik feryadı olana kadar gittikçe yükseldi. Seste hiç asalet yoktu. Kendini kontrol edemiyordu. Dışarıda olduğunu bilmeseydim Butters'ın sesi olduğunu asla anlayamazdım. Ama . Butters çığlık attı ve nefes almaya ara vermeden çığlık devam etti, ta ki donuk, gürültülü bir sese dönüşüp yok olana kadar.

"Eee?" diye sordu tanımadığım başka bir ses. Sanki konuşan adam ömrünü ucuz viski ve ucuz puro içerek geçirmiş gibi sert bir şekilde tizleşiyordu.

"Bilmiyor," diye bildirdi Grevane sessizce, sesinde tiksinti vardı.

"Emin misin?" dedi ikinci ses. Biraz yana kaydım ve pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. İkinci konuşmacıyı görebiliyordum. Ciğer Spots'tu.

"Evet," dedi Grevane. "Onda hiç güç yok. Bilseydi cevap verirdi."

"Eğer cenaze levazımatçısını öldürürseniz, beni de öldürmek zorunda kalırsınız," diye seslendim. "Elbette, Kolordu Muhafızı dışında bilgiye sahip tek kişi benim.

Eminim ki siz psikopat nekro-özentiler, tanrılık hezeyanlarıyla her şeyi manyak dostlarınızla paylaşmak istiyorsunuzdur."

Dışarıdan sessizlik geliyordu.

"Bu yüzden devam etmeli ve beni alt etmelisin," dedim. "Elbette, ölüm lanetimi üzerine bıraktığımda, Darkhallow için Corpsetaker'ı yenmen çok daha zor olacak, ama işleri canlandırmak için birkaç meydan okuma olmadan hayat nedir ki?" Durakladım ve sonra dedim ki, "Aptal olma Grevane. Eğer benimle anlaşmazsan kendi boğazını kesmiş olacaksın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" dedi Grevane. "Belki de sadece yürüyüp ."

"Hayır, yapmayacaksın," dedim. "Çünkü Corpsetaker Mount Olympus Country Club'a üye olduğunda yapacağı ilk şey en yakın rakibini, yani seni bulup pankreasını burnundan sökmek olacak."

Kapı aniden üst yarısından çapraz bir şekilde eğildi ve sanki yağlı kâğıtmış gibi katlandı. Kapı tam olarak aşağı inmedi ama ölü parmakların yukarı uzandığını, zayıflamış bölümü yırtıp koparmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Harry," dedi Thomas, sesi endişeyle gerilmişti. Kılıcını çekti ve kapıya doğru gitti. Yarıktaki beliren ölü parmaklara saldırdı. Havada dönerek yere indiler, hâlâ ikiye ayrılmış solucanlar gibi bükülüp kıvranıyorlardı.

"Kararını ver, Grevane!" Ben seslendim. "Bu iş daha da ileri giderse, seni öldürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni yenemem. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama isteğim dışında benden bilgi alamayacaksın. Ben korkak değilim. Beni öldürmen için seni yeterince zorlayabilirim."

"Basitçe intihar edeceğinize inanmamı mı istiyorsunuz?" Grevane sordu. "Seni de yanımda götürmek için mi?" Ben de cevap verdim. "Oh, evet. Buna emin olabilirsiniz."

"Onu dinlemeyin," diye tısladı Ciğer Spots. "Öldürün onu. İşinin bittiğini biliyor. Çaresiz durumda."

Bu doğrudu, lanet olsun, ama ihtiyacım olan son şey birinin bunu Grevane'e göstermesiydi. Bir zombi parmağı kafamın yanından uçup gitti ve bir diğeri pardösümden sekip ayaklarımın dibine düştü, hâlâ seğiriyordu, uzun ve sararmış bir tırnağı çizmelerime sürtünerek rahatsız edici bir ses çıkartıyordu. Kapiya vurma sesi daha da arttı, her şey çerçevesi içinde tıkırdıyordu.

Ve sonra, aynen böyle, durdu. Daireye sessizlik çöktü. "Şartlarınız nedir?" Grevane sordu.

"Butters'ı bana bıraktın," dedim. "Yardımcın arabadayken gitmemize izin vereceksin. Buradan uzaklaştığımızda, ona numaraları vereceğim ve onu bırakacağım. Gün doğumuna kadar karşılıklı ateşkes."

"Bu rakamlar," dedi Grevane. "Ne anlama geliyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "En azından henüz. Corpsetaker'ın da yoktu." "O zaman bunların ne değeri var?" diye sordu.

"Birileri bunu anlayacaktır. Ama şimdi benimle anlaşmazsan, bu kesinlikle sen olmayacaksın."

Uzun bir duraklama daha oldu ve ardından Grevane, "Şartlara uyacağınıza dair bana söz verin," dedi.

"Sadece seninkine karşılık olarak," dedim.

"Sende," dedi Grevane. "Gücüm üzerine yemin ederim."

"Hayır," diye tısladı Ciğer Benekleri. "Yapma bunu."

Kaşlarımı kaldırdım ve Thomas'la spekülatif bir bakış alışverişinde bulundum. Yeminlerin ve sözlerin kendilerine has bir güçleri vardır - doğaüstü topluluktaki varlıklar arasında bu kadar saygı görmelerinin bir nedeni de buydu. Biri verdiği sözü tutmadığında, sözün verilmesinde harcanan enerjinin bir kısmı sözü tutmayana geri döner. Çoğu insan için bu gerçekten büyük bir sorun değildir. Belki biraz kötü şans, soğuk algınlığı ya da baş ağrısı gibi bir şey olarak ortaya çıkar.

Ancak daha güçlü bir varlık veya bir büyücü kendi gücüyle yemin ettiğinde, etki önemli ölçüde artar. Çok fazla bozulan yemin ve söz, bir büyücünün büyü kullanımını sakatlayabilir, hatta yeteneğini tamamen yok edebilir. Kendi gücüyle ettiği bir yemini bozan bir büyücü ne gördüm ne de duydum. Bu doğaüstü dünyanın değişmezlerinden biriydi.

"Ve karşılığında anlaşmanın şartlarına uyacağıma kendi gücüm üzerine yemin ederim," dedim. "Harry," diye tısladı Thomas. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Umarım hepimizin kışını kurtarıyordur," dedim.

"Gerçekten de buna uyacağını , değil mi?" Thomas fısıldadı.

"Yapacak," dedim ve bunu söylerken haklı olduğumdan ne kadar emin olduğumu fark ettim. "Eğer hayatta kalmak istiyorsa, fazla seçeneği yok. Grevane'in buradaki tüm amacı güç kazanmak. Şimdi büyüğü üzerine ettiği yemini bozarak bunu tehlikeye atmayacaktır."

"Umarım."

"Bize kazık atmaya karar verse bile, onu konuşturmak iyi olur. Ne kadar gecikirsek, polislerin ortaya çıkma ihtimali o kadar artar. Bununla yüzleşmeden önce geri adım atacaktır."

Thomas, "Ama polisler gelmezse, ona kendisini bir kâbusa dönüştürmesi için ihtiyacı olan şeyi vermiş olursunuz," dedi.

Başımı salladım. "Kötü bir şey olmayabilir. Onu yenemem. Corpsetaker'ı da. Grevane'i de işin içine katarsak ikisinin de bana konsantre olması zorlaşır."

Thomas yavaşça nefes verdi. "Bu büyük bir risk."

"Oh, hayır. Bir risk," dedim. "Bunu istemeyiz, değil mi?" "Ukalaları kimse sevmez, Harry."

"Butters bana güveniyor," dedim. "Şu anda sahip olduğu tek şey benim. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Thomas yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

," diye Grevane. "Nasıl devam edeceğiz?"

"Zombilerini geri çek," dedim. Bunu yaparken bir kalem ve bir kâğıt parçası buldum, cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkardım ve numaraların bir kopyasını çıkardım. "Sen onlarla git. Ciğer Spots ve Butters arabanın yanında beklesin. Hepimiz arabaya binip yola çıkacağız. Birkaç blok öteye gittiğimde, Ciğer Spots'u numaralarla birlikte sağ salim bırakacağız."

Grevane, "Katılıyorum," dedi.

Bir dakika bekledik ve sonra Thomas "Bir şey duydu mu?" diye sordu.

Kapıya gittim ve dinledim. Birinin hızlı ve ağır nefes alışını duyabiliyordum. Butters. Başka bir şey duymadım. Başımı salladım ve Thomas'a baktım.

Kapıya doğru geldi, kılıcı hâlâ elindeydi. Kapıyı yavaşça açtı. Aldığı darbeler kapıyı yamultmuştu ve çerçevesinden ayırmak için kapıyı sertçe çekmesi gerekti. Thomas bir an için dışarı baktı. Merdivenlerde hâlâ kıpırdayan birkaç zombi parçası vardı ama bunun dışında kapı boştu. Merdivenleri yavaşça çıktı, çıkarken etrafına bakındı. Asam hâlâ kapının önünde, yerde eğik bir şekilde duruyordu. Thomas ayağıyla onu dairenin içine doğru itti. "Temiz görünüyor."

Tüfeği kaptım ve asayı aldım, her ikisini de sağlam elimle beceriksizce tutuyordum. Mouse yanımdaki yerine oturdu, tüyleri hâlâ diken dikendi, göğsünden birkaç dakikada bir alçak, neredeyse ses altı bir hırıltı yükseliyordu. Topallayarak dışarı çıktım ve merdivenleri tırmandım.

Soğuk yağmur yağıyordu, hafif ama düzenli. Karanlıktı. Gerçekten karanlık. Görünürde hiçbir yerde ışık yanmıyordu. Grevane saldırı başladığında şehrin elektrik şebekesinin bu kısmının tamamını büyülemiş olmalıydı. Dairemde elektrik kullanmadığım için içeride fark etmemiştim.

İçimde kötü bir his vardı. Eğer tüm ışıklar sönmüş ve telefonlar kesilmişse, yolda hiç polis *olmayabilirdi*. Koğuştakiler çıkarmaya başladığında telefonlar çoktan kesilmişti. Işıklar olmadan, karanlıkta kimsenin olağandışı bir şey görmemiş olma ihtimali çok yüksekti ve yağmur sesleri önemli ölçüde boğmuş olabilirdi. İnsanlar böyle durumlarda evlerinde, rahat ortamlarında kalmaya eğilimliydi ve eğer birileri bir suç işlendiğini görmüş ya da duymuşsa ama bunu yetkililere bildirmenin bir yolu yoksa, evde kalıp başlarını öne eğmekten başka bir şey yapmaları pek olası değildi.

Zombi hurdaları merdivenlerin üstünü, çakıllı park alanını ve küçük çimenliği kaplamıştı. Bazıları yanmış gibi görünürken, diğerleri yaz güneşinde balmumu gibi erimiş gibiydi. Yerde yanmış bir dizi boş, siyah nokta vardı. Kaç zombinin yok edildiğini kolayca sayamadım ama neredeyse saldırının ilk anlarında gördüğüm kadar çok zombi yok edilmiş olmalıydı.

Grevane daha fazlasını getirmişti. Yağmur onları neredeyse gizliyordu ama görüş alanımın sınırında sessiz ve hareketsiz duran zombileri görebiliyordum. Onlardan düzinelerce vardı. Cehennem çanları. Eğer arabaya doğru koşmuş olsaydık, hiç şansımız olmazdı. O büyük, gümbür gümbür müzik setinin bas sesi arka planda durmadan gümbürdüyordu.

Böceğin yanında Ciğer Lekesi duruyordu. Aynı paltoyu, aynı geniş kenarlı şapkayı giyiyor, buruşuk, benekli yüzünde aynı ekşi ifadeyi taşıyordu. İnce beyaz saçları, yağmurdan ıslanmadığı her yerde, havanın her küçük hareketinde uçuşuyordu. Bir dakika boyunca onu inceledim. Ortalama boyunun iki ya da üç santim altındaydı. Yüz hatları tanıdık geliyordu, emindim ama çıkaramıyordum. Bu beni rahatsız ediyordu -çok rahatsız ediyordu- ama belirsizliklerle uğraşmanın zamanı değildi.

Butters, Ciğer Spots'un ayaklarının dibindeki çamurlu, ıslak çakılların üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu. Sert ve hızlı nefes alıyordu ve gözleri görmeden ileriye bakıyordu.

Ciğer Spots, Butters'a sert bir işaret yaptı. Cevap olarak numaraların kopyasını elime aldım, sonra da cebime geri koydum. "Onu arabaya bindir," dedim Ciğer Spots'a.

"Kendin yap," diye karşılık verdi adam, sesi kaba ve sertti. Fare

Ciğer Benekleri'ne odaklandı ve alçak, gürleyen bir hırıltı çıkardı.

Gözlerimi ona diktim ama "Thomas" dedim.

Thomas kılıcını kınına soktu ve Butters'ı küçük bir çocuk gibi kucağına aldı, gözleri Ciğer Lekesi'ndeydi. Arabaya geri döndü ve Mouse'la ben tüm bu süre boyunca Ciğer Spots'u yakından izledik.

"Onu arkaya koyun," dedim.

Thomas kapıyı açtı ve Butters'ı arka koltuğa oturttu. Küçük adam başını duvara yasladı ve kıvrılmış bir şekilde oturdu. Onu kâğıttan bir bakkal çuvalına bile sığdırabilirdiniz.

"Fare," dedim. "İçeri."

Fare sinsice arka koltuğa geçti ve Butters'a yaslanarak oturdu, ciddi kara gözleri Ciğer Spots'tan hiç ayrılmadı.

"Pekâlâ," dedim ve tüfeği Thomas'a uzattım. "Şöyle yapacağız. Thomas, sen arkaya geç. Spots, sen ön koltukta oturacaksın. Pompalı tüfek dediysem, komik bir şey yapmaya kalkarsan Thomas onu kışına sokup tetiği çekecek."

Bana baktı, gözleri dümdüzdü.

"Beni anlıyor musun?" Dedim.

Başını salladı, gözleri kısılmıştı.

"Söyle," dedim ona.

Sözlerinden çiğ bir nefret damlıyordu. "Seni anlıyorum."

"Güzel," dedim. "Atla."

Ciğer Spots arabaya doğru yürüdü. Yolcu tarafındaki kapıya ulaşmak için etrafımdan dolaşmak zorunda kaldı ve benimle aynı hizaya geldiğinde aniden durdu ve bana baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir saniye öyle kaldı, ayak tabanlarından kafa derime kadar beni inceledi.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Nerede?" dedi. Sanki benim için değil de kendi çıkarı için konuşuyormuş gibiydi. "Neden burada değil?"

"Uzun bir gün geçirdim," dedim ona. "Kapa çeneni ve arabaya bin."

Bir an için gözlerini gördüm ve sözlerim üzerine birdenbire manik bir nefret ve küçümseme ile yandılar. Ciğer Lekesi'nin beni öldürmek istediğini açıkça görebiliyordum. Bu konuda mantıklı ya da sakın bir şey yoktu. Bana zarar vermek ve ölmemi istiyordu. Bu gözlerinde o kadar güçlü bir şekilde yazıyordu ki, yüzüne dövme olarak da işlenmiş olabilirdi. Öldürücü nefreti gördüğümde tanımak için ruh gözüne ya da büyüye ihtiyacım yoktu.

Hâlâ tanıdık geliyordu ama nereden geldiğini hatırlayamıyordum.

Gözlerinden kaçarak kendi ruhuma bakmasını engelledim ve "Arabaya bin" dedim. Dedi ki,

"Seni öldüreceğim. Belki bu gece değil. Ama yakında. Öldüğünü göreceğim."

"Sırada beklemen gerekecek, Spots," dedim ona. "Duyduğuma göre sadece genel giriş biletleri kalmış."

Gözlerini kıstı ve konuşmaya başladı. Fare ani

ve uyarıcı bir hırıltı çıkardı.

Ciğer Spots'u izleyerek gerildim ama o da benimle aynı şeyi yaptı. İrkildi ve sonra temkinli bir şekilde etrafına bakındı. Gözleri arkamdaki bir noktaya geldiğinde genişledi.

Thomas' üzerinde tüfek vardı, ben de Ciğer Spots'tan dönüp kendime baktım.

Yağmurun ve karanlığın içinden yükselen bir ışık bulutu geldi. Rahatsız edici bir hızla yaklaştı ve sadece birkaç hızlı kalp atışından sonra ışığı neyin oluşturduğunu görebildim.

Onlar hayaletlerdi.

Hastalıklı yeşilimsi bir parıltıyla çevrili, İç Savaş döneminden kalma bir süvari bölüğü, düzinelercesi bize doğru koşuyordu. Onlara eşlik eden gürleyen toynakların gümbürtüsü olmalıydı ama sadece koşan bir sürünün uzak ve soluk sesi vardı. Süvariler Geniş kenarlı Birlik şapkaları ve hastalıklı ışıktan maviden ziyade siyah görünen ceketleri, yarı şeffaf ellerinde tabanca ve kılıçları vardı. Öndeki atlılardan biri atını sürerken trompetini dudaklarına götürdü ve süvari hücumunun hayaletimsi nağmeleri gecenin havasına karıştı.

Arkalarında, boğulmuş gibi görünen hayalet atlara binmiş Li Xian ve Kolağası vardı. Gulyabani yanında, bir omzundan yana doğru sarkan ağır bir deri kemerle yerinde tutulan bir tamtam davulu taşıyordu. Atını sürerken bir eliyle davula kesik kesik askeri bir ritim tutturuyordu ve bu ritim kulağa bir şekilde ilkel ve vahşi geliyordu. Corpsetaker ağır motorcu derisinden yapılmış kıyafetler giymişti, ön kollarında zincirli bir eldiven ve çivili dövüş bileklikleri vardı. Kemerine eğri bir kılıç takmıştı, çirkin ve öldürücü görünen ağır bir tulwar. Yaklaştığında, hayaletimsi atını birliğin başına doğru koşturdu ve kılıcını çekti. Kılıcını başının üzerinde döndürdü, vahşi bir kahkaha attı ve doğruca üzerimize saldırdı.

"İhanet!" diye uludu Ciğer Benekleri. "İhanete uğradık!"

Grevane hareketsiz zombilerin arasından sisin içinde belirdi. Yaklaşmakta olan Kolorducuya baktı ve bir öfke çığlığı attı. Ellerini kaldırdı ve görüş alanındaki her zombi aniden kaskatı kesildi ve ardından hücumla geçti.

"Öldürün onları!" Grevane uludu. Ağzının kenarlarında gerçek bir köpük oluşmuştu ve gözleri fötr şapkasının siperliği altında yanıyordu. "Hepsini öldürün!"

Ciğer Spots bana doğru döndü ve kolunun bir yerinden küçük bir tabanca çıkardı, bir derringer. Boyutuna bakılırsa çok ağır bir mermi taşıyamazdı ama bu mesafeden beni öldürmek için ağır olmasına gerek yoktu. Geriye ve sağıma doğru daldım, arabayı Ciğer Spots ile arama sokmaya çalışıyordum. Ürkütücü bir patlama sesi ve bir ışık parlaması oldu. Çamurlu çakıllara sertçe çarptım. Ciğer Spots peşimden arabanın etrafından dolandı, belli ki tabancadaki ikinci kurşunu kullanmaya kararlıydı.

Thomas'ın arabadan çıkacak vakti yoktu. Ani bir patlama oldu ve ön camım bir kurşun ve kırık cam bulutu içinde dışarı doğru patladı. İkisi de Ciğer Spots'a saplandı ve tökezleyip yere düştü.

Sağlam elimdeki asamı kaldırdım ve bileğine sertçe indirdim. Kırılgan bir ses çıktı ve küçük silah elinden uçup gitti.

Büyük bir öfkeye kapıldı.

Ne olduğunu anlayamadan, Ciğer Lekesi kendini üstüme atmış ve iki elini de boğazıma dayamıştı. Solunum yolumu kapattığını hissettim ve ona karşı mücadele ettim. Pek işe yaramadı. Yaşlı adam delice bir güçle dolmuş gibiydi.

"O benim!" diye bağırdı bana. Her kelimesinde beni salladı, başımı çakıllara çarptı, kesin, ayrı acı patlamaları ve görüşümde parlak yıldızlar. "Ver onu bana! Benim!"

Bir zombi yanımızdaki çakılların üzerine çömelerek indi ve bana doğru döndü. Bir yumruk oluşturup kafama indirirken ölü gözleri beni tutkusuz ve düşüncesiz bir şekilde süzüyordu.

Daha yere inmeden, hayalet süvarilerden birinin titrek kılıcı gecenin ve yağmurun içinden fısıldayarak zombinin boynuna saplandı. Cesedin kafası omuzlarından uçtu, bir sıra çamurlu siyah likör akıttı ve boş gözleri benimkilere bakarak yere düştü.

Thomas bağırdı, "Yere yat!"

Ayağa kalkmak için mücadele etmeyi bıraktım ve kendimi düz bir şekilde yere bastırmaya çalıştım.

Beetle'in sürücü tarafındaki kapısı açıldı, burnumun hemen üzerinden geçti ve Ciğer Lekesi'nin suratına çarptı. Benden geriye doğru uçtu.

Thomas beni yakalamak için şoför mahallinden dışarı eğildi ama ikinci bir hayalet atlı kılıç tıslayarak yanından geçti. Thomas boynunu kurtarmak için tam zamanında eğildi, ama şakağından, kulağından ve kafa derisinden bir kesik aldı ve başının ve omzunun o tarafı neredeyse anında insan olamayacak kadar soluk bir kan tabakasıyla kaplandı.

Thomas dengesini toparladı ve beni acımasızca arabaya çekti. Anahtarları el yordamıyla bulup yerine ittim. Çaresiz bir telaşla anahtarı çevirdim ve gaza bastım. Motor bir kez döndü ve sonra durdu.

"Kahretsin!" Thomas hayal kırıklığı içinde bağırdı. Arabanın kaputunun üzerinde havada soluk yeşil bir ışık çizgisi belirdi. Bir saniye sonra bir tane daha geçti, bu sefer kaputta son buldu. Çarpışmanın ürkütücü sesi duyuldu ve arabanın çerçevesi sarsıldı. Kaputta bir kurşun deliği belirdi.

Arabayı tekrar denedim ve bu sefer eski VW'yi hayata döndürdüm.

"Yüce Beetle'ı selamlayın!" diye bağırdım ve arabayı geri vitesine taktım. Tekerlekler çakıl ve çamurla birlikte dönmeye başladı ve ben de zombi kalabalığının içine daldım, onlara çarparak uçmalarını sağladım.

Arabanın kaputunu caddeye doğru kırdım ve vitesi boşa aldım. Bunu yaparken, Grevane'e doğru yaklaşan ve tulwarını kaldırmış olan Kolordu Muhafızına baktım. Grevane ceketinin bir yerinden bir zincir çıkardı ve kılıç ona doğru savrulurken kollarını açarak zinciri kaldırdı ve darbeyi aralarındaki bağlantılardan yakalayarak ölümcül kılıcı kendisinden uzaklaştırdı.

Corpsetaker öfkeyle uludu ve hayalet bineğini tekrar saldırmak için döndürdü, yanından geçerken neredeyse dalgın bir şekilde bir zombinin kafasına vurdu.

Gaz pedalına yüklendim ve Beetle ileri doğru fırladı; üç hayalet süvari birliğine doğru. Hiç tereddüt etmeden üzerimize doğru geliyorlardı.

"Tavuk oynamaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım ve vitesi ikinci vitesine geçirdim.

Tam onlara çarpacakken süvariler sıçradı, yarı saydam atlar ve biniciler zahmetsizce havaya yükseldi, arabanın üzerinden geçerek arkamda yere indi. Dönüp tekrar denemelerine fırsat vermedim. Beetle'ı caddeye fırlattım, sola döndüm ve kanat hızıyla uzaklaştım. Birkaç blok uzaklaştıktan sonra camı açacak kadar yavaşladım.

Çığlıklar ya da savaş çığlıkları yoktu. Yağmur sesi boğuyordu ve yoğun karanlıkta arkamda olup biten hiçbir şeyi göremiyordum. Grevane'in zombilerini ayakta tutan bas davulun sesini belli belirsiz duyabiliyordum, hâlâ arka planda bir yerlerde. Onun ötesinde, çok sessiz ama gittikçe yaklaşan siren sesleri duydum.

"Herkes iyi mi?" diye sordum.

"Başaracağım," dedi Thomas. Ceketini ve gömleğini çıkarmış, ikincisini kanayan başının yan tarafına bastırmıştı.

"Fare mi?" Ben sordum.

Kulağımın dibinden ıslak, hırıltılı bir ses geldi ve Mouse yanağımı yaladı.

"Güzel," dedim. "Butters?"

Bir sessizlik oldu.

Thomas kaşlarını çatarak arka koltuğa baktı. "Butters?"

Tekrar ettim. "Selam dostum. Dünyadan Butters'a."

Sessizlik.

"Butters?" Ben sordum.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra yavaşça nefes aldı. Sonra çok zayıf bir sesle, "Polka asla ölmeyecek," dedi.

Ağzımın şiddetli bir sırtışa dönüştüğünü hissettim. "Tabii ki olmayacak,"

dedim. "Doğru." Thomas iç çekti. "Nereye gidiyoruz?"

"Oraya geri dönemeyiz," dedim. "Ve koğuşlar yıkılmışken, zaten bize pek bir faydası olmaz."

"Nerede o zaman?" Thomas sordu.

Bir durakta durdum ve bir süre ceplerimi yokladım. Aradığım iki şeyden birini buldum.

Thomas kaşlarını çatı. "Harry? Neyin var?"

"Grevane için yaptığım numaraların kopyası," dedim. "Gitmiş. Biz kavga ederken Ciğer Lekeleri onu benden almış olmalı."

"Kahretsin," dedi Thomas.

Murphy'nin evinin anahtarını başka bir cepte buldum. "Tamam. Bir sonraki hamlemize karar verene kadar bir süre saklanabileceğimiz bir yer buldum. Kesik ne kadar kötü?"

"Kanıyor," dedi Thomas. "Olduğundan daha kötü

görünüyor." "Üzerine bastırmaya devam et," dedim.

"Teşekkür ederim, evet," dedi Thomas ama sesi sinirlenmişten çok eğlenmiş gibiydi.

Beetle'ı tekrar hareket ettirdim, kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım. "Hey," dedim. "Bir şey fark ettiniz mi?"

Thomas bir an etrafına baktı. "Pek sayılmaz. Çok karanlık."

Butters keskin bir nefes aldı. Sesi hâlâ kararsızdı, "Doğru. Çok karanlık." Bir pencereyi işaret etti. "Ufuk çizgisinin olması gereken yer orası."

Thomas dışarı baktı. "Hava karardı."

"Işıklar sönmüş," dedim sessizce. "Herhangi bir yerde görüyor musun?"

Thomas bir an etrafına bakındı ve sonra rapor verdi, "Şu tarafta yangın var gibi görünüyor. Bazı farlar. Bazı polis ışıkları. Gerisi..." Başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" Butters fısıldadı.

"Demek Mab'ın kastettiği buydu. Bunu onlar yaptı," dedim. "Kemmler'in

varisleri." "Ama neden?" Thomas sordu.

"Yarın gece içlerinden birinin tanrı olacağını düşünüyörlar. Korku yaratıyorlar. Kaos yaratıyorlar. Çaresizlik."

"Neden?"

"Yolu hazırlıyorlar."

Thomas bir şey söylemedi. Hiçbirimiz

söylemedik. Diğerleri adına konuşamam ama

ben korkuyordum.

Chicago'nun üzerine bir cenaze kefeni gibi çökmüş olan soğuk, ışıksız karanlığın içinden geçerken Beetle'ın lastikleri sokaklarda fısıldıyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Murphy'nin evi büyükannesine aitti. Küçük bir yerdı ve Edison'un ışıkları moda olmadan önce inşa edilmiş bir mahallede bulunuyordu ve bunun gibi bazı bölgeler düzensiz ve köhne hale gelirken, bu özel sokak daha çok bakımlı çimler, kesilmiş ağaçlar ve tüm evlerin düzenli boyaları ile bir tür tarihi emlak koruma alanı gibi görünüyordu.

Beetle'ı garaj yoluna çektim, yarım saniye tereddüt ettim ve sonra çimenliğe çıkıp evin arkasına doğru ilerledim, Zencefilli Kurabiye Adam'ın hayal ettiği gibi bir alet kulübesine küçük bir ek binanın yanına park ettim. Motoru durdurdum ve bir süre oturup arabanın yeni durmuş gibi çıkardığı tıkırtı seslerini dinledim. Farlar olmadan hava çok karanlıktı. Bacağım fena halde ağrıyordu. Gözlerimi kapatıp biraz dinlenmek gerçekten harika bir fikir gibi görünüyordu.

Bunun yerine arabada sakladığım karton kutuyu bulana kadar etrafı karıştırdım. Birkaç kutsal su balonu, eski bir çift çorap ve ağır, eski bir patatesin yanında buruşuk bir plastik paket buldum. Yırtarak açtım, içindeki plastik tüpü sertçe büküm ve salladım. İçindeki iki kimyasal sıvı karıştı ve kızdırma çubuğu altın yeşili bir ışıkla parlamaya başladı.

Arabadan indim ve yorgun kıkımı arka kapıya doğru çektim. Thomas, Mouse ve Butters da beni takip etti. Murphy'nin anahtarıyla kapıyı açtım ve herkesi içeri aldım.

Murphy'nin evi... söylemeye cesaret edebilir miyim, gerçekten şirindi. Mobilyalar eski Viktorya döneminden kalma, yıpranmış ama iyi bakılmıştı. Dekorasyon düzeninde çok sayıda kareli örtü vardı ve genel olarak çok kız gibi bir yerdı. Murphy'nin büyükannesi vefat ettiğinde ve Murphy taşındığında, büyükannesi evi pek değiştirmemişti. Chicago'nun en sert dedektifinin varlığına dair tek imtiyaz, şömine şöminesinin üzerinde üst üste bir çift kavisli Japon kılıcı tutan basit bir ahşap sehpaydı.

Oturma odasından mutfağa geçtim ve Murphy'nin kibritlerini sakladığı çekmeceye girdim. Birkaç mum yaktım, sonra onları kullanarak bir çift eski cam gaz lambası bulup çalıştırdım.

Ben bunu yaparken Thomas içeri girdi, parlayan çubuğu aldı ve buzdolabını açıp içini karıştırırken bir elinde tuttu.

"Hey," dedim. "O senin buzdolabın değil."

"Murphy paylaşırdı, değil mi?" Thomas sordu. "Mesele

bu değil," dedim. "O senin değil."

"Elektrikler kesik," diye cevap verdi Thomas, omzunu buzdolabına gömerken. "Bu şeyler nasıl olsa bozulacak. Pekâlâ, pizza. Ve bira."

Bir saniye ona baktım. Sonra dedim ki, "Dondurucuyu da kontrol et. Murphy dondurma sever."

"Doğru," dedi. Bana baktı ve "Harry, git otur. Sana bir şeyler getireceğim."

"Ben iyiyim," dedim.

"Hayır, değilsin. Bacağın yine kanıyor."

Ona göz kırptım ve yere baktım. Beyaz bandajlar taze, koyu kırmızıyla ıslanmıştı. Bandaj henüz doymamıştı ama leke beyazın çoğunu kaplamıştı. "Lanet olsun. Bu çok rahatsız edici."

Butters mutfak kapısında belirdi, soluk mavi önlüğünün içinde hayalet gibi görünüyordu. Saçları karmakarışıktı, çamurlu ve dağınıktı. Gözlükleri yoktu ve bize bakarken gözlerini kısmıştı. Alt dudağında siyah bir kabuk bağlamış bir kesik vardı ve sol elmacık kemiğinin üzerinde, muhtemelen Grevane'in ona vurduğu yerde oluşan müthiş bir morluk vardı.

"Elimi yüzümü yıkayayım," dedi Butters. "O zaman ben hallederim. Bunun temiz kaldığından emin olmak isteyeceksin, Harry."

"Git otur," dedi Thomas. "Butters, aç mısın?" "Evet," dedi

Butters. "Tuvalet var mı?"

"Hall, soldaki ilk oda," dedim. "Sanırım Murphy lavabonun altında bir ilk yardım çantası

bulunduruyor." Butters sessizce mumlardan birine doğru ilerledi, onu aldı ve aynı şekilde

sessizce oradan ayrıldı. "Pekâlâ," dedim. "En azından artık temiz."

"Belki de öyledir," dedi Thomas. Buzdolabındaki eşyaları mutfak tezgâhına taşıyordu. "Onun hiçbir şey bilmediğini biliyorlar. Ama sen onu korumak için hayatını riske attın. Bu onları düşünmeye sevk edebilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onu korumak için ölmeye hazırdın. Grevane'in bunu neden yaptığını anlayacak kadar dostluktan anladığını mı düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen hayır."

"Böylece onu sizin için bu kadar değerli kılan şeyin ne olduğunu merak etmeye başlayabilirler. Onların bilmediği neyi bildiğini merak edebilirler." Bir dolabı karıştırdı ve biraz ekmek, biraz kraker buldu. "Belki bir şey ifade etmez. Ama olabilir de. Dikkatli olmalı."

Başımınla onayladım. "Ona göz kulak olabilirsin." Thomas

bana baktı. "Şimdi dışarı çıkmayı mı düşünüyorsun?" "Bir

şeyler yer yemez," dedim.

"Aptal olma," dedi Thomas. "Bacağıın yaralı. Zar zor düz yürüyebiliyorsun. Yemek ye. Biraz uyu."

"Zamanımız yok," dedim.

Bir an bana ters ters baktı, sonra ağzını bir çizgi haline getirdi ve "Bunu bir şeyler yedikten sonra konuşalım. Herkes açken sinirli olur. Bu da kötü kararlar vermemize neden olur."

"Muhtemelen akıllıca," dedim.

"Paltonu çıkar. Git otur. Butters bacağına baksın." "Sadece yeni

bir bandaj gerekiyor," dedim. "Bunu kendim yapabilirim."

"Demek istediğimi anlamıyorsun, aptal," dedi Thomas. "Bir arkadaş, Butters'ın üstesinden gelebileceği bir sorunla uğraşmasına izin verir. Bu gece başka türden bir sürü şey yaşadı."

Thomas'a ters ters baktım, pardösümü silkerek çıkardım ve topallayarak oturma odasına gittim. "Basit, bencil bir pislik olduğun zaman seninle uğraşmak daha kolay."

"Beyin olarak ne kadar sınırlı olduğunu unutmuşum," dedi Thomas. "Daha dikkatli olacağım."

Murphy'nin eski kanepesine temkinli bir şekilde yerleştirdim. Ben oturdukça gıcırdaı. Murphy iri yarı biri değildi, büyükannesinin de öyle olduğundan şüpheliyim. Ben de kas yığını sayılmam ama bu kadar uzun boylu olmama rağmen kimse beni hafif sıklet sanmaz. Üzerlerine kan bulaşmasını diye sehpanın üzerindeki birkaç peçeteyi ittim ve zonklayan bacağıma masanın üzerine koydum. Bu, yaranın üzerindeki baskıyı biraz azalttı ama bu acımasının geçtiği anlamına gelmiyordu. Sadece biraz daha az agresif bir şekilde acıyordu. Her neyse, her şey rahatlatıcıydı.

Butters banyoya ve evin iki yatak odasına giden koridordan çıkana kadar öylece oturdum. Elinde Murphy'nin tıbbi çantası vardı. Bir arabanın torpido gözüne sığabilecek küçük standart ilk yardım çantalarından birini hatırladım. Murphy belli ki önceden plan yapmıştı. Küçük sağlık çantasını bir müteahhidin alet çantası büyüklüğünde bir çantayla değiştirmişti.

Butters'a "O kadar incindiğimi sanmıyorum," dedim.

"Sahip olup da ihtiyaç duymamak daha iyi," diye cevap verdi sessizce. Gaz lambasını ve alet kutusunu yere . Kutuyu karıştırdı, bir çift emniyet makası çıkardı ve işe koyuldu

Sargıyı sıyırdı, hareketleri yumuşak ve kendinden emindi. Bandajı temizledikten sonra yaraya baktı, daha iyi görebilmek için lambayı hareket ettirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu bir karmaşa. Ortadaki iki dikişi patlatmışsın." Özür dileyerek bana baktı. "Onları değiştirmem gerekecek, yoksa diğerleri teker teker yırtılacak."

Yutkundum. Anestezi olmadan dikiş atmak istemiyordum. Zaten bir gün için yeterince acı çekmemiş miydim?

", " dedim ona.

Başıyla onayladı ve yaranın etrafındaki kanlı deriyi temizlemeye koyuldu. Ellerini birkaç sterilizasyon mendiliyle sildi ve lastik eldivenlerini taktı. "Burada bir topikal var. Onu kullanacağım ama dış ağrısı için kullanılanlardan çok daha güçlü değil."

"Bir an önce bitsin," dedim.

Başını salladı, eğri bir iğne ve ameliyat ipliği çıkardı, lambayı tekrar ayarladı ve işe koyuldu. Bu konuda oldukça hızlıydı. Kıpırdamamak için elimden geleni yaptım. İşini bitirdiğinde boğazım acımış ve sertleşmişti. Aslında hiç bağırmaıştım ama sadece çığlıklarımı çıkmadan önce boğarak bastırmaıştım.

Butters yarayı tekrar kapatırken ben orada öylece yatıyordum. "Antibiyotiklere başladın, değil mi?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Onları hemen almalısın. Dairendeki yaranın içine ne girmiş olabileceğini düşünmek istemiyorum." Yutkundu ve rengi biraz soldu. "Yani, Tanrım."

"Yürüyen ölülerin en kötü yanı da bu," dedim. "Lekeler." Bana

gülümsedi ya da en azından gülümsemeye çalıştı. "Harry," dedi. "Özür

dilerim." "Ne için?"

"I..." Başını iki yana salladı. "Orada işe yaramazın tekiydim. İşe yaramazdan da kötüydüm. Yaralanabilirdin."

Thomas mutfağın kapısında belirdi, solgun ve sessizdi. Kaşlarını çattı ve bir şekilde ağzını açmadan, "Sana söylemişim," demeyi başardı.

Ben de ona ters ters baktım, birkaç acımasız şeyi ifade etmeye çalıştım. Biraz gülümsedi ve mutfağa geri döndü. Butters her şeyi kaçırdı.

"Merak etme," dedim. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı?" "Zombiler,

hayaletler ve büyücüler gibi mi?" Butters sordu.

"Hayati tehlike arz eden ve tehlikeli gibi" dedim.

"Oh." Bir dakika sessiz kaldı. "Hayır. Orduya girmeye çalıştım ama acemi birliğini tamamlayamadım. Kendimi hastanede buldum. Polis olmaya çalıştığımda da aynı şey oldu. Ruhum istekliydi ama Butters zayıftı."

"Bazı insanlar bu tür şeyler için biçilmiş kaftan değildir," dedim ona. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Tabii ki değil," dedi ama benimle aynı fikirde değildi.

"Benim yapamadığım pek çok şeyi yapabiliyorsun," dedim ona. Başımın altına bacağımı işaret ettim.

"Ama bu şey... lanet olsun, çok *basit*" dedi Butters. "Yani, kelimeler biraz uzun oluyor. Ama sonuçta o kadar da karmaşık değil."

"Ağızdan çıkanı kulağın duysun Butters," dedim ona. "Orada oturmuş, uzun kelimeler dışında tıbbın ve adli tıp biliminin basit olduğunu söylüyorsun. Senin kadar zeki olmamanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Sabırsızca başını salladı. "Ben bir tür dahi değilim." Kaşlarını çatı. "Tamam, teknik olarak dahi bir IQ'ya sahibim ama mesele bu değil. Pek çok insan öyle. Mesele şu ki, yetişkin hayatımın çoğunu bunu yaparak geçirdim. Bu yüzden iyi yapabiliyorum."

"Mesele şu ki," dedim ona, "yetişkin hayatımın çoğunu zombiler, hayaletler ve beni öldürmeye çalışan diğer şeylerle geçirdim. Bu yüzden bu işi iyi yapabiliyorum. Farklı uzmanlık alanlarımız var. Hepsi bu. Bu yüzden benim işimde benden daha iyi için kendinizi hırpalamayın."

Tıbbi kalıntıları temizlemeye, eşyaları atmaya ve eldivenleri çıkarmaya başladı. "Teşekkürler Harry. Ama bundan daha fazlası var. Ben sadece... *düşünemiyordum*. O şeyler beni yakaladığında. Bana vurduğunda. Bir şeyler yapmam, bir şeyler planlamam gerektiğini biliyordum ama beynim çalışmıyordu." Çöp kutusuna gereğinden fazla güç kullanarak bir şey çarptı. "Çok korkuyordum."

Hareket edemeyecek kadar yorgundum ve ilk kez montum olmadan ne kadar soğuk olduğunu fark etmeye başladım. Kollarımı kavuşturdum ve titrememeye çalıştım. Bir süre sessizce Butters'ı izledim ve "Gittikçe kolaylaşıyor" dedim.

"Ne yapar?"

"Korkuyla yaşamak."

"Geçiyor mu?" sordu.

"Hayır," dedim. "Asla. Bazı açılardan daha da kötüleşiyor. Ama bir kez yüzleştiğinizde, ona uyum sağlamayı öğrenirsiniz. Hatta bazen onunla birlikte çalışmayı bile."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Korku sana zarar veremez," dedim. "Seni

öldüremez." "Şey, teknik olarak-"

"Butters," dedim. "Bana kalp yetmezliğiyle ilgili istatistikler verme. Korku hayatın bir parçasıdır. Bir uyarı mekanizmasıdır. Hepsi bu. Etrafta bir tehlike olduğunda size haber verir. Görevi hayatta kalmanıza yardımcı olmaktır. Bunu yapamamanız için sizi sakat bırakmak değil."

"Aksini gösteren deneysel kanıtlarım var," dedi sesinde acı bir mizahla.

"Çünkü bunu daha önce hiç ," dedim. "Korkuya tepki verdin ama onunla hiç yüzleşmedin ve onu doğru bir perspektife oturtmadın. Bunun üstesinden gelmek için kararını vermelisin."

Bir saniye sessiz kaldı. "Öylece mi?" dedi. "Sadece kararımı veriyorum ve puf, farklı mı oluyor?"

"Hayır ama bu ilk adım," dedim. "Ondan sonra atacak başka adımlar bulursun. Bir süre bunu düşün. Belki bir daha hiç ihtiyacın olmayacak. Ama en azından ileride bir gün olursa hazırlıklı olursun."

Tıbbi alet kutusunu kapattı. "Yani bitti mi?"

"Senin için," dedim. "Grevane sende istediği hiçbir şeyin olmadığını biliyor. Seni aramak için bir nedeni yok. Hatta bence o seni aramaya geldiğinde sen yanlış zamanda yanlış yerdeydin. Cesede erişimi olan ve Bony Tony'nin atlama sürücüsünü sakladığı yeri bulabilen herkes Grevane için yeterince iyi olurdu. Senin bu işteki rolün sona erdi."

Butters bir an için gözlerini kapattı. "Oh, Tanrıya şükür." Gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Özür dilerim. Yani, senin etrafında olmayı sevmediğimden değil, ama..."

Biraz gülümsedim. "Anlıyorum. İyi olmana sevindim." Bacağıma baktım. "Yine güzel ve temiz görünüyor. Teşekkürler, Butters. Sen iyi bir arkadaşsın."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyle mi?" "Evet."

Omuzlarını biraz düzelttiğini gördüğümü sandım. "Tamam."

Thomas mutfağın kapısında belirdi. "Gaz ocağı. Sıcak yemek ve çay. Şeker?" "Tonlarca," dedim.

"Benim için değil," dedi Butters.

Thomas başıyla onayladı ve mutfağa geri döndü.

"Peki nasıl oluyor da ben senin arkadaşın olduğum halde bana önemli şeyler söylemiyorsun?" Butters söyledi. "Ne gibi?" Ben de ona sordum.

Butters mutfağı işaret etti. "Şey. Bilirsin işte... sen eşcinselsin." Ona göz kırptım.

"Yani, beni yanlış anlamayın. Yirmi birinci yüzyıldayız. Hayatınızı istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz ve bu sizi daha az havalı yapmaz."

"Butters-" diye başladım.

"Ve hey, adama bak. Eşcinsel bile değilim ama bence harika görünüyor. Seni kim suçlayabilir ki?"

Mutfaktan boğulma sesleri geliyordu. "Oh, kapa çeneni!" Thomas'a hırladım.

Kahkahalarla karışık boğulma sesleri çıkarmaya devam etti.

"Bir şeyler söylemeliydin," dedi Butters. "Kendini bir şey saklamak zorundaymışsın gibi hissetme Harry. Seni yargılamayacağım. Sana bunun için çok şey borçluyum."

"Ben eşcinsel değilim," dedim.

Butters bana başıyla onay verdi, yüzünde şefkat ve empati vardı. "Oh. Tamam, elbette."

"Ben değilim!"

Butters ellerini kaldırdı. "İzinsiz girmek bana düşmezdi," dedi. "Daha sonra, başka bir zaman, belki. Beni ilgilendirmez."

"Oh, Tanrı ," diye mırıldandım.

Thomas elinde dumanı tüten, yeniden ısıtılmış pizza tabakları, birkaç biftekli sandviç ve üzerlerinde kısmen erimiş peynir dilimleri olan krakerlerle dışarı çıktı. Onları yere bıraktı ve elinde soğuk bira şişeleri ve sıcak çay bardaklarıyla geri döndü. Benim için çayımı doldurdu, sonra eğildi ve saçlarıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Al bakalım."

Butters fark etmemiş gibi davrandı.

Thomas'ın kaburgalarına garip bir yumruk attım. "Seni öldürmeden önce şu lanet pizzayı bana ver." Thomas içini çekti ve Butters'a, "Bazen böyle oluyor," dedi.

Thomas'tan pizzayı aldım ve bir bira kapmak için yeterince eğildim. Ön pencerelerin yanında uzanmış karanlığa bakan Mouse ayağa kalktı ve yemeğe doğru yaklaştı.

"İşte," dedi Thomas. "Antibiyotikler." Tabağıma birkaç hap koydu.

Ona sözsüz bir şekilde homurdandım, bir yudum birayla onları yıkadım ve pizza, biftekli sandviç ve peynirli kraker yemeye başladım. Thomas son biftekli sandviçi kapıp Mouse'un yemesi için yere koyana kadar her üç ya da dört lokmada bir Mouse'la biraz paylaştım.

Birayı bitirdim ve ardından çay içmeye koyuldum. Yemeğe başlayana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Çay tatlıydı ve ancak içilebilecek kadar soğuktu. Biranın içinde

Yemeğin ve akşamki heyecanın ardından nihayet kendimi yeniden sıcak ve insan gibi hissetmeye başladım. Bacağımdaki ağrı neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar azalmıştı.

Gözlerimi kırptıştırarak sargılı bacağıma baktım ve "Hey" dedim.

"Hmmm?" Thomas sordu.

"Seni piç. Onlar antibiyotik değildi."

Thomas hiç utanmadan, "Hayır, değillerdi," dedi. "Onlar ağrı kesicilerdi. Seni aptal. Kendini öldürmeden önce dinlenmen gerek."

"Piç kurusu," dedim yine. Kanepe gerçekten de çok rahattı. Sonraki birkaç dakika içinde çayımı bitirdim. "Belki de haklısın."

"Tabii ki biliyorum," dedi Thomas. "Bu arada antibiyotik de burada." Bana tek bir at hapı uzattı. Son birlikte yuttum. Thomas çay fincanını bir kenara koydu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Haydi. Birkaç saat dinlen. Sonra bir sonraki hamlene karar verebilirsin."

Homurdandım. Thomas karanlık yatak odalarından birine girmeme yardım etti ve ben de kızgın olamayacak kadar yorgun bir halde yumuşak yatağı uzandım. Uyanık olamayacak kadar yorgun. Yumuşak ve ağır örtüleri üzerime çekmeden önce gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkardığımı hayal meyal hatırlıyorum. Sonra kutsanmış karanlık, sıcaklık ve sessizlik vardı.

Uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey, örtülerin hafifçe sabun, güneş ışığı ve çilek koktuğuydu.

Murphy gibi kokuyorlardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Garip rüyamda, bir jakuzim vardı.

İçine uzandım, suyun düzinelerce açıdan bana ve ona çarpan fıskiyeler tarafından kontrollü bir şekilde köpürtülmesinin keyfini çıkardım. Su mükemmel bir sıcaklıktaydı, tenimi haşlamasına ramak kalmıştı ve suyun sıcaklığı kas ve kemiklerime işliyor, beni lezzetli bir şekilde ısıtıyor, ağrı ve sızılarımı silip süpürüyordu.

Garip bir rüyaydı, çünkü hayatımda hiç jakuziye girmemiştim.

Gözlerimi açtım ve yavaşça etrafıma bakındım. Jakuzi, doğal bir mağaraya benzeyen bir yerin zeminine yerleştirilmişti. Tepedeki sarkıtların üzerinde büyüyen bir tür yosuna benzeyen şeylerden alçak, kırmızımsı bir ışık geliyordu.

Bu garipti, çünkü ben de daha önce hiç böyle bir mağaraya girmemiştim. "Alo?" diye seslendim. Sesim boş mağarada yankılandı.

Bir hareket sesi duydum ve bir kadın bir kaya oluşumunun arkasından çıkarak görüş alanıma girdi. Boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve saçları altın ipekten bir örtü halinde omuzlarına dökülüyordu. Yumuşak bir ipele bağlanmış ipek bir tunik giymişti, ikisi de bembeyazdı. Kıyafeti ne uygunsuz bir görüntü sergiliyordu ne de bakanların giydirildiği bedenin güzelliğini görmezden gelmesine izin veriyordu. Gözleri güneşli bir Ekim göğü gibi derin, koyu maviydi ve teni sağlıklı bir çekicilikle parlıyordu. Tek kelimeyle büyüleyici bir yaratıktı.

"Merhaba. Konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm," dedi. "Zor bir gün geçirdin. Hoş bir ortamın sana iyi geleceğini düşündüm."

Bir an ona baktım. Çıplaktım, ki bu iyiydi. Havuzun yüzeyi opak olacak kadar kabarcık ve köpüklüydü, bu da iyiydi. Bu beni ona vereceğim yanıtın utancından kurtarmıştı. "Kimsin sen?"

Altın kaşlarını hafif bir gülümsemeyle kaldırdı ve sıcak küvetin yanına, mağaranın zeminine oturdu, bacaklarını birleştirip yana açtı, ellerini kucağında kavuşturdu. "Şimdiye kadar kendin düşünmedin mi?"

Uzun bir süre ona baktım ve sonra sessizce "Lasciel" dedim. Kadın

başını eğdi ve onaylarcasına gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

"Burada olamazsın," dedim. "Seni laboratuvarımın altındaki zemine mühürledim. Seni hapsettim."

"Gerçekten de öyle," dedi kadın. "Burada gördüğün şey benim gerçek benliğim değil. Beni zihninde ikamet eden gerçek Lasciel'in bir yansıması olarak düşün."

"Ne olarak?"

Lasciel, "Madeni paraya dokunmayı seçtiğinizde, içinizdeki farkındalığının bu formunu kabul ettiniz," dedi. "Ben bir izim. Bir kopyayım."

Yutkundum. "Kafamın içinde yaşıyorsun. Ve benimle konuşabiliyorsun?"

"Artık yapabilirim," dedi Lasciel. "Artık sana sunduğum şeyi kullanmayı seçtiğine göre."

Derin bir nefes aldım. "Cehennem Ateşi. Bugün büyümü güçlendirmek için Cehennem Ateşi'ni kullandım."

"Bunu yapmak için bilinçli bir seçim yaptınız," dedi. "Ve sonuç olarak, artık bilinçli zihninize görünebilirim." Gülümsedi. "Aslında sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Bana verilenlerin çoğundan çok daha ilginç birisiniz."

"Sen," dedim, "bir şeytana pek benzemiyorsun."

"Unutmayın lütfen, ben her zaman Cehennem'in bir sakini değildim. Oraya taşındım." Kendine baktı. "Kanatları ekleyeyim mi? Bir arp? Altın bir hale?"

"Neden bana soruyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ben bir çeşit misafirim," dedi. "Ev sahibimi memnun edecek bir görünüme bürünmenin bana hiçbir maliyeti yok."

"Uh-huh," dedim. "Eğer misafirimsen, o zaman çık dışarı."

Güldü ve bunda çekici ya da müzikal bir şey yoktu. Sadece sıcak ve içten bir kahkahaydı. "Korkarım bu mümkün değil. Parayı alarak beni içeri davet ettin. Beni böylece uzaklaştıramazsın."

"Peki," dedim. "Bu bir rüya. . Görüşürüz."

Kendimi bir rüyadan uyandırmak için gereken basit irade çabasını gösterdim.

Ve hiçbir şey olmadı.

"Belki de ağrı kesicilerdendir," diye önerdi Lasciel. "Ne de olsa çok yorgundun. Görünüşe göre birlikte biraz zaman geçireceğiz."

Bir süre ters ters baktım. Genelde rüyalarım da bir şeylere ters ters bakmak için zaman ayırmam. "Ne istiyorsun?" Dedim.

"Size bir teklif yapmak için," dedi.

"Cevabım hayır," dedim. "Şimdi beni düzenli olarak planladığım rüyama geri döndürüyoruz."

Dudaklarını büzdü, sonra tekrar gülümsedi. "Sanırım beni dinlemek istiyorsun," dedi. "Ne de olsa bu senin hayalin. Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, bunu yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"Belki de jakuzidendir," diye önerdim.

Lasciel, "Hiç böyle bir deneyim yaşamadığını gördüm," dedi. Ayak parmağını havuza daldırdı ve gülümsedi. "Sık sık girdim. Hoşuna gitti mi?"

"Sorun değil," dedim ve bunun ağrıyan ve yorgun bir beden için şimdiye kadarki en güzel şey olduğunu düşünmüyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Ne bildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ben senin zihninde varım," dedi. "Senin gördüğünü görüyorum. Hissettiklerinizi hissediyorum. Senin öğrendiklerini öğreniyorum - ve biraz daha fazlasını."

"Bu da ne demek oluyor?" Dedim ki.

"Size çok iyi gelebilirim," dedi. "Bu dünyadaki iki bin yıllık yaşamın ve bunun dışındaki sonsuz binlerce yaşamın bilgisine ve hafızasına sahibim. İşinize yarayabilecek pek çok şey biliyorum. Size tavsiyelerde bulunabilirim. Sana zanaatının ölümlüler tarafından hiç bilinmeyen sırlarını öğretebilirim. Hiçbir insanın görmediği manzaraları gösterebilirim. Hayal edebileceğiniz her şeyin ötesinde hafıza ve imgeyi sizinle paylaşabilirim."

"Acaba tüm bu bilgi, güç ve iyi tavsiyeler sadece üç taksitle on dokuz doksan beş artı kargo ve taşıma ücreti karşılığında mı geliyor?"

Düşmüş melek altın rengi kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Ya da belki bir çiviye kesebilecek kadar sert ama yine de domatesleri *böyle* kesebilecek bir bıçak setiyle birlikte geliyor."

Bana sabit bir şekilde baktı ve "Sandığın kadar komik değilsin" dedi.

"Beni yozlaştırma ve köleleştirme teklifinize bir tür yanıt bulmam gerekiyordu. Kötü şakalar çok uygun görüldü, çünkü sadece şaka yapıyor olmanız gerektiğini varsayabilirim."

Lasciel düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Ağzının ne kadar yumuşak görüldüğünü düşünmeye başladım. "İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Bir köle mi?"

"Nasıl çalıştığınıza bir göz attım," dedim. "Ursiel'in

önceki ev sahibinden bahsediyorsunuz, değil mi?"

"Evet. O deliydi. Kırılmış. Kendim için bir şans vermeye hevesli değilim."

Lasciel gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Ursiel akılsız bir hayduttur. Mümkün olduğunca sık kan tatmak kaydıyla, sikkesinin sahibine ne olacağı umurunda değil. Ben bu şekilde çalışmıyorum."

"Tabii ki ."

Omuz silkti. "Alaylarınız gerçeği değiştirmeyecek. Soydaşlarımdan bazıları ölümlülerle ilişkilerinde tahakkümü tercih eder. Ancak aramızdaki daha bilge kişiler, karşılıklı bir ortaklığın çok daha pratik ve her iki taraf için de faydalı olduğunu düşünüyor. Nicodemus'un Anduriel ile nasıl çalıştığına dair bir şeyler gördün, değil mi?"

"Alınma ama Nicodemus'a benzeyeceğimi düşünseydim bir kulağımdan girip diğerinden çıkan sivriltilmiş bir inşaat demiri sokardım."

İfadesinde şaşkınlık vardı. "Neden?" "Çünkü o

bir canavar," dedim.

Lasciel başını salladı. "Belki senin bakış açından. Ama onu ve hedeflerini çok az tanıyorsunuz."

"Beni, iki arkadaşımı ve Tanrı bilir kaç masum insanı o vebayla öldürmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Ve başka bir arkadaşımı daha öldürdü."

"Ne demek istiyorsun?" Lasciel sordu. Gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"Mesele şu ki o çizgiyi aştı ve ben asla onun takımında oynamayacağım. Artık anlayış ya da sempati görmüyor. Benden değil. İntikamını alacak."

"Onu yok etmek mi istiyorsunuz?"

"Mükemmel bir dünyada yeryüzünden kaybolurdu ve ben de ondan bir daha haber alamazdım," dedim. "Ama alabileceğim her şeyi alırım."

Bunu birkaç dakika düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Ben gidiyorum. Ama sizi bir düşünceyle baş başa bırakmama izin verir misiniz?"

"Sen gittiğin sürece."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Başka birinin hayatınızı kontrol etmesine izin vermeyi reddetmenizi anlıyorum. Her hareketinizi dikte edecek, kabul edemeyeceğiniz bir davranış kuralını size dayatacak ve seçim yapmanıza, kendinizi ifade etmenize ve kendi kalbinizin amacını takip etmenize izin vermeyi reddedecek birini düşünmek zehirli ve iğrenç bir fikir."

"Hemen ," dedim.

Düşmüş melek gülümsedi. "O zaman nasıl hissettiğini *çok* iyi bildiğimi söylersem bana inan. Tüm Düşmüşler bilir."

Sıcak küvete rağmen midemin çukurunda küçük bir soğuk nokta oluştu. Suyun içinde rahatsızca kıpırdandım.

"Ortak bir noktamız var büyücü," dedi Lasciel. "Bana inanmak için hiçbir nedenin yok, ama bir an için teklifimde samimi olma ihtimalimi düşün. Sana yardım etmek için çok şey yapabilirim ve sen de hayatını şartlarına göre ve kendi değerlerin doğrultusunda yaşamaya devam edebilirsin. Halihazırda olduğunuzdan on kat daha fazla iyilik için güç olmanıza yardımcı olabilirim."

"Bu güçle, çok büyük ve korkunç bir güce sahip olmalıyım. Ve Yüzük benim üzerimde daha da büyük ve daha ölümcül bir güç kazanacak," dedim.

"Gandalf'tan Frodo'ya," dedi iblis gülümseyerek. "Ama bu benzetmenin geçerli olduğundan emin değilim. Eğer bunu yapmak işine gelmiyorsa, sikkeyi eline almana gerek yok. Bu gölge formunda sana sunabileceğim yardım, sikkeyi eline almana kıyasla çok daha sınırlı, ama hiç de azımsanacak gibi değil."

"Yüzük, madeni para, her neyse. Fiziksel nesne her durumda yalnızca bir semboldür - güç için bir sembol."

"Ben size sadece bilgi ve deneyimlerimden faydalanmanızı öneriyorum," dedi.

"Evet," dedim. "Güç. Zaten rahat daha fazlasına sahibim."

"Bu da sizin, tüm insanlar arasında, onu sorumlu bir şekilde kullanabilmeniz en önemli nedenidir."

"Belki de öyleyimidir," dedim. "Belki de değilim. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum Lasciel. İlk tadım bedava. Fiyat aşağıya doğru artar."

Işıl ısl mavi gözleriyle beni izledi.

"Bak, eğer şimdi sana yaslanmaya başlarsam, daha fazla yardımına ihtiyacım olduğuna karar vermem ne kadar sürer? Hayatta kalmak için senin parana ihtiyacım olduğunu düşündüğüm için laboratuvarımdaki betonu kazmaya başlamam ne kadar sürer?"

"Ve?" diye sordu . "Ya hayatta kalmak için buna ihtiyacın varsa?"

Girdap gibi dönen sıcak suların içine oturdum ve iç çektim. Sonra gözlerimi kapattım, irade gösterdim ve içinde bulunduğumuz rüyayı yeniden şekillendirdim, böylece sıcak küvet gitmişti ve ben giyinik bir şekilde sert bir mağara zemininde ona bakıyordum. "Eğer iş o noktaya gelirse, umarım biraz şık bir şekilde ölürüm. Çünkü Downbelow'a katılmayacağım. Cehennemin Yabancı Lejyonu'na bile."

"Büyüleyici," dedi Lasciel. Bana gülümsedi.

Tanrım, çok güzeldi. Bu sadece fiziksel sevimlilik ya da sıcaklığın görünümü değildi. Bu onun tüm duygusuydu, karşımdaki varlığın canlı, parlayan *yaşamıydı*, bir yıldızı ateşlemeye yetecek enerjiye sahip bir yaşam. Onun gülümsemesini görmek, ilk sabah güneşin doğuşunu izlemek gibiydi, ilk baharın ilk esintisinin okşayışını hissetmek gibiydi. İçimde gülme, koşma ve dönme isteği uyandırıyor, tıpkı hayal meyal hatırlayabildiğim çocukluğumun güneşli günleri gibi.

Ama kendimi tuttum. Güzellik tehlikeli olabilir ve ateş güzel olsa da saygılı davranılmadığında yakabilir ve öldürebilir. Düşmüş meleklerle temkinli bir şekilde yüzleştim, duruşum tehditkâr değildi ama eğilmedim de. Onun güzelliğiyle yüzleştim ve varlığının ısıtılı sıcaklığını hissettim ve ona uzanmamak için kendimi tuttum.

"Ben büyüleyici değilim," dedim. "Ben neysem oyum. Mükemmel değil ama benim. Seninle anlaşma yapmayacağım."

Lasciel başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Geçmişteki pazarlıklarda yanmışsın ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyorsun. Benimle ve benim gibilerle iş yapmaktan çekiniyorsun ve bunun iyi bir nedeni var. Teklifimi olduğu gibi kabul etseydin, sana kalıcı bir saygı duyacağımı sanmıyorum - her ne kadar gerçek olsa da."

"Tanrım. Saygısızlığınız karşısında ezilmiş hissederdim."

Gerçekten memnun olmuş bir şekilde göbekli göbekli güldü. "İradene hayranım. Meydan okuyuşuna. Kendim de meydan okuyan bir varlık olarak, geliştirmemiz için zaman verilirse güçlü bir ortaklık kurabileceğimizi düşünüyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Gitmeni

istiyorum." "Arkama mı geçeyim?" diye sordu.

" gibi bir şey."

Başını öne eğdi. "Nasıl isterseniz, ev sahibim. Sizden sadece teklifimi değerlendirmenizi rica ediyorum. Benimle tekrar konuşmak isterseniz, sadece ismimi söylemeniz yeterli."

"Yapmayacağım," dedim.

"Sizi nasıl memnun edecekse," dedi.

Sonra o gitti ve rüya mağarası onun yokluğunda daha karanlık ve daha yalnızdı. Rahatladım ve uykuma ve yalnız rüyalarımın geri döndüm.

Herhangi birinde jakuzi olup olmadığını hatırlayamayacak kadar yorgundum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Derin bir uyku çektim ve güneş doğana kadar uyanmadım. Sesler duydum ve bir dakika sonra seslerin bir radyodan geldiğini gösteren keskin, çatırdayan tonları ayırt ettim. Kalktım ve banyo lavabosunda kendime bir bez banyosu yaptırdım. Sıcak bir küvet kadar güzel değildi, hatta duş kadar bile güzel değildi ama ağrıyan bacağımı bir çöp torbasına sokup ağzını bantlayarak bandajlarımı ıslatmadan banyo yapmak da içimden gelmiyordu.

Kıyafetlerimi hiçbir yerde bulamadım, bu yüzden çıplak ayaklarım ve parçalanmış pantolonumla evin içinde dolaştım. Hastane personeli pantolonumun paçasını çoğunlukla yaralı bacağımdan kesmişti ve kenarları pürüzlü ve düzensizdi. Evin koridorunda bir aynanın önünden geçtim ve durup kendimi inceledim.

Şaka gibi görünüyordum. Kötü bir şaka.

"... gizemli elektrik kesintisi devam ediyor," diyordu radyo spikeri. "Aslında, ne kadar süre yayında kalabileceğimizi ve hatta bu yayını kaç kişinin aldığını tahmin etmek zor. Benzinle çalışan jeneratörler şehrin her yerinde tuhaf sorunlarla karşılaşılıyor, aküler güvenilir görünmüyor ve araçlarınki de dahil olmak üzere benzinle çalışan diğer motorlar öngörülemeyen davranışlar sergiliyor. Telefon hatlarında her türlü sorun yaşanıyor ve cep telefonları neredeyse hiç kullanılamıyor gibi görünmüyor. O'Hare tamamen kapandı ve tahmin edebileceğiniz gibi bu durum ülke genelindeki havayolu trafiğini de olumsuz etkiliyor."

Thomas mutfakta, gaz ocağının başında duruyordu. Bir yandan krep yapıyor, bir yandan da Murphy'nin tezgâhında duran eski pilli radyoyu dinliyordu. Bana başını salladı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve radyoya bir bakış attı. Başımı salladım, kollarımı kavuşturdum ve spikerin devam etmesini dinlemek için kapı aralığına yaslandım.

"Ulusal yetkililer konuyla ilgili yorum yapmayı reddetti, ancak belediye başkanlığı sorunları olağandışı güneş lekesi aktivitesine bağlayan bir açıklama yaptı."

Thomas .

Radyo konuşmaya devam etti. "Joliet'in güney yakası gibi yakın şehirlerde tüm sistemlerin normal davrandığı göz önüne alındığında, bu cevap pek geçerli görünmüyor. Diğer kaynaklar, ayrıntılı bir Cadılar Bayramı aldatmacasından, şehrin elektrik hizmetlerini kesintiye uğratan bir tür elektromanyetik darbe cihazının patlamasına kadar her şeyi öne sürdüler. Bu akşam geç saatlerde bir basın toplantısı düzenleneceği bildirildi. Yaşanan kriz boyunca yayında olacağız ve size en güncel bilgileri en kısa sürede aktaracağız..."

Spikerin sesi vahşi bir parazit ve sese dönüştü. Thomas uzandı ve radyoyu kapattı. "Yirmi dakikadır açıktı," dedi. "Belki beş tanesi için net bir sinyal aldım."

.

"Ne biliyor musun?"

"Belki," dedim. "Butters nerede?"

Thomas başını arka kapıya doğru eğdi. "Yürüyen Fare."

Ağırlığımı yaralı bacağımdan vererek küçük mutfak masasına oturdum. "Bugün oldukça yoğun geçecek," dedim.

Thomas bir krep çevirdi. "Kemmler'in varisleri yüzünden mi?"

"Evet," dedim. "Eğer Mab yapmaya çalıştıkları şey konusunda haklıysa, bu gecedan önce birinin onları durdurması gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü bundan sonra kimsenin onları durdurabileceğinden emin değilim,"

dedim. Kardeşim başını salladı. "Sence onları alt edebilir misin?"

"Kendi aralarında savaşıyorlar," dedim. "Hepsi benden çok kendi büyücü arkadaşları için endişelenecek."

"Hı-hı," dedi Thomas. "Ama onları alabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

"O zaman şey kahramanlık değil dostum. İntihar."

Başımı salladım. "Onları öldürmeme gerek yok. Sadece onları durdurmam gerekiyor. Eğer bu oyunu doğru oynarsam, kimseyle dövüşmeme gerek kalmayacak."

Thomas bir krep daha çevirdi. Pişen taraf mükemmel açık kahverenginin tekdüze bir tonuydu. "Bunu nasıl başaracaksın?"

"Bu tanrılık olayını gerçekleştirmek için iki şeye ihtiyaçları var," dedim. "Erlking ve *Kemmler'in Sözü*'ndeki bilgi. Eğer ikisini de reddedersem, bütün her şey iptal olur."

"Şu rakamları bulabildin mi?" Thomas sordu. "Hayır."

"Yani... ne? Ortaya çıkmasını engellemek için Erlking'i vuracak mısınız?"

Başımı salladım. "Mab bana Erlking'in kendisiyle aynı ağırlık sınıfında olduğu izlenimini verdi."

"Sert biri mi?" Thomas sordu.

"Solgunluğun ötesinde," dedim.

"Yani Erlking'i öldüremezsin. O zaman ne

olacak?" "Onu kendim çağırırım."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bakın, ne kadar güçlü olursa olsun, aynı anda iki yerde birden bulunamaz. Eğer onu çağırır ve meşgul edersen, varisler onu törenlerine çağıramaz."

Başını salladı. "Onu nasıl arayacaksın?"

"Kitap," dedim. "Neredeyse o şiirlerden ya da şarkılardan biri olmalı. Bunlardan biri Erlking'in dikkatini çekecek bir büyü olmalı."

"Ama kitap sende değil," dedi Thomas.

"Evet," dedim. "Bu henüz çözemediğim bir sapkınlık."

Thomas başını salladı ve son hamuru bir kâseden çıkarıp ızgaranın üzerine döktü. "Erlking'i nasıl çağıracağını bulsan bile biraz tehlikeli olabilir gibi geliyor."

"Muhtemelen. Ama kişisel değil. Yani varislerden birinin tanrısallaşıp onları kızdırdığım için benden intikam almak üzere ortaya çıkması kadar tehlikeli değil." Omuz silktim. "Ve tehlikede olan tek kişi ben olacağım."

"Yanlışı," dedi Thomas. "Seninle olacağım."

Böyle bir şey söyleyeceğinden emindim ama bunu duymak yine de çok iyi hissettirdi. Thomas'ın bir kamyon dolusu yükü vardı ve her zaman dünyanın en hoş insanı değildi ama o benim kardeşimdi. Aileden biriydi. Benim yanımda dururdu.

Bu da bir sonraki cümleyi söylemeyi zorlaştırdı.

"Yapamazsın," dedim.

Yüz ifadesi tarafsızlığa büründü. "Mavra yüzünden mi?"

"Hayır," dedim. "Çünkü Beyaz Konsey'i getireceğim." Thomas elindeki spatulayı mutfağın zeminine bıraktı. "Yapmak zorundayım," dedim. "Geçen sefer Kemmler ve öğrencilerini alt etmek için tüm Gardiyanların bir araya gelmesi gerekti. Erlking'in gelişini engelleyemeyebilirim. Eğer bu olursa, birinin varisleri doğrudan durdurması gerekir. Bunu ben yapamam. Gardiyanlar yapabilir. Bu kadar basit."

"Tamam," dedi. "Ama bu neden seninle birlikte olamadığımı açıklamıyor."

"Çünkü onlara göre sen sadece bir Beyaz Saray vampirisin Thomas. Kendisiyle savaş halinde olmam gereken biri. Eğer kardeşim olduğunu öğrenirlerse, Konsey'de benden hoşlanmayan insanlar sadakatimi sorgulayabilir. Ve Konsey'e karşı hareket etmediğime ya da senin tarafından kontrol edilmediğime inansalar bile, yine de senden şüpheleneceklerdir. Onların takımında olduğuna dair güvence isterler." "Beni

kullanırlardı," dedi sessizce. "Ve beni sana karşı kullanırlar."

"İkimizi de birbirimize karşı kullanırlar. Bu yüzden ortaya çıktıklarında etrafta olmamalısın."

Thomas döndü ve yüzümü dikkatle inceledi. "Murphy ne olacak? Konsey'i çağırırsan Mavra'nın hayatı mahvolur."

Dudağımı biraz çiğnedim. "Murphy onu korumak için masumları tehlikeye atmamı istemezdi. Eğer varislerden biri bir tür karanlık tanrıya dönüşürse, insanlar ölecek. Bedeli bu olursa onu koruduğum için beni affetmez," dedim. "Ayrıca. Bu Söz'ü geri almakla ilgili değil. Bu varisleri durdurmakla ilgili. Kitabı hâlâ Mavra'ya ulaştırabilir ve anlaşmamızı yerine getirebilirim."

Thomas derin bir nefes aldı. "Bu akıllıca mı?"

"Bilmiyorum. O tam olarak canlı değil. Kemmler'ın tekniklerinin onun büyü kullanımı için geçerli olacağından şüpheliyim."

"Eğer istemedilerse," dedi Thomas, "o zaman neden kitabı istesin ki?" Bu çok iyi bir soruydu. Gözlerimi ovuşturdum. "Tek bildiğim varisleri durdurmam gerektiği. Ve Murphy'yi korumak zorundayım."

"Konsey, Kemmler'in kitabını Kara Saray'dan bir vampire verebilmek için varisleri yenmek amacıyla onları kullanmayı planladığınızı öğrenirse başınız derde girer."

"Uzun sürmez," dedim. "Gardiyanlar beni oracıkta idam edecekler."

"Tanrım. Ve sen bunu kabul edebilir misin? Kendi halkından?"

"Alıştım," dedim.

Bir an için sessiz kaldık.

"Bu işe karışmamamı istiyorsunuz," dedi Thomas. "Yardım etmemi

istemiyorsunuz." "Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedim ona. "Senin var mı?"

"Bütün bunları bırakabilirsin. Aruba'ya falan gidebiliriz." Ona baktım.

"Tamam," dedi. "Yapamayacaksın. Ama bir erkek umut edebilir. Yardıma ihtiyac duyabileceğin bir anda kenarda oturmak fikri hoşuma gitmiyor." Kaşlarını çatı. "Hey. Bunu bilerek yapıyorsun. Beni korumak için beni bu işin dışında tutmaya çalışıyorsun, seni... sinsi küçük kaltak."

"İşler böyle yürüyor," dedim. "Bunu ağrı kesicilerin intikamı olarak düşün." Bana yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı.

"Ve teşekkür ," dedim sessizce. "Haklıydın. Dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Tabii ki haklıydın," dedi Thomas. "Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyordun. Hâlâ harika görünmüyorsun."

"Acıktım. O krepleri kahvaltı için mi yaptın, yoksa sadece dekoratif mi?"

"Devam et ve alay et," dedi Thomas. Bir tabağa bir sürü krep koydu ve plastik bir şişe akçaağaç şurubuyla birlikte masaya getirdi. "Al bakalım. Mutlu yıllar."

Gözlerimi kırıştıtarak kreplere ve sonra da ona baktım.

"Sana bir hediye alırdım ama..." Omuz silkti.

"Hayır," dedim. "Yani, hayır, sorun değil. Hatırlamana bile şaşırdım. Susan şehri terk ettiğinden beri kimse doğum günümü hatırlamadı."

Thomas kendine bir tabak aldı ve kalanları Butters için üçüncü bir tabağa bıraktı. Masaya oturdu ve şurupsuz yemeye başladı. "Bunu büyütme. Ben de hatırladığıma şaşırdım doğrusu." Dünyanın geneline başını salladı. "Yani ışıkları söndürenlerin Grevane ve Kolordu Muhafızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "İkisi de bu kadar çok ölümsüzü kontrolleri altında tutarak kendilerini zorluyorlardı. Bu yüzden Kolordu Muhafızı Grevane'in peşinden kılıçla gitti ve bu yüzden kendini fiziksel olarak savundu."

" zaman kim yaptı?"

"Cowl," dedim. "Dün gece ortalıkta pek görünmedi. Tahminimce Grevane'e ya da Kolordu Muhafızına saldıramayacak kadar işi ayarlamakla meşguldü."

"Neden Cowl?"

"Çünkü bu büyük bir büyü dostum. Bana dün sormuş olsaydınız, bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim. Nasıl yaptı bilmiyorum ama..." Titredim. "Onun büyüü benimkinden daha güçlü. Tekniğini gördüğüm kadarıyla da çok daha yetenekli. Eğer thaumaturgy'de de olduğu kadar iyiye, şimdiye kadar gördüğüm en tehlikeli büyücü o."

Thomas, "Bunu neden yaptığı kadar nasıl yaptığının da önemli olduğundan emin değilim," dedi.

Başımı salladım. "Pek çok avantaj elde ediyor. İnsanların güç yapılarını felç ediyor. Polisleri ve benzerlerini yaptıkları işe müdahale edemeyecek kadar meşgul tutuyor."

"Ama tek sebep bu değil. Yolu hazırlamakla ilgili bir şey söylemiştiniz?"

"Evet." Şuruplu krepten büyük bir ısırık aldım. "Kara büyü pek çok olumsuz duyguyla, özellikle de korkuyla yakından ilişkilidir. Yani bir sürü insanı korkutacak bir şey yaparsanız, kara büyü için daha uygun bir ortam elde edersiniz. Bu gösteri kargaşaya neden olacak. Bir sürü insanı endişelendirecek. Mirasçıların bu geceki büyük büyüüne yardımcı olacak."

"Bu gece olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Oldukça fazla. Cadılar Bayramı'ndayız. Ölümlüler dünyası ile ruhlar dünyası arasındaki bariyerler en zayıf hallerinde. Bu gece yiyip bitirmek için en çok ruhu çağırabilecekler. Kasabada yaptıkları tüm kara büyü eylemleri de bunun bir parçasıydı.

Hazırlık. Ruhani türbölans yaratmak. Giderek daha büyük miktarlarda kara büyü kullanmayı kolaylaştırmak."

Ben dinlerken Thomas birkaç lokma yedi. Sonra dedi ki, "Telefonlar kapalıyken Konsey'le nasıl bağlantı kuracaksın?"

"Alternatif kanallar," dedim. "Bir haberci çağıracağım."

"Bu arada," dedi Thomas, sesi biraz buruktu, "ben burada kalacağım ve hiçbir şey yapmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," dedim. "Çünkü en eski ruhları nereden çağırabileceklerini bulacaksın. Sadece bu da değil, sana Bony Tony'nin kod numaralarının bir kopyasını bırakıyorum. Ne demek istediklerini anlayın."

Bir parça krep ile oynadı. "Eski ruhlar mezarlıktan gelirdi, değil mi?"

"Muhtemelen," dedim. "Ama bazen belirli bir yer yerine eşyalara bağlanabiliyorlar. Kızılderili mezarlıkları ya da kalıntıları hakkında neler bulabileceğinize bir bakın. Mirasçıların istedikleri şey için doğru yaş aralığı bu."

"Tamam," dedi Thomas kendine pek güvenmeden. "Rakamları da hesaplamamı istiyorsun."

"Butters'la," dedim. "Her iki konuda da sana yardımcı olabilir. Çok akıllıdır."

"Yardım etmek istediğini varsayarsak," dedi Thomas. "Hâlâ hayattayken fişlerini nakde çevirmek ve bu oyundan çıkmak isteyebilir."

"Eğer , o zaman kendi başınıza kalırsınız," dedim. "Ama yapacağını sanmıyorum."

Tam o sırada mutfak kapısı açıldı ve Butters nefes nefese kalmış bir Mouse ile içeri girdi. Büyük köpek bana doğru pati attı ve ben onu en sevdiği yerden, çentikli kulağının hemen arkasından kaşıyana kadar burnuyla elimi dürttü.

"Kimin ne yapacağını düşünmüyor musun?" Butters sordu. "Oh, hey, krep. Bana da var mı?"

"Karşı," dedi Thomas.

"Harika."

"Butters," dedim. "Bak, bence artık kendi başına iyi olacaksın. Eğer istersen kahvaltıdan sonra seni eve götürebilirim."

Baykuş gibi bana baktı ve "Tabii ki eve gitmek istiyorum. Oktoberfest polka yarışması bu akşam."

Thomas bana bir kaşını kaldırdı.

Butters aramızda bir ileri bir geri baktı ve "Bir şey yapmamı ister misin?" dedi.

"Belki," dedim. "Yapılması gereken bazı araştırmalar var. Fırsat varken kaçmak istemeni tamamen anlıyorum. Ama eğer istekliysen, yardımın işimize yarayabilir."

"Araştırma," dedi Butters. "Ne tür bir araştırma?"

Ona söyledim.

Butters dudağını çiğnedi. "Bu... bunu yaptığım için beni öldürmeye çalışacak bir şey var mı?"

"Sanmıyorum," dedim. "Ama sana yalan söyleyemem. Bunlar tehlikeli insanlar. Yapabilecekleri her şeyi tahmin edemem."

Butters başını salladı. "Ama... bu bilgiyi almazsanız ne olur?" "Onları durdurmak zorlaşır."

"Peki onları durdurmazsanız ne olacak?"

Çatalımı yere bıraktım, aniden pek aç olmadığımı fark ettim. "İçlerinden biri olağanüstü kozmik güce ve alabileceği tüm yaşam alanına sahip olur. Ben öldürüleceğim. Pek çok masum insan da öyle. Ve uzun vadede birinin böyle bir güçle neler yapabileceğini ancak Tanrı bilir."

Butters kreplerine baktı.

Bekledim. Thomas hiçbir şey söylemedi. İştahı etkilenmemiştii ve çatalıyla bıçağının tabakta çıkardığı ses mutfakta duyulan tek sestii.

"Bu benden daha büyük bir şey," dedi sonunda. "Polka'dan bile daha büyük. Sanırım ben de yardım edeceğim." Ona gülümsedim. "Minnettarım."

Thomas başını kaldırıp Butters'ı spekülâtif bir şekilde inceledi. "Öyle mi?"

Butters başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Yardım edebileceğimi bildiğim halde çekip gidersem... Bununla yaşayabileceğimden emin değilim. Yani, eğer benden birini vurmamı falan isteseydiniz, tepelere doğru giderdim. Ama araştırma farklı bir şey. Araştırma yapabilirim."

Ayağa kalktım ve Butters'ın omzuna hafifçe vurdum. "Thomas sana bilgi verecek." "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Erlking'i nasıl çağıracağımı bulmalıyım," dedim.

"Herkes bu yüzden mi o kitabı istiyordu?" "Görünüşe göre."

"Ama sendeydi. Hatta *okudun* bile."

Gözlerimi ovuşturdum. "Evet, biliyorum. Ama tam olarak ne aradığımı bilmiyordum." Butters başını salladı. "Sinir bozucu, ha?"

"Birazcık."

Butters, "Fotoğrafik bir hafızaya sahip olmaman çok kötü," dedi. "Üniversitede bunlardan birine sahip bir adam tanıyordum, piç kurusu. Bir sayfaya bakar ve bir hafta sonra kafasından tekrar okurdu."

Aklıma bir fikir geldi ve ani bir heyecanla uzuvlarımla seğirdiğini hissettim. "Ne dedin sen?"

"Fotoğrafik bir hafızan yok mu?" Butters sordu. "*Evet*," dedim.

"Butters, sen bir dahisin."

"Öyleyim," dedi. Sonra kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ben mi?"

"Zekice," dedim. "Kesinlikle."

"Oh. Güzel."

Ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. "Sana taktırdığım sırt çantası nerede?"

"Oturma odasında," dedi Butters. "Neden?"

"İhtiyacın olabilir." Topallayarak oturma odasına gittim ve sırt çantasını aldım. Hafifçe dokundum ve içindeki kafatası Bob'un sert kıvrımını hissettim. Ceketimi ve arabamın anahtarlarını alıp arka kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Thomas sordu. "Gumshoeing,"

dedim.

"Yalnız gitmemelisin."

"Muhtemelen değil," diye kabul ettim.

"Ama ben öyleyim." "En azından

Mouse'u al," dedi Thomas.

Büyük köpek başını şaşkınca eğdi, Thomas'la benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Ve tasmağını dişlerimin arasında mı tutayım?" Dedim. "Çalışmak için sadece bir elim var."

Thomas kaşlarını çatı ve sonra omuz silkti. "Tamam."

"Görünüşe göre telefonlara güvenilmiyor," dedim. Sırt çantasını Thomas'a fırlattım. O da yakaladı. "Bob bir şey bulursan bana nasıl ulaşacağını bilir. Anladın mı Bob?"

Sırt çantasından gelen boğuk bir ses "*Jawohl, herr kommandant*" dedi.

Butters sandalyesinden yarıya kadar sıçradı ve gıcırtilı bir ses çıkardı. "Neydi o?" "Bunu ona açıkla," dedim Thomas'a. "Arar aramaz seninle iletişime geçeceğim."

Ağabeyim başıyla beni onayladı. "İyi şanslar. Dikkatli ol."

"Sana da. Gözlerini açık tut. Tekrar teşekkürler, Butters."

"Tabii, tabii. Yakında görüşürüz." Butters çatalıyla sırt çantasını dürttü. "Hey!" diye

itiraz etti Bob çantanın içinden. "Kes şunu! Her yerini çizeceksin!"

Kapıdan çıktım. Gece dinlenmek bana iyi gelmişti ve Kemmler'in varislerini durdurmanın nasıl mümkün olabileceğini fark etmek bana elektrikli bir amaç duygusu vermişti. Ağrıyan bacağıma zar zor hissederek arabaya doğru yürüdüm.

Elimi çevirdim ve üzerine siyah kalemle yazılmış Shiela'nın telefon numarasına baktım.

Fotoğrafik bir hafızam yoktu.

Ama bunu yapan birini tanıyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ofisime gittim. Trafik olabileceği kadar kötü değildi. İşe gidip gelenler şehre her zamanki yoğunlukta akın etmemiş gibiydi. Trafik ışıkları yanmıyordu ama sorunlu kavşakların çoğunda polisler vardı ve kriz sırasında herkes yavaş ve makul bir şekilde araç kullanıyor gibiydi. Radyoda buna kriz diyorlardı. Sokaklarda her zamankinden çok daha fazla insan vardı ve her zamanki tempolu, işveli tavırları çok daha azdı.

Sonuç olarak, bu duruma verilebilecek en iyi tepki buydu. Görünüşe göre insanlar iki yoldan birini seçebilirdi: Ya çıldırıp ayaklanmaya başlayacaklar ya da gerçekten başı dertte olan insanların yapması gerektiği gibi davranıp birbirlerini kollayacaklardı. Los Angeles'ta elektrikler kesildiğinde büyük bir isyan çıkmıştı. New York'ta ise insanlar bir araya gelmişti.

İnsanların olabileceği kadar körü körüne tepki vermemiş olmaları çok iyi oldu. Denemeye bile gerek kalmadan, kara büyü'nün yavaş ve ekşi geriliminin şehrin içinde titreşip döndüğünü hissedebiliyordum. Arkasındaki tüm o karanlık enerjinin ince etkisiyle, hafif bir panik bile hızla çirkinleşebilirdi.

Elbette, hava henüz kararmamıştı. Akşam karanlığı işleri değiştirebilir.

İnsanoğlu her ne kadar gelişmiş olduğunu düşünse de, hepimiz karanlığa karşı asırlık, ilkel, inkar edilemez bir korkuya sahibiz. Tehlikenin geldiğini görememekten. Artık karanlıktan korktuğumuzu düşünmek istemiyoruz ama eğer bu doğruysa, neden şehirlerimizin sürekli aydınlık olması için bu kadar çok çalışıyoruz? Kendimizi o kadar çok ışıkla ki geceleri yıldızları zar zor görebiliyoruz.

Korku tuhaf bir şeydir. Doğru ışıkta, küçük ve önemsiz korkular bile aniden büyüyebilir, korkunç boyutlara ulaşabilir. Kara büyü bu şekilde ortalıkta dolaşırken, içgüdüsel karanlık korkusu kendi kendini besleyecek, ikiye katlanacak ve ışıkların neden yanmadığını söyleyecek hiçbir açıklama olmadığından, insanlar panik lehine korkmamak için dikkatlice rasyonel nedenlerini unutmaya başlayacaklardı.

Yepyeni bir karanlık tanrının ortaya çıkmasını engellediğimi varsaysak bile, bu gece kötü olabilirdi. Çok kötü olabilir.

Ofisime gittim ve Shiela'nın numarasını aramaya çalıştım. Telefonlar benimle işbirliği yapmıyordu, ki bu pek de sürpriz olmadı. En iyi günlerde bile nadiren mükemmel çalışırlardı. Yine de ofisimde ters telefon rehberinin bir kopyasını bulunduruyordum ve Cabrini Green'deki dairesinin adresini buldum. Geçmişte olduğu kadar kötü olmasa da, şehrin en iyi bölgesi de sayılmazdı. Bock'un evinin arkasındaki sokakta kaybettiğim silah için kısa bir özlem duydum. Silah kendimi savunmak yapabileceğim diğer şeylerden daha etkili değildi, ama ortalama bir Chicago haydudu için oyulmuş bir sopadan çok daha caydırıcıydı.

Sırf eğlence olsun diye telefonları tekrar denedim ve Gardiyanların en yakın karakolu için irtibat numaramı çevirdim.

Tanrı yardımcım olsun, telefon çaldı.

"Evet," diye cevap verdi alçak ve sert sesli bir kadın.

Pardösümün cebinden küçük güvenlik cümleleri defterimi çıkardım. "Bir saniye," dedim. "Aramanın gerçekleşeceğini sanmıyordum." Küçük defteri çevirerek son sayfasına kadar açtım ve "Ah, chartreuse sirocco." dedim.

"Tavşan," diye yanıtladı ses. Defteri kontrol ettim. Bu karşı işaretti.

"Ben Büyücü Dresden," dedim. "Burada bir Kod Kurt durumu var. Tekrar ediyorum, Kod Kurt." Telefonun diğer ucundaki kadın tısladı. "Ben Müdür Luccio, büyücü."

Vay anasını, patronun ta kendisi. Anastasia Luccio, Üst Düzey Konsey'de bir koltuk için sıradaki isimlerden biriydi ve Gardiyanların komutanıydı. Sert bir ihtiyardı ve Kızıl Saray'la olan savaşta Konsey güçlerinin saha komutanıydı.

"Müdür Luccio," dedim saygıyla -hem muhtemelen bunu hak ettiği için hem de onunla olabildiğince iyi geçinmem gerektiği için.

"Durum nedir?" diye sordu.

"Büyücü Kemmler'ın en az üç çırağı Chicago'da," dedim. "Dördüncü kitabı buldular. Bu gece onu kullanacaklar."

Telefonun diğer ucunda şaşkın bir sessizlik vardı. "Alo?" "Alo?" dedim.

"Emin misiniz?" Luccio sordu. Sesinde belli belirsiz bir İtalyan aksanı vardı. "Kim olduklarını nereden biliyorsun?"

"Tüm o zombiler ve hayaletler bir çeşit ipucu gibiydi," dedim. "Onlarla yüzleştim. Kendilerini Grevane, Cowl ve Capiorcorpus olarak tanıttılar ve her birinin yanında bir davulcu vardı."

"Dio," dedi Luccio. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Henüz değil ama çalışıyorum," dedim. "Yardım edebilir misin?"

"Olumlu," dedi Luccio. "Derhal Chicago'ya gardiyanlar göndereceğiz. Altı saat içinde dairenize varmış olacaklar."

"En iyi yer olmayabilir," dedim. "Dün gece orada saldırıya uğradım ve korumalarım parçalandı. Daire gözetim altında olabilir."

"Anlaşıldı. O halde alternatif bir yerde buluşacağız."

Defteri kontrol ettim. Onlarla McAnally's'de buluşmam gerekecekti. "Anladım,"

dedim. "*Che cosa?*" diye sordu.

"Anlaşıldı, Müdür Bey," dedim. "Altı saat, alternatif yer. Personel konusunda da cimrilik etmeyin. Bu insanlar ciddi."

"Kemmler'in müritlerini tanıyorum," dedi ama ses tonu azarlamaktan çok onaylamak gibiydi. "Ekibe ben liderlik edeceğim. Altı saat."

"Doğru. Altı saat."

Telefonu kapattı.

Dudaklarımı düşünceli bir şekilde büzerek onu tekrar beşiğine yerleştirdim. Beyaz Konsey'in savaş komutanı bizzat sahaya çıkacaktı. Bu, durumun silahlı bir nükleer bombaya sahip bir teröristle eşdeğer bir acil durum olarak anlamına geliyordu. Baş Gardiyan savaşa geliyorsa, bu, Gardiyanların her şeyi göze alacağı anlamına geliyordu.

Değişiklik olsun diye bir sürü yardım alacaktım. Bana ölümcül bir şüpheyle yaklaşan ve bazı sırlarımı öğrendiklerinde beni idam edebilecek olan yardım, ama yine de bir yardım. Garip bir rahatlık hissettim. Gardiyanlar, varlıklarını öğrendiğimden beri en büyük korkularımdan biri olmuştu. Bu korkunun nesnesinin Grevane ve arkadaşlarına düşmanca bir ilgi gösterdiğini görmenin son derece tatmin edici bir yanı vardı. Darth Vader'ın imparatora karşı dönüp onu kuyudan aşağı atması gibi. Sizi ölesiye korkutan birinin düşmana saldırdığını görmek kadar güzel bir şey yoktur.

Sonra aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi: Neden Beyaz Konsey'in savaş yüzbaşısı lanet olası telefonlara cevap veriyordu? Neden Muhafızların kıdemsiz bir üyesi resepsiyon işini yapmıyordu?

Aklıma sadece birkaç ya da üç neden geldi. Hiçbiri

de hoş değildi.

Kısa süreli rahatlama ve güven duygum eriyip gitti. İyi ki de öyle oldu. Eğer uzun süre rahatlama ve esenlik hissi yaşamama izin verilseydi eminim dünyanın sonu gelirdi.

Endişelerimi kafamdan attım. Bunun hiçbir şeye faydası olmayacaktı. Beni kurtarmaya geleceğine güvenebileceğim tek kişi bendim. Gardiyanlar yine de bunu yapmayı başarır, bu hoş bir sürpriz olurdu ama sorun çok büyük görünmeye başlamadan önce kendimi harekete geçirmeliydim. Bu, gerçekten dağınık bir odayı temizlemekle aynı prensipti. Yapmanız gereken her şeyi düşünmezsiniz. Bir şeye odaklanır ve onu halledersiniz, sonra diğerine geçersiniz.

Die Erlking'de saklı olan çağrıya ihtiyacım vardı. Onu almak için Shiela ile konuşmam gerekiyordu. *Pekala, Harry. Acele et.* Telefonu bir kez daha denedim ama sanırım işlevsel teknoloji piyangosunu çoktan kazanmıştım: Tüm devreler meşguldü.

Çok uzun süredir oturmuyordum ama bacağımın bugün artık üzerinde yürünmesini istemediğini vücudumun geri kalanına açıkça göstermesi için yeterince uzun bir süreydi.

"Programa uy," dedim bacağıma sertçe. "Bu konuda mutlu olmak zorunda değilsin ama işlevsel olmana ihtiyacım var."

Bacağım asık suratlı bir sessizlikle orada durdu ve zonkladı, bunu onay olarak kabul ettim. Anahtarlarıma uzandım ve sonra ofisimin kapısında yumuşak bir ses duydum.

Asamı elimde döndürerek irademi çağırdım ve kapı açıldığında rünler çoktan somurtkan turuncu bir ışıkla yanmaya başlamıştı.

Billy kapının girişinde duruyordu, yüz ifadesi şaşkınlıkla donmuş, ağzı açık kalmıştı. Kot pantolon, kovboy çizmeleri ve eski bir deri ceket giymişti. Son birkaç yıldır gözlüklerini pek takmamıştı ama bugün takmıştı. Saçları ofisimin pencerelerine vuran rüzgâr yüzünden dağılmıştı. Birkaç yağmur damlasının düşmeye başladığını ve cama donuk dokunuşlarla çarptığını duydum.

"Um," dedi bir dakika sonra. "Merhaba, Harry."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve asayı indirerek içindeki gücün azalmasına izin verdim. Isınmış odun elimin altında iyi hissettiriyordu ve havada hafif bir odun dumanı kokusu vardı. "Ofisimin kapısında aniden belirmek için kötü bir zaman," dedim.

"Bir dahaki sefere ıslık falan çalarım," diye cevap verdi

Billy. "Beni nasıl buldun?"

"Burası senin ofisin." Etrafına bakındı. "Biriyle mi konuşuyorsun?" "Pek

sayılmaz," dedim. "Neye ihtiyacın var?"

Ceketini açtı. Belinden bir tabancanın kabzası çıktı - benim tabancam. "Artemis Bock evime geldi. Dükkânında bir sorun olduğunu söyledi."

"Evet," dedim. "Kötü adamlar onu çalışıyordu. Bu konuda onlarla tartıştım."

Billy başını salladı. "O da öyle söyledi. Bunu dışarıdaki sokakta bulmuş. Kan olduğunu söyledi."

"Bir tanesi bacağıma kesti," dedim. "İcabına baktırdım." Billy endişeyle başını salladı. "Senin için endişelendi."

"Ben iyiyim." Bacağıma dikkat ederek kalktım. "Bock iyi mi?"

"Um," dedi Billy. Bana baktı, yüz ifadesi açıkça endişeliydi. "Evet. Yaralanmadı yani. Dükkânda biraz hasar var ama umursamadığını söyledi. Onun adına sana teşekkür etmemi istedi." Silahını belinden çıkardı ve "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm" dedi.

"Pantolonunda böyle taşımamalısın," dedim. "Soprano söylemek için iyi bir yol."

"Bu boş," dedi ve bana silahın kabzasını uzattı.

Aldım, silindiri çevirip açtım ve kontrol ettim. Silah dolu değildi. Pardösümün cebine soktum, sonra masamın çekmecesini açtım ve orada sakladığım küçük bir kutu mühimmatı aldım. Onu da silahla birlikte cebime koydum. "Bunu getirdiğin için teşekkürler," dedim. "Neden buraya bakmaya geldin?"

"Evindeki telefona cevap vermedin. Oraya gittim. Sanki biri kapıyı sökmeye çalışmış gibiydi."

"Biri yaptı," dedim.

"Ama sen iyi misin?" Bu soruda beklediğimden biraz daha fazla ağırlık vardı.

"Ben iyiyim," dedim, sabırsızlanmaya başlamıştım. "Tanrı aşkına, Billy. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, durma söyle."

Derin bir nefes aldı. "Şey. Ben biraz korkuyorum." Ona

kaşlarımı kaldırdım ve tekrar kaşlarımı çattım.

"Bak. Sen... doğru davranmıyorsun, Harry."

"Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Yani kendin gibi değilsin," dedi Billy. "İnsanlar fark ediyor."

"İnsanlar mı?" diye sordum. Bacaklarım çarpıyordu. Bu tür psikolojik patty-cake'lere ayıracak vaktim yoktu. "Hangi insanlar?"

"Sana saygı duyan insanlar," dedi dikkatle. "Belki senden biraz korkanlar bile olabilir."

Sadece ona baktım.

"Bunu biliyor musun bilmiyorum, Harry. Ama gerçekten korkutucu bir adam olabiliyorsun. Yani, neler yapabildiğini gördüm. Kendileri görmemiş insanlar bile hikayeler duymuşlardır. İnanın bana, hepimiz iyi adamlardan biri olduğunuz için mutluyuz, ama eğer

olmasaydınız..." "Ne?" dedim. Birden kendimi daha yorgun hissederek söyledim.

"Öyle olmasaydım, o zaman ne olurdu?"

"Korkutucu olurdun. Gerçekten korkutucu."

"Lanet olası konuya gel," dedim sessizce.

Başını salladı. "Bir şeylerle konuşuyorsun."

"Pardon?"

Ellerini kaldırdı. "Bir şeylerle konuşuyordum. Yani, ben kapının önündeyken sen bir şeylerle konuşuyordun."

"Bu bir şey değildi," dedim.

"Tamam," dedi Billy ama ses tonu kabul etmekten ziyade beni yatıştırmaya çalıştığını gösteriyordu.

"Bu şeylerle konuşma saçmalığı da ne? Bock bunu yaptığımı mı söyledi?"

"Harry-" dedi Billy.

"Çünkü öyle değildim," dedim. "Tanrım, bazı çılgınlıklar yapıyorum ama bunlar genellikle 'bu asla işe yaramayacak ama denemek zorundayım' türünden çılgınlıklar. Ben deli değilim."

Billy kollarını kavuşturdu, gözleri yüzümü arıyordu. "İşte mesele de bu. Eğer gerçekten deli olsaydın, bunu fark edebilir miydin?"

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Şunu doğru anlamama izin verin. Bock benim hakkımda bir şey söyledi diye ve sen de beni kendi kendime konuşurken duydun diye, birdenbire kauçuk duvarlı odaya gitmeye hazır oldum."

"Hayır," dedi. "Sayılır. Harry, bak, suçlamaya çalıştığım falan yok-" "Bu

komik, çünkü bu taraftan bir suçlama gibi geliyor," dedim. "Ben sadece-"

Asamı yere vurdum ve Billy irkildi.

Üstünü örtmeye çalıştı ama ben hareketi görmüştüm. Billy ona zarar vereceğimden gerçekten korkuyormuş gibi irkildi.

Ne be?

"Billy," dedim sessizce. "Kötü bir iş dönüyor. Bunun için zamanım yok. Bock sana ne söyledi bilmiyorum ama kötü birkaç gün geçirdi. Sarsılmış durumda. Ona karşı bir şey yapmayacağım."

"," dedi sessizce.

"Eve gitmeni istiyorum," dedim ona. "Ve etrafındaki kalabalığa haber göndermeye başlamanı istiyorum. Herkes bu gece bir eşiğin arkasında olmak istiyor."

Kaşlarını çattı ve gözlüklerini çıkarıp gömleğinin bir köşesiyle ovuşturdu. "Neden?"

"Çünkü Beyaz Konsey şehre bir savaş ekibi gönderiyor. Tanıdığınız hiç kimsenin bu ters dalgaya kapılmasını istemezsiniz."

Billy yutkundu. "Bu büyük bir şey o zaman?"

"Ve hareket etmek zorundayım. Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok." Bir adım öne çıktım ve elimi omzuna koydum. "Hey, benim. Harry. Hiç olmadığım kadar aklım başımda ve bir süreliğine bana güvenmeni istiyorum. İnsanlara kafalarını aşağıda tutmalarını söyle. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı ve sonra sertçe başını salladı. "Yapacağım dostum."

"Güzel. Benim için neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Ama ortalık yatıştıktan sonra oturup konuşuruz. Neler olduğunu öğreniriz. Ben bakmıyorken vites değiştirmedikten emin ol. Sana söz veriyorum."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Teşekkür . Eğer bu... ah, lanet olsun, dostum."

"Bu kadar duygu paylaşımı yeter," dedim. "Burada durduğumuz sürece kadına dönüşeceğiz. Acele edin."

Kolumu çoğunlukla kapalı bir yumrukla savurdu ve gitti.

Gitmesini bekledim. Asansörde onunla birlikte aşağı inmek istemedim, aniden bir balta ya da kasap bıçağı ya da başka bir şeyle ona saldırmamdan korkup korkmadığını merak ettim.

Asama yaslandım ve bir saniye düşündüm. Billy benim için gerçekten endişeleniyordu. Ona bir şey yapabileceğimden korkacak kadar endişeliydi. Bunu tetikleyecek ne yapmış olabilirdim ki?

Ve kendime sormam gereken daha da iyi bir soru, bu ilk sorunun hemen ardından geldi.

Ya haklıysa?

Parmağımla kafatasımı dürttüm. Yumuşak ya da başka bir şey *hissetmedim*. Delirmiş gibi hissetmedim. Ama gerçekten kaybetmiş olsaydınız, bunu anlayacak kadar üst katta kalır mıydınız? Deli insanlar asla deli olduklarını *düşünmezler*.

"Ben hep bir şeylerle konuştum," dedim. "Ve kendimle."

"İyi bir noktaya değindin," diye bana katıldım. "Tabii bu senin başından beri deli olduğun anlamına gelmiyorsa." "Ukalaca sözlere ihtiyacım yok," dedim kendime sertçe. "Yapacak işlerim var. O yüzden kapa çeneni."

Tek düşünebildiğim bunun Georgia'nın fikri olduğuydu. Her zaman kulaklarına kadar psikoloji ders kitaplarına gömülürdü. Belki de bir tür ters psikolojik hipokondriye falan kurban gitmişti.

Dışarıda gök gürledi ve yağmur daha sert yağmaya başladı.

Şu anda dikkatimi dağıtacak herhangi bir şüpheye ihtiyacım yoktu. Billy'yle olan konuşmamı daha sonraya bırakarak omuz silktim. Silahımı doldurdum, çünkü doldurmamak da neredeyse hiç olmamak kadar iyi olacaktı, sonra geri koydum, ofisimi arkamdan kilitledim ve arabaya yöneldim.

Shiela'ya ulaşmalı ve onun olağanüstü hafızasının o aptal kitaptaki şiirleri ve kıtaları çağırıp çağıramayacağını görmeliydim. Sonra da Faerie'nin karanlık diyarlarının vahşi ve ölümcül lordunu nasıl çağıracağımı ve Kemmler'in varislerinin kendilerini yarı tanrı statüsüne yükseltmek için onu kullanamamaları için onu nasıl oyalayacağımı bulmalıydim. Bu arada *Kemmler'in Sözü*'nü bulmalı ve bir şekilde Beyaz Konsey neyin olduğunu öğrenmeden Mavra'ya ulaştırmalıydim.

Nefes almak kadar kolay.

Asansörle aşağı inerken Billy'nin olabileceğini kabul etmek zorunda kaldım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Shiela'nın yaşadığı Cabrini Green apartmanı daha iyi günler görmüştü ama daha kötüsünü de görmüştü. Şehir buradaki kentsel dönüşüm projelerine çok para akıtmıştı ve bu devam eden bir süreçti. Shiela'nın oturduğu bina hâlâ tadilatdaydı ve lobi ile katların çoğu henüz yarımdaydı. Lobiye girdiğimde binada hiç işçi yoktu, ancak düzinelerce branda, alçıpan ve ham kereste yığınları, yere cıvatalanmış ağır alet dolapları ve şehrin ışıkları sönmemiş olsaydı şüphesiz çalışacak olan müteahhitlerin diğer kanıtları vardı.

Asansörlere ve oradaki güvenlik paneline doğru yürüdüm ve Shiela'nın dokuzuncu kattaki dairesinin düğmesini buldum. Düğmeye bastım ve bir dakika boyunca basılı tuttum, sonra fark ettim ki elektrikler kesikti ve onun dairesini arayamayacaktım.

Yüzümü buruşturdum ve merdivenleri aradım. Bacağımın üzerinde dokuz kat çıkmak hoş bir duygu olmayacaktı ama sonsuz sayıda seçeneğim de yoktu.

Merdivenlere açılan kapı kilitliydi ama diğer tarafında bir itme çubuğu olan standart bir yangın kapısıydı. Asamı kaldırdım, kimsenin beni görmek için içeri girmediğinden emin olmak için lobiye baktım ve sonra asayla işaret ederek "*Forzare*" diye mırıldandım.

Gücümün çıplak bir fısıltısını kapıya gönderdim ve sonra keskin bir hareketle onu kendime doğru çektim. Bununla diğer taraftaki itme çubuğunu yakaladım ve kapı titredi sonra bir ya da iki inç kadar açıldı. Kapıyı açık tutmak için asamın ucunu kapının içine soktum, sonra da kapıyı tutup kaldırdım. Bir an için merdivenlere baktım ama merdivenler kısalmadı ya da yürüyen merdivene falan dönüşmedi, ben de içimi çektim ve her seferinde bir basamak olmak üzere acı içinde kendimi yukarı çekmeye başladım.

Dokuz kat ve 162 adım sonra nefesimi tutmak için durakladım ve ardından lobideki kapıyı açtığım gibi dokuzuncu kat koridorunun kapısını açtım. Dokuzuncu kat koridoru hâlâ inşaat halindeydi ve içindeki dairelerden birkaçının kapısı yoktu,

ve hatta duvarlar. Shiela'nın dairesini bulana kadar topallayarak ilerledim ve sonra kapıyı çaldım.

Kapıya dokunduğumda üzerinde karıncalı bir gerilim hissettim; bir tür büyü koruma. Benim dairemdekiler kadar güçlü değildi ama sağlandı. Bu oldukça etkileyiciydi. Shiela'nın doğuştan gelen çok fazla yeteneği olmayabilirdi ama belli ki bu eksikliği telafi edecek kadar disiplini vardı. Elimi hafifçe kapının yüzeyine doğru uzattım ve duyularımı koğuşun üzerinde gezdirerek gücünü daha iyi hissetmeye çalıştım. İçeri girmek için gücümü kullansam beni durduramazdı ama fiziksel olarak denesem dişlerime sağlam bir tekme atacak kadar güçlü hissediyordum. Hırsız olacak birinin ödünü koparacağı kesin. Fena değil.

Bir dakika sonra ayak sesleri duydum ve kapı biraz açıldı. Bir güvenlik zinciri ve Shiela'nın karanlık, ışıltılı gözlerinden birini içeren yüzünün ince bir şeridini görebiliyordum. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve sonra, "Harry. Bir dakika."

Kapıyı kapatıp güvenlik zincirini çıkarırken bekledim. Sonra bana gülümseyerek kapıyı tekrar açtı. Bulaşıcı bir gülümsemesi vardı ve ben de kendimi ona kendi gülümsememle karşılık verirken buldum.

Göğsünü bakmamak için çok zor bir şeye dönüştüren kırmızı payetli bir korsaj, neredeyse yarı saydam bol bir tayt, baldırlarını saran deri sandaletler ve kollarında ve ayak bileklerinde 6,5 milyon poundluk bilezikler vardı. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve bir tür örgü başlığın üzerinde yükselecek şekilde sabitlenmişti; pürüzsüz, çıplak omuzları güzel ve güçlü görünüyordu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. "Oda arkadaşın Shiela evde mi, Genie?"

Güldü. "Beni tam zamanında yakaladın. Tanıdığım bazı insanlarla bir araya gelmek için ayrılmak üzereydim."

"Kostüm partisi mi?" Ben sordum.

"Hayır, ben her zaman böyle giyinirim." Gözleri parlıyordu. "Cadılar

Bayramı'ndayız." "Işıklar kapalıyken bile mi?"

Kaşlarını salladı, bir an için hınzırca gülümsedi. "Kim bilir. Bu işi daha eğlenceli hale getirebilir."

Bock's'ta giydiği bol giysilerin altında gizlenen kıvrımları konusunda haklıydım. Son derece hoş kıvrımlardı. Yüzüne odaklanabilmek için irade göstermem gerekiyordu, özellikle de güldüğü zaman. Gülüşü her türlü ilginç küçük titremeye neden oluyordu. "Bir dakikan var mı?" diye sordum.

"Belki iki tane bile olabilir," dedi. "Aklında ne var?"

"Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var," dedim. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Bildiğim kadarıyla takip edilmiyordum ve arkamı kolluyordum ama bu orada kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu. Böyle şeyleri fark etme konusunda oldukça iyiydim ama benden daha iyi olan pek çok insan (ve insan olmayan) vardı. "Sakıncası yoksa bunu içeride konuşabilir miyiz?" Yüz ifadesi biraz temkinli bir hal aldı ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Başın belada mı? Mağazadaki insanlarla mı ilgili?"

"Hemen ," dedim. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette, elbette," dedi ve içeri girip kapıyı benim için açık tuttu. Topallayarak içeri girdim. "Aman Tanrım," dedi, ben içeri girerken bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bir gulyabani bacağıma bıçak sapladı," dedim ona.

Bana göz kırptı. "Yani... gerçek bir hortlak mı? Gerçek bir hortlak mı?" "Evet."

Yüzü dehşetle buruştu. "Oh. Vay canına. Hikayeler duymuştum ama hiç düşünmemiştim... bilirsiniz. Gerçekten orada olduklarına inanmak zor. Bu beni aptal mı yapar?"

"Hayır," dedim. "Bu seni şanslı kılıyor. Eğer bir daha gulyabani görmezsem, çok erken olacak."

Dairesi oldukça tipik bir daireydi: küçük, yıpranmış, köhne ama temiz. Çoğunlukla ikinci el mobilyalar, eski bir buzdolabı, kitap ve ders kitaplarıyla dolup taşan, birbiriyle uyumsuz kitap rafları ve pek kullanılmamış gibi görünen küçük, eski bir televizyonu vardı.

"Otur," dedi ve kanepeden birkaç battaniye ile bir yastık alarak benim için bir yer açtı. Kanepeye doğru sendeleyerek yürüdüm ve oturdum, bu bana çok iyi geldi. Homurdanarak bacağıma sehpanın üzerine kaldırdım ve bu daha da iyi hissettirdi. "Teşekkürler," dedim. Bana bakarak başını salladı. "Korkunç görünüyorsun."

"Zor birkaç gün oldu."

Ciddi gözlerle beni inceledi. "Sanırım öyle olmalı. Burada ne yapıyorsun?" "Kitap," dedim.

"Bock'tan aldığım Erlking hakkındaki kitap."

"Hatırlıyorum," dedi. "Aynen

öyle."

"Um. Ne?"

"İşte bu yüzden buradayım," dedim. "Sen hatırlıyorsun ama ben hatırlamıyorum ve kötü adamlar benim kopyamı çaldı. Benim için hatırlamana ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Her şeyi mi?"

"Sanmıyorum," dedim. "Orada birkaç şiir ve kıta vardı. Sanırım ihtiyacım olan şey onlardan birinde."

"Neye ihtiyacınız var?" dedi.

Bir saniye ona baktım. Sonra dedim ki, "Bilmesen daha iyi olur."

Sanki az önce annesi hakkında kötü bir şey söylemişim gibi çenesini kaldırdı ve bir süre bana baktı. "Affedersiniz?"

"Bu kötü bir iş," dedim. "Sana bu konuda fazla bir şey anlatmazsam senin için daha güvenli olabilir."

"Şey," dedi. "Çok büyüklük taşıyorsun, Harry. Teşekkür ederim." Bir

elimi kaldırdım. "Öyle bir şey değil."

"Evet," dedi. "Öyle. Size bilgi vermemi istiyorsunuz ama nedenini ya da bu bilgiyle ne yapacağınızı söylemiyorsunuz."

"Bu senin kendi güvenliğin için," dedim.

"Belki de," diye yanıtladı. "Ama sana bu bilgiyi verirsem, onunla ne yapacağın konusunda biraz sorumluluk taşıyacağım. Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. Ya sana verdiğim bilgiyi alıp birine zarar vermek için kullanırsan?"

"Yapmayacağım."

"Belki de bu doğrudur," dedi. "Ama belki de değildir. Anlamıyor musunuz? Bu konuda bir yükümlülüğüm var," dedi, "yeteneğimi sorumlu bir şekilde kullanmak. Bu da onu körü körüne ya da pervasızca kullanmamak anlamına geliyor. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Aslında," dedim, "."

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "O zaman sana yardım etmemi istiyorsan, neden ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bu işe karışsanız risk altına girebilirsiniz," dedim. "Çok tehlikeli olabilir." Son iki kelime arasında vurgu yapmak için açık bir sessizlik bıraktım.

"Anlıyorum," dedi. "Bunu kabul ediyorum. O halde söyle bana."

Bir süre ona baktım ve sonra biraz sinirli bir şekilde iç çektim. Ne de olsa haklı olduğu bir nokta vardı. Ama kahretsin, Kemmler'in müritleri yüzünden başka kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Özellikle de böyle güzel göğüsleri olan biri.

Gözlerimi onlardan kaçırdım ve "Dükkânın etrafında gördüğün insanlar kitabı Erlking'i çağırmak için kullanacaklar" dedim.

Kaşlarını çattı. "Ama... o son derece güçlü bir peri, değil mi? Bunu yapabilirler mi?"

"Mümkün mü demek istiyorsun?" diye sordum. "Elbette. Birkaç saat önce Kraliçe Mab'a ben de ılık çaldım." Bu teknik olarak doğrudu.

"Oh," dedi, sesi yumuşaktı. "Neden?"

"Çünkü bilgiye ihtiyacım vardı," dedim.

"Hayır, o değil. Bu insanlar neden Erlking'i çağırıyor?"

"Cadılar Bayramı gecesi onun varlığını kullanarak kadim ruhlardan ekstra büyük bir yardım isteyecekler. Sonra da kendilerine Valhalla büyüklüğünde bir doğaüstü güç sağlamak için bu ruhları bağlayıp yiyecekler."

Bana baktı, ağzı biraz açıldı. "Bu... bir yükseliş ayını mı?" diye fısıldadı. "Gerçek bir ayın mı?"

"Evet," dedim.

"Ama bu... bu delilik."

"Bu insanlar da öyle," dedim. "Bana söyleyeceğin şey bunun olmasını engelleyebilir. Pek çok hayatı kurtarabilir - en azından benimkini."

Üşümüş gibi kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Yüzü solgun ve endişeli görünüyordu. "Şiirlere ihtiyacım var çünkü onlar yapamadan Erlking'i çağıracağım ve planlarını mahvedecek kadar uzun süre onu oyalayacağım."

"Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmamak kadar tehlikeli değil," dedim. "Artık nedenini biliyorsun. Bana yardım edecek misin?"

Düşünüyormuş gibi alt dudağını titretti ama gözleri parlıyordu. "Lütfen deyin."

"Lütfen," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Lütfen?"

"Beni zorlama," diye yarı homurdandım ama bunun çok korkutucu olduğundan şüpheliydim.

Bana gülümsedi. "Birkaç dakikamı alabilir. Bir süredir o kitaba bakmamıştım. Hazırlanmam gerekecek. Meditasyon yapmalıyım."

"Bu kadar karmaşık mı?" Ben sordum.

İçini çekti, gülümsemesi soldu. "O kadar çok şey var ki, bazen kafam kütüphane gibi oluyor. Hatırlamakla ilgili bir sorunum yok. Zor olan onları nereye koyduğumu bulmak. Ve hepsini hatırlamak da pek hoş değil."

"Bunun bir şey olduğunu bilirim," dedim. "Kafamın içinde olmamasını tercih edeceğim bazı şeyler gördüm."

Başını salladı ve yanındaki kanepeye yerleşmek için hızlı adımlarla ilerledi. Ayaklarını altına çekti ve rahat etmek için biraz kıpırdandı. Kıvrılma kısmı ilgi çekiciydi. Çok fazla ilgilenmediğimi belli etmemeye çalıştım ve pardösümün cebinden defterimi ve güvenilir kalemimi çıkardım.

", " dedi ve gözlerini kapattı. "Bana bir dakika ver. Seninle konuşacağım."

"Tamam," dedim.

"Ve bana dik dik bakma."

Gözlerimi oynattım. ". "

Nazikçe homurdandı. "Daha önce hiç göğüs görmedin mi?"

"Bakmıyordum," diye itiraz ettim.

"Tabii ki." Tek gözünü açtı ve bana sinsi bir bakış attı. Sonra küçük bir gülümsemeyle gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Bu hile yapmaktır," dedim.

Tekrar gülümsedi ve sonra ifadesi değişti, yüz hatları uzaklaştı. Omuzları gevşedi ve sonra gözleri açıldı, karanlık, uzak ve odaklanmamıştı. Birkaç dakika boyunca uzaklara baktı, nefes alıp vermesi yavaşladı ve gözleri sanki bir kitap okuyormuş gibi hareket etmeye başladı.

"İşte burada," dedi, sesi yavaş, sessiz ve hülyalı. "Peabody. Çeşitli makaleleri derleyen oydu."

"Sadece şiirlere ihtiyacım var," dedim. "gerek yok."

"Sus," dedi. "Bu görüldüğü kadar kolay değil." Parmakları ve elleri arada bir kıpırdarken gözleri görünmeyen kitabın üzerinde geziniyordu. Bir an sonra hafızasındaki kitabın sayfalarını çevirdiğini fark ettim. Bir dakika sonra "Pekâlâ," dedi. "Hazır mısın?"

Kalemimi not defterimin üzerine koydum. "Hazır."

Bana şiirlerden alıntılar yapmaya başladı ve ben de bunları yazmaya başladım. İlk şiirde ya da ikincisinde değildi, ama üçüncüsünde bir çağrı cümlesinin ritimlerini ve kalıplarını tanıdım, her satır kendi başına masumdu, ama her biri kendinden öncekiler üzerine inşa ediliyordu. Doğru odaklanma, niyet ve irade gücüyle, bu basit şiir ölümlü dünyanın sınırlarının ötesine ulaşabilir ve cinlerin efendisi Erlking olarak bilinen ölümcül peri avcısının dikkatini çekebilirdi.

"İşte bu," dedim sessizce. "Hatırladıklarının doğruluğundan tamamen emin olmanı istiyorum."

Shiela başını salladı, gözleri uzaklara dalmıştı. Eli, kullandığı sayfa çevirme hareketinin tersini yaptı ve şiiri bana daha yavaş bir şekilde tekrar okudu. Her şeyi doğru yazdığımı iki kez kontrol ettim.

Bir çağrıyı çarpıtmak doğru değildir. Kelimeleri yanlış kullanırsanız, bunun her türlü kötü etkisi olabilir. En iyi ihtimalle, çağırma işe yaramaz ve boş yere onca çaba sarf etmiş olursunuz. Bir adım daha kötüsü, beceriksiz bir çağrı yanlış varlığı çağırabilir - belki de dokunaç yüklü, uzatılabilir ağzıyla yüzünüzü parçalamaktan mutluluk duyacak bir varlık. Son olarak, olumsuz sonuçların en uç noktasında, başarısız çağrı istediğiniz varlığı - bu durumda Erlking'i - çağırabilir, ancak bu varlık size hakaret edebilir

Doğru anlamaya zahmet etmediğiniz için. Ruhlar dünyasının süper güçlü varlıkları, korku filmlerine konu olacak türden bir güce ve öfkeye sahipti ve onlardan birini kızdırmak kötü bir fikirdi.

Eğer bir varlığı yanlış çağırırsanız, kendinizi ondan korumak için yapabileceğiniz çok az şey vardı. Çağırma işinin tehlikesi buydu. Eğer Erlking'i Chicago'ya çağırırsam, bunu doğru yaptığımdan emin olmalıydım, yoksa hayatım kadar değerli olurdu.

"Bir kez daha," dedim Shiela bitirdiğinde sessizce. Emin olmak zorundaydım.

Başını salladı ve tekrar başladı. Yazdığım versiyonu kontrol ettim. Hepsi arka arkaya üçüncü kez aynı çıktı, bu yüzden doğru olduğundan olabildiğince emindim.

Bir an not defterine baktım, çağırıcı özümsemeye, ritmini, dille sadece tesadüfen ilgili olan ünsüz ve fiillerin yuvarlanan sesini hatırlamaya çalıştım. Bu şiir değildi - sadece bir frekanstı, bir ses ve zamanlama sinyaliydi ve onu metodik bir hassasiyetle hafızama kaydettim, tıpkı bir ruh varlığını gerçek adını kullanarak çağırarak için gereken hassas çekimleri sakladığım gibi. Şiir bir anlamda Erlking için bir isimdi. O da buna aynı şekilde karşılık verecekti.

Birkaç dakika sonra tekrar başımı kaldırdığımda Shiela'nın bakışlarının nazik baskısını hissettim. Beni izliyordu, gözleri endişeliydi. "Ya inanılmaz derecede aptalsın ya da hayatımda gördüğüm en cesur adamlardan birisin."

"Aptallığı seç," dedim hafifçe. "Tecrübelerime göre, aptal olduğunu varsayarak yanlış yapamazsın."

"Çağırma kullanırsan," dedi sessizce, ses tonuma gülümsemeden, "ve başına kötü bir şey gelirse, bunun suçlusu ben olurum."

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu benim kendi hatam olacak."

"Kabul etmeniz beni sorumluluktan kurtarabileceğinden emin değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Size yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Teklif etmenize gerek yok," dedim.

"Evet," dedi ciddiyetle. "Var. Elimden geleni yaptığımı bilmem gerekiyor. Eğer sana bir şey olursa, bu benim yapmadığım bir şey yüzünden olmayacak."

Bir an yüzünü inceledim ve kendimi gülümserken buldum. "Tüm bu sorumluluk meselesini çok ciddiye alıyorsun," dedim.

"Yapmamam için bir neden var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil," dedim. "Sadece birinden... yani yanlış anlamayın ama ham güç söz konusu olduğunda merdivenin bu kadar altındaki birinden gelmesi alışılmadık bir durum."

Biraz gülümsedi. "Birine zarar vermek için fazla güç gerekmez," dedi. "Hasarı iyileştirmekten çok daha kolay. Bu her zaman böyledir, her şey için. Sadece büyü için değil."

"Evet. Ama pek çok insan bunu anlamıyor gibi görünüyor." Uzandım ve sağ elimi onunkinin üzerine koydum. Çok yumuşak, çok sıcak elleri vardı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Eğer sana borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey varsa..."

Bana gülümsedi ve "Bir şey var" dedi. "Öyle mi?"

diye sordum.

Başını salladı. "Bir arkadaşım bir keresinde bana, bir insanın bir şeyi ilk kez nasıl yaptığına bakarak onun hakkında çok şey söyleyebileceğini söylemişti."

Birkaç kez göz kırptım ve sonra "Ne gibi?" dedim.

"İşte böyle," dedi ve yanıma geldi. Çok güzel hareket ediyordu; akıcı, zarif ve zarif bir şekilde kadınsıydı. Sıcak kıvrımları ve kır çiçekleri kokan yumuşak teniyle bir bacağına benimkinin üzerine kaydırıp kalçalarına oturdu. Beni öpmek için eğildiğinde nazik elleri yüzümü hafifçe çerçeveledi, ağzı benimkiyle buluştuğunda gözleri beklentiyle geri dönüp kapandı.

Öpücük yavaşça, sessizce başladı -duygulu ama ateşli değil, tereddüt etmeden sabırla. Dudakları benimkilere sıcak ve nazik bir şekilde temas ediyordu ve etrafındaki yolu hissederken ağzında bir keşif duygusu vardı. Belki çok yorgundum, belki çok yaralıyım, belki de hayatta kalma ihtimalim konusunda çok endişeliydim ama iyi hissettirdi. Gerçekten iyi hissettirdi. Shiela'nın ağzı ihtiyaçtan alev almamıştı. Öpüşürken hiçbir şey talep etmedi. Tek istediği ağzımın tadına bakmak, tenimi ellerinin altında hissetmektir.

Ve sonra hiçbir uyarı olmadan, o basit temasın, o insan sıcaklığının daha fazlası için umutsuz bir özlem, bir ihtiyaç ateşiyle içimde kükredi.

Neredeyse herkes başka bir kişinin elinin dokunuşunun ne kadar güçlü olabileceğini hafife alır. Dokunulma ihtiyacı o kadar ilkel bir şeydir ki, insan olarak varlığımızın o kadar temel bir parçasıdır ki, üzerimizdeki gerçek etkisini kelimelere dökmek zor olabilir. Bu gücün ille de seksle bir ilgisi olması da gerekmiyor. Bebekliğimizden itibaren bir insan elinin dokunuşunu güvenlikle, rahatlıkla ve sevgiyle ilişkilendirmeyi öğreniriz.

Uzun zamandır bana pek dokunulmamıştı... yani, çok uzun zamandır. Thomas benim kardeşim olabilirdi ama fiziksel temastan, hatta sıradan ve tesadüfi temastan bile vebadan kaçır gibi kaçınırdı. Ben de tam olarak romantik ilgi alanlarına boğulmamıştım. Son zamanlarda yaşadığım en yakın şey, acemi bir succubus'un ilerlemeleriydi ve bu temas sevgi dolu olmaktan başka bir şey değildi.

Seks denklemin bir parçası haline geldiğinde, bir başkasının dokunuşunun etkisi daha da acil ve derin olabilir - öyle ki sağduyu, hatta temel mantıksal çıkarımlar bile pencereden dışarı çıkabilir, basitçe karşılanması *gerek* bir ihtiyaç selinde yıkanabilir.

Uzun bana dokunulmamıştı. Hatta daha uzun süredir öpülmemiştim. Bir sonraki gün doğumundan önce ölme ne kadar yüksek olduğu düşünüldüğünde, Shiela'nın varlığı, sıcaklığı, bana dokunmak *istediği* gerçeği her türlü endişe ve korkuyu bastırdı ve onların gittiğini görmekten memnun oldum. Shiela'nın öpücüğü beni bir anlığına da olsa acıdan ve korkudan kurtardı. Ve o anı elimden geldiğince uzun süre yaşamak istedim.

Öpücüğü kavrayışımı sıkılaştırdım ve sağlam kolum kalktı, kasıtlı olarak sırtının küçük kısmına doğru kayarak onu kendime doğru çektim.

Shiela ani bir heyecanla tısladı ama öpücüğü ne derinleşti ne de hızlandı. Ağzı nazik ritminde kaldı ve ben de daha sert bir şekilde ona doğru eğildim. Nefesi daha da hızlandı ama öpücüğü sadece yavaşça, çıldırtıcı bir sabırla, işkence edercesine nazikçe derinleşti. Kalçaları yavaş bir gerginlikle benimkilere doğru kaydılar ve ben onun bana karşı olan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yapmak istediğim şey uzanmak ve payetli üstünü aşağı çekmekti. Ağzımın onun her kıvrımını keşfetmesini istiyordum. Onu ihtiyaçtan delirtmek, duyularımı onun sıcaklığıyla, çılgınlıklarıyla, kokusuyla doldurmak istiyordum. Bana karşı dizilmiş her şeyi kısa bir süreliğine de olsa unutmak ve onu her seferinde bir santim çıplak bırakmak istiyordum. Onun sıcaklığının doldurmaya başladığı boşluk, bırakmam için bana uluyordu.

Ama yaptığım şey ağzımı açmak ve dilimi dudaklarının üzerinde gezdirmek oldu, nazikçe ve yavaşça, sadece bir kez. Bu dokunuşla ürperdi ve dişleri alt dudağımı nazikçe çekti. Öpücüğü yavaş ve sessiz bir şekilde sonlandırdım ve alnım onunkine değecek şekilde başımı eğdim. İkimiz de bir dakika boyunca öyle kaldık, biraz hızlı nefes alıyorduk.

"Durmak istedin mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye cevapladım. "Ama buna

ihtiyacım vardı." "Neden?"

"Çünkü beni tanıımıyorsun," dedim. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi. "Ama sana ihtiyacım vardı. Sen de beni tanıımıyorsun."

"O zaman neden beni öpüyorsun?" diye sordum.

"I..." Sesinde utanmaya benzer bir şey duydum. "Benim için uzun zaman oldu. Birini öpmeyeli. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"de."

Parmakları hafifçe kırırdandı, yüzümün kenarlarına dokundu. "Çok yalnız görünüyorsun. Ben sadece... nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Sadece öpücük. Başka bir şey işin içine girmeden önce."

"Bu yeterli bir sebep," diye kabul ettim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Boğazından kısık bir ses çıkardı. "Sanırım daha fazlasını

istiyorum." "Mmmm," dedim, kabul ederek. "Bu bana uyar."

Sessiz, hınzırca bir kahkaha attı. "Güzel." Tekrar titredi ve sonra benden uzaklaştı, koyu renk gözleri parlıyordu, göğsünü kesinlikle büyüleyici kılacak kadar hızlı nefes alıyordu. Gülümseyerek ayağa kalktı. "Sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Benim için asamı alır ?"

Kaşlarını kaldırdı.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ah.

Gerçek bir asa." "Oh," dedi ve bana uzattı.

Kendimi ayağa kaldırırken sessiz bir endişeyle beni izledi, ama bana yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı, bunun için egom tamamen minnettardı. Ben topallayarak kapısına doğru yürüdüm, o da yanımda yürüdü.

Ona döndüm ve sağ elimle yanağına dokundum. Yüzünü hafifçe avucuma yasladı ve bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Hayatımı kurtardın. Muhtemelen kelimenin tam anlamıyla." Yere baktı ve başını salladı. "Pekâlâ.

Dikkatli olur musun?"

"Deneyeceğim," dedim ona.

"Sıkı çalış," dedi. "Seni yakında tekrar görmek istiyorum." "Tamam. Hayatta kalacağım. Ama sadece sen istediğin için."

O güldü, ben de gülümsedim ve sonra onu dairesinde bırakıp merdivenlerden sokağa doğru inmeye başladım.

Aşağı inmek yukarı çıkmaktan çok daha zordu. Nefes almak için durmak zorunda kalmadan önce üçüncü kata kadar geldim ve ağrıyan bacağımı bir süre dinlendirmek için oturdum.

Nefes nefese kırımın üzerine oturmuştum ki önümdeki hava dalgalandı ve karanlık, kukuletalı bir figür birdenbire öne çıktı, bir elini uzatmıştı, uzattığı avucunu kaplayan bir tür ince ağ çirkin mor bir ışıkla titriyordu.

"Dresden," dedi Kumori, sesi yumuşaktı. "Hareket etmeye kalkarsan seni öldürürüm."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kumori benden bir metre kadar uzakta duruyordu; eğer ona saldırmak isteseydim, asama kolayca ulaşabilirdim. Ama oturduğum ve asayı sallayabileceğim tek güçlü elim olduğu için, elinde tuttuğu gücü serbest bırakmadan önce bir şekilde ona vurmayı başarsam bile, onu etkisiz hale getirecek kadar sert vuramazdım.

Ve ayrıca. O bir kızdı.

Kıza benzeyen bir tür canavar olduğunu kanıtlamadığı sürece ona vurmayacaktım. Rasyonel bir düzeyde, tavrımın tehlikeli derecede mantıksız olduğunu biliyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ben kızlara vurmam.

Sağ avucunun üzerindeki metal ağıın içinden parıldayan, horozu çekilmiş ve hazır bir silahın büyülu eşdeğeriyle üzerimde dururken, beni yenecek kadar hızlı olduğunu hissettim. Havanın alçak, sabit bir güç notasıyla titreştiğini hissedebiliyordum ve duruşu hem kendinden emin hem de ihtiyatlıydı.

Emin olduğum tek bir Şey vardı; konuşmak için buradaydı. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Bu yüzden oturmaya devam ettim, asamı yavaŐŐa bir kenara bıraktım ve iki elimi de hafifçe kaldırdım. "Sakin ol, kovboy kız," dedim. "Beni hakladın."

KapŐonun derinliklerinde yüzünü göremiyordum ama sesinde kuru bir eğlence notası duydum. "Bileziği çıkar lütfen. Ve sağ elinizdeki yüzüğü."

Kaşlarını kaldırdım. Yüzük bitmiŐti ve muhtemelen onu bir adım geriye itecek kadar suyu kalmamıştı ama daha önce bunu fark eden biriyle karŐılaŐmamıŐtım. Her kimse, Kumori büyücülerin nasıl çalıştığını biliyordu ve bu da onun yüzünü sakladığından da emin olmamı sağladı çünkü taniyabileceğim biriydi - Beyaz Konsey'den biri.

Bileziği sol elimden çıkardım ve yavaŐŐa yanımdaki merdivene indirdim ama yüzüğü çıkarmak sorun olacaktı. "Yüzüğü çıkaramıyorum," dedim.

"Neden olmasın?" Kumori sordu.

"Sol elimin parmakları artık alıŐmıyor," dedim. "Ne oldu?"

Bir an için ona göz kırttım. Soru kibardı. Aslında, daha iyisini bilmeseydim, ses tonunu gerçek bir ilgi sanırdım.

"Sol eline ne oldu?" diye sordu, ses tonu sabırlıydı.

Onu anlamaya çalışarak ona bakarken elimden geldiğince kibarca cevap verdim. "Vampirlerle savaŐıyordum. Bir yangın ıktı. Elim o kadar kötü yandı ki doktorlar çıkarmak istedi. Buraya gelip kendiniz almak istemediğiniz sürece yüzüğü ıkarmamın bir yolu yok."

Bir an hareketsiz kaldı. Sonra Şöyle dedi: "Bu konuşma süresince ateşkes yapmayı kabul ederseniz daha kolay olabilir. Bu konuda söz vermeye istekli misiniz?"

Ateşkes istedi, bu da beni idam etmekten ziyade gerçekten konuşmaya geldiği anlamına geliyordu. Ateşkesi kabul etmenin hiçbir zararı olmayacağı kesindi ve bu, çiğ sinirlerin tetikleyebileceği düŐmanlıkları nleyebilirdi. "Seninkine karşılık," dedim. "Bu konuşma ve bitiminden yarım saat sonrası."

"Tamamdır," dedi Kumori. "Sana söz

veriyorum." "Sen de benimkini aldın," dedim.

Elini hemen indirdi, üzerindeki tuhaf ağı ve onun ışıltılı enerjilerini cübbesinin derin kollarına aldı. Kalkan bileziğimi geri alıp bileğime takarken gözlerimi ondan ayırmadım. "Pekâlâ," dedim. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Kitap," dedi. "Hala kopyanızı istiyoruz."

"Kolordu Muhafızıyla konuşmanız gerekecek," dedim. "O ve hortlağı dün gece onu benden aldılar. Ama bakarsan yirmili yaşlarının başında bir kıza benziyor. Harika gamzeleri var."

Sanki Kumori başını bir yana eğmiş gibi kapüşon kaydı. "Kolordu Muhafızının adının kaynağını biliyor musun?"

"Sanırım o bir beden değiştirici," dedim. "Ölü çağırانların bu tür şeyler yapabildiğini duymuştum. Bilinçlerini bir bedenden diğerine taşıyabiliyorlarmış.

Kendini koruyamayan zavallı bir enayi ile değiş tokuş. Corpsetaker o yaşlı profesörün bedenindeydi. Sanırım asistanıyla yer değiştirdi ve sonra yaşlı adamın bedenini, içindeki kızın zihniyle birlikte öldürdü."

Kapüşonlu başını salladı ve bana hak verdi. "Ama hikâyene inanmakta güçlük çekiyorum. Kolordu Muhafızı kitabı senden almış olsaydı, seni de öldürürdü."

"Denemediğim için değildi," dedim ve bacağıma işaret ettim. "Kendine fazla güveniyordu ve ben de biraz şanslıydım. O kitabı aldı ama ben kaçtım."

Bir an sessiz kaldı ve sonra düşünceli bir ses tonuyla, "Bana doğruyu söylüyorsun," dedi.

"Yalan söyleme konusunda kötüyüm. Yalanlar kafa karıştırıcı oluyor.

Düzgün tutamıyorum." Kumori başını salladı. "O zaman sana şu teklifi yapmama izin ver."

"Katıl ya da öl?" Tahmin ettim.

Burnundan yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Pek sayılmaz. Cowl'un sana belli bir saygısı var ama bir tür ittifakı mümkün kılmak için fazla ham olduğuna inanıyor."

"Ah," dedim. "O zaman muhtemelen her zaman aldığım ikinci teklife gideceksin. Git ve beni öldürme."

"Onun gibi bir şey," dedi Kumori. "Burada neler olup bittiği hakkında gerçek bir fikriniz yok. Cehaletiniz sandığınızdan daha tehlikeli ve bu meseleye karışmaya devam etmeniz feci sonuçlara yol açabilir."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye

sordum. "Sahadan çekil" dedi. "Ya da

ne?"

"Yoksa pişman olursun," dedi. "Bu bir tehdit değil. Sadece bir gerçek. Dedğim gibi, Cowl'un sana karşı belli bir saygısı var ama kendini bu işe bulaştırmaya devam edersen seni koruyamayacak ya da sana nazik davranamayacak. Eğer yoluna çıkarsan, seni öldürür. Yolundan çekilmenizi tercih eder."

"Tanrım. Çok fedakârca davranıyor." Başımı salladım. "Eğer beni öldürürse, benim ölüm lanetimle mücadele etmek zorunda kalacak."

Kumori, "O zaten bu tür lanetlerle mücadele etti," dedi. "Birçok kez. Sana sahadan çekilmeni tavsiye ederim."

"Bunu yapamam," dedim. "Sizin ne yaptığınızı biliyorum. Darkhallow'u biliyorum. Bunu neden yaptığınızı biliyorum."

"Ve?"

"Bunun olmasına izin veremem," dedim. "Chicago'da sigorta yeterince pahalı, bir de huysuz yeni bir tanrının emlak piyasasını altüst etmesine gerek yok."

"Hedeflerimiz o kadar da farklı değil," dedi Kumori. "Grevane ve Corpsetaker birer deli. Durdurulmaları gerekiyor."

"Yaşlı Cowl'ı gördüğüm kadarıyla, o da bir Happy Meal'den birkaç patates kızartması eksik."

"Peki sen ne yapacaksın?" Kumori sordu. "Onların Darkhallow'un ödülünü toplamasını mı engelleyeceksin? Gücü kendin için mi alacaksın?"

"Kimsenin almadığından emin olmak istiyorum," dedim. "Bunu nasıl yapacağım pek umurumda değil." "Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "İşte şimdi sana bir teklifte bulunacağım." Tereddüt etti, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. "Pekâlâ."

"Kefaletle çık," dedim ona. "Cowl ve Sosyopat Takımı'nı kendi kavgalarıyla baş başa bırak. Onları durdurmak için ihtiyacım olan bilgiyi bana verin."

"Beni bir günde öldürür," dedi.

"Hayır," dedim ona. "Seni Beyaz Konsey'e götürürdüm. Sana koruma sağlardım." Kukuletasının içinden bana baktı, tamamen sessizdi.

"Bak Kumori, sen bir tür bulmacasın," dedim. "Çünkü bu büyücülerle çalışıyorsun. Aslında senin de büyücülükte fena olmadığına bahse girerim. Ama geçen gece birinin hayatını kurtarmak için kendi yolundan çıktın ve bu o kalabalığa uymuyor."

"Öyle değil mi?" dedi.

"Hayır. Onlar katil. Bu işte iyiler ama sadece katiller. Başka birine yardım etmek için yollarından bir adım bile atmazlar. Ama siz bir yabancıya yardım etmek için yolunuzdan çekildiniz. Bu senin onlar gibi olmadığımı gösteriyor."

Bir süre daha sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Cowl'un neden büyücülük üzerine çalıştığını biliyor musun? Ve benim neden ona katıldığımı?"

"Hayır."

"Çünkü büyücülük ölümün gücünü benimser, tıpkı büyüünün yaşamın gücünü benimsemesi gibi. Ve büyü nasıl zalim ve yıkıcı amaçlar için çarpıtılıp saptırılabilirse, büyücülük de

kendi doğasına da döndürülebilir. O gece yaralı adam için yaptığım gibi, ölüm engellenebilir. Eğer kişinin iradesi ve amacı güçlüyse, o karanlık güç tarafından yaşama hizmet edilebilir."

"Hı-hı," dedim. "Yaralı bedenleri hayata döndürebilmek için evrendeki en karanlık ve en yozlaştırıcı, deliliğe neden olan güçlerle ilişkiye girdin."

Elini ani, kesik bir hareketle oynattı. "Hayır. Hayır, seni aptal. Buradaki potansiyeli görmüyor musun? *Ölümü* sona erdirmeye olasılığını."

"Ölümün sonu mu?"

"Öleceksin," dedi. "Ben öleceğim. Cowl ölecek. Artık bu yorgun ve yaşlı dünyada yürüyen herkes tek bir katı, değişmez gerçeği biliyor. Hayatları sona erecek. Senin hayatın. Benimki. Herkesin."

"Evet," dedim. "Bu yüzden bize 'ölümlüler' diyorlar. Ölümlülük yüzünden."

"Neden?" diye sordu.

"Ne?"

"Neden?" diye tekrarladı. "Neden ölmek

zorundayız?" "Çünkü böyle olması gerekiyor,"

dedim.

"Neden böyle olmak zorunda?" dedi. "Neden hepimiz bu ayrılık acısıyla yaşamak zorundayız? Korkunç bir kederle? Gökyüzünün altındaki her ruhun hayatına hükmeden öfke, kayıp, keder ve intikamla? Ya bunu değiştirebilseydik?"

"Değiştir," dedim, sesimde şüpheliğim açıkça belli oluyordu. "Ölümü

değiştir." "Evet," dedi.

"Sadece... puf. sağla."

"Ya yapabilseydik?" dedi. "Bunun ne anlama geleceğini hayal edebiliyor musun? Eğer sadece yaş, insanoğlunu üç on yaşından sonra yere sermeseydi, dünya ne kadar daha iyi olurdu? Da Vinci'nin yaşamaya, çalışmaya, resim yapmaya, icat etmeye devam ettiğini hayal edebiliyor musunuz? Hayatının olağanüstü başarıları, sönük bir geçmişte ölmek yerine yüzyıllar boyunca devam edebilir miydi? Beethoven'ı konserde izlemeye gittiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Martin Luther tarafından verilen bir teoloji dersi almak? Albert Einstein tarafından düzenlenen bir sempozyuma katılmak? *Düşün*, Dresden. İnsanın *aklı* almıyor."

Bunu düşündüm. Ve o

haklıydı.

Yarım saniyeliğine de olsa söylediklerinin mümkün olabileceğini varsayarsak, bu... Cehennem anlamına gelirdi. Bu *her şeyi* değiştirirdi. Çok daha fazla zaman olurdu, hem de herkes için. Büyücüler üç, hatta dört yüzyıl yaşarlardı ve onlara kendi hayatları bile kısa gelirdi. Kumori'nin bahsettiği şey, ölümün kendisinin sonu, herkese aynı şeyi verecekti.

büyücülerin sahip olduğu kendilerini geliştirme şansı. Bu, tek bir hamlede büyücülerle insanlığın geri kalanı arasında tarihteki herhangi bir olaydan daha fazla eşitlik yaratacaktı.

Ama bu delilikti. *Ölümü* fethetmek için yola çıkmak mı? İnsanlar ölüyordu. Bu hayatın bir gerçeği idi. Ama ya ölmek zorunda olmasalardı?

Ya annem ölmeseydi? Ya da babam? Bugün hayatım ne kadar farklı olurdu? İmkansız. Ölümü öylece uzaklaştıramazsın.

Sen yapabilir misin?

Belki de mesele bu değildi. Belki de bu, çabanın sonuçtan daha önemli olduğu şeylerden biriydi. Demek istediğim, Kumori'nin haklı olduğuna ve dünyanın bu kadar kökten değişebileceğine dair küçücük, minicik bir şans bile olsa, denemek zorunda kalmaz mıydım? Hedefe asla ulaşamasam, arayışı asla bitiremesem bile, ölümün kendisini yok etme girişimi değerli bir arayış olmaz mıydı?

Vay canına.

Bu soru büyük bir soruydu. Benden çok daha büyük.

Başımı salladım ve Kumori'ye şöyle dedim: "Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu tür bir yolun meyvelerini gördüğüm. Cowl'un yoluna çıktığımda beni öldürmeye çalıştığını gördüm. Grevane ve Corpsetaker'ın yaptıklarını gördüm. Kemmler'ın neden olduğu ve aptal kitabı sayesinde bugün hala neden olduğu acı ve sefaleti duydum.

"Ölümü öldürmeye çalışmak kadar büyük bir şey bilmiyorum. Ama bir ağacın ne tür meyveler verdiğini anlayabileceğinizi biliyorum. Ve büyücülük ağacı çürük olmayan hiçbir şey bırakmaz."

"Bizimki bir çağrı," dedi Kumori, sesi düzdü. "Asil bir yol."

"Eğer o yolun büyük bir kısmı masumların cesetleriyle döşeli olmasaydı size inanmaya istekli olabilirdim."

Başlığının altından başının yavaşça sallandığını gördüm. "Onlar gibi konuşuyorsun. Konsey gibi. Anlamıyorsun."

"Ya da belki de yaşamın ne kadar sürmesi gerektiğini Tanrı'dan daha iyi bildiğim varsayımıyla evreni yeniden düzenlemeye başlayacak kadar kibirli değilim. Söylediklerinizin bir de dezavantajı var. Ölümsüz Napolyon'un, Attila'nın ya da Başkan Mao'nun rejimini devirmeye çalışmaya ne dersiniz? Canavarları da entelektüeller gibi kolayca koruyabilirsin. tüm yıldızlar. Korkunç bir şekilde istismar edilebilir ve bu da onu tehlikeli hale getirir."

Uzun ve sessiz bir saniye boyunca onunla yüzleştim. Sonra iç geçirdi ve "Sanırım bu konuşmanın olanaklarını tükettik" dedi.

"Emin misin?" Ona sordum. "Teklifim hâlâ geçerli. Eğer çıkmak istersen, Konsey'in seni korumasını sağlarım."

"Bizim teklifimiz de açıktır. Kenara çekilin, sizi hiçbir kin takip

etmeyecek." "Yapamam," dedim.

"Ben de yapamam," dedi. "Size özel bir zarar vermek istemediğimi anlayın. Ama yolumuza çıkarsan seni yere sermekte tereddüt etmem."

Bir saniye ona baktım. Sonra dedim ki, "Seni durduracağım. Seni, Cowl'u, Grevane'i, Corpsetaker'ı ve küçük davulcularınızı da durduracağım. Hiçbiriniz kendinizi tanrılığa terfi ettirmeyeceksiniz. Hiç kimse."

"Sanırım öleceksin," dedi, sesi tonlama yapmadan eşitti.

"Belki," dedim. "Ama gitmeden önce hepinizi durduracağım. Cowl'a şimdi yoldan çekilmesini söyleyin, tüm bunlar bittikten sonra onun peşine düşmeyeceğim. Yürüyebilir. Sen de yürüyebilirsin."

Tekrar başını salladı ve "Bir şeyler ayarlayamadığımız için üzgünüm" dedi. "Evet," dedim.

Tereddüt etti. Sonra bana sordu, sesi yumuşak ve gerçekten meraklıydı, "Neden?" "Çünkü bunu yapmak zorundayım," dedim. "Sana yardım etmeme izin vermeyeceğin için üzgünüm."

"Hepimiz yapmamız gerektiğini düşündüğümüz gibi davranırız," dedi. "Seninle görüşeceğiz, Dresden."

"Bundan emin olabilirsiniz," dedim.

Kumori başka bir şey söylemeden ayrıldı, sessizce merdivenlerden aşağı süzüldü ve gözden kayboldu.

Bir an orada oturdum, ağrım vardı, yorgundum ve bir dakika önce duyduğumdan daha çok korkmuştum.

Sonra kalktım, acımı ve korkumu bir kenara ittim ve topallayarak Blue Beetle'a gittim.

Yapacak işlerim vardı.

Otuzuncu Bölüm

Arabama geri döndüm, bindim ve Erlking'i çağırma'yı biraz daha az intihara meyilli hale getirmek için ihtiyacım olan birkaç şeyi bulmak üzere yola koyuldum. Ciddi çağırma büyülerini hem çağırılacak varlığa hem de çağırana göre kişiselleştirilmelidir ve hepsini almak için yeterince açık işyeri bulmam biraz zaman aldı. Öğleden sonra ilerledikçe sokaklardaki trafik giderek kötüleşti ve beni daha da yavaşlattı.

Bundan daha da kaygı verici olanı, şehrin havasının yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde değişmeye başlamasıydı. Günlük koşuşturmacadan beklenmedik bir tatile çıkmanın verdiği şaşkın bir keyif atmosferi yerini kızgınlığa bırakmıştı. Güneş gökyüzünde ilerlerken ve elektrikler hala gelmemişken, sıkıntı öfkeye dönüşmeye başladı. Öğleye doğru her sokakta arabalı, motosikletli, bisikletli ve yaya polisler görülüyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu girişimci bir satıcı. Göbekli, kel bir bahçıvandı ve köşedeki bir kamyonetin arkasında taze meyve ve sebze satıyordu; Chicago'luları zor anlarında kazıklamaya çalışmayan tek kişiydi. Seçtiğim balkabağını ince bir plastik torbaya koydu ve ona teklif ettiğim parayı aldı.

"Hepsi bu kadar," dedim. "Teşekkürler."

Yakınlarda bir yerden bağırışlar yükseldi ve kafamı kaldırıp baktığımda kırbaç gibi ince genç bir adamın caddenin karşısındaki kaldırımdan aşağıya doğru koştuğunu gördüm. Bir çift polis onu kovalıyordu, içlerinden biri işe yaramaz bir şekilde cızırdayan radyosuna bağırıyordu.

"Tanrım, şuna bak," dedi satıcı. "Her yerde polisler var. Eğer bu sadece bir elektrik kesintisiyse neden her yerde polise ihtiyaç duyuyorlar?"

"Muhtemelen birilerinin isyan çıkarmasından endişe ediyorlardır," dedim.

"Olabilir," dedi satıcı. "Ama bazı çılgınca şeyler duyuyorum."

"Ne gibi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Teröristler enerji santralini havaya uçurdu. Ya da belki bir tür nükleer bomba patlatmışlardır. Elektroniği falan bozabilirler, bilirsiniz."

"Sanırım birisi nükleer bir patlamayı fark etmiş olabilir," dedim.

"Elbette," dedi. "Ama belki de birileri yapmıştır. Neredeyse hiç telefon yok, telsiz neredeyse işe yaramaz. Nereden bilebiliriz ki?"

"Bilmiyorum. Büyük patlama mı? Buharlaştan şehir mi?"

Satıcı homurdandı. "Doğru, doğru. Ama bir şey oldu." "Evet,"

dedim. "Bir şey oldu."

"Ve tüm lanet şehir korkmaya başladı." Satıcı başını sallarken, sokağın ilerisinde daha fazla bağırış çağırış koptu. Bir polis arabası, ışıkları ve sirenleriyle trafiği yararak kargaşaya doğru ilerlemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Gittikçe kötüleşiyor," diye gözlemledi satıcı. "Bu sabah her şey gülümsüyordu. Ama insanlar korkmaya başladı."

"Cadılar Bayramı," dedim.

Satıcı bana baktı ve ürperdi. "Belki bu da bir parçasıdır. Belki de sadece hava karardığı içindir. Bulutlanıyor. İnsanlar bazen ürker. Tıpkı sığırlar gibi. Eğer ışıkları yakmazlarsa, bu gece burada kötü geçebilir."

"Belki," dedim. Çantayı asamla hokkabazlık yaparak, ikisini de sokağın aşağısındaki Beetle'a nasıl taşıyacağımı bulmaya çalıştım.

"İşte," dedi satıcı. "Sana yardım edeyim, evlat."

"Teşekkür ederim," dedim ona, ama dürüst olmak gerekirse, yardımına ihtiyaç duymak şöyle dursun, gerçekten yardımını istediğim için utandığımı hissettim. "Şuradaki yaşlı böcek."

Benimle birlikte kaldırımdan aşağıya doğru elli metre kadar yürüdü. Çuvalı VW'nin ön bagajına bıraktı, bana başıyla selam verdi ve şöyle dedi: "Eski halime dönmenin zamanı gelmişti sanırım. Buralar gerginleşmeye başladı. Fırtına geliyor."

"Gazete hava durumu sunucusu havanın açık olacağını söyledi," dedim.

Satıcı homurdandı ve burnuna vurdu. "Hayatım boyunca bu eski gölün etrafında yaşadım. Fırtına yaklaşıyor."

Çocuk oradaydı. Hem de fazlasıyla.

Bana başıyla işaret etti. "Eve gitmelisin. Evde kalıp kitap okumak için iyi bir gece."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ettim. "Tekrar teşekkürler."

Beetle'ı trafiğin içine ittim.

yoldaki herkesten daha fazla çamurluk kazası geçirdim. Erlking'e ılık çalmak için ihtiyacım olan her şeye sahiptim ama bu iş günümün çoğunu yemişti. Arabayı her durdurduğumda Murphy'nin evini aramaya çalışmışım ama Thomas ve Butters'a asla ulaşamamışım ve şimdi, öğleden sonra güneşi ufka doğru ilerlerken, gün ışığım tükenmişti.

Gardiyanlarla buluşma vakti gelmişti, ben de McAnally'nin yerine gittim.

Mac'in meyhanesi yüksek bir binanın altına sıkışmıştı ve etrafı diğer binalarla çevriliydi. Meyhaneye gitmek için bir sokaktan aşağı inmek gerekiyordu ama en azından kendine ait küçük bir otoparkı vardı. Otoparkta bir yer bulmayı başardım ve sonra topallayarak ara sokaktan meyhaneye indim, ağır ahşap kapıya doğru kısa basamakları çıktım.

Kapıyı açtığımda sessiz bir hareketlilik vardı. Doğaüstü kriz zamanlarında McAnally's dedikodu ve cemaat için bir tür işlevsel karargâh haline gelirdi. Nedenini anlamışım. Meyhane eskiydi, bir düzine mum ve gaz lambasıyla aydınlatılıyordu, odun dumanı ve Mac'in muhteşem biftekli sandviçleri için pişirdiği biftekler kokuyordu. Mekânda bir güvenlik ve kalıcılık hissi vardı. Alçak tavanı, biri elle oyulmuş doğaüstü sahneler ve yaratıklarla süslü on üç ahşap sütun yükseltiyordu. Normalde tembel daireler çizerek dönen tavan vantilatörleri, elektrik kesintisi nedeniyle şu anda hareket etmiyordu ama barın gerçek sıcaklığı değişmemişti. Odanın etrafına düzensiz bir şekilde dağılmış on üç masa ve uzun barda on üç tabure vardı.

Mekânın tüm düzeni, huysuz büyücü tiplerine meyhanede eşlik edebilecek tehlikeli veya yıkıcı enerjileri dağıtmak ve başka yöne çevirmek içindi - önemli bir şey değildi. Bu sadece kazaların sayısını azaltan bir tür iyi planlanmış feng shui idi.

Sanatın kötü huylu uygulayıcıları istemeden de olsa ilham verebilir. Ancak enerjilerin bu şekilde dağılması daha büyük büyülü güçleri engellemek için de bir şeyler yapıyordu. Burayı yoğun bir büyü saldırısından koruyacak değildi: McAnally's bir bomba sığınağı değildi. Daha çok büyük bir plaj şemsiyesine benziyordu ve kapıdan içeri girdiğimde, üzerimde biriktiğini fark etmediğim bir baskının aniden hafiflediğini hissettim. Kapıyı arkamdan kapattığım anda

Korku ve gerilim azaldı, Cowl'ın harekete geçirdiği karanlık enerjiler küçük, ağır bir taşın etrafından akan bir dere gibi meyhanenin etrafında kaymaya başladı.

Kapının hemen iç tarafındaki duvara asılmış bir tabelada "ANLAŞMALI TARAFSIZ BÖLGE" yazıyordu. Bu, Beyaz Konsey ve Kızıl Divan da dahil olmak üzere Unseelie Anlaşması'nı imzalayanların buraya saygılı davranılması konusunda anlaştıkları anlamına geliyordu. Kimsenin meyhanede herhangi bir çatışma başlatmaması gerekiyordu ve çıkan herhangi bir kavgayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dışarıya taşımakla yükümlü olacaklardı. Bu tür bir anlaşma ancak taraf olan herkesin onuru kadar iyiydi, ancak binada Anlaşmaları bozarsam, Beyaz Konsey beni asıp kuruturdu. Geçmiş deneyimlerime dayanarak, Kızıl Divan'ın da meyhanenin tarafsızlığını ihlal eden herhangi bir adamının üzerine aynı şekilde gideceğini varsaymıştım.

Taverna Chicago'daki doğaüstü topluluğun üyeleriyle doluydu. Büyücü değillerdi. Çoğunun sadece bir cep dolusu yeteneği vardı. Kara sakallı bir adam, attığı herhangi bir zarın dönüşünü değiştirebilecek kadar kinetomansi yeteneğine sahipti. Başka bir masadaki yaşlı bir kadının hayvanlarla alışılmadık derecede güçlü bir ilişkisi vardı ve belediye hayvan barınağı hayır kurumlarında aktifti. Esrarengiz bir zihinsel bağı paylaşan siyah saçlı bir çift kız kardeş masalardan birinde satranç oynuyordu ve bu bir şekilde mastürbasyon gibi görünüyordu. Köşelerden birinde, Konsey'e katılacak kadar güçlü olmayan, ancak kendi başlarına yeterince yetkin beş ya da altı yaşlı pratisyen, alçak sesle konuşarak bira fincanları üzerinde bir araya geldi.

Mac'in kendisi de omzunun üzerinden baktı. Tertemiz beyaz bir gömlek ve önlük giymiş, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Kel ve işinde iyi olan Mac, otuz beş ile elli arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Beni görünce dudaklarını büzdü, odun sobasına döndü ve pişirmekte olduğu bir çift bifteği hızla bitirdi.

Topallayarak bara doğru ilerlemeye başladım ve ben ilerledikçe oda sessizleşti. Oraya tek ses asamın yere düzensiz vuruşu ve biftelerin cızırtısıydı.

"Mac," dedim. Birisi bir tabureyi boşalttı ve ben de başımı sallayarak teşekkür ettim ve yüzümü buruşturarak oturdum.

"Harry," dedi Mac. Kızartma tavağını ocaktan indirdi, iki bifteği de tabaklara yerleştirdi ve birkaç kısa hareketle kızarmış patates ve taze sebzelerin de tabaklarda belirmesini sağladı. Sihir değildi bu. Mac sadece çok iyi bir aşçıydı.

Odaya bir göz attım ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştum. "Biraz alana ihtiyacım var, Mac. Bazı insanlar birazdan benimle burada buluşacak. Birkaç masaya ihtiyacım olacak."

Kalabalığın içinden gergin fısıltılar ve sessiz yorumlar geçti. Köşedeki yaşlı pratisyenler daha fazla uzatmadan masalarından kalktılar. Birkaçı bana başını salladı ve kırılmış yaşlı bir adam "İyi şanslar" diye homurdandı.

Doğaüstü kalabalığın daha az deneyimli üyeleri benden ayrılan yaşlılara baktılar, her yüzlerinde belirsizlik vardı.

"Millet," dedim genel olarak. "Size ne yapacağınızı söyleyemem. Ancak hepinizden hava kararmadan önce eve dönmeyi düşünmenizi rica ediyorum. Akşam olduğunda, bir eşğin arkasında olmak istersiniz."

Odadaki en genç adamlardan biri "Neler oluyor?" diye sordu. Hâlâ sivilceleri vardı. Mac ona baktı ve homurdandı.

"Hadi ama. Ben bir büyücüyüm. Kimseye bir şey söylememek için sendika kurallarımız var," dedim. Sessiz kıkırdamalar oldu. "Ciddiyim. Şimdilik daha fazla bir şey söyleyemem," dedim. Söyleyemezdim de. Tavernanın müdavimleri arasında bir ya da daha fazla casus olma ihtimali iyiden de öteydi ve Beyaz Konsey'in planları faaliyetleri hakkında ne kadar az bilgi sahibi olurlarsa o kadar iyiydi. "Bunu ciddiye alın çocuklar. Akşam olduğunda dışarıda olmak istemezsiniz."

Mac bara döndü ve gözlerini barın üzerinde gezdirdi, ifadesi kibar ve sivriydi. Homurdanarak çenesini kapıya doğru salladı ve insanlar birbirleriyle sessizce konuşmaya, kalkmaya ve çıkarken masalara para bırakmaya başlayınca odadaki gürültü yeniden yükseldi.

İki dakika sonra meyhanede sadece Mac ve ben kalmıştık. Mac barın kenarına yürüdü ve yanıma oturdu. Önümdeki barın üzerine biftek dolu bir yemek tabağı koydu, diğerini kendine ayırdı ve ev yapımı koyu birasından birkaç şişe ekledi. Mac küçük tırnağıyla şişelerin kapaklarını kapattı.

"Ruhun şad olsun Mac," dedim ve bir şişe aldım. Onu havaya kaldırdım. Mac elindeki bira şişesini benimkiyle tokuşturdu, sonra ikimiz de uzun uzun içtik ve bifteklerin üzerine uzandık.

Sessizce yedik. Bir süre sonra Mac "Kötü mü?" diye sordu.

"Oldukça kötü," dedim. Ona ne kadarını söyleyebileceğimi tartıştım. Mac iyi bir adamdı ve uzun süreli tanıdık ve arkadaş, ama o Council değildi. Boş ver. Adam bana biftek ve bira verdi. Muhtemelen hiçbir şey yapamayacağı bir tehdidin varlığından daha fazlasını bilmeyi hak ediyordu. "Ölü Çağırınlar."

Mac'in çatalı ağzına giderken dondu. Başını salladı, son biftek lokmasını ağzına attı ve yavaşça çiğnedi. Mac tek bir sözcüğün yeterli olacağı durumlarda asla cümle kurmazdı. "Gardiyanlar mı?"

"Evet. ."

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. "Kemmler," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım ama kötü şöhretli büyücünün adını bilmesine pek de şaşırmamıştım. Mac'in her zaman neler olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikri varmış gibi görünüyordu. "Kemmler değil. Onun artıkları. Ama bu yeterince kötü."

"Ungh." Mac tabağını hızla bitirdi, sonra ayağa kalkıp para toplamaya ve kapıdan en uzak köşedeki masaları toplamaya başladı. Bir ara benim boş tabağımı ve boş şişeyi toplayıp önüme taze bir bira koydu.

Onu izleyerek yudumladım. Bunu pek belli etmiyordu ama barın arkasındaki şarjörde tuttuğu kısa namlulu av tüfeğini kontrol etti ve barın arkasındaki göze çarpmayan noktalara bir çift 1911 koydu, böylece nerede durursa dursun silahlardan biri kolayca ulaşılabilir bir yerde olacaktı. Onları ne çok iyi biliyormuş gibi kullanıyordu.

Biramı yudumladım ve düşüncelere daldım. Mac'in geçmişi hakkında çok az şey biliyordum. Tavernayı ben Chicago'ya taşınmadan birkaç yıl önce açmıştı. Konuştuğum hiç kimse ondan önce nerede olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyordu. Silahlar hakkında bir şeyler bilmesine şaşırmamıştım. Her zaman kendi başının çaresine bakabilecek biri gibi hareket ederdi. Ama pek konuşkan biri olmadığından, bildiklerimin çoğunu gözlemleyerek öğrenmiştim. Şiddet işini neden ya da nereden öğrendiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Buna saygı duyabilirdim. Geride bıraktığım ve unuttuğum birkaç kötü dönemden geçtim.

Mac aniden başını kaldırdı ve tüfeğin şarjörünün yanındaki çubuğu parlatmaya başladı. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Beyaz Konsey'den bir Müdür içeri girdi.

Uzun boylu bir adamdı, 180 boylarında ve yaşlanmış bir askerin sağlamlığına sahipti. Sırk saçlarında hatırladığımdan daha fazla ak vardı ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Yüzü dar, neredeyse sıkışmış gibiydi ve başka bir ifadenin yokluğunda, şap serpilmiş limon kabuğundan büyük bir ısırık almış gibi görünüyordu. Müdür, siyah tayyörünün üzerine makamının gri giymişti. Sağ elinde oymalı bir asa, sol kalçasında ise uzun ağızlı bir kılıç taşıyordu.

O kadarını bekliyordum.

Beni şaşırtan şey ne kadar hırpalanmış göründüğüydü.

Müdür'ün pelerini birkaç yerinden yırtılmış ve çamur, kan ve yeşilimsi motor yağıyla lekelenmişti. Etek ucunda yanık izleri ve aşındırıcı yanıkların sonucu olabilecek birkaç ham, düzensiz delik vardı. Asası da benzer şekilde çentikli ve lekeli görünüyordu ve adamın kendisi de zorlu bir onuncu raunttan çıkmış bir boksör gibi görünüyordu. Bir yanağında çürükler vardı. Burnu son birkaç hafta içinde kırılmıştı. Saç çizgisinden bir kaşına kadar uzanan taze, kırmızı yara dokusundan oluşan çirkin bir çizgi vardı ve ceketindeki bir delikten sol pazularının üzerindeki beyaz bandajları görebiliyordum.

Tüm bunlara rağmen, gerektiğinde bir bar dolusu denizciyi temizleyebileceğini bilen bir adam gibi kapıdan içeri girdi ve gözleri hemen üzerime yerleşti. Ağzı daha da ekşi bir kaş çattı.

"Büyücü Dresden," dedi sessizce.

"Müdür Morgan," diye cevap verdim. Morgan'ın Chicago'ya gönderilen tüm gardiyanlarla birlikte olacağını düşünmüştüm. Orası onun sorumluluk alanındaydı ve benden hoşlanmıyordu. Beni idam edebilmek için kara büyü yaparken yakalamayı umarak birkaç yıl boyunca beni takip etmişti. Böyle bir şey olmamıştı ve Konsey şartlı tahliyemi kaldırmıştı. Bunun için beni affettiğini hiç sanmıyorum. Sanırım başka şeyler için de beni suçluyordu ama ben her zaman bunların sadece bahane olduğunu düşünmüştüm. Bazı insanlar asla anlaşılamazlar. Morgan ve ben onlardan ikisiydik.

"McAnally," dedi Morgan meyhaneciye. "Donald," diye

yanıtladı Mac.

İlginç. Yıllardır Konsey'de çalışıyordum ve Morgan'ın ilk adını bile bilmiyordum. "Dresden," dedi

Morgan. "Peçe olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Öyle olduğunu söylesem zaten kendin kontrol ederdin Morgan," dedim. "O yüzden zahmet etmedim."

"Tabii ki yapmadın," dedi. Konsantre olarak biraz kaşlarını çatıldığını gördüm ve sonra gözleri biraz odaktan çıktı. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi, Görü'sünü kullanarak, bu garipti, Büyücülerin etraflarında hareket eden büyü güçlerini gözlemlemelerini sağlayan yarı gerçeküstü bir duyu. Bir büyücünün Görüşü, kılık değiştirmeye ve dikkat dağıtmaya yönelik her türlü perdeyi ve büyüü keser. Bu güçlü bir yetenektir ama bir bedeli vardır. Görü aracılığıyla gördüğünüz her şey sizinle kalır, hafızanızda asla solmaz, sanki yeni görmüşsünüz gibi hatırlamak için her zaman oradadır. Gördüğünüz bir şeyi öylece unutamazsınız. Ömür boyu orada kalır.

Morgan bakışlarının Mac'in ya da benim yanımda uzun süre kalmasına izin vermedi, sonra başıyla onayladı ve "Temiz," diye seslendi.

Kapı açıldı ve Müdür Luccio içeri girdi. Çoğu erkek kadar uzun boylu ve çok fazla fiziksel emek sarf etmiş biri gibi yapılı, yaşlı, sağlam bir kadındı. Saçları demir grisinin koyu bir tonuydu ve düzgün, askeri bir kesimle kırpılmıştı. O da Müdür'ün gri pelerini giyiyordu, ancak bunun altında yürüyüşe veya kamp yapmaya uygun kıyafetler giyiyordu: kot pantolon, pamuklu, flanel, botlar, hepsi gri ve kahverenginin sessiz tonlarında. O da bir asa taşıyor ve yanında bir kılıç taşıyordu ama onunki ince bir palaydı, hafif ve zarifti. Morgan'ınki kadar yıpranmamış olsa da, onunkinde de yakın zamanda bir şeyler yapıldığına dair izler vardı.

"Müdür Luccio," dedim ve başımı ona doğru eğmek için bar taburesinden kalktım.

"Büyücü," dedi sessizce. Gülümsemesinin ayrıntılarını görebilmek için yüksek hızlı bir kameraya ihtiyacım vardı ama en azından oradaydı. Önce bana, sonra da biraz daha derinden Mac'e başını salladı.

Arkasından üç gardiyan daha geldi. İlki birkaç yıl önceki bir Konsey toplantısından hayal meyal tanıdığım genç bir adamdı. Doğal olarak bronzlaşmış bir teni, siyah saçları, koyu renk gözleri ve keskin hatlı, klasik İspanyol yüz hatları vardı. O zamanlar üzerinde kahverengi bir çirak cübbesi olduğunu ve Konsey'in kodamanlarıyla olan bazı diyaloglarımdan esinlenerek sırtışını gizlemek için bir eliyle ağzını kapattığını hatırlıyordum.

Kahverengi cübbesi yoktu ve onu ilk gördüğümde beri biraz şişmanlamış gibi görünüyordu ama Tanrım, kurt adam Billy'den daha gençti. Oldukça temiz görünen ve hiç zarar görmemiş gri bir pelerin ve onun altında siyah bir tayyör giyiyordu. Bir kalçasından basit, düz bir kılıç sarkıyordu ve diğer tarafında kılıflı bir Glock ve şaka yapmıyorum, üç adet parça tesirli el bombası ile dengelenmişti. Asası oldukça yeni görünüyordu, ancak üzerinde bir şeylerin ona çarpmasını engellediğini düşünmemi sağlayacak kadar ezik ve çentik vardı ve sadece kendi ölümlülüğünün henüz farkına varmamış insanlarda görebileceğiniz bir tür kibirli güvenle yürüyordu.

"Bu Müdür Ramirez," dedi Luccio. "Ramirez, Dresden." "Nasıl

gidiyor?" Ramirez bana sırtarak, "Nasıl gidiyor?" dedi.

Omuz silktim. "Bilirsin işte. Hemen hemen her zamanki gibi."

Arkasından iki Gardiyan daha geldi ve onlar daha da genç ve yeşil görünüyorlardı. Pelerinleri ve asaları tertemizdi ve Ramirez'inkilere o kadar benzeyen giysiler ve teçhizatlar giyiyorlardı ki üniforma olarak nitelendirilebilirlerdi. Luccio uzak, perili gözleri olan iri yarı genç adamı Kowalski olarak tanıttı. Tatlı yüzlü Asyalı genç kızın adı Yoshimo'ydu.

Topallayarak Luccio'nun yanına gittim ve Mac'in kurduğu masalara başımla işaret ettim.

"Umarım yeterince yer vardır. Diğer Gardiyanlar ne zaman geliyor?"

Luccio sessiz ve yorgun bakışlarını bana dikti. Sonra ellerini pelerininin altından çıkardı ve kahverengi kâğıda sarılı katlanmış bir bohçayı bana uzattı. "Al bunu."

Bohçayı aldım ve açtım. Katlanmış

gri bir pelerin vardı.

"Tak şunu," dedi Luccio sessiz ve kararlı sesiyle. "Sonra da müsait olan her Gardiyan burada olacak."

Otuzbirinci Bölüm

Bir an Luccio'ya bakakaldım. "Bu bir şaka," dedim. "Değil mi?"

Bana kısa, acı bir gülümseme verdi. "Usta McAnally," dedi Mac'e. "Sanırım bir içki içebiliriz. İçecek iyi bir şeyiniz var mı?"

Mac homurdandı ve "Yeni bir karanlık var" dedi.

"İçmeye değer mi?" Luccio sordu. Sesi yorgun geliyordu ama alaycı bir tonu da vardı.

Mac cevap olarak ona ters ters bakınca, Mac ona hem meydan okuyan hem de özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi ve masalardan birine oturdu. Masayı işaret ederek, "Gardiyanlar, lütfen bana katılın," dedi.

Morgan Luccio'nun sağındaki koltuğa oturdu ve bana attığı bakış sacda delikler açabilirdi. Morgan bunu yaptığında her zaman yaptığım şeyi yaptım: Ona ters ters baktım, sonra da sanki orada değilmiş gibi görmezden geldim. Luccio'nun karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. En genç iki Gardiyan oturdu ama Ramirez, Mac koyu bira şişelerini getirip masaya bırakana kadar ayakta kaldı. Tekrar bara yöneldi.

Ramirez Luccio'ya baktı ve o da başıyla onayladı. "Çemberi kapatın lütfen, Müdür Bey."

Genç adam cebinden bir parça tebeşir çıkardı ve masanın etrafına hızla kalın bir çizgi çizdi. Daireyi bitirdi, sonra tebeşirle hafifçe dokundu

Sağ elinin işaret parmağıyla sessiz bir kelime söyledi. Çemberin içine küçük bir güç saldıığında iradesinin bir titreşimini hissettim. Çember ani ve sessiz bir gerilimle etrafımızda kapandı ve etrafımızda büyü güclere karşı neredeyse tamamen zaptedilemez ince bir bariyer oluşturdu. Eğer herhangi biri toplantıyı büyüyle gözetlemeye çalışmışsa, çember bunu engelleyecekti. Eğer biri yakınlarda bir tür dinleme cihazı bırakmışsa, çemberin içindeki büyüye doymuş havanın onu bir dakika içinde kızartacağı kesindi.

Ramirez kendi kendine başını salladı ve masadaki son açık sandalyeyi ters çevirip üzerine oturarak bir kolunu arkaya yasladı. Morgan ona son bira şişesini uzattı ve o da bir eliyle şişeyi aldı.

Luccio şişesini kaldırarak, "Yok arkadaşlar," diye mırıldandı.

Bu kadeh kaldırmanın arkasına sığınabilirim. Geri kalanımız "Yok arkadaşlar," diye mırıldandı ve birer içki içtik ve Luccio bir süre şişesine baktı.

Hamile sessizliğinde bekledim ve sonra dedim ki, "Yani beni Müdür yapıyorsunuz. Bu bir şaka, değil mi?"

Luccio biranın tadına bir kez daha baktı, sonra da kaşlarını kaldırarak şişeye baktı. Barın arkasında Mac yine gülümsedi.

"Bu bir şaka değil, Müdür Dresden," dedi Luccio.

Morgan, "Her ne kadar hepimiz öyle olmasını istesek de," diye ekledi.

Luccio ona çok nazık bir azarlama bakışı attı ve Morgan sessizliğe gömüldü. "Savaşta son olaylar hakkında ne kadar şey duydun?"

"Son birkaç gündür hiçbir şey olmadı," dedim. "Son kontrolümden beri yok."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kızıl Saray ağır bir saldırı başlattı. İlk kez çabalarını iletişimimizi bozmaya yoğunlaştırdılar. Pek çok büyücünün olağan habercilerimiz aracılığıyla haber alamadığından şüpheleniyoruz."

"Sonra iletişim hatlarında zayıflıklar buldular," dedim. "Ama bize en çok zarar vereceği ana kadar bu açıklardan faydalanmak için beklediler."

Luccio başını salladı. "Kesinlikle. İlk saldırı Kahire'de, oradaki operasyon merkezimize yapıldı. Aralarında bölgenin kıdemli komutanının da bulunduğu birkaç Gardiyan kaçırıldı."

"Yaşıyor mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Bu kabul edilemez bir tehditti."

Vampirler sizi canlı ele geçirdiğinde, bunu size dondurma ısmarlamak için yapmazlar. Bu, Kızıl Saray'la olan savaşın gerçekten kabus dolu yönlerinden biriydi. Düşman sizi ele geçirirse, sizi öldürmekten daha kötüsünü yapabilirdi.

Seni kendilerinden biri yapabilirler.

Eğer bir Gardiyan'ı, özellikle de kıdemli komutanlardan birini dönüştürmeyi başarırlarsa, bu onlara bir bilgi ve sır hazinesine erişim sağlayacaktı - birçok yönden etkili bir şekilde kendi büyücülerine sahip olacakları gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Vampirler büyüü ölümlü büyücülerle aynı şekilde kullanmazlardı. Kemmler ve onun gibilerin kullandığı aynı mide bulandırıcı güç kaynağından faydalanıyorlardı. Ama anladığım kadarıyla, yetenekleri devam ediyordu. Dönüşmüş bir büyücü hem Gardiyanlar, hem Konsey, hem de ölümlüler için ölümcül bir tehdit olurdu. Bu konuda hiç konuşmazdık ama büyücüler arasında asla canlı ele geçirilmeyeceğimize dair bir tür sessiz anlayış vardı. Ve aynı derecede sessiz bir korku da olabilirdi.

"Onların peşinden gittin," diye tahmin ettim.

Luccio başını salladı. "Büyük bir saldırı. Madrid, Sao Paolo, Acapulco, Atina. Esirlerin neredede olduğuna dair istihbarat elde etmek için oradaki düşman kalelerine saldırdık. İnsanlarımız Belize'de tutuluyordu." Morgan'a belli belirsiz bir el salladı.

"İstihbaratımız, Kızıl Kral'ın kendisi de dahil olmak üzere Kızıl Saray'ın en yüksek rütbeli üyelerinin varlığına işaret ediyordu. Merlin ve Kıdemli Konsey'in geri kalanı bizimle birlikte sahaya çıktı," dedi Morgan sessizce.

Bu kaşlarımlı kaldırmama neden oldu. Kıdemli Konsey'in lideri Merlin, olabildiğince savunmacı bir zihne sahipti. Beyaz Konsey'i Kızıl Divan'la soğuk savaşa eşdeğer bir duruma sokmuştu; herkes dikkatle hareket ediyor ve savaşın müzakerelere ve bir tür diplomatik çözüme dönüşmesi için zaman tanıyacağı umuduyla harekete geçmek istemiyordu. Gezegendeki en yaşlı ve en güçlü yedi büyücünden oluşan Kıdemli Konsey'in tam bir saldırıya geçmesi gibi saldırgan bir eylem çok gecikmişti.

"Merlin'in fikrini ne değiştirdi?" Sessizce sordum.

"Büyücü McCoy," dedi Luccio. "İnsanlarımız kaçırıldığında, Kadim Mai ve Kapı Bekçisi de dahil olmak üzere Kıdemli Konsey'in çoğunu harekete geçmeye ikna etti."

Bu mantıklıydı. Eski akıl hocam Ebenezar McCoy, Kıdemli Konsey'in bir üyesiydi. Konsey'de uzun süredir görev yapan birkaç arkadaşı vardı ama bu ona oy çoğunluğu sağlamıyordu. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsa, Merlin'in bloğundan birilerini kendisiyle birlikte oy kullanmaya ikna etmesi gerekiyordu - ya da oy vermekten kaçınmayı alışkanlık haline getirmiş bir büyücü olan Kapı Bekçisi'ni kendisiyle birlikte tavır almaya ikna etmesi gerekiyordu. Ebenezar, Kadim Mai ve Kapı Bekçisi'ni kendisiyle birlikte harekete geçme yönünde oy kullanmaya ikna ederse, Merlin'in harekete geçmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Merlin'in bir koğuş ve savunma büyüsü ustası olması, gerektiğinde birilerinin canına okuyamayacağı anlamına gelmiyordu. Şişe kapağı toplayarak Beyaz Konsey'in Merlin'i olamazsınız ve şu anki Merlin olan Arthur Langtry genellikle dünyadaki en güçlü büyücü olarak kabul edilirdi.

Ebenezar McCoy'un neler yapabileceğini kendi gözlerimle görmüştüm. Birkaç yıl önce eski bir Sovyet uydusunu yörüngeden çıkarmış ve Kızıl Saray'ın savaş lordu Dük Ortega'nın kucağına düşürmüştü. Bunu yaparken bir sürü vampir öldürmüştü.

Ayrıca insanları da öldürmüştü. Yaşamın ve yaratılışın gücünü almış ve Kızıl Saray'ın gücünün kurbanları olan ölümlülerin hayatlarını yok etmek için kullanmıştı. Ve bunu ilk kez yapmıyordu. Ebenezar'ın resmi olarak var olmayan bir göreve sahip olduğunu öğrenmiştim: Beyaz Konsey'in suikastçısı. Blackstaff olarak bilinen Ebenezar'ın öldürme ve gerekli gördüğünde diğer Sihir Yasalarını çiğneme yetkisi vardı. Bana itaat etmeyi, *inanmayı* öğrettiği yasaları ihlal ettiğini ve altını oyduğunu öğrendiğimde, bu beni o kadar derinden yaralamıştı ki, bazı açılardan hala kanıyordum.

Ebenezar inandığım şeye ihanet etmişti. Ama bu, yaşlı adamın iş başında gördüğüm en güçlü büyücü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve Kıdemli Konsey'in en genç ve en az güçlü olanıydı.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

Morgan, "Kızıl Kral'ın ya da maiyetinin varlığına dair hiçbir kanıt yoktu ama bunun dışında saldırı planlandığı gibi gitti," dedi. "Vampirlerin kalesine saldırdık ve insanlarımızı yanımızda götürdük."

Luccio'nun yüzü ani ve acı bir kederle buruştu.

"Bu bir yemdi," dedim sessizce. "Öyle değil miydi?"

"Evet," dedi sessizce. "Buradan taşındık ve yaralılarımızı Sicilya'daki bakımevine götürdük."

"Ne oldu peki?"

"İhanete uğradık," dedi ve sözleri bir çuval kırık camdan daha keskin kenarlar taşıyordu. "Saflarımızdan biri durumumuzu Kızıl Saray'a bildirmiş olmalı. O gece bize saldırdılar."

"Ne zaman oldu bu?" Ben sordum.

Luccio kaşlarını çatı, sonra masanın karşısındaki Ramirez'e baktı. Ramirez sessizce, "Üç gün önce, Zulu saatiyle," dedi.

"Hiç uyumadım," dedi Luccio. "Bu ve tüm seyahatler arasında izimi kaybediyorum." Bir bira daha içti ve "Saldırı çok kötüydü.

Kıdemli Konsey için geliyorlardı ve büyücüleri neredeyse bir gün boyunca Nevernever'a kaçmamızı engellemeyi başardılar. O gün Sicilya'nın dört bir yanındaki çatışmalarda otuz sekiz Gardiyan kaybettik."

Bir an orada oturdum, afalladım. Otuz sekiz. Yıldızlar ve taşlar, Konsey'de sadece yaklaşık iki yüz Gardiyan vardı. Her büyücü, yüz yüze bir çatışmada onları tehlikeli kılacak türden bir yeteneğe sahip değildi. Olanların çoğu da Gardiyan'dı. Kızıl Divan tek bir günde savaş gücümüzün neredeyse yüzde 20'sini öldürmüştü.

"Bunun bedelini ödediler," diye gürledi Morgan sessizce. "Ama... bizi öldürmek için ölmeyi göze almış gibiydiler. Tahrik olmuşlardı. O gün dört farklı ölüm lanetinin serbest bırakıldığını gördüm. Vampirlerin kendi ölümlerinden oluşan yığınların üzerinden hiç yavaşlamadan tırmandıklarını gördüm. Biz de

Bizim her kaybımıza karşılık onların yirmi savaşıncısını aldık." Gözlerini kapattı ve ekşi yüzü birdenbire çok gerçek ve çok insani bir kederle maskelendi. "Gelmeye devam ettiler."

"Çok sayıda yaralımız vardı," dedi Luccio. "Çok fazla yaralımız vardı. Kıdemli Konsey Nevernever'a giden yolları açar açmaz, Faerie'den geçen yollara çekildik. Ve takip edildik."

Dik oturdum. "Ne?"

Morgan başını salladı. "Kızıl Saray bizi Sidhe topraklarına kadar takip etti," dedi.

"Bilmeleri gerekiyordu," dedim sessizce. "Faerie'de saldırıya geçerek Sidhe'yi kızdıracaklarını bilmeleri gerekiyordu. Az önce hem Yaz'a hem de Kış'a savaş ilan ettiler."

Morgan düz bir sesle, "Evet," dedi. "Ama bu onları durdurmadı. Biz geri çekilirken bize saldırdılar. Ve..." Sanki itiraz ediyormuş gibi Luccio'ya baktı.

Ona sert bir bakış attı ve bana, "Onlara yardım etmesi için iblisleri çağırmışlar," dedi. Yavaşça nefes aldı. "Sadece Nevernever'dan gelen yaratıklar değil. Öteki Dünya'ya gitmişlerdi. Dışarıdakileri çağırmışlardı."

Mac'in birasından daha uzun bir yudum aldım. Yabancılar. yeterince kötüydü ama en azından oldukça aşına olduğum bir şeydi. Ölümlülerin dünyasını çevreleyen ruh ve büyü dünyası olan Hiçlik'in sınırları her türden varlıkla doludur. Çoğunun ölümlülerin işleri umurunda bile değildir ve biz onlar için uzak ve önemsiz bir meraktan başka bir şey değiliz. Ruhlar dünyasının varlıkları ölümlülerin işleriyle ilgileniyorsa, bunun iyi bir nedeni vardır. Bizi yemekten, canımızı yakmaktan ya da genel olarak bizi korkutmaktan hoşlananlar, büyücülerin genel bir terim olarak iblis olarak adlandırdıkları varlıklardır. Yeterince kötüler.

Dışarıdakiler hakkında o kadar nadir konuşulurdu ki, sadece bir söylentiden ibaretti. Tüm detayları tam olarak bilmiyordum ama Dışarıdakiler Eskilerin hizmetkârları ve piyadeleriydiler; bir zamanlar ölümlülerin dünyasına hükmetmiş ama görünüşe göre kovulmuş ve bizim gerçekliğimizden uzak tutulmuş kadim bir iblis ya da tanrı ırkı.

Onlarla temas kurmaya karşı özel bir Büyü Yasası vardı - Dış Kapıları Açmayacaksın. Hiç kimse birdenbire Dışarıdakilerin ölümlü dünyaya girmesi için yol açtığından şüphelenilen kişi olmak istemezdi. Gardiyanlar kesinlikle Sihir Yasalarının ihlali ile oynamazlardı. Hayattaki tüm amaçları Konsey'i korumaktı - önce yedi Yasayı ihlal edenlerden, sonra da diğer herkesten.

masanın üzerinde duran katlanmış gri pelerine baktım.

"Sadece ölümlü büyüsünün Yabancıları çağırabileceğini sanıyordum," dedim

sessizce. Luccio sessizce, "Haklısın," dedi.

Midem biraz bulandı. Birisi Kızıl Divan'a Konsey'i nerede bulacaklarını söylemişti. Birisi onların Nevernever'a kaçış yollarını o kadar güçlü bir şekilde kapatmıştı ki, gezegendeki en güçlü büyücülerin onları tekrar açması için tam bir gün gerekmişti. Ve birisi Dışarıdakiler'i toplayıp Beyaz Konsey'e saldırmaları için göndermeye başlamıştı.

Cowl, *Konsey'in artık eskisi gibi olmadığını* söylemişti. *İçten içe çürüdü. Yıkılacak. Yakında.*

"Muhafızlar, yaralılarımızın güvenli bir yere kaçabilmesi için Kızıl Saray'a karşı savaşmak üzere geri çekildi," diye rapor verdi Luccio, keskin sesi yorgun gözleriyle çelişiyordu. "İşte o zaman Yabancıları üzerimize saldılar. Çatışmanın ilk anlarında yirmi üç Gardiyan daha kaybettik ve çok daha fazlası yaralandı." Şişesinden uzun bir yudum alıp boşalttıktan sonra sertçe masaya bırakırken sessizlik oldu, gözlerinde öfke parıltıyordu. "Eğer Kıdemli Konsey üyeleri McCoy ve Liberty yardımımıza gelmeseydi, hepimiz orada ölebilirdik. Onlarla bile onları ancak Kapı Bekçisi ve Merlin'in arkamızda bir koruma oluşturup bize kaçmak için zaman kazandıracak kadar uzun süre tutabildik."

"*Koğuş* mu?" Ağzımdan kaçırdım. "Bana bütün bir vampir ve iblis *ordusunu* taşı tuttuklarını mı söylüyorsun? *Tek bir koğuşla* mı?"

"Şişe kapağı toplayarak Beyaz Konsey'in Merlin'i olamazsın," dedi Ramirez, sesi kuru bir şekilde.

Kenardan Ramirez'e baktım. Bana sırttı ve birasını yudumladı.

"McCoy yaralandı," diye devam etti Luccio.

Ramirez homurdandı. "Kim *değildi*?"

Luccio tersledi, "Carlos."

Teslim olmak için bir elini kaldırdı ve tekrar sandalyesine yerleşti, ama sırtışı hiç solmadı.

"Çok sayıda yaralı vardı," diye devam etti Luccio. "Ancak Sicilya'daki bakımevi ele geçirildiği için en kötü vakaları Kongo'da kontrol ettiğimiz bir hastaneye yönlendirdik." Bir süre elindeki şişeye baktı. Ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. Gözlerini kapattı.

Morgan kaşlarını çatı. Sonra elini Luccio'nun omzuna koydu, bana baktı ve "Vampirler biliyordu," dedi.

Midemde iğrenç bir his vardı. "Oh, Tanrım."

"Orada gün ışığı vardı," dedi Morgan. "Ve orası Merlin'in koğuşlarından oluşan bir kaleydi. Vampirlerin onu Nevernever'dan aşmasının hiçbir yolu yoktu ve bir iblis lordundan başka hiçbir şey onları aşamazdı." Ağzı büküldü ve gözleri öfke ve nefretle parladı. "Bize karşı ölümlüleri gönderdiler. Yataklarında yaralı, bilinçsiz ve çaresiz yatan kadın ve erkeklere karşı." Sesindeki öfke bir an için onu boğmuş gibiydi.

"Ama..." Dedim ki. "Bak, öldürmek istemediğin ölümlülerle karşı karşıya gelmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Zor ama durdurulabilirler. Savaşılabilir. Kurşunlar ve patlayıcılara karşı savunulabilir."

"Bu yüzden gaz kullandılar," dedi Ramirez sessizce, Morgan ve Luccio'nun seslerinin yetersiz kaldığı yerde devreye girerek. Kendi ses tonu ciddiydi. Sırtışı kaybolmuştu. "Bir sinir gazı, muhtemelen sarin. Tüm hastaneye, hastaneyi koruyan insanlara ve hastanenin etrafındaki altı blok karelik alana karşı kullandılar." Elindeki şişeyi yere bıraktı ve "Kimse kurtulamadı" dedi.

"Aman Tanrım..." Fısıldadım.

Ölüm sessizliği vardı.

"Ebenezar?" Fısıltıyla sordum. "Yaralı olduğunu söylemişsiniz. O..."

Ramirez başını salladı. "İnatçı yaşlı piç hastaneye gitmedi," dedi genç Müdür. "Aziz Giles Kardeşliği ile birlikte karşı saldırı düzenleyen ekiplerden biriyle gitti."

"Binlerce masum ölümlü öldü," dedi Luccio ve sesinde yavaş, alçak bir hırıltı vardı. Sesini sıkıca dizginlemiş ve kontrol altında tutuyordu ama ben onu duydum. Onu tanıyordum ve sözlerime nüfuz ettiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Kadınlar. Çocuklar. Binlerce. Ve bugün yüz kırk üç Gardiyan'ı gömdüm."

Orada oturdum, sersemlemiştim.

Kızıl Divan, tek ve acımasız bir darbeye Beyaz Konsey'i neredeyse yok ediyordu.

"Her çizgiyi aştılar," dedi Luccio, sesi sessiz ve kesindi. "Hem bizim dünyamızın hem de ölümlülerin dünyasının tüm savaş ilkelerini ihlal ettiler. Delilik. ."

"İntihar ettiler," dedim sessizce. "Hem Konsey'e hem de Peri Mahkemeleri'ne karşı hiçbir şansları yok."

"Sidhe'ler hazırlıksız yakalandı," diye gürledi Morgan. "Bir savaşa hazır değiller. Ve biz de tırnaklarımızla tutunuyoruz. Savaşabilecek kapasitede elliden az Muhafızımız var. İletişim ağımız düzgün olmadığı için Konsey üyeleri tek tek ve sürpriz bir şekilde saldırıya uğradı. Daha kaç büyücünün öldüğünü bilmiyoruz."

"Ve daha da iyisi var," dedi Ramirez. "Kızıl Saray'ın ajanları Faerie'den geçen yollara musallat oluyor. Buraya gelirken iki kez saldırıya uğradık."

"Önceliğimiz," dedi Luccio, sesi titreyerek, "güçlerimizi birleştirmek ve Muhafızları bir savaş gücü olarak yeniden kurmak için elimizdeki tüm kaynakları kullanmaktır. Konsey üyelerini bir araya getirmeli ve korunduklarından emin olmalıyız. Güvenliğimizi yeniden düzenliyoruz." Başını iki yana salladı. "Ve açıkçası, Kıdemli Konsey'in hayatlarını korumalıyız. Düşmandan gizlendikleri ve hala harekete geçebildikleri sürece, tehlikeli bir güçtürler. Birlikte, Konsey'in yüz üyesinden daha fazla güce sahipler ve Merlin'in Nevernever'da gösterdiği gibi, bu güç ölümcül bir etkiyle yoğunlaştırılabilir. Onlar saldırmaya hazır bekledikleri sürece, düşman tüm gücünü açıkça ortaya koyamaz."

"Daha da önemlisi," diye homurdandı Morgan, "bize ihanet eden ölümlü büyücüler, her kimlerse, Kıdemli Konsey'den korkuyorlar. Bu yüzden ilk hamleleri onları yok etme girişimiydi."

Luccio başını salladı. "Peri Mahkemeleri harekete geçene kadar dayanabilirsek, bu saldırıdan kurtulabiliriz. Bu da bizi bugüne getiriyor," dedi Luccio ve yorgun ve samimi bir ifadeyle beni inceledi. "Savaşabilecek diğer tüm Gardiyanlar şu anda ya düşmana karşı savaşıyor ya da Kıdemli Konsey'i koruyor. Destek ve iletişim hatlarımız zayıf." Masada oturanları işaret etti. "Beyaz Konsey'in ayırabileceği tüm kaynak bu."

Gardiyanların yorgun kaptanına baktım. Hırpalanmış Morgan'a. Kendini beğenmiş gülümsemesini geri kazanmış olan Ramirez'e ve denenmemiş, sessiz ve korkmuş Yoshimo ve Kowalski'ye.

"Müdür Luccio," dedim. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Morgan kaşlarını çatı ve ateşli bir sesle, "Ona söyleyeceğin her şeyi herkese söyleyebilirsin-" dedi.

Luccio elini Morgan'ın koluna koydu, nazik bir hareketi ama Morgan'ın sözünü kesti. "Morgan. Belki bana bir şişe daha getirme nezaketini gösterirsin. Eminim McAnally de hepimize akşam yemeği ısmarlamak isteyecektir."

Morgan bir saniye ona, sonra da bana baktı. Sonra ayağa kalktı, tebeşir çemberini çizmesiyle ve masanın etrafındaki çemberi kırarak havadaki uğultulu gerilimi serbest bıraktı.

Ramirez ayağa kalkarak diğer iki genç gardiyana, "Hadi çocuklar," dedi. "Diğer yetişkinler ciddi bir konuşma yaparken bizim Morgan Amca'yla oturmamız gerekiyor." Geçerken bir elini omzuma koydu ve sıktı. "Hey, barmen! Kokusunu aldığım soğan halkaları mı?"

Hepsi barın uzak ucuna yerleşene ve Mac onlara yiyecek bir şeyler getirene kadar bekledim. Sonra Luccio'ya döndüm ve "Ben Müdür olamam" dedim.

Bir saniye beni inceledi ve sonra çok kesin, çok kibar bir sesle "Peki neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü siz on altı yaşımdan beri bir şey yüzünden beni öldürmekle tehdit ediyorsunuz," dedim. "Hepiniz benim iğrenç bir tehdit olduğuma inanıyorsunuz ve her fırsat bulduğunuzda hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışıyorsunuz."

Luccio dikkatle dinledi ve sonra, "Evet. Ve?" dedi.

"Ve?" Dedim ki. "Tüm yetişkinlik hayatımı Gardiyanların omzumun üzerinden beni yapmadığım şeylerle suçlamak için fırsat kollayarak ve beni hiçbir şey yaparken bulamadığınız halde bana tuzak kurmaya çalışarak geçirdim."

Luccio'nun kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Bana bunu söyleme," dedim. "Morgan'ın Winter'la anlaşma yapmadan hemen önce beni ona saldırmam için kışkırtmaya çalıştığını çok iyi biliyorsun, böylece Merlin'le birlikte beni vampirlere atmak için bir bahaneleri olacaktı."

Luccio'nun gözleri büyüdü ve sesi daha sert çıktı. "*Ne?*" Önce Morgan'a, sonra da bana baktı. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Sorusunda, kelimelerinde genellikle olmayan bir tür ritim vardı ve tamamen içgüdüsel olarak duyularıma ulaştım. Havada hafif bir gerilim hissedebiliyordum, bir diyaazonun dışları arasındaki boşluk gibi mırıldanıyordu.

"Evet," dedim ona. Uğultu hız kesmeden devam etti. "Sana doğruyu söylüyorum."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra sandalyesine geri oturdu. Uğultulu gerginlik kayboldu. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Sonra... Dedikodular çıktı. Morgan'ın senin etrafında nasıl davrandığına dair. Ama ben onların sadece o kadar olduğunu sanıyordum."

"Değillerdi," dedim. "Morgan eline geçen her fırsatta beni tehdit etti ve bana eziyet etti." Sağ elimi yumruk haline getirdim. "Ve ben *hiçbir şey* yapmadım. Bunun bir parçası olmayacağım, Müdür Luccio. O yüzden pelerin sende kalsın. Arabamı onunla cilalamazdım."

Katlanmış ellerine baktı, gözleri kısılmıştı. "Dresden," dedi sessizce. "Beyaz Konsey savaşta. Kendi halkını Kızıl Divan'ın merhametine terk eder misin? Kenara çekilip Kemmler'in müritlerinin istediklerini yapmalarına izin mi vereceksin?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Ve asla dövüşmeyeceğimi söylemedim. Ama *bunu* giymeyeceğim." Pelerini masanın üzerine ittim. "Sende kalsın."

Önümdeki masaya geri itti. "Giy şunu." "Teşekkür ederim, hayır."

"Dresden," dedi Luccio, sesi sakın ve akik sertliğindeydi. "Bu bir rica değil."

"Tehditlere iyi yanıt vermem," dedim.

"O zaman gerçekliğe cevap ver," diye tersledi. "Dresden, Muhafızlar paramparça olmuş durumda. İşe alabileceğimiz, eğitebileceğimiz ya da askere alabileceğimiz her savaş yetenekli büyücüye ihtiyacımız var."

"Pek çok büyücü dövüşebilir," diye .

"Ve onlar Harry Dresden *değil*," dedi. "Seni aptal. Sana ne teklif ettiğimi bilmiyor musun?"

"Evet. Sihar Yasaları'nın hiç anlatılmadığı genç çocukları avlama ve onları bu yasaları çiğnedikleri için idam etme şansı. Bana uymayan herkesi rahatsız etme, korkutma ve sorgulama şansı. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum."

"Ebenezar senin inatçı olduğunu söyledi ama aptal olduğunu değil. Konsey'e ihanet edildi, Dresden. Ve *sen* de en kötü şöhretli büyücüsün. Konsey'e ihanet eden çok kişi var.

size karşı konuştular. Kızıl Saray'la savaşı kasten başlattığınızı ve böylece Konsey'in düşüşünü sağlamak için bir fırsat yarattığınızı söyleyenler var.

Acı bir kahkaha patlattım. "Ben mi? Bu *delilik*. Tanrı aşkına, aptal çek defterimi bile dengeleyemiyorum!"

Luccio'nun gözleri biraz yumuşadı ve içini çekti. "Sana inanıyorum." Başını iki yana salladı. "Ama senin bir itibarın var ve Konsey üyeleri bu kayıptan çok rahatsız olacaklar. Korkuları kolayca sana yönelebilir. Bu yüzden Muhafızlar'a katılacaksın."

Kaşlarımı çattım. "."

"Geçmişteki farklılıklarımızı bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Eğer bir Gardiyan pelerinini giyer ve Konsey'in ihtiyaç duyduğu anda savaşmak için devreye girerseniz, halkımızın size farklı gözle bakmasına neden olursunuz."

Derin bir nefes aldım. "Vader sendromu." "Pardon?"

"Vader sendromu," dedim. "Birkaç dakika önce sizi tir tir titreten bir düşman olan bir müttefik kadar etkileyici, cesaret verici ve sevilen bir müttefik yoktur."

"Bundan daha fazlası var," dedi Luccio. "Bence sen kendi ününün farkında değilsin. Senden bir asır kıdemli büyücülerin çoğundan daha fazla düşmanın üstesinden geldin ve daha fazla kötülükle savaştın. Ve zaman değişiyor. Konsey'e üye olan genç büyücülerin sayısı her zamankinden daha fazla; Ramirez ve arkadaşları gibi. Onlar için sen, Konsey'in muhafazakâr unsurlarına karşı bir meydan okuma sembolü ve ilkeleri gerektirdiğinde hayatını riske atacak bir kahramansın."

"Ben mi?"

"Öylesin," dedi Luccio. "Bunu onayladığımı söyleyemem. Ama şu anda Konsey'in toplayabileceğimiz her cesaret ve inanç kııntısına ihtiyacı olacak. Daha büyük bir tehlike karşısında sizin varlığınız ve desteğiniz size karşı olanları yatıştırarak ve savaş deneyimi olan bir büyücünün varlığı Konsey'in genç üyelerini cesaretlendirecektir." Yüzünü buruşturdu. "Basitçe söylemek gerekirse, Dresden, sana ihtiyacımız var. Senin de bize ihtiyacın var."

Bir an gözlerimi ovuşturdum. Sonra dedim ki, "Diyelim ki kabul ettim. Pelerini giymeye hazırım. Savaş devam ettiği sürece savaşmaya hazırım. Ama Chicago'dan taşınmayacağım. Burada bana güvenen insanlar var." Öfkeyle baktım. "Ve Morgan'a başımı eğmeyeceğim. Onu şehrimin yüz mil yakınında bile istemiyorum."

Luccio çenesini ovuşturdu ve sonra yavaşça başını salladı, gözleri dalgındı. "Her halükarda Morgan'ı yeniden görevlendirmek zorundayım." Tekrar başını salladı, daha sert bir şekilde. "O halde seni bölge komutanı olarak Muhafızlar'a alıyorum."

Göz kırptım.

"Bu bölgedeki güvenlik ve operasyonlardan sorumlu olacak ve diğer üç Amerikan bölge komutanıyla koordinasyon sağlayacaksınız."

"Uh," dedim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bölgedeki ölümlüleri korumak sizin göreviniz olacak. Bölgenizdeki doğaüstü tehditlere karşı uyanık olmak ve diplomasi konularında Konsey'i temsil etmek. Yardım ve koruma için size gelen diğer büyüclere yardım etmek ve gerektiğinde Kızıl Saray ve müttefikleri gibi Konsey'in düşmanlarına saldırmak."

Kaşlarımı çattım. "Zaten bunu hemen hemen yapıyorum."

Luccio'nun yüzünde o güne kadar gördüğüm ilk sıcak gülümseme belirdi; bakım çizgileri kaybolmuş, yerini göz kenarlarındaki kaz ayakları almıştı. "Yani şimdi bunu gri bir pelerinle yapacaksın." Yüz ifadesi ağırlaştı. "Sen bir savaşçısın, Dresden. Beyaz Konsey hayatta kalacaksa senin gibilere daha çok ihtiyacımız var."

Masadan kalktı ve boş şişelerimizi de yanında taşıyarak bara doğru yürüdü.

Geri döndüğünde, pelerin iğnesini yerleştirmeyi ve ağır, yumuşak gri kumaşı omuzlarıma örtmeyi yeni bitirmiştım. Önümde durdu ve bir süre beni aşağı yukarı süzdü. Ramirez bana baktı ve sırtışı genişledi. Morgan baktı ve yüz ifadesinden birinin az önce testislerine bıçak soktuğunu düşünebilirdiniz.

Mac'in kaşları çatıldı ve pelerinin içinden beni inceledi, dudakları sessizce

büzülmüştü. "Teşekkür ederim," dedi Luccio sessizce ve bana bir bira ikram etti.

Başımı sallayarak kabul ettim. Şişelere dokunduk ve birer içki aldık.

"Pekâlâ o zaman Komutan," dedi Luccio, ses tonu hızlı ve işveli bir hal almıştı. "sizin bölgeniz ve Kemmler'in müritleri hakkında en son istihbarat sizde. Bir sonraki adımımız ne olacak?"

Saçlarımı gözlerimden geriye doğru ittim ve "Tamam, Müdür Luce-uh, Yüzbaşı Luccio. Oturalım ve çalışmaya başlayalım. Hava kararıyor ve fazla zamanımız yok."

Bölüm Otuz İki

Murphy'nin evinin kapısından içeri girdiğimde yağmur ve üzerimde hâlâ gri pelerin vardı. Topallayarak mutfığa girdim; Thomas, Butters ve Bob mumlar, kâğıtlar, kalemler ve boş Coors kutularıyla dolu bir masada oturuyorlardı.

Thomas'ın çenesi düştü. "Vay anasını," dedi. Butters önce

Thomas'a sonra da bana göz kırptı. "Uh. Ne?"

"Harry!" Bob dedi, turuncu göz ışıkları . "Bir Gardiyan'ın pelerinini mi *çaldın*?"

Onlara kaşlarını çatarak baktım ve pelerini çıkardım. Mutfak zeminine damladı. "Onu ben çalmadım." Fare kuyruğunu sallayarak odaya girdi ve ben de kısa bir süre kulaklarını okşadım.

"Oh," dedi Bob. "Yani bunu bir cesetten mi aldın?"

"Hayır," dedim sinirlenerek ve masadaki bir sandalyeye yerleştim. "Askere alındım." "Vay anasını," dedi Thomas tekrar.

"," dedi Butters.

"Harry büyücü gizli polisine katıldı!" Bob gürledi. "Şüphe üzerine hüküm verecek ve adaleti kendi ellerine alacak! Ne kadar havalı!"

Thomas bir bana bir de arkamdaki kapıya baktı. Sonra tekrar bana. "Yalnızım," dedim sessizce. "Sakin ol."

Başını salladı. "Ne oldu?"

"Çok fazla," dedim. "Şimdi hepsini anlatacak zamanımız yok. Ama Gardiyanlar kasabada ve her yere girip herkesin sırlarını öğrenmelerinden o kadar da endişelenmiyorum."

"Neden olmasın?" Thomas sordu.

"Çünkü şu anda beşi de şehir merkezindeki bir otelde, ben Kemmler'in varisleri hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken duş alıyor ve bandaj değiştiriyor."

Thomas yavaşça göz kırptı. "*Beşi* de... ve yaralılar mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Vay canına," dedi Thomas sessizce. "Ne kadar

kötü?" "*Beni* askere aldılar," dedim.

Bob neşeyle, "Bu kötü, ," dedi.

Masanın üzerindeki dağınık kâğıtlara ve kitaplara baktım. "Bana bir şeyler bulduğunuzu söyleyin."

Butters birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı ve mum ışığında onlara baktı. "Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

"Önce kötü," dedim. "Sonrasında moral depolamaya ihtiyacım olacak."

Butters, "Bu numaralarla ilgili elimizde hiçbir şey yok," dedi. "Yani, onlar bir kod değil. Çok kısalar. Bir adres ya da hesap numarası olabilirler ama telefonla ulaşabildiğimiz hiçbir banka bu sayıda rakam kullanmıyor." Özür dilercesine öksürdü. "İnternete girebilseydim sana çok daha fazlasını verebilirdim ama..." İşe yaramaz bir şekilde etrafı işaret etti.

odaya. "Elli telefonda bir tanesini bile açamadık ve aradığımız yerlerin çoğunda kimse cevap vermedi. Son bir saat içinde de telefonlar tamamen kesildi."

Başımı salladım. "Evet. Şehir de çıldırıyor. Burayla McAnally's arasında iki yangın çıktı. Polis telsizinden duyduğuma göre Buck-town'da bir tür isyan çıkmış."

"Vali Ulusal Muhafızlardan yardım istedi," dedi Thomas sessizce. "Sokaklarda düzeni sağlamak için asker gönderiyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Bunu nasıl

öğrendin?" "Kız kardeşimi aradım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Lara'nın seninle konuşmadığını ."

Thomas'ın sesi kurudu. "Beni ailenin parasından mahrum bıraktı, sahip olduğumuz her şeyden kovdu, artık onların korumasına sahip olmadığımı açıkça belirtti ve sevdiğim kadını sanal bir tutsak olarak tutuyor diye, beni kişisel olarak hâlâ sevmediğini düşünmeyin."

"Demek sana küçük bir iyilik yaptı," dedim.

"Teknik olarak," dedi Thomas, "*sana* küçük bir iyilik yaptı."

"Bunu neden yaptı?" diye sordum.

"Şey, tüm güç tabanı belirli bir sırrın saklanmasına bağlı olduğundan ve Chicago'nun iyi vatandaşlarını koruma konusunda son derece mantıksız olduğunuzdan, ihtiyaç duyduğunuz anda size yardım etmezse gemisini batırmak için gevşek dudaklar geliştirebileceğinizi ima ettim."

"Urn," dedim. "Yani bana Beyaz Saray'ın hükümdarına karşı şantaj yaptığımı mı söylüyorsun? Vekaleten."

"Evet," dedi Thomas. "Böyle bir şey yapmak için çok cesur olmalısın, Harry."

"Sanırım öyle." Başımı salladım. "Bunu neden yaptım?"

"Çünkü yardıma ihtiyacımız vardı," dedi Thomas. "Hızla hiçbir yere varamıyorduk. Lara'nın elinde tonlarca kaynak ve çok fazla insan gücü var. İhtiyacımız olan diğer bazı bilgileri de o bulabildi."

"Bu da iyi haber," dedi Butters. "Bizim gibi karartılmamış ve internet bağlantısı kesilmemiş ve bizim alamadığımız bir sürü bilgiyi alabilmiş." Bana bir kâğıt parçası uzattı. "Rakamlarla ilgili değil ama adamlarından biri Chicago'daki Kızılderili eserleri ve silahları hakkında bilgi edinebilmiş."

Butters'a sertçe baktım. "Öyle mi?"

Kâğıda başıyla işaret etti ve ben de okudum. "Evet," dedi. "Amerikan Yerlileri Merkezi, biz soluk benizliler silahlarla ve çiçek hastalığıyla ortaya çıkmadan önce kabile avcılığı ve savaşıyla ilgili büyük bir sergiye ev sahipliği yapmak için tesislerini kullanıyor. History Channel burayı bir savaş tarihi özel programının parçası olarak kullanıyor ve geçen hafta boyunca orada çekim yaptılar."

"Evet," dedim. "Buna eski avcı ruhları eklenmiş olabilir." Listeyi okudum. "Kahretsin, bunu kendim hatırlamalıydım. Field Müzesi'nde Profesör Bartlesby'nin sorumlu olduğu şu büyük Cahokian eserleri sergisi var. Kahretsin, Corpsetaker'ın kendisinin bir araya getirilmesine yardım ettiği bir grup Kızılderili eseri. Muhtemelen bu geceyi düşünerek."

Butters başıyla onayladı. "Ve Evanston'daki Mitchell Müzesi'nde ikisinin toplamından daha fazla Kızılderili eseri var."

"Kahretsin," dedim. "İşte bu "

"Bunu nereden biliyorsun?" Butters sordu.

"Mantıklı olan da bu," diye ekledi Bob. "Bütün mesele mümkün olduğunca çok sayıda eski ruhu çağırarak ve sonra onları tüketmek. En çok ruh, en çok eski hurdanın olduğu yere çekilecektir."

Başımı salladım. "Burayı şimdi hatırladım. O müze bir üniversite kampüsündeydi, değil mi?"

"Kendall College," diye onayladı Butters.

"Cadılar Bayramı gecesi üniversite kampüsü," dedi Thomas. "Bir büyücü çetesinin kapışması için harika bir yer. İkincil hasar olacaktır."

"Hayır, yok," dedim ve kendi sesimin bu kadar kötü çıkmasına şaşırdım. "Çünkü bu aptal çağırma işlemini durduracağız. Sonra da o katil piçlerin peşine düşüp onları öldüreceğiz."

Mutfakta ölüm sessizliği vardı.

Thomas ve Butters yüzlerindeki endişeli ifadeyle bana baktılar.

Bob parlak bir sesle, "Belki de pelerin yüzündendir," dedi. "Harry, bu sabah olduğundan daha yargılayıcı ve kendini beğenmiş hissediyor musun?"

Yavaş ve derin bir nefes aldım. "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Biraz sert oldu."

"Belki biraz," dedi Butters, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Yüzümü ovuşturdum ve Murphy'nin mutfağının duvarındaki pille çalışan saate baktım. "Tamam. Gün batımına bir saatten biraz fazla var. O zamana kadar Erlking'i çağırmaya hazır olmalıyım."

"Hımm," dedi Thomas. "Harry, eğer tüm bu eski ruhları eski aletlerine ve eşyalarına çekecek olan Erlking'in varlığıysa, o zaman onu *kim* çağırırsa çağırsın aynı şeyi yapmayacak mı?"

"Evet," dedim. "Tabii onu çağıran kişi gücünü kontrol altına almak için onu bir çemberin içine hapsedip orada bırakmazsa."

Bob sıçrayan bir ses çıkardı. "Harry, bu tehlikeli bir teklif. Hayır, onu geç, bu *çılginca* bir teklif. Erlking gibi bir şeyi bir çemberin içine hapsedecek iradeye sahip olduğunuzu varsaysak bile, onu bütün gece orada tutsanız bile, bu tür bir hakaretin peşini bırakmayacaktır. Ertesi gece geri gelecek ve sizi öldürecektir. Eğer şanslıysanız."

"Bunu yaptıktan sonra endişelenebilirim," dedim.

"Bekle," dedi Butters. "Bekle, bekle. Yani, gerçekten fark edecek mi? Bu adamlarda kötü büyü kitabı yok, değil mi? O kitap olmadan tek yapabilecekleri ruhları çağırmak. Onları yiyemezler, bilirsin işte. Değil mi?"

"Onlarda olmadığını varsayamayız," dedim. "Grevane onu bulmuş olabilir." "Ama diğer ikisi bulamadı, değil mi?" Butters söyledi.

"Almamış olsalar bile yine de orada olacaklar," dedim. "Rakiplerinin kitabı olmadığını varsaymayı göze alamazlar. Bu yüzden diğerlerinden birinin ritüeli gerçekleştirmesini engellemek için ellerindeki her şeyle ortaya çıkacaklar."

"Neden?" Butters sordu.

"Çünkü birbirlerinden nefret ediyorlar," dedim. "Ve eğer içlerinden biri dindarlaşırsa, diğerlerini ezmekten zevk alacaktır. Muhtemelen yapacağı ilk şey bu olacaktır."

"Oh," dedi Butters.

"İşte bu yüzden benim için bir şey yapmanı istiyorum

Thomas." Kardeşim başını salladı. "Söyle bakalım."

Elime boş bir kâğıt ve kalem aldım ve yazmaya başladım. "Bu bir not. Bunu yazdığım adrese götürmeni ve Gardiyanlara vermeni istiyorum."

Thomas, "Gardiyanlara yakın bir yere gitmiyorum," dedi.

"Gerek yok," dedim. "Onlar bir otelde. Masaya bırakacaksın ve görevliden onlara götürmesini isteyeceksin. Sonra da hızla uzaklaşsın."

"Bir nota güvenecekler mi?" Thomas kuşkuyla sordu.

"Oraya kendim gidemezsem bir haberci beklemelerini söyledim. Erlking'i biliyorlar. Onu oyalamaya çalıştığımı da. Kemmler'in varislerinin nerede olacağını bilmeleri gerekiyor ki onları alaşağı edebilsinler."

"Beş ," dedi Thomas sessizce. "Sayıca bir kişi eksik olacaklar."

Yüzümü buruşturdum. Bundan daha kötü olabilirdi. Ramirez kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu ama iki çaylak varislerden ya da yoldaşlarından herhangi birine karşı koyamazdı.

ne gördüğümü. "Erlking'i güvence altına aldıktan sonra elimden geldiğince çabuk geleceğim. Bunun yanı sıra, onlar Gardiyan," dedim. "Kemmler'ın dalkavuklarını alaşağı edecekler."

"Ya da denerken ölürsün," dedi Thomas. Yüzünü buruşturdu. "Oraya nasıl inebilirim?"

Başka bir mutfak çekmecesine gittim ve Murphy'nin yedek anahtarlarını bulana kadar karıştırdım. Onları Thomas'a attım. "Al. Motosikleti kulübede."

"Doğru," dedi ama yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bisikletini çalmama kızacak mı?"

"İyi bir amaç için," dedim ona. "Sokaklar kötü durumda ve Gardiyanların bir an önce harekete geçmesi gerekiyor. Gidin."

Thomas başını salladı, anahtarları cebine koydu ve deri ceketini omuzlarına silkti. "İşim biter bitmez buraya döneceğim."

"Evet," dedim sessizce. "Thomas. Gardiyanlar için sen bir Beyaz Saray vampirinden başka bir şey değilsin. Seni görürlerse kana susayacaklardır."

"Anlıyorum," dedi. Sesi biraz acıydı. "Eğer zamanında dönmezsem, Harry... iyi şanslar."

Elini uzattı ve birbirimizi sıkıca kavradık. Benim elim sinirden soğumuş olmalıydı, çünkü onunki sıcacıktı. Sonra elimi bıraktı, Bob ve Butters'a başıyla selam verdi ve yağmura doğru yola çıktı. Bir dakika sonra Murphy'nin Harley'i arka bahçede homurdandı ve sonra yağmurun ve kasvetin içinde mırıldanarak uzaklaştı.

Orada bir dakika sessizce oturdum, sonra kalkıp ocağa gittim. Çaydanlığı çıkardım, doldurdum ve kaynaması için gaz ocağının üzerine koydum. Murphy'nin çay koleksiyonunu bulmam bir dakikamı aldı ve gereksiz derecede karmaşıktı. Yani, hadi ama, gerçekten kaç çeşit çaya ihtiyacınız var ki? Belki de ben önyargılıyım, çünkü çayımı o kadar çok şekerle içiyorum ki, gerçek lezzet bir çeşit ağızda kalan tat.

Belli belirsiz naneli kokan hazır poşetlerde biraz buldum. "Çay?" Butters'a sordum.

"Tabii," dedi.

İki fincan çıkardım.

"Sırada ne var?" diye

sordu.

"Sıcak çay," dedim. "Sıcak kalıyorum. Sonra yağmurda dışarı çıkıp Erlking'i çağıracağım. Ben bunu yaparken sen içeride kalacaksın."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü tehlikeli olacak."

"Evet," dedi. "Ama neden evin içinde? Yani, bu süper cin duvarları parçalayabilir, değil mi?"

"Muhtemelen bunu yapabilecek kadar güçlüdür," dedim. "Ama yapamaz. Ev, eşiği tarafından korunuyor."

Butters bana boş boş baktı. "Bu ne demek oluyor?"

Kalçamı tezgâha yasladım ve açıkladım. "Eşik, bir evi çevreleyen bir tür enerjidir. Bu..." Bunu nasıl açıklayacağımı düşünerek kaşlarımı çattım. "Sanki evin pozitif bir yükü varmış gibi. Eğer dışarıdan bir büyü içeri girmek isterse, önce bu yükü nötralize etmesi gerekir. Nevernever'dan gelen büyük, sert şeylerin dünyamızda kalabilmek için çok fazla güce ihtiyacı var. Genelde bir eşiği aşım tehlikeli olmaya yetecek kadar güce sahip değillerdir."

"Şu vampir olayı gibi mi?" diye sordu. "Onları davet etmezsen içeri giremezler mi?"

"Hemen hemen, evet. Eğer bir şeyi içeri davet ederseniz, eşiğiniz onu etkilemez. Ancak diğer büyüleri varlıklar ve enerji bununla sorun yaşar. Bu sağlam bir savunma."

Butters, "Yerinize pek yardımcı olmadı," diye gözlemledi.

"Evim kiralık bir daire," dedim. "Ve son birkaç ay hariç, orada sadece ben yaşıyordum. Bir apartman dairesinde bulabileceğiniz türden bir enerji vermiyor. köklü bir yuva."

"Oh. 'Ev güvenli' derken bunu mu kastediyorlar?"

Biraz gülümsedim. "Bir ev bir yuva yapmaz. Bir yerin tarihi, ailesi, duyguları, endişeleri, sevinçleri ahsaba işlendiğinde, işte o zaman sağlam bir eşik olur. Bu ev yüz yıldan daha uzun bir süredir Murphy klanına ait ve her birinde yaşanmış. Sağlamdır. Burada güvende olacaksınız."

Butters, "Ama onu çağırdığınızda gevşemeyecek," dedi. "Öyle değil mi?"

"Plan bu. Ama öyle olsa bile, onu kızdıracak *olan sen* değilsin. Senin peşine düşmesi için bir neden olmayacak."

"Oh, güzel," dedi. Bana göz kırptı ve özür dileyerek, "*Senin* peşinden gelmesini istediğimden değil, Harry," dedi.

"Seni suçlamıyorum," dedim.

Butters başıyla onayladı. "Neden zombiler?" diye

sordu. "Ha?"

"Özür dilerim. Konu değiştiriyorum. Yeni bir soru. Neden tüm bu büyücü tipleri zombi kullanıyor?"

"Hepsi öyle değil," diye belirttim. "Corpsetaker bir grup yarı bedensel hayalet çağırmıştı. Hayaletler."

"Ama insan," dedi Butters. "Zombiler insan gibi görünür. Hayaletler insana benziyor. Neden bir grup çürümüş fareyi ısıklık çalmıyoruz? Ya da belki yarı bedensel sivrisinekler? Neden insan kullanalım ki?"

"Oh," dedim. "Herhangi bir canlının öldükten sonra bıraktığı bir tür metafiziksel izlenimle ilgili. Ayak izi gibi bir şey. İnsanlar çoğu hayvandan daha büyük ayak izleri bırakır, bu da onları yeniden canlandırmak için daha fazla enerji harcayabileceğiniz anlamına gelir."

"Daha güçlü fedailer yapıyorlar," diye açıkladı

Butters. "Evet."

"Nasıl oldu da Grevane beni almaya geldiğinde elinde taze cesetler varken, senin evine eski cesetlerle saldırdı? Yani, o şeyleri yakından gördüm." Titredi. "Bazılarının tarihi yirminci yüzyılın başlarına kadar uzanıyor olmalı."

"Hayvanlar yerine insanları canlandırmalarıyla aynı sebepten," dedim. "Daha yaşlı cesetler daha derin bir metafizik iz bırakıyor. Onları çağırmak daha zor, ama bir kez buraya getirdiğinizde kontrol etmeniz daha kolay, daha güçlü ve zarar vermeniz daha zor oluyor."

"Eski cesetler size daha güçlü ölümsüz dalkavuklar kazandırır," dedi.

"Doğru," dedim. Butters'ın bilgiyi işlerken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. İlk birkaç soruya verdiği yanıtların ortaya çıkardığı düzinelerce soruyu sıralamakla meşgul gibi görünüyordu ve içimden bir ses onları amansız bir merakla takip edeceğini söylüyordu.

"Tamam. Ama ya-"

"Butters," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Şimdi olmaz. Tek istediğim sakın bir fincan çay içmek." O anda aklıma bir fikir geldi. "Bob'a sor," dedim ona. "Bob benden çok daha fazlasını biliyor zaten."

"Oh," dedi Butters. Benden kafatasına doğru baktı. "Evet, sanırım Thomas onunla konuşuyordu."

"O!" Bob öfkeyle konuştu. "Ben tam anlamıyla bir erkeğim! Ben bir tür lanet olası animatronik Tinkertoy değilim!"

"Doğru," dedi Butters. "Özür dilerim. Bob. Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" "Bu benim engin zekâ ve yeteneğimi boşa harcamak olur," diye alay etti Bob.

"Bob," dedim ona.

"Oh, adamım." Kafatasının göz çukurlarındaki turuncu ışıklar yuvarlandı. "İyi. Anaokulu öğretmenliğinden başka yapacak daha iyi bir işim yok."

"Harika!" Butters köpürdü ve masaya oturdu. Biraz daha kâğıt ve kalem aldı. "Peki, şununla başlamaya ne dersiniz..."

Kendime bir fincan çay, Butters'a da bir tane hazırladım. Fincanı yanına koydum, ama o bunu pek fark etmedi. Bob'la derin bir sohbete dalmıştı.

Oturma odasına geçip ağrıyan bacağıma masanın üzerine koydum, sonra da çayımı alıp kanepeye uzandım. Kasvetin içinde oturup sıcak, tatlı nane gibi bir şey yudumladım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Çok uzun sürmeyecek kadar yorgundum.

Kraliçe Mab'ın bir eşini çağırıp bütün bir gece boyunca onu tuzağa düşürmeye çalışacaktım. Bir bahçe örümceğinin bir Bengal kaplanını tuzağa düşürme şansı vardı. Ancak Bengal kaplanı muhtemelen bu girişimde bulunmaya cüret ettiği için örümceği ezmekle uğraşmazdı. Erlking ezerdi.

Bu, tüm fikri planlarımın çoğundan daha aptalca yapıyordu ama bu konuda çok fazla seçeneğim yoktu. Erlking'in bölgedeki varlığı Kemmleritlerin bu gece çağırma planladıkları ölümsüzlerin sayısını ve gücünü büyük ölçüde artıracaktı. Erlking'in Chicago'daki varlığını engelleyebilirsem, büyücülerin çağıracağı güçlerin büyük bir kısmını yok edebilirdim. Grevane ve arkadaşları, süper zombiler ve uber-hayaletlerden oluşan bir ordu çağırmadan da yeterince korkunçtu. Eğer bunun olmasını engelleyebilirsem, Luccio ve Muhafızlarına onları yenmek için gerçek bir şans verebilirdim.

Kemmlerite'lardan birinden önce Erlking'i çağırarak kadar hızlı olmazsam ya da kaçıp Chicago'da başıboş dolaşırsa insanlar ölecekti. Erlking, Vahşi Av'ı ışsız bir Chicago Cadılar Bayramı gecesine çağırarak ve açıkta yakaladıkları herkesi paramparça edecekti.

Dışarıda şimşekler çaktı, nedense doğal olamayacak kadar karanlık ve donuktu. Bir süre sonra gök gürültüsü akşam havasını yırtarak küçük evi sarstı. Rüzgâr hızlanmaya başladı ve camlara vuran yağmurun düzenli ritmi, huzursuz esintisiyle birlikte bir yükselip bir alçaldı.

Bir büyücü gibi hissetmiyordum. Ölümcül ve güçlü bir Gardiyan gibi hissetmiyordum. Chicago'nun doğaüstü şampiyonu ya da kötülüğün korkusuz düşmanı, meydan okumasını doğaüstü bir titanın dişlerine fırlatabilen cesur bir çağırıcı ya da mistik sanatların aydınlanmış bir bilgisi gibi hissetmiyordum. Kendimi yaralı, hırpalanmış, ağrıyan, tek elini kullanan, geleceğe dair pek az umudu olan ve bir bacağı kesilmiş gülünç bir pantolon giyen bir adam gibi hissediyordum.

Fare loşlukta bana doğru ilerledi. Bana usulca böğürdü ve sonra başını bacağıma koydu. Gözlerim kapalıydı ama kuyruğunun usulca kanepeye çarptığını duyabiliyordum. Kötü elimi Mouse'un başına koydum ve onu beceriksizce okşadım. Fare aldırmadı. Sadece bana yaslandı, kürkünün sıcaklığını ve varlığının sessiz sadakatini bana ödünç verdi.

Bu beni daha iyi hissettirdi. Fare dünyadaki en zeki yaratık olmayabilirdi, ama istikrarlı, nazik, sadıktı ve kime güveneceğini bilen hayvanların esrarengiz bilgeliğine sahipti. Bir süper kahraman olmayabilirdim ama Mouse benim oldukça havalı olduğumu düşünüyordu. Bunun bir anlamı vardı. Yeterli olmalıydı.

Çay fincanımı yere bıraktım, ayağımı Murphy'nin sehpasından çektim ve ayağa kalktım. Bakmadan asamı elime aldım, derin bir nefes aldım ve çenemi sıktım.

Sonra orantısız yürüyüşle mutfağa girdim. "Butters," dedim.

"Bob ve Mouse ile burada kal. Arkamı kolların. Bana gizlice yaklaşmaya çalışan birini grrseniz bağırın."

"Tamam," dedi. "Yapacağım."

Ona başımı salladım ve Vahşi Av'ın efsanevi lorduna karşı irademi sınamak için yağmura ıktım.

Otuz nc Bölüm

Beetle'in bagajından çağırma için gerekli tüm malzemeleri çıkardığımda yağmur saçlarını başıma yapıştırmıştı. Hepsini bir spor çantasına doldurdum ve sonra arka bahçenin ortasına doğru yürüdüm. Görmek için henüz çok karanlık değildi. Ama hata yapmak istemiyordum, bu yüzden Kincaid'in bir yıl önce Mavra'nın belasına yaptığımız baskından önce bana verdiği son kimyasal ışık çubuklarını kullandım. ıtlattım, salladım ve Yeşil-sarı ışık küçük bir havuz halinde etrafıma yayıldı. Yağmur ne kadar yayılabileceğini sınırlıyordu ve tüm dünyanın yağmur, imen ve yeşil-altın ışıktan oluşan on metrelik bir daireye küçüldüğü yanılması yaratıyordu.

Erlking'i tuzağa düşürmeyi planladığım çemberle başladım. Dikenli tel bobini hâlâ fabrika çıkışındaki cilasıyla parlıyordu. Parmaklarımda birkaç küçük delik açacak ve yaklaşık yedi fit genişliğinde bir daire oluşturacak kadarını çözdüm. Teknik anlamda soğuk demir olmasa da, perilerin "soğuk demir" derken kastettikleri şey buydu - telin içinde bol miktarda demir vardı ve soğuk demir peri dünyasının felaketiydi.

Dikenli teli serdim, ilerlerken hafifçe düzelttim ve serçe parmağım kadar uzun at nalı şeklindeki metal zımbalarla nemli toprağa tutturdum. I

Her zımbayı iki kez kontrol ettikten sonra büyük rulodan dikenli teli kesip bir pense yardımıyla gevşek uçları birbirine doladım. Daha sonra dairenin içinde görünmez beş köşeli bir yıldızın noktalarını işaretledim ve Erlking' yakınlığı olan birkaç eşya yerleştirdim; bir av köpeğine takılabilecek ağır bir tasma, bir bileme taşı, küçük bir bowie bıçağı, çakmaktaşı ve elik ve birkaç elik ok ucu.

Sonra kendi yakınlık eşyalarını Erlking'inkilerin karşısına, çemberin dışına yerleştirdim; kullanılmış bir *Hobbit* kopyası, son patlatma ubuğumun parçalanmış ucu, 44'lğm, henüz ödemediğim bir park cezası ve son olarak annemin gümüş beş köşeli tılsımı. Geri çekildim ve çemberin üzerinden tekrar geçerek sağlam bir şekilde sabitlendiğinden ve üzerine hiçbir şeyin düşmediğinden emin oldum.

Zihnimin bir köşesinde gün batımının yaklaştığının farkındaydım. Bunu nasıl bildiğimi gerçekten bilmiyorum. Hava şimdiden çoğu geceden daha karanlıktı ve önümdeki yağmur bulutları yüzünden güneşin ne zaman batacağını kestiremiyordum ama bunun bir önemi yok gibiydi. Güneş ışığının hâlâ aşağıya süzülüp bulutların arasında hapsoldüğünü hissedebiliyordum, zihnimin salt fiziğe bağlı olmayan bir parçasıyla onun varlığını ve sııcaklığını hissedebiliyordum. Solduğunu hissedebiliyordum ve bu sırada gecenin büyülü güçlerinin eşzamanlı olarak kıpırdadığını hissediyordum.

Gecenin enerjisi gündüzünkünden çok farklıydı; doğası gereği kötü değildi ama daha vahşi, daha tehlikeli, daha öngörülemezdi. Gece bir sonlar zamanıydı ve bu gece, Samhain, Tüm Cadılar Bayramı Arifesi, özellikle öyleydi. Bu gecede ruhlar dünyasının güçleri, Nevernever'a musallat olan, ölüme ve çürümeye meyilli vahşi şeyler serbestçe gidip gelirdi. Ruhlar mezarlarında huzursuz olur ve çoğunlukla ölümlü gözler tarafından görülmeden dünyada dolaşırlardı. Vahşi hayvanlar gecenin yaklaştığını hissedebilir ve metropoldeki kuzenleri havadaki tehlike ve enerjinin bıçak sırtını hissedebilirdi. mahallede köpekler ulumaya başladı, önce bir, sonra iki, sonra düzinelerce ve uzun, alçak, kederli ulumaları unutulmaz bir dalga halinde yükseldi.

Karanlığın çökmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve kötü elimdeki siyah deri eldiveni çıkarıp dikenli tel çemberinin yanında diz çöktüm. Sonra eğildim ve Lasciel'in mührü dışında her yeri yara bere içinde olan sol avucumu derimin üzerinde canlı bir damga gibi duran dikenli telin en yakın ucuna bastırdım, etimi dikkatli bir şekilde bastırdım. Telin beni kestiğini hissetmedim ama mührün bir kısmında bir sıcaklık damlaması oldu ve yeşilimsi kimyasal ışıpta simsiyah olan kanım dikenli telin üzerinden kayarak irademle karıştı ve inşa ettiğim soğuk demir hapishaneye akan enerjiyi gönderdi.

Hapishane inşa edilmiş ve tuzak kurulmuştu. Keşke ihtiyacım olan makaleleri bir araya getirmek için daha fazla zaman olsaydı. Hazırlanmak için aylar olsaydı, işi yapmanın en iyi yolunu bulmak için Bob'la birlikte çalışabilirdim. Malzemeler nadir, pahalı ve elde edilmesi zor olabilirdi ama Erlking gibi bir varlığın bile kolay kolay kaçamayacağı bir çember inşa etmek olasılık dahilindeydi.

Ama zaman yoktu ve şipşak Alcatraz'ım bu işi yapacaksa, tüm dikkatimi ve kararlılığımı vermem gerekecekti.

Bu yüzden şüphelerimi korkularımla birlikte zihnimin arkasındaki bir dolaba kapattım. Yağmurda paltomun içinde diz çöktüm, asa hala sağ elimdeydi ve yavaş, derin nefesler aldım. Her nefeste güç topladığımı, zayıflık ve dikkat dağınıklığımı dışarı attığımı hayal ettim. Bunu yaparken büyüümün etrafımda ve içimde kıpırdadığını hissettim ve irademi geliştirmeye, gücümü toplamaya başladım, ta ki ıslak çimenler yeşil-altın ışığın çok fazla noktasıyla parıldıyor gibi görünene ve boynumdaki tüyler diken diken olana kadar.

Son bir derin nefes aldım ve nefesimi verirken gece çöktü.

Ağzımı açtım ve çağrının sabit ritmiyle seslenmeye başladım. Sesim rüzgârda ve yağmurda boğuk ama güçlü bir şekilde cınladı ve içimdeki gücün bir kısmı dudaklarımdan dökülürken etraflarındaki havayı dalgalandırmaya başlayana kadar kelimelerimin içine irademin bir kısmını akıttım. Orada, karanlıkta, Faerie'nin en ölümcül varlıklarından birini çağırmak için ruhlar dünyasına uzandım.

Ve Erlking cevap verdi.

Bir an çember boş kaldı. Sonra bir şimşek çaktı, bir gök gürültüsü oldu ve çemberin içindeki çimenlerin üzerinde bedensiz siyah bir gölge belirdi - uzun boylu, ayakta duran ve fiziksel bir varlığı olmayan bir figürün gölgesi.

İrkilmemek ve çağırma ilahisini yarıda kesmemek için kendimi zor tuttum; bu hata en iyi ihtimalle Erlking'in gitmesine, en kötü ihtimalle de beni öldürmesine yol açabilirdi. Ama kendimi toparladım ve ayini sonuna kadar sürdürdüm. Bitirdiğimde sesim tiz, gümüşü bir klarnete yükselmişti ve son kelimedede fırtınadan yeşil, beyaz ve göz yakıcı bir şimşek çaktı. Çemberin üzerine düştü, ona çarptı ve sonra elektrik, buhar ve sihirden oluşan tıslayan bir matris halinde çemberin etrafına dağıldı, sihirli çemberin silindirini bir anlığına geceye yükselen yeşilimsi bir ışık parıltısıyla tanımladı ve sonra kayboldu.

O gittiğinde, çemberimin içindeki gölge artık yalnız değildi.

Erlking bir metreden daha uzun boyluydu. Bunun dışında, koyu, mat siyah bir maddeden yapılmış, dar deri ve zırh giymiş bir insana benziyordu. Yüzünü örten kova şeklinde bir miğfer giymişti ve devasa bir geyiğin boynuzları miğferden yukarı ve uzağa doğru yükseliyordu. Miğferin siperliğindeki yarıktaki, kehribar rengi ateşten ikiz parıltılar görebiliyordum ve o korkunç gözler üzerime dikildiğinde, arkalarındaki varlığın varlığını derimin *dışına* baskı yapan ani, çığ ve vahşi bir açlık gibi hissedebiliyordum. Erlking'in vahşi geceye, ava ve öldürmeye duyduğu arzuyu hissedebiliyordum. Tekrar şimşekler çaktı ve yağmur daha sert yağmaya başladı; kollarını yavaşça kaldırdı, beni görmezden geldi ve bedenini fırtınanın görkemine doğru uzattı.

Vakit geldi, ölümlü. Bırak beni.

Kelimeler kulaklarımdan geçmeden aniden kafamın içinde belirdi, kızıl, parlak ve yakıcıydı. Bu kez Erlking'in iradesi düşüncelerime iyi fırlatılmış bir mızrak gibi anlamlar gönderirken irkildim. Dikkatimi bu düşünce mızrağından ayırdım ve cevap olarak yüksek sesle konuştum.

"Seni serbest bırakmayacağım."

Miğferin içindeki parlayan gözler bana geri döndü, daha büyük ve daha parlak bir şekilde parladı. *Ben ayartılacak ve tuzağa düşürülecek bir canavar değilim, ölümlü. Beni serbest bırak ve avda bana katıl.*

Bu kez düşüncelerle birlikte görüntüler de geldi -yüzüme çarpan yağmur ve rüzgâr, karnımda doyurmak üzere olduğum çığ açlık, bedenimin ve altımdaki bineğin gücü ve kuvveti ve av yaratıldığı gibi kaçarken, gece çağırırken ve fırtına etrafımda kasıp gücümü, hızımı, dayanıklılığımı ve irademi test ederken kovalamanın görkemli heyecanı. Şaşırtıcı bir şekilde, içinde nefret duygusu yoktu, umutsuzluğun buruk acısı yoktu. Sadece vahşi ve yırtıcı bir neşe, heyecan, tutku, diş ve pençe kırmızısı vahşi bir uyumun adrenalini duygusu vardı.

Dişlerimi gıcırdatarak ve kendime Murphy'nin arka bahçesinde diz çöktüğümü, ilkel ormanda av peşinde koşmadığımı hatırlatarak düşüncelerimi zar zor kontrolüm altına almayı başardım. Erlking şeytanın vücut bulmuş hali olmayabilirdi ama bu onun serbest bırakılamayacak kadar tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. "Hayır," diye hırladım. "Seni serbest bırakmayacağım."

Kehribar alevli gözleri kısıldı ve yavaşça çömeldi, dizleri büküldü, parmakları dikenli tellerin hemen içindeki çimlere hafifçe dayandı. Gözleri benimkilerden ancak bir metre uzaktaydı ve hızla bir gerilim işkencesine dönüşen sessizlik içinde beni süzdü.

Sen osun, Erlking'in bana attığı. Kraliçe Kış'a meydan okuyan. Leydi Yaz'ı öldüren.

Bu düşünceler içinde, Yaz Leydisi'nin cesedinin yanında sersemlemiş bir halde yatarken Mab'ın başımda durduğunu ve bana elini uzattığını gördüm. Aurora'nın kanının tenimde kuruduğunu hissettim, ağzımda sert ve tatlı bir tat aldım. Dilimdeki hayali tadı tükürmeye çalışmamak için kendimi zorlamam gerekti.

"Ben oyum," dedim.

Biz düşman değiliz, diye düşündü. Ve... bunu merak ediyordu. Hatta şaşkındı. Bana düşüncelerini gönderirken, ondan duygu parıltıları da aldım. Sen avın bir parçasısın. Bir avcısın. Bana katılmayacaksan neden beni arıyorsun?

"Bir başkasının seni bu gece serbest bırakmasını önlemek için."

Erlking başını eğdi. Herhangi bir düşünce belirtisi yoktu ama ben bu hareketi sanki o yapmış gibi yorumlayacak kadar net okudum. *Neden?*

"Çünkü senin varlığın, koruyacağım insanlar için acı ve ölüm anlamına gelecektir."

İnsan acı çeker. İnsan ölür. Her şey .

"Bu gece değil," diye .

Hunter, Erlking'i fırlat. Beni tutacak kadar güçlü değilsin. Bırak beni, yoksa avı sana çeviririm.

Ve aniden avın diğer tarafını hissettim. Bacaklarımın dehşetin gücüyle şarkı söylediğini hissettim. Ciğerlerimin yandığını hissettim, bedenimin sadece ölümün yaklaşmasıyla ortaya çıkabilecek bir güç ve zarafetle hareket ettiğini hissettim. Engebeli zeminde bir geyik gibi sıçrayarak kaçtım ve bu sırada kaçış olmadığını biliyordum.

"Üç kez söyledim ve bitti." Nefes nefese kaldım, kelimeleri meydan okuyan bir çığlıkla söylemeye zorladım. "Yapacağım. Bırakmayacağım. Seni serbest bırakmayacağım."

Ve Erlking yükseldi, geceyi delen doğaüstü bir çığlık. Uluyan köpeklerin korusu da onunla birlikte yükseldi, daha da yükseldi ve fırtına rüzgâr kılıçları ve şimşek mızraklarıyla havaya saldırdı. Ses sağır ediciydi, ışık yakıcıydı ve Erlking iradesiyle çemberime saldırırken çürüyen zemin titremeye başladı.

Yerimde durdum, Erlking'le yüzleştım ve irademi çembere aktardım, onu kendi gücüne karşı zorladım, büyümden kurtulmaya çalışırken onu kontrol altına almak için mücadele ettim. Bu muazzam bir mücadeleydi ve neredeyse umutsuzdu. Kendimi bir arabayı yokuş yukarı itmeye çalışan bir adam gibi hissediyordum. Sadece hareket ettirmesi zor bir ağırlık değildi, aynı zamanda daha büyük bir güç bana karşı çalışıyordu ve eğer bir santim bile hareket etmesine izin verirsem ivme kazanmaya başlayacak ve beni altında ezecekti.

Ben de o santim için savaştım, ona vermeyi reddettim. Erlking kötü bir varlık değildi ama doğanın, gücün ve şiddetin vicdanı ya da kısıtlaması olmayan bir gücüydü.

Tekrar ığlık attı ve uğuldayan rüzgâr, yağmur ve canavarların sesi daha da yükseldi. Yine irademın çemberine doğru yükseldi ve ben yine onu tuttum. Vahşi Erlking ıldırılmış bir hayvan gibi başını salladı ve boynuzları onu hapseden çemberin duvarına çarparak çemberin içinden yeşilimsi ışık dalgaları gönderdi. Sonra yanına uzandı ve kınından siyah bir kılıç çıkardı. Kılıcı kaldırdı ve fırtınanın içinden yeşil bir şimşek akararak kılıcın ucuna değdi ve onu kör edici bir ışıkla kapladı. Sonra kılıcı iki eline aldı ve bariyerin üzerine indirdi.

Üçüncü darbenin nasıl bir şey olduğunu çok az hatırlıyorum. Sol yanışını nasıl hatırlıyorsam onu öyle hatırlıyorum. Çok fazla ışık, çok fazla enerji, bir acı dalgası vardı ve ben dehşete düşmüştüm. Görüşüm beyaz kör bir alana dönüştü ve düşmemek için asamı sertçe yere vurdum.

Ve sonra görüşüm netleşmeye başladı. Gelgit çekilmeye başladı. Ve çemberin içinde, hayal kırıklığı ve ihtiyaç çılgınlığı içinde dönen Erlking vardı. Gücü azalıyordu ve inşa ettiğim çember onu tutmam için bana yeterli kozu verecek kadar iyiydi.

Rüzgâr, yağmur, gök gürültüsü ve kalbimin hızla çarpması arasında bir yerlerde boğuk bir ses duyduğumu sandım. Gürültünün kaynağını bulmak için etrafıma bakınmaya başladım.

Sonra biri kafamın arkasına vurdu.

O kısmı hatırlıyorum, çünkü daha önce de yaşamıştım. Bir ışık parlaması, acı, düşerken mide bulandırıcı bir dönme hissi ve aniden işe yaramaz hale gelen uzuvlarda kopuk bir gevşeklik. Bir tarafa düştüm, tüm dünyanın aniden ters dönmüş olmasının şokunu yaşıyordum. imenler aniden yanıģımda soğuk ve ıslak bir his uyandırdı.

Erlking bir zafer çığlığıyla emberimi paramparça etti ve altın ışıktan bir buluta dönüşerek solup yok oldu. Bir rüzgâr uğultusu duyuldu ve ardından devasa bir at Murphy'nin bahçesine, sanki tüm evin üzerinden atlamış gibi indi. Erlking kendini siyah atın sırtına attı ve ürkütücü bir çığlık attı. Bunu yaptığında, ilkel ve vahşi köpeklerin tüm uluma müziğı, yerden bulutlara sıçrayan şimşek parıltılarına dönüşüyor gibiydi.

Bir an için sessizlik oldu ve sonra çığlık atan rüzgârlar ıslık alarak herhangi bir köpeğin şimdiye kadar çıkardığından daha derin, daha korkunç ulumalara dönüştü. Gölgelerden büyük bir tazı fırladı; koyu renkli kürkü, parıldayan beyaz dişleri ve Erlking'in alev alev yanan kehribar gözleriyle midilli büyüklüğünde bir canavar. Gölgelerden başka tazılar da fırladı ve kana susamış bir sevinçle Erlking'in atının etrafında dolanmaya başladı.

Erlking atını döndürdü, kara kılıcını alaycı bir selamla bana doğru kaldırdı ve sonra atına ve tazılarına seslendi. Siyah at kendini topladı ve havaya sıçradı, sonra bir tepeye koşar gibi bacaklarını çalkalamaya başladı ve yukarı çıkmaya devam etti. Tazılar sıçradı ve fırtınanın dişleri arasında efendilerini takip etti. Gözlerimde şimşekler çaktı ve tekrar söndüğünde gitmişlerdi.

Vahşi Av Chicago'da serbest kaldı.

Onları buraya çağıran da bendim.

Hareket etmeye başlayana kadar mücadele ettim. Ayağa kalkmak için yeterli dengeyi sağlayamadım ama sırt üstü dönmeyi başardım. Soğuk yağmur damlaları yüzüme çarptı.

Cowl kendi 44'lüğümün namlusunu burnumun ucuna dayadı ve "Etkileyici bir gösteri, Dresden. Böyle yetenekli birinin bu kadar genç yaşta ölmesi her zaman çok üzücüdür."

Bölüm Otuz Dört

Kocaman namluya baktım ve kendi kendime .44'lüğün gerçekten de gülünç derecede büyük bir silah olduğunu düşündüm. Sonra Cowl'a baktım ve dedim ki, "Ama bunu kendin yapmayı planlamıyorsun, değil mi? Aksi takdirde beni kafamın arkasından vurur ve bu işi bitirirdin. Ben böyle sersemlemişken, endişelenmen gereken bir ölüm laneti bile olmayabilirdi."

"Çok iyi," dedi Cowl onaylayarak. "En azından gerekçen sağlam görünüyor. Kıpırdamaman ve bana seni tehdit olarak görmem için bir sebep vermemen koşuluyla, Erlking senin için dönene kadar yaşamana izin vermekten memnuniyet duyacağım."

Kısmen vurulmak istemediğimden, kısmen de başımı çok fazla hareket ettirsem kusabileceğimi düşündüğümünden kıpırdamadan durdum. "Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Kumori ve ben günün büyük bölümünde sırayla sizi takip ediyoruz," dedi. "Siz

ne zaman uyuyorsunuz?" diye sordum.

"Kötülere rahat yok," dedi Cowl. Sesi ağır kukuletasının içinden eğlenerek geliyordu ama silahı hiç titremedi.

"Birinin bana göz kulak olması gerekiyordu," dedim. "Sen, Grevane ve Corpsetaker hepiniz Erlking'in kasabada olmasını istediniz. Biri aradığı sürece onu kimin aradığı sizin için önemli değildi."

"Ve onu uzak tutmakla ilgilenen tek kişi de sendin," dedi Cowl. "Tek yapmam gereken seni izlemek ve Erlking'i gerçekten tuzağa düşürmediğinden emin olmaktı."

"İşte bu yüzden beni takip ettin," dedim.

"Bir nedeni de bu," diye yanıtladı. "Sanırım sözünü kesmeseydim bunu gerçekten başarabilirdin. Üçümüz arasında başarabileceğini düşünen tek kişi bendim."

"Anlamıyorum," dedim. "Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum." "Oh, evet."

"O zaman birlikte mi çalışıyorsunuz yoksa öldürmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Neden, evet," dedi Cowl ve sesinde gerçek bir kahkahaya benzeyen bir şey köpürdü. "Birbirimize gülümsüyor ve Kemmler'ın yüce şanı adına kibarca oynuyoruz elbette."

Ama hepimiz uygun olur olmaz birbirimizi öldürmeyi planlıyoruz. Sanırım Kolordu Muhafızı dün gece Grevane'i ortadan kaldırmaya çalıştı?"

"Evet. Gerçek bir partiydi."

"Yazık oldu. Onları tekrar çalışırken izlemek hoşuma giderdi. Ama asıl işle meşguldüm. Genelde işler böyle yürür."

"Şehrin elektrik şebekesini devre dışı bırakmak."

Cowl, "Ve telefon hatları, telsiz iletişimi ve daha pek çok ince şey," dedi. "Zordu ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Doğal olarak bu iş bana düştü. Ama sabaha kadar işlerin nasıl yoluna gireceğini göreceğiz."

"Heh," dedim. "Onlar seni ciddi teknik büyüler yapmak için kullandıklarını sanırken, savaş için güçlerini saklıyorlar. Sen de onları gafil avladığını, böylece Darkhallow düştüğünde gücü ele geçireceğini sanıyorsun."

"Onlarla taktiksel bir yarışmaya girmeye niyetim yokken kılıç kullanmam ve ölüleri çağırmam için gerçek bir neden yok."

"Kendini gerçekten bir tanrıya dönüştürmeye niyetli misin?" diye sordum.

"İktidarı ele geçirmeye niyetliyim," dedi Cowl. "Kendimi olası kötülüklerin en azı olarak görüyorum."

"Uh-huh," dedim. "Birisi gücü ele geçirecek. Sen de olabilirsin. Bunun gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Cowl. "Ya

kimse anlamadıysa?" Dedim.

"Bunun gerçekleşeceğini pek sanmıyorum," dedi. "Grevane ve Corpsetaker kararlı. Onları ödüle ulaştırmak ve ödülü onları yok etmek için kullanmak niyetindeyim. O delilerden dünyanın daha önce hiç görmediği kadar korkunç bir şeye dönüşmeyeceğinden emin olmanın tek yolu bu."

"Doğru," dedim. "Bu iş için doğru deli sensin."

Cowl yağmur altında uzun bir süre sessiz kaldı. Eldivenli elindeki tabancamın ucundan damlalar düşüyordu. Sonra dalgın bir sesle şöyle dedi: "Kendimi deli olarak görmüyorum. Ama gerçekten deli olsaydım, bunu söyleyebilir miydim?"

Titredim. Muhtemelen yağmurdan ve soğuktan.

Cowl benden bir adım geri çekildi ve yine kendinden emin bir sesle, "Onu buldun mu?" diye sordu.

Arkama baktım ve Kumori'nin Murphy'nin evinin arka kapısından süzülerek çıktığını

gördüm. "Evet." Gözlerimi Kumori'ye diktim ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Kapıyı arkasından açık bıraktı. Mutfakta mum ışığı yoktu. Evin içinde hiç hareket yoktu.

"Mükemmel," dedi Cowl. Benden bir adım geri çekildi. "Yolumdan uzak durman için seni zaten uyarmıştım Dresden. Şimdi geri adım atmayacak kadar gururlu olduğundan şüpheleniyorum. Şu anda şehirde bulunan Gardiyanları biliyorum. Planlarıma ciddi bir engel teşkil etmiyorlar."

"Onları dövüşte yenebileceğini mi sanıyorsun?" Dedim.

"Onlarla *savaşmak* gibi bir niyetim yok, Dresden," diye yanıtladı Cowl. "Sadece onları öldüreceğim. Erlking'i beklemek yerine bunu yapmak sana uygunsa onlara katıl. Nasıl öleceğin benim için hiç fark etmez."

Sesi sabit ve kesinlikle kendinden emindi. Bu beni korkuttu. Butters için duyduğum korku ve Cowl'ın sessiz deliliğinin farkına varmamla kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve hangisinin daha hızlı atacağını görmek için birbiriyle yarıştı.

"Bir sorun var Cowl," dedim.

Cowl arkasını dönmeye başladı ama sonra durakladı. "Ah?"

"Hâlâ *Söz'e* sahip değilsin. O olmadan Darkhallow'u nasıl yöneteceksin?"

Cowl cevap olarak tabancamın horozunu dikkatlice indirdi ve arkasını döndü. Ve sessizce, nefesinin altında güldü. Yürümeye başladı ve Kumori aceleyle onun yanına gitti. Sonra Cowl silahımı çimlere fırlattı, elini kaldırdı ve önündeki havaya vurdu. Maddi dünya ile Hiçlik arasındaki perdeyi araladığında bir güç dalgası hissettim ve ikisi de perdenin içinden geçerek Murphy'nin arka bahçesinden kayboldular. Yarık Cowl'un arkasında öyle sessiz ve pürüzsüz bir şekilde kapandı ki, açıldığını asla anlayamazdım.

Rüzgârda, karanlıkta ve soğuk yağmurda tek başıma kalmıştım. Uzaklarda bir yerde, tepemden ve çok uzaklardan gelen yankılı bir uluma vardı.

Bunun beni korkutması gerekirdi ama o kadar sersemlemiştim ki çoğunlukla uzanıp bir dakikalığına gözlerimi kapatmak istedim. Bunu yaparsam gözlerimi bir süre açamayacağımı biliyordum. Belki de hiç.

Butters ve Mouse'u kontrol etmem gerekiyordu. Yuvarlandım ve asamı aldım, sonra birkaç metre süründüm ve annemin beş köşeli yıldızını aldım. Sonra ayağa kalktım. Başım donuk, zonklayıcı bir acıyla çarpıyordu ve bir an için başımı öne eğdim, kafatasımın arkasında oluşan yumrunun üzerine soğuk yağmurun düşmesine izin verdim. En kötüsü bir dakika sonra geçti ve ağrıyı kontrol altına aldım. Kafama bundan daha sert darbeler almıştım ve kendimi şımartacak zamanım yoktu. Sert bir nefes aldım ve eve doğru yürüdüm.

Karanlık buldum, yanan tüm mumlar sönmüştü. Annemin beş köşeli yıldızını kaldırdım ve irademi onun üzerinde gezdirerek titreşmesine ve ardından gümüş mavisi bir ışıkla parlamasına neden oldum. Beş köşeli yıldızı başımın üzerine kaldırdım ve mutfağı inceledim.

Boştu. Ne Mouse'tan ne de Butters'tan bir iz vardı ve bir boğuşma izi de yoktu. Korkum biraz azaldı. Kumori onları bulmuş olsaydı, şiddet izleri olurdu -kan, dağılmış eşyalar. Butters'ın kâğıtları hâlâ mutfak masasının üzerinde düzgünce duruyordu.

Murphy'nin evi büyük bir ev değildi ve Butters'ın olabileceği çok fazla yer vardı. Topallayarak oturma odasına girdim ve kısa koridordan geçerek yatak odalarına ve banyoya gittim.

"Butters?" Yavaşça seslendim. "Ben Harry. Mouse?"

Yanımdaki çamaşır dolabının kapısında aniden sert bir tırmalama sesi duydum ve neredeyse tavana doğru zıplayacaktım. Kalbimi tekrar göğsüme bastırmak için yutkundum ve sonra dolabın kapağını açtım.

Butters ve Mouse dolabın zeminine çömelmişlerdi. Butters arkadaydı ve Mouse sıkışık görünse de Butters ile kapı arasında sağlam bir şekilde çömelmişti. Beni gördüğünde kuyruğu dolabın iç kısmına çarpmaya başladı ve kıvrılarak yanıma geldi.

"Tanrı'ya şükür," dedi Butters. Mouse'un peşinden dolaptan çıktı. "Harry. İyi misin?"

"Daha kötüsü de oldu," dedim ona. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Um," dedi Butters, "Seni orada gördüm. Ve sonra... o dikenli tel halkasının içinde bir şey vardı. Ve ben... onu çok iyi göremiyordum, ama sonra rüzgar başladı ve dışarıda hareket eden bir şey gördüğümü sandım ve... bağırdım ve panikledim." Yüzü kızardı. "Özür dilerim. Ben sadece... o şeyden çok daha kısıydim. Panikledim."

Tavşanlık yapmıştı. Sonuçta, öfkeli bir Peri Lordu'nun varlığına karşı aptalca bir tepki değildi muhtemelen. "Bunun için endişelenme," dedim. "Fare seninle mi kaldı?"

"Evet," dedi Butters. "Sanırım öyle. Çemberin içindeki o şey çılgılık attığında dışarı çıkmaya çalıştı. Onu geride tutuyordum. Yakasının hâlâ bende olduğunu fark etmemiştim..."

Butters'ın yüzü yeşile döndü ve "Affedersiniz" dedi. Sonra koşarak banyoya gitti. İçeride kustuğunu duydum ve kaşlarımı çatarak Mouse'a baktım.

"Biliyor musun?" Köpeğe söyledim. "Butters'ın gama radyasyonuyla dolu olması, yeşil derisi ve mor pantolonu olması umurumda değil. Seni kendisiyle birlikte bir dolaba sokmasına imkan yok."

Mouse bana baktı ve başını iki yana eğdi, yüzünde esrarengiz bir köpek ifadesi vardı.

"Ama bu tam tersi olduğu anlamına gelirdi. Butters'ı saklandığı yere götüren sendin."

Mouse'un çenesi açılarak sırıttı.

"Ama *bu* Kumori'yle başa çıkamayacağını ve onun Butters için tehlikeli olduğunu bildiğin anlamına gelirdi. Ve onu korumanı istediğimi de biliyordun. Ve savaşmak ya da kaçmak yerine onu saklamak için bir plan yaptın." Kaşlarımı çattım. "Ve köpeklerin bu kadar zeki olmaması gerekir."

Mouse küçük bir hapsirik attı, bulanık kafasını salladı ve sonra sırt üstü yattı, gözleri karnını kaşımam için bana yalvarıyordu.

"Ne olacak ki?" dedim ve kaşımaya başladım. "Bana bunu hak etmişsin gibi geldi."

Butters birkaç dakika sonra banyodan çıktı. "Özür dilerim," dedi. "Sinirler. Ben, uh... Harry, öyle kaçtığım için özür dilerim."

"Siper aldım," diye cevap verdim. "Aksiyon işinde, bir fare gibi kaçtığını söylemek istemediğinde, buna 'siper almak' dersin. Bu daha kahramanca."

"Doğru," dedi Butters, yüzü kızararak. "aldım."

"Siper almak eğlenceli," dedim. "Ben her zaman siper

alırım." "Ne oldu?" Butters sordu.

"Erlking'i aradım ama biri onu hapsedmeme engel oldu. Bir dakikalığına eve geldiler ve..." Sesimin kesildiğini hissettim. Butters ve Mouse'un iyi olduğuna dair rahatlamam, Kumori'nin aradığı şeyin asla onlar olmadığını fark ettiğimde azalmaya başladı.

"Ne?" Butters sessizce konuştu. "Harry, ne ?"

"*çocuğu*," "" Yemin ettim ve sesim kükürtlü bir hırıltıya dönüştü. "Nasıl bu kadar *aptal* olabildim?"

Döndüm ve koridordan, oturma odasından geçip mutfığa girdim, ışığımdı kaldırdım.

Mutfak masasının üzerinde sadece boş çay bardakları, boş teneke kutular, yanmayan mumlar, kâğıt ve kalemler vardı.

Kafatası Bob'un oturduğu yerde hiçbir şey yoktu.

"Oh, adamım," dedi Butters dirseğimin dibinde sessizce. "Oh, adamım. Onu

aldılar." "Onu aldılar," diye tükürdüm.

"Neden?" Butters fısıldadı. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çünkü kafatası Bob her zaman benim değildi," diye homurdandım. "Eskiden eski öğretmenim Justin'e aitti. Ondan önce de büyücü Kemmler'a aitti." Öfkeyle döndüm ve yumruğumu Murphy'nin buzdolabına o kadar sert vurdum ki yan tarafı çukurlaştı ve orta parmak eklemim yarıldı.

"Ben... ben ," dedi Butters, sesi çok kısık.

"Bob benim için yaptığını Kemmler için de yaptı. O bir danışmandı. Bir araştırma asistanıydı. Büyü teorisi için bir sondaj tahtasıydı," dedim. "Cowl onu bu yüzden aldı."

"Cowl araştırma mı yapıyor?" Butters sordu.

"Hayır," diye tükürdüm. "Cowl, Bob'un eskiden Kemmler'ın adamı olduğunu biliyordu. Orada bir yerde, Bob teoriyle ilgili Kemmler'ın bildiği her şeyi biliyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Cowl'un artık *Kemmler'in Sözü*'ne ihtiyacı olmadığı anlamına geliyor. Darkhallow'u hayata geçirmek için o aptal kitaba ihtiyacı yok çünkü Kemmler'ın onu *yazmasına* yardım eden ruha sahip." Başımı salladım, pişmanlık ağzımda metalik bir tat bıraktı. "Ve neredeyse kitabı ona ben verdim."

Bölüm Otuz Beş

Yırtık eklemimdeki kana küçümseyici bir bakış attım, sonra da tersledim, "Eşyalarını topla ve Mouse'u tut. Biz gidiyoruz."

"Gidiyor musun?" Butters sordu.

"Artık burası senin için güvenli değil," dedim. "Burayı biliyorlar. Seni geride bırakamam."

Butters yutkundu. "Nereye gidiyoruz?"

"Bütün gün beni takip ettiler. Bugün gördüğüm insanların iyi olduğundan emin olmalıyım." Durakladım, düşünceler kafamın içinde yırtılıyordu. "Ve... Kitabı bulmalıyım."

"Büyücünün kitabı mı?" Butters sordu. "Neden?"

Anahtarlarımı çıkardım ve Beetle'a doğru yöneldim. "Çünkü bu Darkhallow' ne olması hakkında hiçbir fikrim yok. Durdurabilecek kadar anladığım tek kısım Erlking'in çağrılmasıydı ve o da cehenneme döndü. Neler olup bittiğini yeterince bilmediğim için yanmaya devam ediyorum. Darkhallow sırasında Cowl'un dişlilerine nasıl çomak sokacağımı bulmalıyım."

"Neden?"

"Çünkü yapabileceğim diğer tek şey, büyücülerden ve ölümsüzlerden oluşan bir kalabalığın arasından geçip biletini yüz yüze kesmeye çalışmak."

"Bu işe yaramaz mı?"

"Eğer başarabilirsem," dedim ve yağmura çıktım. "Ama ben ağır siklette dövüşen bir tüy sikletim. Burun buruna dövüşsem, Cowl muhtemelen benim canıma okurdu. Tek gerçek şansım akıllıca dövüşmek ve bu da neler olup bittiği hakkında daha fazla şey bilmem gerektiği anlamına geliyor. Bunun için de kitaba ihtiyacım var."

Butters peşimden koştı, birkaç parmağını Mouse'un yakasına geçirdi. Beetle'a bindik ve gaza bastım. "Ama o numaraları hâlâ çözemedik," dedi.

"Bu değişmek zorunda," dedim. "Şimdi."

"Beetle'ı hareket ettirirken Butters," dedi, "istediğin kadar 'şimdi' diyebilirsin ama ben hâlâ bilmiyorum."

"Bir kombinasyon olabilir mi?" Dedim. "Kasa gibi mi?"

"Eski kasa kombinasyonlarında sağ ve sol için bir tür tanımlama gerekir. Daha yeni olanlar bir tür dijital kod kullanabilir, elbette, ama on altı rakam uzunluğunda şifresi olan bir kasa bulmadığınız sürece, bu bize pek yardımcı olmaz."

"Kredi kartı," dedim. "On altı haneli, değil mi?"

"Olabilir," dedi Butters. "Numaranın bu olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de Bony Tony'nin ücretinin ödenmesini istediği bir kredi kartı ya da banka kartı hesabıdır?"

Yüzümü buruşturdum. "Hiç mantıklı değil," dedim. "Böyle bir şey onun cebinde olurdu. Boğazından aşağı sarkan bir balonun içinde saklı değil."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Butters.

Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Diğer arabaların farları dışında sokaklar karanlıktı. Hiç ışık olmaması, karanlık ve şiddetli yağmur arasında, sanki bir mağaranın içinden geçiyor gibiydik. Otoyollara yakın yerlerde trafik sıkıştı ama öğleden sonra oldukça azalmıştı. Chicago halkı geceyi çoğunlukla evde geçiriyor gibi görünüyordu ki bu da birden fazla açıdan bir lütuftu.

Butters birkaç dakika sonra endişeyle etrafına bakındı. "Harry. Burası pek de iyi bir mahalle sayılmaz."

"Biliyorum," dedim ve görünürdeki tek açık alan olan bir yangın musluğunun önünde

kenara çektim. Yutkundu. "Arabayı neden durduruyorsun?"

"Birini kontrol etmem gerek," dedim. "Burada Mouse'la kal. Hemen döneceğim."

"Ama-"

"Butters," dedim sabırsızlıkla. "Burada bugün bana yardım eden bir kız var. Cowl ve yardımcısının ona zarar vermediğinden emin olmalıyım."

"Ama... bunu kötü adamları durdurduktan sonra yapamaz mısınız?"

Başımı salladım. "Burada elimden geleni yapıyorum. Önümüzdeki birkaç saat içinde neler olabileceğini bilmiyorum ama lanet olsun, bu kız bana yardım etti çünkü ben istedim. Onu bu işe *ben* sürükledim. Cowl ve Kumori bulabildikleri her *Der Erlking* kopyasını yok etmek için büyük çaba sarf ediyorlardı ve eğer bunu onun hafızasından aldığımı tahmin ederlerse kız tehlikede olacak. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Ooooooh," dedi Butters. "Bu sana çıkma teklif eden kız, değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Thomas söyledi."

İçimden homurdandım ve "Hatırlat da bir ara şuna bir yumruk atayım" dedim. "Hey," dedi

Butters. "En azından senin eşcinsel olduğunu düşünmeme izin vermedi."

Butters'a düz bir bakış attım ve arabadan indim. "Sürücü koltuğunda kal," dedim ona. "Eğer bir sorun çıkarsa, kaç. Benim için geri dönmeye çalış."

"Doğru," dedi Butters. "."

Yağmurun ve karanlığın içinden aceleyle Shiela'nın binasına girdim. Beş köşeli yıldızımı çıkardım ve ondan ışık diledim ve o sabah yaptığım gibi merdivenlerden onun katına çıktım. Merdivenlerde ve koridorda, karanlığın sadece bir ya da iki kez gördüğünüz bir yere verebileceği yanıltıcı bir yabancılık vardı ama Shiela'nın kapısına giden yolu kolayca buldum.

Bir an duraksadım ve ördüğü koruyucuları hissetmeye çalıştım ve hâlâ yerinde olduklarını gördüm. Bu iyi bir şeydi. Eğer birileri herhangi bir nedenle onun peşinden geldiyse, ya koğuşu yıkmış ya da yolda patlatmış olacaklardı.

Tabii birileri önce davet edilmek için zahmete girmemişse. Shiela genel bir paranoya duygusuyla insanları geri çevirecek birine benzemiyordu. Kapıyı birkaç kez çaldım.

Bir cevap yoktu.

Daha önce dışarı çıkacağını söylemişti. Muhtemelen bir yerlerde kostümlü bir partideydi. Arkadaşlarıyla konuşuyordu. Güzel yemekler yiyordu. Eğleniyordu.

Muhtemelen.

Kapıyı tekrar çaldım ve "Shiela?" dedim. Ben Harry."

Birkaç yumuşak adım, bir döşeme tahtasının gıcirtısını duydum ve sonra kapı güvenlik zincirinin uzunluğuna kadar açıldı. Shiela açıklıkta duruyordu. Dairesinden yumuşak bir mum ışığı geliyordu. "Harry," dedi sessizce, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yapıyorsun burada? Bekle biraz." Kapıyı kapattı, güvenlik zinciri takırdadı ve sonra tekrar açtı. "İçeri gel."

"Gerçekten burada kalamam," dedim ama yine de kapıdan içeri adım attım. Kanepesinin yanındaki sehpanın üzerinde yarım düzine mum yanıyordu ve kanepenin üzerinde ciltsiz bir romanın yanında dağınık bir battaniye vardı.

Shiela'nın uzun, siyah saçları topuz yapılmış ve bir çift yemek çubuğuyula tutturulmuştu; kulakları ve boynunun pürüzsüz derisi merak uyandırıcı bir şekilde çıplak kalmıştı. Dizlerine kadar sarkan yumuşak pamuktan yapılmış bir Bears futbol forması giyiyordu ve ayağında pembe terlikler vardı. Forma üzerinde bol duruyordu ama onu daha çekici gösterecek kıvrımlara sahipti

olması gerekenden daha fazla. Baldırlarını görebiliyordum ve yumuşaklıkla gücü harmanlayarak harika bir iş çıkarmışlardı.

Shiela baktığımı gördü ve yanakları biraz pembeleşti. "Merhaba," dedi, sesi kısıktı. "Merhaba," dedim ve ona gülümsedim. "Hey, bu gece bir partin olduğunu sanıyordum?"

Başını iki yana salladı. "Yürüyordum. Yağmurda yürümek istemedim ve beni bırakması için kimseyi arayamadım, bu yüzden evdeyim." Başını iki yana eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen... Emin değilim. Gergin. Kızgın."

"İkisi de," dedim. "Bazı şeyler oluyor."

Başını salladı, kara gözleri ciddiye. "Kötü bir şeyler olduğunu duydum. Üzerinde çalıştığın şey bu, değil mi?"

"Evet."

Alt dudağını sıktı. "O zaman neden buradasın?"

Mum ışığında uyku tişörtüyle böyle çok güzel görünüyordu. Hiç makyaj yapmamıştı ama delicesine yumuşak ve kadınsı görünüyordu. İlk öpücüğün bir anormallik olmadığından emin olmak için onu tekrar öpmeyi düşündüm. Sonra başımı salladım ve kendime bu gecenin işle ilgili olduğunu hatırlattım. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir tür tehlike içinde miyim?"

Elimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırdım. "Şu anda öyle olduğunu sanmıyorum. Ama bugün takip edildim. Güvende olduğundan emin olmalıydım. Kimseyi gördün mü? Belki sebepsiz yere gergin ya da endişeli hissettin?"

"Diğer günlerden daha fazla değil," dedi. Gök gürledi ve yağmur camlarına vurmaya devam etti. "Dürüst olmak gerekirse."

Nefesimi bıraktım ve biraz rahatladığımı hissettim. "Tamam, güzel. Buna sevindim."

Gök gürledi ve ikimiz de orada öylece durup birbirimize baktık. İkimiz de sadece bir saniyeliğine birbirimizin gözlerine baktık, sonra bir şey olmadan önce birbirimizden uzaklaştık.

"Harry," dedi sessizce. "Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" "Zaten ettin," dedim.

Bir adım daha yaklaştı ve koyu renk gözleri kocaman baktı. "Emin misin?"

Kalbim yeniden hızlandı ama ondan bir adım geri çekildim. "Evet. Shiela, önce sana bakmazsam bu gecenin geri kalanına odaklanamayacağımı biliyordum."

Sonra başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ. Ama bunu bitirdiğinde, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne?" Ben sordum.

Başını salladı ve elini koluma koydu. "Bunu açıklamak biraz zaman alır. Bu gece için odaklanmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, dikkatini başka bir şeyle dağıtmak istemem."

Ona baktım ve sonra kasıtlı olarak aşağı indirdim ve "Muhtemelen en iyisi bu. Şu anda seni çok dikkat dağıtıcı buluyorum."

Kız daha da kızardı. "Hayır. Bu sadece tehlikede olduğun için verdiğin bir tepki. Öleceğinden korkuyorsun ve seks çok hayat dolu bir şey."

"Bu mudur yani?" Ben çizdim. "Diğer

şeylerin yanı sıra," dedi.

Birkaç saniyelğine hormonlarım hoşgörü yoluyla dikkat dağınıklığının üstesinden gelmek için ellerinden geleni yaptılar ama onları dizginledim. Shiela haklıydı: Acı çekiyordum, korkuyordum ve tehlikedeydim ve bu tür koşullar dikkatinizi farklı şeylere verme eğilimindedir - örneğin Shiela'nın saçındaki mum ışığının yumuşak parlaklığı veya cildindeki gül yağı ve çiçekli sabunun yumuşak kokusu - ve Shiela da bu sürenin bir kısmında tehlikedeydi.

Bundan faydalanmak istemedim. Ve onunla bitiremeyeceğim bir şeye başlamak istemiyordum. Tek bildiğim, bir gün daha dolmadan öleceğimdi ve sırf korktuğum için işlerin daha da ileri gitmesine izin vermek doğru olmazdı.

Öte yandan, hala sahipken hayatın tadını çıkarmanın da yanlış bir tarafı yoktu.

Ona doğru eğildim, sağ elimle çenesini hafifçe kaldırdım ve ağzını tekrar öptüm. Titredi ve yavaş, tereddütlü bir utangaçlıkla karşılık verdi. Bir süre öyle kaldım, dudaklarının tadına baktım, parmak uçlarım çenesinde hafifçe gezindi ve sonra doğruldu, yavaşça öpücüğü kestim.

Bir an sonra gözlerini açtı, nefes alış verişi biraz hızlanmıştı.

Parmak uçlarımla yanağına dokundum ve ona gülümsedim. "Seni yakında arayacağım." Başını salladı, gözleri endişeyle bulutlanmıştı. "Dikkatli ol."

"Harry?" diye seslendi bir ses.

Gözlerimi kırptırdım ve etrafıma bakındım.

"Harry!" diye tekrar seslendi ve Butters'ın sesini tanıdım. Sesinin akustiğinde tuhaf bir kalite vardı - sanki boş bir odada duruyormuş gibi, herhangi bir sesi emecek mobilya ya da halı yokmuş gibi.

Shiela dondu kaldı, kapısına doğru baktı ve sonra "Kahretsin" dedi.

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Bunun dikkatini dağıtmasını istemedim," dedi ve ses tonu esrarengizdi.

Bir an kaşlarımı çatarak ona baktım ve sonra dairenin kapısını açtım. Butters koridorda duruyordu. Önlüğünün yırtık paçasına benzeyen bir parçadan Mouse için bir ip uydurmuştu ve tüylü köpeğim burnunu yere dayamış, Butters'ı da peşinden sürükleyerek bana doğru geliyordu. Butters ise sanki içkiyi biraz fazla kaçırmış ve dengesini sağlayamamış gibi tökezleyerek ilerliyordu.

"Butters?" Dedim. "Ne ?"

"Araba bozuldu," dedi. "Sokakta benden hoşlanmamış gibi görünen bazı adamlar vardı, ben de seni bulmaya geldim."

Butters durdu ya da durmaya çalıştı. Mouse selamlamak için bir nefes verdi ve doğruca bana yöneldi. Mouse'un kulaklarını kaşımak için eğildim. "Hey, Fare. Shiela, bu benim köpeğim Fare. Bu da Waldo Butters. Benim bir arkadaşım."

Shiela gözlerini yavaşça kırpıştırarak kapattı ve uzaklara

baktı. Butters gözlerini kısarak etrafına bakındı. "Ne oldu?"

Kaşlarımı çattım ve koluna dokundum. "Sen iyi misin?"

Ona dokunduğumda biraz irkildi, sonra sanki beni yönlendirmek için kullanıyormuş gibi bir elini koluma attı. "Harry?" diye sordu. "Ateşin yok mu senin?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve beş köşeli yıldızımı kaldırarak yanmasını diledim. "İşte," dedim. "Shiela, umarım içeri girmelerinin bir sakıncası yoktur?"

Butters önce bana, sonra da etrafına baktı. "Harry?"

diye sordu.

"Öyle mi?"

"konuşuyorsun?"

Sessiz bir saniye boyunca ona baktım.

Sonra zihnimde birkaç ayrıntı bir araya geldi ve midemin alt kısmı tamamen boşaldı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve içsel görüşümü, büyücü Görüşümü açtım ve Shiela'ya döndüm.

Küçük daire, akan bir suyun yıkadığı boya gibi kayarak yok oldu. Onun yerine loş ışıklı, içi boşaltılmış bir bina görebiliyordum. Alçıpanın söküldüğü yerde çiviler çıplak duruyordu. Hurda kablo yığınları vardı,

Yarı çürümüş görünümlü kanallar ve benzeri atıklar binadan sökülüp çöp yığınları halinde bir kenara atılmıştı. Burası tadilat için hazırlanmıştı ama bomboştu. Görebildiğim tek pencere kırıktı. Gök gürliyordu, sesi hafifçe

bir an öncesinden farklıydı. Şiddetli yağmur birkaç çentik daha artarak eski apartmana boş boş vuruyordu.

Görüşümle Shiela'ya baktım ve o hiç değişmeden orada öylece duruyordu - sadece etrafında belli belirsiz ama kesin bir ışık tonu görebiliyordum. Bu da onun ya bedensel olmayan bir varlık ya da bir gerçeklikten ziyade düşünce ve enerjiden oluşan bir yanılsama olduğu anlamına geliyordu. Ama eğer bir yanılsama olsaydı, apartmanın yaptığı gibi tamamen yok olması gerekirdi.

Görüşümü tekrar serbest bıraktım. Midem kendi üzerine kıvrıldı, yakıcı, acı bir his. "Shiela," dedim sessizce. "Yıldızlar ve taşlar, gerçek adın dışında hepsi bu, değil mi? Lasciel."

"Çok yakın," diye sessizce onayladı Shiela.

"Harry?" Butters fısıldadı. Gözleri kocaman açılmıştı. "konuşuyorsun sen?"

"Bir dakika sus, Butters," dedim ona bakarak. Bana sessizce baktı, gözleri artık benimkilerde sabitti. "Billy de bundan bahsediyordu. Kitapçada seninle konuşurken Bock çok tuhaf görünmeye başladı. Ve sen hiç kimseyle iletişim kurmadın. Dükkânda hiçbir kapıyı açmadın. Kitabı ararken elime almadım." Numarasını kalıcı mürekkeple yazdığı elime baktım. Artık yoktu. "İllüzyonlar," dedim.

"Evet," dedi sakince. "Bazıları sadece görünüşte. Bazıları da görünüşte."

"Neden?"

"Sana *yardım* etmek için," dedi. "Sana bilinçli zihninle açık bir temas kuramayacağımı söylemiştim. Bu yüzden Shiela'yı yarattım." Eliyle kendini işaret etti. "Sana yardım etmek istedim ama bunu doğrudan yapamazdım. Bu yüzden bu şekilde yapmaya çalıştım."

"Yani bana yalan söyledin," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda çok az seçeneğim vardı."

"Peki ya benimle temas kurduktan sonra?" Dedim ve sesim de acıydı. "Cehennem Ateşi'ni kullandım ve sen bana bir rüyada geldin."

"Hatırlarsan bu Shiela ile tanıştıktan sonraydı," dedi. "Ama artık

Shiela'ya *ihtiyacın* yoktu."

"Hayır," dedi. "Yapmadım. Ama şunu fark ettim..." Omuzlarını silkti. "Shiela olmaktan keyif aldığımı. Sizinle bir insan olarak etkileşimde bulunmaktan keyif aldığımı. Korku ve şüpheyle bakılmadan. Bunun nasıl bir şey olduğunu anladığınızı biliyorum. Kendi hayatında bunu yeterince sık hissettin."

"Ama gariptir ki," dedim, "başkasının güvenini kazanmak için gidip başka biri gibi davranmadım."

"Siz bu izolasyonu iki yıldan daha az bir süredir hissediyorsunuz, ev sahibim. Ben bin yıldır bununla yaşıyorum."

"Öyle mi? Beni daha ne kadar oyalamayı ?"

Yumuşak ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Bu geceki iş bittikten sonra sana söyleyecektim - tabii sağ kalırsan."

"Elbette öyleydin," dedim.

"Sana söyledim," dedi. "Bunun senin dikkatini dağıtmasını istemedim."

Sert bir kahkaha attım. "Peki buna neden inanayım?"

"Çünkü senin ölümün benim bu parçamın da ölümü anlamına gelir," dedi yine kendini işaret ederek. "Lasciel'in düşünülen gölgesi senin ölümünden sağ çıkamazdı ve gerçek Lasciel, benim gerçek benliğim, kim bilir ne kadar süre kapana kısılmış kalırdı. Ses, görüntü ya da duyular olmadan kapana kısılp birinin seni unutulmuşluktan çıkarmasını beklemenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona sertçe baktım. "Sana inanmıyorum."

"Gerek yok, ev sahibim," dedi ve beni küçük bir selamla selamladı. "Ama bu onu daha az doğru yapmaz."

"Beni *öptün*," dedim.

Shiela-Lasciel'in kaşları kalktı ve bana neredeyse tuhaf bir gülümseme verdi. "Biriyle yakınlaşmayalı uzun zaman oldu dediğimde ciddiydim. Bu temas hoşuma gitti ev sahibim. Sanırım siz de öyle."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bunu da benim için yaptın. Çünkü bana yardım etmek istedin."

"Seni öptüm çünkü bunu istiyordum ve bu bana zevk veriyordu. Hatırlarsanız, ev sahibim, size yardım etmiştim. Erlking'i çağırmanız için size çağırışı ben verdim, değil mi?"

Ağzımı açtım ve söyleyecek bir şey bulmakta zorlanarak tekrar kapattım.

"Sizin kötülüğünüzü hiç istemedim, ev sahibim," dedi. "Aslında size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Birden kendimi çok yorgun hissettim ve alnımı ovuşturdum. Kendime Lasciel'in düşmüş bir melek olduğunu hatırlattım. Karartılmış Denarius Tarikatı'nın otuz iblisinden biri olduğunu. Baştan Çıkarıcı ve Ağ Dokuyan olarak bilindiğini ve manipülasyon sanatında kadim, güçlü ve ölümcül derecede tehlikeli olduğunu. Ona güvenilemezdi; kafamın içine yerleşmiş olan küçük karbon kopyasına da güvenilemezdi.

Ama bana yardım etmişti. Ve beni öpmüştü. Elbette, bir öpücük sadece bir öpücüktü, ama onun arzusu, tereddütü, ona duyduğu özlem duygusu gerçektir. Bunu yapmak istemişti. Bundan zevk almıştı. Çok iyi öpüşüyordu.

Cehennem *önemli* bir *kelimeydi*, kendime hatırlattım.

"Sana hâlâ yardım edebilirim, ev sahibim," dedi. "Sen güçlü bir ölümlüsün ama düşmanların çok daha zorlu. Seni öldürecekler." Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir protesto ifadesi belirdi. "Bırak hayatta kalmaya yardım edeyim. Kendimi korumam için bana bir şans verin. Lütfen."

Bir ona baktım. Sevimli, içten ve korkmuş görünüyordu.

Başı dertte olan ve asla çeviremeyeceğim türden bir kadına benziyordu.

"Ölmek gibi bir niyetim yok," dedim sessizce. "Ama sen bu denklemin bir parçası olmayacaksın."

"Eğer yapmazsan-"

"Kendine sakla," dedim ona sessizce. "Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Önce bu soruna yardım etmene izin veriyorum. Sonra bir sonrakinde. Sonra ondan sonrakinde. Ve bir noktada muhtemelen çok iyi bir neden gibi görünecek bir şey için daha fazla güce ihtiyacım olacak ve parayı çıkaracağım. O zaman bana istediğin her şeyi yapabileceksin." Başımı salladım. "Bu büyük, uzun, kaygan bir yokuş. Hayır."

Çenesini sıktı, yüz ifadesi sinirliydi. "Ama sana zarar vermek istemiyorum." "Belki," dedim.

"Ama bunu bilmemin hiçbir yolu yok."

Tek kara kaşını bana doğru kaldırdı.

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, bina yanmaya başladı. Duvarlardaki çıplak çivileri yutan ve zemini kemiren ani bir ısı ve alev patlamasıyla yükseldi. Şiddetli sıcaklık sırtıma saldırdı, ilerlemekten başka seçeneğim *bırakmayan* yakıcı bir acı. Arkamda yangın daha da yükseldi ve aniden paniğe kapılarak çılginca etrafıma bakındım. Binanın yükselen, aç alevler tarafından yutulmayan tek kısmı kırık pencereye açılıyordu. Koşarak pencereye gittim, altındaki yangın merdiveni kafesinin eski demirini gördüm ve kömür olup yanmadan önce eğilerek yangın merdivenine geçtim.

Sonra alevler kayboldu, hava bir kez daha serinledi ve alevlerin gürültüsünün yerini yağmurun sesi aldı. Pencerenin önünde durdum, bir bacağımı pervazın üzerine kaldırdım, yağmur göğsümü ve kot pantolonumu ıslatıyordu.

Ve pencerenin dışında yangın merdiveni yoktu.

Altındaki kaldırıma sadece uzun, çok uzun bir iniş vardı.

Yutkundum ve titreyerek pencereden geri çekildim. Her şey çok *hızlı* olmuştu. Yangına verdiğim tepki saf ve çıplak bir dehşet olmuştu ve şu anda bile hayali yanıkların acısıyla ellerim zonkluyordu. O yangından beri daha fazlasıyla ilgili kâbuslar görüyordum. Yangın illüzyonu acımı ve dehşetimi doğrudan kesmiş ve beynimi tamamen bypass etmişti.

Lasciel de tam olarak bunu yapmak istiyordu.

"Harry?" Butters seslendi, sesi yüksek ve zayıftı. Onu göremiyordum. Boş binanın karanlığında arkamda duruyordu ve akılsız paniğimle annemin beş köşeli yıldızının ışığının sönmesine izin vermiştim.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece olduğun yerde kal. Ben geliyorum."

Beş köşeli yıldız tekrar yaktım ve Lasciel'i yanımda, tek kaşı hâlâ havada dururken buldum. "İşte böyle biliyorsun," dedi. "Eğer seni öldürmek isteseydim, ev sahibim, kanın parçalanmış cesedinden sızar ve kaldırımdaki yağmura karışırdı."

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye ısrar etti. "Kemmler'in müritlerine karşı kendini savunmana yardım edebilirim. Sana hiç düşünmediğin büyüler öğretebilirim. Kendini nasıl daha güçlü, daha hızlı yapabileceğini gösterebilirim. Yeterli disipline sahipsen, elindeki hasarı nasıl iyileştirebileceğini gösterebilirim. Bir yara izi bile kalmaz."

Ona sırtımı döndüm. Butters'a doğru yürürken kalbim göğsüme çarpıyordu.

Bana yalan söylüyordu. Öyle olmak zorundaydı. Denarianların yaptığı buydu. Yalan söyleyerek ve manipüle ederek ölümlülerin gözüne girmeye çalışırlar, onlar şeytani etkilerinin altına daha derinden girerken yavaş yavaş onlara daha fazla güç verirlerdi.

Ama bir konuda kesinlikle doğruyu söylüyordu: Beni daha güçlü yapabilirdi. Gördüğüm en zayıf Denarian olan Quintus "Snakeboy" Cassius bile tam bir kâbustu. Büyümü destekleyecek Cehennem Ateşi ve öğretmen ve danışman olarak hizmet edecek son derece güçlü bir varlık ile yeteneklerim destansı boyutlara ulaşabilirdi.

Eğer böyle bir gücüm olsaydı, arkadaşlarımı koruyabilirdim-Murphy, Billy ve diğerleri. Gücümü Kızıl Saray'a karşı kullanabilir, Gardiyanların ve Konsey'in hayatını kurtarabilirdim. Pek çok şey yapabilirdim.

Ve onun öpücüğü... Tüm bu illüzyon kafamın içindeydi ama tamamen *gerçektir*. Her detay. Shiela'nın kendisi o kadar gerçektir ki onun bir illüzyon olduğunu asla tahmin edemezdim. Gerçekten de, kendi bakış açıma göre, bu karmaşık yanılsama ile gerçeklik arasında çok az fark vardı. Onu hissetmek, kokusu, her şey oradaydı.

Ve rüyamda jakuzinin yanındaki sarışın tanrıça formunda da aynı derecede inandırıcı bir şekilde gerçektir. Görünüşü değiştirilebilir olmalıydı. Bana her şey olarak görünebilirdi.

Herkes gibi.

Doğamın daha karanlık, daha basit bir parçası bir an için *bu* fikirle oynadı. Ama sadece bir anlığına. Bu düşüncenin aklımdan uzun süre geçmesine izin vermeye cesaret edemedim. Dokunuşu çok yumuşak, çok nazik ve çok sıcaktı. Çok iyiydi. Yıllardır bir kadınla birlikte olmamıştım ve o sıcaklığın, o hoş temasın daha fazlası, üzerinde durmama izin veremeyeceğim kadar büyük bir cazibeydi.

Yavaşça döndüm ve Lasciel'le yüzleştim.

Kaşlarını kaldırdı, cevabımı beklerken biraz öne eğildi.

Rüyalarımı nasıl manipüle ve kontrol edeceğimi biliyordum ve Lasciel'in gölgesinin bu tezahürü uyanıkken görülen bir rüyadan başka bir şey değildi.

"Bu benim zihnim," dedim ona sessizce. "geç."

Düşüncelerime ve gücüne odaklandım ve kendi hayal ve düşünce illüzyonumu ortaya çıkardım. Gümüş kelepçeler birdenbire ortaya çıktı, odağım ve arzumla tezahür etti ve kendilerini Lasciel'in bileklerine ve ayak bileklerine kilitledi. Sert bir hareket yaptım ve onun havaya kaldırıldığını gözümde canlandırımdı. Sonra elimi açtım, parmaklarımı açtım, avuç içim yere bakıyordu ve yoğun çabamla ortaya çıkan demir bir kafesin içine düştü. Kapı çarptı ve arkasından kilitlendi.

"Aptal," dedi sakın bir sesle. "Öleceğiz."

Gözlerimi kapadım ve son bir hayal gücü ve irade çabasıyla ağır bir muşamba çağırdım, kafesin üzerine düştü, üzerini örttü ve Lasciel'in görüşünü ve sesini engelledi.

"Belki de ," diye mırıldandım kendi kendime. "Ama bunu tek başıma yapacağım."

Arkamı döndüğümde Butters'ın bana baktığını gördüm, yüz ifadesi korkudan neredeyse hasta gibiydi. Mouse da onun yanında oturmuş bana bakıyor ve bir şekilde endişeli görünmeyi başarıyordu.

"Harry?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim ona sessizce.

"Um. Ne oldu?"

"Bir iblis," dedim ona. "Bir süre önce kafamın içine girdi. Sanırım halüsinasyonlar neden oluyordu. İnsanlarla konuştuğumu sanıyordum. Ama iblis onlar gibi davranıyordu."

Yavaşça başını salladı. "Ve... ve şimdi gitti mi? Bir tür otomatik şeytan çıkarma ayini falan mı yaptın?"

"Gitmedi," dedim sessizce. "Ama kontrol altında. Ne yaptığını öğrendiğimde onu kilitleyebildim."

Bana baktı. "Ağlıyor musun?"

Yüzümü başka tarafa çevirdim, bir elimi gözlerime silerken pencereye bakıyormuşum gibi görünmeye çalıştım. "Hayır."

"Harry. İyi olduğuna emin misin? Bilirsin işte... deli değil misin?"

Tekrar Butters'a baktım ve aniden güldüm. "Bak kim konuşuyor, polka çocuk." Bir an gözlerini kırptırdı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Çoğu kişiden daha iyi bir zevkim var."

Ona doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum. "Ben iyiyim. Ya da en azından her zaman olduğumdan daha deli değilim."

Bir an bana baktı ve sonra başını salladı. "Tamam."

"Geldiğin zaman iyi ki geldin," dedim. "Buraya geldiğinde iblisin eline koz verdin. Seni bu illüzyona dahil etmesine imkan yoktu."

"Yardım mı ettim?" dedi.

"Hem de çok," dedim. "Sanırım büyü hakkında çoğu insandan daha fazla şey bilmeye çok alıştım. İblis bazı beklentilerimi bana karşı kullanıyordu. Bir büyücüden bir şeyleri nasıl saklayacağını çok iyi biliyordu."

Bu sözler üzerine beynimden boş bir düşünce geçti. Ve birden ağzım açık donup kaldım.

"Cehennem çanları," diye yemin

ettim. "İşte bu kadar." "Bu kadar mı?"

Butters sordu. "Ee, ne?"

Fare başını bir yana eğdi, kulakları merakla dikildi.

"Bir büyücüden bir şeyler nasıl saklanır," dedim ve ağzımın genişlediğini hissettim, yarı çılgın bir sırıtış. Gizemli sayılar dizisini bulana kadar hafızamı yokladım ve onları ezberden okudum. "Ha!" dedim ve elimi zaferle havaya kaldırdım. "Hah! Ha-ha! Eureka."

Butters sıkıntılı görünüyordu.

"Gidelim," dedim ona, artan heyecanım sinirsel enerjimin bacaklarımda karıncalanmasına neden oluyordu. Bir kısmını boşaltmak için yürümeye başladım. "Hadi, acele edelim."

"Neden?" Butters şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü o sayıların ne anlama geldiğini biliyorum," dedim. "*Kemmler'in Sözü*'nü nasıl bulacağımı biliyorum. Ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var."

Otuz Altıncı Bölüm

Chicago'nun ışıkları hâlâ sönüktü ve gece giderek daha da kararıyordu. Fırtına çoğu insanı sokaklardan uzaklaştırmıştı ve şimdi farlar sadece aralıklı olarak görünüyordu. Ulusal Muhafızlar Cook County Hastanesi'nin etrafına yerleşmiş, jeneratörler getirmiş ve onları çalışır durumda tutmaya çalışırken bir yandan da bir tür sığınak ve bazı sokaklarda otorite varlığı sağlamaya çalışıyorlardı; ancak güvenilir telefon ve telsiz iletişiminin olmaması herkes gibi onları da kötü bir şekilde engelliyordu ve yağmur ve karanlık onları da şehrin geri kalanıyla aynı karmaşa bataklığına sürüklemişti.

Bunun net sonucu olarak bazı caddeler askeri kamyonların farlarıyla aydınlanıyor ve Ulusal Muhafızlar tarafından devriye geziliyordu, bazıları ise sahtekâr bir politikacının kalbi kadar siyah ve boştu. State Caddesi'nin bir bölümü karanlığa gömülmüştü ve Beetle'ı karanlık bir Radio Shack'in önündeki kaldırıma çektim.

Köpeğe "Kal, Fare," dedim ve arabadan indim. Cam kapıya doğru yürüdüm ve onu ve üzerindeki parmaklıkları düşündüm. Sonra asamı kapıya dayadım, irademi çektim ve "Forzare" diye mırıldandım.

Enerjinin serbest kalmasıyla birlikte ışık parlaması olmadı -büyü bundan kaçınmak için yeterince düzenli tutmuştum. Bunun yerine kinetik bir güce dönüştü, plaka camı bir kesici kullanmışım gibi temiz bir şekilde kırdı ve ortadaki çubukları içinden geçilebilecek kadar büyük, düzgün bir yay şeklinde büktü.

"Vay anasını," dedi Butters, sesi boğuk bir haykırışa dönüşmüştü. "İçeri mi giriyorsun?"

"Kimse dükkâna bakmıyor," dedim. Çerçeveden düşmemiş birkaç kapı parçasını ittim, sonra dikkatlice binanın içine kaydım. "Haydi."

Butters bana, "Şimdi içeri giriyorsun," diye bilgi verdi. "Kırıyorsun. *Ve* giriyorsun. Hapse gireceğiz."

Başımı parmaklıkların arasından çıkardım ve "İyi bir amaç için Butters. Biz şehrin gizli şampiyonlarıyız. Adalet ve gerçek bizim tarafımızda."

Kararsızca dükkânın önüne baktı. "Öyle mi?"

"Eğer üniformalı biri bizi fark etmeden önce acele edersen öyle," dedim. "."

Mağazaya geri döndüm, tılsımımı kaldırdım ve yanmasını diledim. Etrafımdaki tüm teknolojik şeylere baktım, sadece çok azını kolayca tanımlayabiliyordum. Belirli bir aleti aramak için bir daire çizdim ama mağazanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Butters içeri girdi ve etrafına bakındı. Beş köşeli yıldızımın mavi ışığı gözlüklerinde parıltıyordu. Sonra kararlı bir şekilde başıyla tezgahın bir bölümünü işaret etti ve oraya doğru yürüdü.

"Bu kadar mı?" Ona sordum.

"Gözlerinde bir sorun mu var?" diye sordu bana.

Yüzümü buruşturdum. "Buraya pek sık gelmiyorum, Butters.

Hatırladın mı?" "Oh. Oh, evet, doğru. Murphyonic teknoloji olayı."

"Murphyonic mi?"

"Elbette," dedi Butters. "Murphyonic bir alan yayıyorsunuz. Ters gidebilecek her şey ters gider."

"Murph bunu söylediğini duymasın."

"Heh," dedi Butters. "Işığı getir." Daha yükseğe kaldırdım ve arkasından yaklaştım. "Evet, evet," dedi. "Tam burada, camın altındalar." Tezgâhın arkasına baktı. "Buralarda bir yerde bir anahtar olmalı."

Asamı havaya kaldırdım ve camı paramparça şekilde aşağı doğru indirdim.

Butters'ın gözlerinin etrafı biraz vahşi görünüyordu ama "Ah, doğru, unutmuşum. Hırsızlık." Bir eli içeri daldı ve bir portakal kutusu aldı. Sonra etrafına bakındı ve duvardaki raftan birkaç paket pil aldı. aldıklarından başka hiçbir şeye dokunmamıştı, ben de dokunmamıştım. Güvenlik sistemleri olmadan yakalanmamızın tek yolu parmak izi ya da doğrudan yakalama olacaktı ve kaçmaya başlamadan önce hiçbir şeyi parmak izi için silmek zorunda kalmadığımız için mutluydum.

Butters'ı arabaya kadar götürdüm ve yola .

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Butters. "Işığı tekrar yakabilir misin?"

"Aletin bu kadar yakınında olmaz," dedim ona. "Bir ya da iki dakika sorun olmaz ama ne kadar uzun süre yakınında çalışırsam pes etme olasılığı o kadar artar."

"Biraz ışığa ihtiyacım var," dedi.

"Tamam, bekle." Bir sokağın yakınında bir yer buldum ve Beetle'ın farları bir restoranın sarkan tentesini gösterecek şekilde park ettim. Arabayı çalışır halde bıraktım ve Butters'la birlikte indim. Ben kötü adamlara ya da muhtemelen polislere karşı gözümü dört açarken o da kutuyu açıp pilleri çıkardı ve onlarla bir şeyler yaptı.

"Söyle bana, neden yine bunun olduğunu düşünüyorsun?" Butters söyledi. Kutudan küçük bir telsiz büyüklüğünde plastik bir cihaz çıkarmış ve pil kapağını bulana kadar el yordamıyla karıştırmıştı.

"Bony Tony'nin kodundaki sayılar sadece enlem ve boylam," dedim. "Kitabı saklıyor, anlıyor musun? Çöl Fırtınası sırasında tüm o askerlerin övgüyle bahsettiği küresel uydu şeylerinden biriyle koordinatları kaydediyor."

"Küresel konumlandırma sistemi," diye düzeltti Butters beni.

"Her neyse. Mesele şu ki, o koordinatları bulmak için GPS'e ihtiyacın var. Ne kadar doğrular? On ya da on iki metre mi?"

Butters, "Daha çok üç metre kadar," dedi.

"Vay canına. Bony Tony çoğu büyücünün GPS cihazının ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayacağını, olanların da yüksek teknoloji ürünü olduğu için *kullanamayacağını* ve bir büyücüye yaklaştırıldığında bile kısa devre yapacağını düşünüyor. Bu onun sigortası, Grevane'in ona kazık atamayacağından emin olmak için."

"Ama Grevane yaptı," dedi Butters.

"Grevane yaptı," diye yineledim. "Aptal herif. Bony Tony'nin onu alt edebileceğini hiç düşünmedi. Yani *Kemmler'in Sözü'nü* bulmanın anahtarının Bony Tony'de olduğunu biliyor ama Grevane bunun erişemeyeceği bir şey olabileceğini aklına bile getirmiyor. Sadece istediği gibi davranıyor, ki buna alışık."

"Oysa siz," dedi Butters, "kütüphanede kitap okuyorsunuz."

"Ve dergiler, çünkü orada ücretsizler," dedim. "Yine de en çok Georgia'nın SUV'una teşekkür etmeliyim. Aynı sisteme sahip olmasaydı bunu düşünemeyebilirdim."

"Geçmiş zamana dikkat edin," dedi Butters. "Vardı." Bana dikkatle baktı. "Açmak üzereyim. Çekilmek ister misin?"

Ona başımı salladım ve arabaya kadar geri geri giderek teknoloji dostu şeyler düşünmeye çalıştım. Butters bir dakika boyunca farların önünde durdu, kaşlarını çatarak alete baktı ve sonra gökyüzüne baktı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Sinyal pek iyi gelmiyor. Belki de fırtınadandır."

"Fırtına yardımcı olmuyor," diye karşılık verdim. "İşin içinde büyü de var." Bir an için dudağımı çiğnedim. "Kapat şunu."

Butters yaptı ve sonra bana başını salladı. Hemen yanına gittim ve "Şimdi kıpırdama" dedim. Sonra pardösümün cebinden bir parça tebeşir çıkardım ve betonun üzerinde onun etrafında hızlıca bir daire çizdim.

Butters tebeşire kaşlarını çatarak baktı ve "Bu... bir tür pandomim eğitimi mi? Parmaklarımı görünmez bir duvara bastırmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır," dedim. "Etrafında bir çember oluşturacaksın - dışa dönük bir bariyer. Bu seninle dışarıdan gelebilecek büyümlü etkiler arasında bir perde oluşturacak."

"Öyleyim, ha?" dedi. "Bunu nasıl yapabilirim?"

Daireyi tamamladım, çakıma uzandım ve ona uzattım. "Kanından bir damlayı dairenin üzerine koyman ve kafanda bir duvarın yükseldiğini hayal etmen gerekiyor."

"Harry. Ben büyü bilmiyorum."

"Bunu herkes yapabilir," dedim. "Butters, hiç zamanımız yok. Çember Cowl'ın çalışmasını engellemeli ve sana normal bir sinyal alma şansı vermeli."

"Anti-Murphyonik bir alan, ha?"

"*Trek*'in tekrarlarını çok fazla izlemişsin Butters. Ama temelde, evet."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra bana başını salladı. Tekrar Beetle'a doğru geri çekildim. Butters yüzünü buruşturdu ve çakıyı sol başparmağının tabanına, derinin ince ve kırılgan olduğu yere dokundurdu. Sonra bilinçsizce eğildi ve tebeşir çemberine bir damla kan düşene kadar başparmağını sıktı.

Çember bariyeri görünmez bir şekilde hemen kapandı. Butters bir an etrafına bakındı ve sonra "İşe yaramadı" dedi.

"İşe yaradı," dedim ona. "Orada. Hissedebiliyorum. Tekrar dene."

Butters başını salladı ve aygıtına geri döndü. Beş saniye sonra yüzü aydınlandı. "Hey, kim bilir. İşe yaradı. Yani bu çember sihri dışarıda mı tutuyor?"

"Ve sadece büyü," dedim. "Fiziksel herhangi bir şey onu geçebilir ve bariyeri bozabilir. Yine de iblisleri ve benzerlerini uzak tutmak için kullanışlı."

"Bunu unutmayacağım," dedi Butters. Alete doğru baktı. "Harry!" diye haykırdı. "Haklıymışsın! Numaralar tam burada, Chicago'daki koordinatlarla eşleşiyor."

"Nereye?" Ben talep ettim.

"Bekle." Küçük adam düğmelere bastı ve kaşlarını çatı. "Buradan itibaren mesafeyi ve yönü hesaplamasını sağlamalıyım."

"Bunu yapabiliyor mu?" Ben sordum.

"Oh, evet," dedi. "Ayrıca AM/FM radyo, hava durumu raporları, balık ve av raporları, büyük şehirlerin haritaları, gezginler için restoran ve otellerin yerleri, her türlü şey."

"Bu," dedim, "gerçekten harika."

"Evet. Bu modelde beş yüz dolara gerçekten çok şey alıyorsunuz." Bütün bu süre boyunca parmakları aletin üzerinde ileri geri gidip geldi. "Doğru," dedi. "Kuzeybatımızda ve belki bir mil uzağımızda."

Ona kaşlarımı çattım. "Sana adresi söylemiyor mu?"

"Evet," dedi Butters, daha fazla düğmeye basarak. "Bir dakika. Hayır, bunun için genişleme kartı satın almanız gerekiyor." Düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Belki geri dönüp alabiliriz?"

"Küçük bir hırsızlık yaptın ve bunu alışkanlık haline getirdin," dedim. "Hayır, bu kötü bir fikir. Eğer bir devriye arabası kırık camı gördüyse orada polis olacaktır. Kimsenin bizi gördüğünü sanmıyorum ama işi şansa bırakmaya da gerek yok."

"Peki, o zaman onu nasıl bulacağız?" diye sordu.

"Kapat şunu. Sonra ayağınla çemberi kır ve arabaya bin. O tarafa doğru gideceğiz ve biraz sonra duracağız, sen de tekrar kontrol edebilirsin. Durula ve tekrarla."

"Doğru, iyi fikir." Aleti kapattı ve tebeşirle çizdiği daireyi ayağıyla lekeledi. "Böyle mi?"

"Aynen öyle. Hadi gidelim."

Butters Beetle'a bindi ve karanlık, nemli sokaklarda ilerlemeye başladık. Birkaç uzun blok sonra ışıklarım bir apartmanın önündeki tentede parlarken durdum ve Butters işlemi tekrarlamak için indi. Tebeşirimi yanına aldı, çizdiği daireye biraz kanını damlattı ve GPS aletini tekrar denedi. Sonra yağmur altında aceleyle arabaya geri döndü.

"Daha kuzeye," dedi.

Hareket ederken karanlığa baktım ve zihnimdeki Chicago haritasını gözden geçirdim. "Soldier's Field?"

"Belki," dedi. "Ben bir şey göremiyorum."

Kuzeye gittik ve Bears'ın evinin önünden geçtik. Tam diğer tarafta durdum ve Butters stadyuma bakarak tekrar kontrol etti. Sonra gözlerini kırıştırdı ve arkasını döndü. Gözleri büyüdü ve koşarak arabaya geri döndü. "Gerçekten çok yakınız. Sanırım Field Müzesi."

Arabayı hareket ettirdim. "Mantıklı," dedim. "Bony Tony'nin orada pek çok bağlantısı vardı. İsteğe bağlı antika ticareti yapıyordu."

"Çalıntı eserleri mi kastediyorsun?"

"Az önce ne dedim ben? Muhtemelen oradaki güvenlikle bir tür anlaşması vardır. Belki de bir personel dolabına falan saklamıştır."

Field Müzesi'nin önüne, park etmek yasaktır tabelasının altına park ettim. Kullanabileceğim birkaç gerçek park yeri vardı ama yol daha da yakındı. Ayrıca, belediye kurallarına karşı gelmeyi estetik açıdan tatmin edici buldum.

Beetle'in el frenini çektim ve yağmurun altında dışarı çıktım. "Kal, Mouse," dedim. "Hadi, Butters. Bu şey bizi kitaba yaklaştırabilir mi?"

"On adım kadar yakın," dedi. "Ama Harry, müze kapalı. Nasıl gideceğiz-" Tıpkı Radio Shack'te yaptığım gibi asamla ön kapının camını patlattım.

"Oh," dedi. "Doğru."

Ana salona doğru yürüdüm, Butters da peşimden geliyordu. Şimşek çaktı ve aniden tüm kemikli Jurassic ihtişamıyla Tyrannosaurus Sue'yu aydınlattı. Butters bunu beklemiyordu ve boğuk bir çığlık attı.

Gök gürledi ve ışık tılsımını çıkarıp Butters'a bir kaşımı kaldırdım. "Özür dilerim,"

dedi. "Ben... Biraz gerginim."

"Merak etme," dedim ona, kendi kalbim de çılgınca çarpıyordu. O korkunç iskeletin aniden ortaya çıkması beni de sarsmıştı.

Bana öyle bakma. Gergin bir akşamdı.

Yavaşça etrafıma bakındım ve bir süre dinledim. Kimsenin varlığını hissedemedim. Etrafa hızlıca bir göz atmak için Görüşümü tekrar açtım ama büyü perdesinin arkasına saklanan kimseyi göremedim. Geri çekildim. "Tekrar kontrol et."

Öyle de yaptı ama müzenin parlak zemini tebeşiri beton kadar kolay alıyordu. Birkaç dakika sonra Sue'ya doğru başını salladı ve "Şu tarafta," dedi.

Çemberi kırdı ve devasa zeminde aceleyle ilerledik. "Sessiz olmaya çalış," dedim ona. "Güvenlik hâlâ etrafta olabilir."

Sue'nun ayaklarının dibinde durduk ve tekrar kontrol ettik. Butters kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Bu doğru olamaz," dedi. "GPS'e göre bu koordinatlar şu duvarın içinde. Bony Tony onu duvarın içine saklamış olabilir mi?"

"Bu taş," dedim. "Giriş holündeki duvarı yıkıp yerine yenisini yapsaydı birileri fark ederdi diye düşünüyorum."

GPS'i biraz salladı. "Anlamıyorum o zaman."

Dudağımı çiğnedim ve Sue'ya baktım.

"Yükseklik," dedim.

"Ne?"

"Gel hadi." Yukarıya işaret ettim. "Ana salona bakan bir galeri var. Ya yukarıda ya da altımızda bir katta olmalı."

"Hangisi olduğunu nereden bileceğiz?"

"Bakıyoruz. Üst kattan başlıyoruz. Altımızdaki katlar cehennemden çıkmış bir tür gerbil labirenti gibi." Merdivenlere doğru ilerlemeye başladım ve Butters da peşimden geldi. Merdivenleri çıkmak acı vericiydi ama içgüdülerim haklı olduğumu haykırıyordu ve heyecanım bu rahatsızlığı önemsiz kılıyordu.

Galeriye girdiğimizde, Buffalo Bill'in Vahşi Batı Gösterisi'nden kalma eşyaların sergilendiği bir serginin önünden geçtik - eyerler, gösterinin kovboyları ve Kızılderililer tarafından taşınan tahta tüfekler, süvari borazanları, tüylü savaş başlıkları, boncuklu yelekler, mokasenler, eski botlar, birkaç yıpranmış eski tomtom ve yaklaşık bir milyon eski fotoğraf. Bunun ötesinde bir tür interaktif ekoloji sergisi ve onun da hemen ötesinde devasa, şekilsiz görünümlü bir dinazor kafatasının ağırlığını taşıyan bir masa vardı.

Butters tekrar kontrol etti ve kafatasına doğru başını salladı. "Sanırım orada."

Kafatasının yanına gittim. Sergide bunun Sue'nun gerçek kafatası olduğu, ancak jeolojik değişimlerin ve basınçların kafatasını çarpıttığı, bu nedenle müzenin sergilemek için yapay bir kafatası yarattığı yazıyordu. Işığımı tutarak kafatasının etrafında yavaşça yürüdüm - artık devasa bir kaya parçasıydı. Kayadaki karanlık yarıklara baktım ve bir kitap bulamayınca yere çöküp kafatasını destekleyen ağır platformun altını kontrol etmeye başladım.

Platformun alt tarafına bantlanmış bir zarf buldum ve onu kaptım. Platformun altından çıktım ve zarfı yırtarak açtım, parmaklarım titriyordu.

Zarftan bir takvim defterinden çok da büyük olmayan eski, ince siyah bir cilt düştü.

Bir an için kitabı çıplak sağ elimde tuttum. Kitapta gizemli enerjilerin ürpertisi, gizlenen bir kötülük ya da yakın bir tehlike hissi yoktu. Sadece bir kitaptı ama yine de *Kemmler'in Sözü*'nü bulduğumdan emindim. Parmaklarım daha da titredi ve kitabı açtım.

Ön yüzünde örümcekleli bir el yazısı vardı: *Heinrich Kemmler'in Sözləri*. "Hey, bu çok eğlenceliydi!" Butters dedi ki. "Bu kadar mı?"

"İşte burası," dedim. "Onu bulduk." Butters'a baktım ve "Aslında *sen buldun* Butters. Senin yardımın olmadan bunu yapamazdım. Teşekkür ederim."

Butters'ın yüzü güldü. "Yardım edebildiğime sevindim." Bir ses duyduğumu sandım.

Butters'ın söylemek üzere olduğu şeyi engellemek için bir elimi kaldırdım. Ses kendini tekrarlamadı. Sadece gök gürültüsü ve yağmur vardı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Butters başıyla onayladı. Sonra gözlerimi kapattım ve yavaş ve dikkatli bir şekilde duyularıma ulaştım. Bir an için düşüncelerimin soğuk bir enerjinin kıpırdanışına değdiğini hissettim.

Necromancy.

Panikle geri çekildim. "Butters, çık dışarı." Küçük ben gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

"Çık dışarı," dedim, sesim daha sertti. "Galerinin uzak tarafında bir yangın çıkışı var. Oradan çık. Koş. Buradan çık ve güvenli bir yere gidene kadar durma. Arkana bakma. Yavaşlama."

Bana baktı, gözleri kocaman, yüzü ölümcül derecede solgundu. "Şimdi!" Hırladım.

Butters fırladı. Galerinin en ucuna doğru koşarken boğazından çıkan dehşet dolu küçük sesleri duyabiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve tekrar konsantre oldum, bunu yaparken irademi ve gücümü çektim, karanlık gücün kaynağını bulmak için duyularımı etrafta dolaştırdım. Nekromantik çalışmaya tekrar dokundum ve bu sefer geri çekilerek varlığımı gizlemeye bile çalışmadım.

O her kimse, kırdığım kapıdan içeri girmişti. Orada soğuk bir tür şehvetle karışık, umutsuzluğa karşı bir tutkuyla sürünen bir tür güç hissedebiliyordum.

Galerinin parmaklıklarına doğru yürüdüm ve giriş holüne baktım.

Grevane aşağıda duruyordu, trençkotu ıslaktı ve sallanıyordu, fötr şapkasının kenarından su damlıyordu. Arkasında duran ölü adamlardan oluşan yarım bir çember vardı ve bir eliyle bacağına yavaş bir ritim tutuyordu.

Kaçıp gitmek istedim ama yapamadım. Butters'ın kaçma şansı olana kadar işleri burada tutmalıydım. Ayrıca, arka çıkışa doğru kaçarsam ve arabama yaklaşıp yaklaşıp, Grevane'in zombileri beni yakalar ve parçalara ayırırdı.

Seçeneklerimi tartmaya çalışarak dudaklarımı yaladım.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Beş köşeli yıldızımın zincirini ışık vermesi için dişlerimin arasında tutarak kitabı açtım ve sayfaları birbiri ardına çevirmeye başladım. Okumadım. Okumaya çalışmadım bile. Sadece sayfaları açtım, bakışlarımı her birinde birkaç noktaya sabitledim ve devam ettim.

Uzun bir kitap değildi. İki dakikadan az bir bitirdim.

Merdivenlerden bir ses geldi ve kalkan bileziğimi hazırlayarak ayağa kalktım.

Grevane galerinin zeminine çıktı, zombiler arkasında yürüyordu. Bir an durup bana baktı, yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"Geride dur," dedim sessizce.

Bana yavaşça göz kırptı. "Neden?"

Bir elimdeki kitabı havaya kaldırdım. "Çünkü *Söz* burada Grevane. Ve eğer geri çekilmezsen, onu yakıp kül ederim."

Gözleri büyüdü ve dudaklarını yalayarak bana yarım adım daha yaklaştı. "Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Bunu biliyorsun. Gücü en az benim kadar istiyorsun."

"Tanrım, siz işlevsiz insanlarsınız," dedim. "Ama zaman kazanmak için size anlayabileceğiniz bir sebep sunacağım. Kitabı okudum. Artık ona ihtiyacım yok. Eğer beni zorlarsanız, sizin için seve seve kızartırım."

"Okumamışsın," diye tükürdü Grevane. "On dakikadır elinde değil." "Hızlı

okuyorum," diye yalan söyledim. "*Savaş ve Barış*'ı otuz dakikada

okuyabilirim." "Kitabı bana ver," dedi Grevane. "Yaşamana izin

vereceğim."

"Yolumdan çekil. Yoksa yanmasına izin veririm."

Grevane gülümsedi.

Ve aniden üzerime bir ağırlık çöktü, sanki biri omuzlarıma kurşun kaplı bir battaniye atmış gibiydi. Kulaklarım aceleci, tıslayan fısıltılarla doldu. Tökezledim ve bir düzine yanıcı, iğne inceliğinde acı hissettim ve bu ve ekstra ağırlık arasında dizlerimin üzerine düştüm. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Yılanlar.

Yılanlarla kaplıydım.

Sayılamayacak ya da tanımlanamayacak kadar çoktular ve hepsi de öfkeliydi. Kolum kadar uzun koyu yeşil bir sürüngen yüzüme saldırdı, sol yanağıma dişlerini geçirdi ve

tutunuyordum. Daha fazlası boynuma, omuzlarıma, ellerime vurdu ve ben panik ve acı içinde çığlık attım. Pardösüm birkaç darbe aldı ama büyülü deri onlara karşı direndi. Boynumu, omuzlarımı ve başımı yırttım, yılanları ana gücümle benden ayırdım, dişleri etimi parçaladı.

Düşüncelerimi düzene sokmak ve ayağa kalkmak için mücadele ettim çünkü Grevane'in geleceğini biliyordum. Kendimi ellerime ve dizlerime doğru iterken kalkanımı toplamaya çalıştım, ama bana doğru gelen ağır bir botun parıltısını gördüm ve gözlerimde ışık patladı ve kısa bir süre sersemlemiş halde yere düştüm.

Yavaşça gözlerimi kırptırdım, gözlerimin odaklanmasını bekledim.

Ciğer Lekeleri gözümün önünde belirdi, yıpranmış ve tuhaftı, şapkasının altındaki beyaz saçları tel tel ve sertti, gevşek derisi loş ışıktaki bir şekilde sürüngenimsi görünüyordu.

"Seni tanıyorum," diye geveledim, kelimeler beynimi kontrol etmeden ağzımdan döküldü. "Artık kim olduğunu biliyorum."

Ciğer Spots diz çöktü. Bileklerimi tuttu ve bir şey sıkıştırdı.

O bunu yaparken Grevane yanıma geldi ve *Kemmlar'ın Sözü'nü* gevşek parmaklarımdan aldı. Kitabı açtı ve aradığı pasajı bulana kadar sayfaları taramaya başladı. Okudu, uzun bir süre baktı ve sonra yavaş, hırıltılı bir kıkırdamayla ağzını açtı.

"Geceye kadar," dedi, sesi tozlu ve eğleniyordu. "Çok basit. Bunu daha önce nasıl göremedim?"

"Tatmin oldunuz mu?" Ciğer Spots Grevane'e sordu.

"Tamamen," dedi Grevane.

"Ve sen de anlaşılmamızın arkasında duracaksın."

"Elbette," diye yanıtladı Grevane. Kitabın bir sayfasını daha okudu. "Sizinle çalışmak bir zevkti. Tamamen sizindir." Grevane bacağında hâlâ yavaş bir ritim tutarak döndü ve karmakarışık zombiler de onu takip etti.

"Evet, Dresden," dedi Ciğer Spots onlar gittikten sonra. Sesi zengin, kaba bir mırıltıydı. "Sanırım beni tanıdığını söylüyordun?"

Ona boş boş baktım.

"Hafızana yardım edeyim," dedi. Omzundan zeytin rengi bir spor çantası çıkardı ve yere koydu. Sonra çoğunlukla tek eliyle çantayı açtı.

Ve bir Louisville Slugger çıkardı.

Aman Tanrım. Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Metal bağlar bileklerimi soğuktan

yakıyordu. "Sen," dedim. "Arabamı mahvettin."

"Mmmm. Ayak bileklerimi kırdığın gibi. Dizlerimi. Bileklerimi ve ellerimi. Louisville Slugger beyzbol sopasıyla. Ben yerde çaresiz yatarken."

Quintus Cassius, Yılan Çocuk, yılan çağıran büyücü ve Karartılmış Denarius Tarikatı'nın eski Şövalyesi, bana gülümsedi. Eğildi, diz çöktü ve bana rahat edemeyeceğim kadar yaklaştı ve sanki bir sevgiliye fısıldar gibi bana fısıldadı.

"Bu gecenin hayalini kurmuştum evlat," diye mırıldandı ve beyzbol sopasıyla yüzümün yan tarafını hafifçe okşadı. "Benim zamanımda intikamın tatlı olduğunu söyledik. Ama zaman değişti. Ne dersin? İntikam bir sürtüktür."

Bölüm Otuz Yedi

Ciğer Lekeleri dediğim solmuş yaşlı adama baktım ve gevşek derisinin, kırışıklıklarının, beyaz tel tel saçlarının ardında, Karartılmış Denarius Tarikatı'ndan biri olan adamı görebiliyordum.

"Nasıl?" Ona sordum. "Beni nasıl buldun?"

"Ben yapmadım," dedi. "Adli tabibin dairesini bulmak yeterince kolaydı. Fırçasından kıllar aldım. Onu kanatlarının altında tutmaya çok hevesli olduğun için, korumalarını yok ettikten sonra onu ve seni takip etmek çok da zor olmadı."

"Oh," dedim. Sesim biraz titriyordu.

"Korkuyor musun, evlat?" Cassius fısıldadı.

"Bugün tanıştığım en korkunç beşinci kişisin," dedim. Gözleri

çok soğuklaştı.

"Bunu eleştirme," dedim. "Gerçekten görüldüğünden daha iyi."

Yavaşça ayağa kalktı, bana baktı. Sağ elinin parmakları sopanın sapında sıkılıp gevşedi. Nefret orada da yanıyordu, akılsızca ve mantıksızca ve sönmek için uluyordu. Cassius iki yıl önce onunla karşılaştığımda pek de dengeli sayılmazdı. Şu anki görüntüsüne bakılırsa, Dünya Psikoz Derneği başkanlığı için bir kampanya hazırlıyordu.

Cassius'un şimdiye kadar gördüğüm pek az katil gibi bir katil olduğunu biliyordum. Belki de on beş ya da on altı yüzyılını kendi gümüş parası içinde farklı bir düşmüş meleğe bağlı olarak geçirmiş, Tarikat'ın başıyla el ele çalışmıştı. Ona benim yaptığımdan çok daha azını yapmış olan yüzlerce düşmanı bizzat ortadan kaldırdığından emindim.

Beni öldürebilirdi. Bir anlık öfke onu ele geçirirse, o sopayla kafamı dağıtır ve tüm bu süre boyunca çığlık atardı.

Bu görüntü karşısında ürperdim ve sihrime uzanıp onu yumruklamaya yetecek kadar çekip çekemeyeceğime baktım. Ama denediğimde bileklerimdeki kelepçeler aniden *kıvrıldı*,

Hareket ediyordum ve sanki elimi bir gül ağacının içinden geçirmişim gibi düzinelerce sivri uç aniden bileklerime battı. Acıyla irkildim, nefesim bir an için göğsümde dondu kaldı.

Cassius bana gülümsedi. "Hiç zahmet etme. Bu kelepçeleri yüzyıllardır büyücüler ve cadılar üzerinde kullanıyoruz. Onları Nicodemus'un kendisi tasarladı."

"Evet. Ouch." Yüzümü buruşturdum ama ne kadar kıvranırsam kıvranayım kollarımı pek hareket ettiremiyordum ve dikenli kelepçelerin acısını azaltmak için kıpırdamıyordum.

Cassius gözleri parlayarak bana baktı. Orada durmuş, kıvranmaya çalışmamı izliyor, çaresizliğimin ve acımın tadını çıkarıyordu.

Zihnimde bir görüntü canlandı - özgürlüğüm karşılığında kendini Tarikat'ın ellerine gönüllü olarak teslim eden inançlı ve cesur yaşlı bir adam. Shiro, bir insan bedeninde gördüğüm en iğrenç işkencelere maruz kaldıktan sonra ölmüştü ve bunların bir kısmı Cassius'un elinden gelmişti. Gözlerimi kapattım. Ne istediğini biliyordum. Bana zarar vermek istiyordu. Ben ölmeden önce ne kadar acı verebileceğini görmek istiyordu. Ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tabii...

Shiro'nun bana inanç sahibi olmakla ilgili söylediklerini düşündüm. Onun için bu, hayatını dayandığı teolojik ve ahlaki bir gerçektir. Benim aynı türden bir inancım yoktu ama aydınlık ve karanlık güçlerin nasıl çatıştığını, dengesizliklerin nasıl giderildiğini görmüştüm. Cassius gezegendeki en karanlık güçlerden bazılarının hizmetindeydi. Shiro, yaptığı hiçbir şeyin Shiro ve kardeşi Şövalyeler gibi dengeleyici bir ışık gücünün onun yoluna çıkmasını engelleyemeyeceğini söylerdi. Kendi deneyimlerime göre, gerçekten ve derinden kötü bir şey ortaya çıktığında, Şövalyelerden birinin ortaya çıkma eğiliminde fark etmiştim.

Belki biri Cassius'la yüzleşmek için ortaya

çıkar. Cehennem çanları. Bu çok zayıftı.

Ama teknik olarak mümkündü. Ve sahip olduğum tek şey buydu.

Neredeyse gülüyordum. Bu deliden kurtulmak için ihtiyacım olan şey hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeydi: inanç, başka bir faktörün araya gireceğine inanmalıydım. Başka seçeneğim yoktu.

Ama bu, müdahaleye yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ne kadar uzun süre nefes almaya devam edersem, birilerinin olay yerine rastlama olasılığı o kadar artıyordu - belki de yardım edebilecek biri. Belki de arkadaşım Michael gibi biri.

Cassius'u konuşturmak zorundaydım.

"Ne oldu sana böyle?" Bir an sonra gözlerimi açarak ona sordum. İnsanların kendileri hakkında konuşmayı sevdiklerini bir yerde okumuştum. "Seni son gördüğümde kırk yaşında bile olabilirdin."

Cassius bir süre daha bana baktı ve sonra sopasını yere dayadı. "Sikkemi sana ve arkadaşlarına kaptırmamın sonucuydu," dedi sesi gıcırdayarak. "Ben sikkemi tutarken, Saluriel yaşlılığın bedenimi mahvetmesini engelledi. Şimdi doğa benden alacağını tahsil ediyor. Artı faiziyle." Sert parmaklı sağ elini salladı, buruşuk, benekli, kötü artrite benzeyen bir şeyle şişmişti. "Eğer istediği olursa, bir yıl içinde ölmüş olacağım."

"Neden?" Ona sordum. "Yeni iblisin senin için zamanı durdurmuyor mu?"

Gözleri kısıldı, kararsız ve soğuktu. "Şu anda hiç Denarius'um yok," dedi sesi alçak ve çok kibar. "Sonunda hastaneden ayrılıp Nicodemus'a tekrar katıldığımda, yedek olarak tuttuğu bir sikkesi yoktu." Bakışlarında çılgın bir ateş parıladı. "Görüyorsun ya, sana vermişti."

Yutkundum. "Evimin dışında aradığın şey buydu. Denarius'u istiyordun."

"Lasciel ilk tercihim olmazdı ama eldekiyle yetinmek zorundayım." "Uh-huh. Peki

Nicodemus nerede? Anladığım kadarıyla sana yardım ediyor."

Cassius'un gözleri neredeyse tamamen kapandı. "Nicodemus beni kovdu. Eğer parama sahip çıkamayacak kadar aptalsam, başıma gelecek her şeyi hak ettiğimi söyledi."

"Ne adam ama."

Cassius omuz silkti. "O güçlü bir adam, aptallara tahammülü yok. Sen öldüğünde ve Lasciel'in parası benim olduğunda, beni geri alacaktır."

"Sesin oldukça emin geliyor," dedim.

"Olmamam için bir neden var mı?" Sert bir tavırla spor çantasına doğru ilerledi. "Bunu ikimiz için de kolaylaştırmalısın. Sana bir teklifte bulunmaya hazırım. Onu bana şimdi ver, ben de ölümünü çabuklaştırayım."

"Bende değil," dedim ona.

Sert bir kahkaha attı. "İnsanın onu saklayabileceği çok fazla yer var," dedi. "Eğer onu bir parçanız olarak tutuyorsanız, yeterince acı onu düşürmenize neden olacaktır." Çantadan ince, küçük bir testere çıkardı ve yere koydu. "Bir keresinde Denarius'unu yutan bir adam tanımıştım ve parası geldiğinde onu tekrar yutardı."

"İğrenç," dedim.

Cassius testerenin yanına standart başlı bir tornavida koydu. "Biri de kendini kesip açmış ve parayı karın boşluğuna yerleştirmiş." Çantadan kötü görünümlü, kancalı bir muşamba bıçak çıkardı ve düşünceli bir şekilde tuttu. "Eğer bana söylersen, boğazını keserim."

"Peki ya ?" diye sordum.

Bıçakla sararmış bir tırnağını kesti. "Hazine avına çıkıyorum."

Bir dakika boyunca onu inceledim ve sonra dedim ki, "Yanımda değil. Gerçek bu. Lasciel'i bağladım ve parayı gömdüm."

Bir hırıltı çıkardı ve sol elimi kaptı. Eldivenimi yırttı ve sonra elimi bükerek bana korkunç derecede yaralı avucumu ve üzerinde iblis Lasciel'in adının yazılı olduğu, yara dokusuyla kaplı olmayan tek derimi gösterdi. "*Sende,*" diye tükürdü. "*Ve o benim.*"

Derin bir nefes aldım ve davamın ahlaki doğruluğuna dair iyimser bir inancı benimsemeye; olumlu düşünmeye çalıştım.

Hey, iğrenç işkence işleri uzatabilirdi. Cassius'u oyalamak için seçeceğim yol bu değildi, ama yine de seçme şansım yoktu.

"Sana doğruyu söylüyorum," dedim. "Ayrıca, sana vermiş olsaydım bile bunu çabucak yapamazdın."

Gülümsedi. Büyükbaba gibi görünüyordu. "Muhtemelen," diye kabul etti. Tekrar spor çantasına uzandı ve bisiklet kilitleri için kullanılan türden üç ayak uzunluğunda ağır bir zincir çıkardı. Bir eliyle zinciri tutarken diğer eliyle bileklerimi hareket ettirdi ve sırtüstü yatıp kollarımı başımın üzerine uzatmam için kaldırdı. "Her halükarda ben kazanıyorum."

Onları hareket ettirecek kadar güçlü değildim. Lanet kelepçeler beni yeni doğmuş bir kedi yavrusundan daha güçsüz yapıyordu.

"Paranı teslim et," dedi Cassius hoş bir şekilde. Sonra kaburgalarıma sert bir tekme attı.

Nefesim kesildi ve canım çok acıdı. Boğuk bir sesle "Yapma" diyebildim.

"Paranı teslim et," dedi tekrar. Bu kez zinciri savurdu ve karnımın üzerine sertçe indirdi. Pardösüm açıldı ve zincir gömleğimi yırtarak karnımdaki eti parçaladı. Görüşüm ani bir ıstırap bulanıklığıyla kıpkırmızı oldu. "Ben... ben..." Ben başladım.

"Paranı teslim et," diye mırıldandı. Ve zincirle bana tekrar vurdu. Durdu ve tekrarladı. Kaç kere bilmiyorum.

Sonsuza kadar sonra Cassius dilini zincirdeki kanın bir kısmına dokundurdu ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Umarım sopayı almam için çok sabırsızlanmıyorsundur," dedi. "Görüyorsun, bugünlerde dengem oldukça bozuk. Dizlerimde ve ayak bileklerimde oluşan hasarın bir sonucu olduğu söylendi."

Orada acı içinde yatıyordum. Karnım ve göğsüm yanıyordu. Yılan ısırıklarından birinin kanı sol gözüme damlamış ve kirpiklerimi birbirine yapıştırmıştı, böylece bir daha açamadım.

"Görüyorsunuz, sopayı sallayabileceğim tek sağlam elim var. Diğer elim çok sayıda küt darbeleri travma nedeniyle kötü bir şekilde kırıldı. Korkarım tek elle düzgün nişan almak ya da vuruş gücümü ölçmek çok zor."

Etrafıma bakmaya çalıştım ama sağ gözümü düzgün hareket ettiremiyordum.

"Sonuç olarak," diye devam etti Cassius, "bana yaptıklarını sana geri ödemeye başladığımda, korkarım ki sana çok sert ve çok fazla vurabilirim. Ve ben bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Michael neredeydi? Neredeydi... herhangi biri?

Cassius eğildi ve, "Ve başladığımda, Dresden, kendimi şımartmak için özgür olmak istiyorum. Kendimi gerçekten bırakmak ve anı yaşamak. Anlayacağına eminim."

Kimse seni kurtarmaya gelmiyor, Harry.

"Sana söylemiştim." diye mırıldandım.

Durakladı, kaşlarını kaldırdı ve bir elini yuvarladı. "Dua etmeye devam et."

"Sana söylemiştim," dedim ve bir inilti ile gölgelendi. "Seni bir daha görürsem öldüreceğimi söylemiştim."

Alçak sesle, eğlenerek küçük bir kıkırdama çıkardı ve zinciri yere bıraktı.

Muşamba bıçağını aldı. Sonra sertçe yanıma diz çöktü ve sakın bir şekilde gömleğimi kesip açtı, onu ve pardösümü karnımdan uzaklaştırdı. "Hatırlıyorum," dedi. "İnsan asla tutamayacağı sözler vermemeli."

", " dedim ona sessizce.

"O zaman acele etsen iyi olur," dedi bana. "İyileşmek için birkaç dakikadan fazla vaktin olduğunu sanmıyorum." Parmağıyla karnımı dürttü ve benden bir acı nefesi aldı. "Mmmm. Şimdi güzel ve yumuşak. Kesmek için daha iyi."

Bıçağın hareketini izledim, yavaş, parlak ve güzel. O hareket ettikçe zaman yavaşlıyor gibiydi.

Kahretsin, ölmeyecektim. Bu katil piçin beni öldürmesine izin vermeyecektim. Hayatta kalacaktım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama iradem bu fikre kilitlendi ve kendimi dişlerimi gıcırdatırken buldum. Ona daha önce merhamet göstermişim. Çekip gitme şansını yakalamıştı. Ben yaşayacaktım. Ve onu öldürecektim.

Bıçak karnımdaki kasları ısırdı. Çok yavaş hareket ettirdi, giderek derinleşen bir kesikle kasıklarımın doğru çekerken kancalı bıçağın iç kenarına baktı. Neredeyse zincir kadar acıttı ama çılgın atacak kadar nefes almamı sağladı.

Ben bağırdım. Avazım çıktığı kadar ona bağırdım. Ona küfürler savurdum. Vücudumu biraz kıpırdatmayı bile başardım ve irademi tekrar çağırmaya başladım, kelepçelerden yeni bir acı getirdim.

İlk uzun, sığ, neredeyse narin kesiğini bitirdi, bıçağı etimden kaldırdı ve ilkinin yanına yeniden yerleştirdi. Bütün bu süre boyunca avazım çıktığı kadar bağırmayı hiç bırakmadım. Anlaşılacak kadar tutarlı olduğundan şüpheliydim ama hislerimi mükemmel bir şekilde açıklıyordu. Çığlık attım ve çığlık atmaya devam ettim.

Ve bunu yaptığım için Cassius, Mouse'un mermer zemindeki pençelerini hiç duymadı.

Hava aniden böğüren, neredeyse leonvari bir kükremeye sarsıldı. Cassius'un kafası tam zamanında döndü ve köpeğimin yirmi metre öteden sıçrayıp gri tüylü bir yıkım topu gibi ileri fırladığını gördü.

Mouse'un ön pençeleri Cassius'un göğüs kafesine tam isabet etti ve ikisi de yere düşerken devasa köpeğin göğsünden kan donduran bir hırıltı yükseldi. Fare çenesini Cassius'un boğazına geçirdi ama hücumundan geriye çok fazla momentum kalmıştı. Patileri pürüzsüz zeminde kayarak, dişleri bir omzunu hafifçe parçalamaktan fazlasını yapamadan onu Cassius'un yanından geçirdi.

Cassius öfkeyle bağırdı, çömeldi ve elini Mouse'a doğru salladı. Bir kara büyü dalgası, parıldayan bir bulanıklık oldu ve aniden galerinin üzerinde uzanan gölgelerden bir yılan ortaya çıktı. Bir an için şaha kalktı ve yerden bir metre kadar yükselen bir kobra başlığının ölümcül hatlarını görebiliyordum. Sonra yılan kendini Mouse'a doğru fırlattı.

Köpeğim geldiğini gördü, yılanın ilk darbesinden geri sıçradı ve sonra öne doğru atılarak çeneleriyle gölge yılanın kafasının arkasına kilitlenmeye çalıştı. Sürüngen karanlığının sarmal ilmekleri büyük köpeğı yakalamaya çalışan sarmallara dönüştü ve ikisi de yerde yuvarlandı, her biri diğeri yakalayıp öldürmeye çalıştı.

Cassius bir an gözlerini kocaman açarak Mouse'a baktı ve sonra bana döndü. Ağzının kenarında gerçek anlamda bir köpük vardı ve yüzü öfke dolu grotesk bir yüz ifadesine bürünmüştü. Yanıma doğru atıldı ve tanımadığım bir dilde konuşmaya başladı. Yarı histerik bir çığlık attı. Sonra saçlarımdan tuttu, başımı geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkardı ve bıçağı şahdamarıma doğru savurdu.

Kolu daha yarıya inmeden ince, tiz, teneke gibi bir feryat koptu. Butters kendini Cassius'un sırtına attı ve ikisini de benim üzerimden geçirerek yere düşürdü. Bıçak beni tamamen ıskaladı ve çarpmanın etkisiyle sıçrayarak uzaklaştı.

Cassius bir yemin daha etti ve bıçağı doğru sürünmeye çalıştı. Butters Cassius'u çekmeye çalıştı, yüzü ölümcül derecede solgundu. Küçük adam deri sırtlı bir kaplumbağanın tüm dövüş becerisine sahipti ama kollarını ve bacaklarını Cassius'un gövdesine doladı ve vahşî tüylü bir maymun gibi yapıştı.

Cassius'un vücudu zayıf düşmüş olabilirdi ama çatışmayı öğrenmek için bin yıldan fazla zamanı vardı. Omuzlarını büktü ve sonra kafasının yan tarafını Butters'ın burnuna çarptı. Butters darbeyle sarsıldı ve yüzüyle üst dudağına kan sıçradı.

Cassius sonra tekrar döndü ve Butters'ın elinden . Kendini bıçağı doğru kaldırdı.

"Butters!" Çığlık attım, hareket edemiyordum, öfkeliydim ve dehşete kapılmışım. "Silahı almasına izin verme!"

Küçük adli tabip bir kez başını salladı, sonra yine o tenekemsi meydan okuma feryadını kopardı ve kendini Cassius'un üzerine attı. Butters onu tek bacağından yakaladı. Cassius onun yüzüne tekme attı ama Butters başını eğdi ve darbeler omuzlarından yuvarlandı. Cassius kendini bıçağa biraz daha yaklaştırdı.

Butters bir meydan okuma ciyaklamasıyla başını kaldırdı ve dişlerini Cassius'un bacağına geçirdi. Eski Denarian ani bir acıyla irkildi.

Bir başka böğürtü galeriyi sarstı ve Mouse'un gölge yılanın boynunu ağır çeneleriyle kavradığını görmek için başımı kaldırdım. Fare başını şiddetle salladı. Çıtırdama sesleri duyuldu ve gölge yılan aniden kaskatı kesildi ve sonra aniden galon galon yarı saydam, jelatinimsi ektoplazmaya dönüştü.

Butters bir çığlık attı ve başımı kaldırıp baktığımda Cassius'un bıçağı tuttuğunu ve beceriksizce rakibine doğru savurduğunu gördüm. Butters bıçaktan sıçrayarak uzaklaştı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Ama doğrudan Cassius'la benim aramda sıçradı. Ve yerini korudu.

Fare yılanı öldürdükten sonra bir adım bile atmadı. Bu kez alçaktan ileri atıldı, hırıltıları dışarıdaki gök gürültüsünün hırıltılarıyla koro halindeydi. Vücudunun tüm gücüyle Cassius'un dizlerine vurdu ve Cassius bowling topunun önündeki bir tenpin gibi yere düştü.

Butters ileri atıldı ve Cassius'un bıçaklı eline tekme attı. Silah yine sekerek galerinin kenarından aşağıdaki büyük salona doğru gitti. Cassius Butters'a tekme atıp inciklerine vurdu ve Butters'ı yere düşürdü.

Cassius Mouse'un altından kurtuldu ve bana doğru atıldı, gözleri çılgına dönmüştü, elleri boğucu pençeler halinde uzanmıştı.

Mouse sırt üstü yere düştü ve devasa köpeğin çenesi adamın boynuna kapandı.

Cassius ani bir dehşetle olduğu yerde donakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bana baktı. Bir saniye boyunca tam bir sessizlik oldu.

"Sana bir şans verdim," dedim ona, sesim kısıktı.

Quintus Cassius'un ciğer lekeli yüzü dehşet dolu bir kavrayışla soldu. "Bekle." "Fare," dedim.

"Öldür onu."

Cassius'un sonunu izlemek için tek bir açık gözüm vardı. Ama o son saniyede gözlerinde öfke, dehşet ve dehşete düşmüş bir farkındalık parladı. Ve tam Mouse'un çenesi boynunun narin kemiklerini ezerken, çirkin enerjilerden oluşan bir parlama oldu.

Etrafında morumsu bir ışık vardı ve sesiyle hiç orantılı olmayan yankılarla çınlayan sözler söyledi.

"YALNIZ ÖL," diye tükürdü.

Bir güç seli beni vurdu ve görüşüm karardı.

Duyduğum son şey kemik kırılmasıydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Uyanmadım.

Daha çok, bir sahne görevlisinin bir set kurması gibi, kendimi bir tür farkındalık oluşturunmuş gibi hissettim. Belli ki minimalist biriydim, çünkü uyandığımda gördüğüm gerçeklik çıplak siyah bir zemin, başımın üzerinde asılı duran tek bir lamba ve üç sandalyeydi.

Işığa doğru yürüdüm ve sandalyelere baktım.

Birinde Lasciel oturuyordu, yine o melek gibi, sarışın, sağlıklı haliyle. Ama beyaz tunik giymiyordu. Onun yerine Illinois Ceza İnfaz Kurumu'na ait bir hapishane tulumu giymişti. Turuncu, saçlarına ve tenine oldukça yakışıyordu. Bileklerine ve ayaklarına hapishane prangaları takmıştı ve sandalyesinde kibarca oturuyordu.

İkinci sandalyede ben oturuyordum. Yani. Benim bir versiyonumdu, bir çeşit bilinçaltımdaki ikinci kişiliğim. Saçları benimkinden daha kısa ve düzgün kesilmişti, koyu renk sakalları da aynı titizlikle bırakılmıştı. Siyah ipek bir gömlek, siyah bir pantolon giymişti ve elleri (her ikisi de) yara almamıştı, parmak uçları çenesine dayanan bir çanağın içinde bir arada duruyordu.

"Başka bir rüya," dedim ve iç çektim. Üçüncü sandalyeye yığıldım. Aşağı yukarı o sabah uyandığımda olduğum gibi görünüyordum. Gömleğim kesilmişti ama gövdemde hiç kan yoktu ve derim bir zincirle dövülüp yırtılmamıştı. Hüsnükuruntu.

"Tam olarak bir rüya değil," dedi bilinçaltım. "Buna zihinlerin buluşması diyebiliriz."

Lasciel çok hafifçe gülümsedi.

"Hayır," dedim ve Lasciel'i işaret ettim. "Ona söylemek istediğim her şeyi söyledim." İkinci benliğime döndüm -gerçi düşününce belki de ikinci benlik daha doğrudu. "Sana gelince, sen tam bir pisliksin. Ve bakışların 'kötü büyücü' diyor ki ben artık profesyonel olarak buna karşıyım."

Alterna-Harry içini çekti. "Sana daha önce de söyledim. Ben bir tür karanlık iblis değilim. Ben sadece senin daha ilkel özünüm. Yemek gibi konularla en çok ilgilenen kişi. Hayatta kalmak." Koyu renk gözleri Lasciel'in üzerinde boş boş gezindi. "Çiftleşme," dedi, ses tonunda tembel bir hırıltı vardı. Tekrar bana baktı. "Hayattaki önemli şeyler."

"Bu rüyayı görüyor olmam bile muhtemelen iyi bir terapistle ihtiyacım olduğu anlamına geliyor" dedim. Diğer benliğime baktım ve "Sendin, değil mi? Bozuk parayı almak istiyordun."

"Parmakla göstermeden önce benim de senin bir parçan olduğumu hatırladığından emin ol," dedi. "Ve evet. Lasciel'le bir ittifakın güç potansiyeli" -başını ona doğru eğdi, centilmence bir hareketle, şövalye gözlerini lanetleyerek- "görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü. Dışarıda seni öldürmeye kararlı çok fazla şey var. Lasciel'in sikkesini sakladığınız sürece, hem kendinizi ya da başkalarını korumak için gerekirse daha fazla güç arama seçeneğiniz olur *hem de* sikkenin Cassius gibi vicdansızlar tarafından kullanılmasını engellemiş olursunuz."

Yüzümü buruşturdum. "Ne olmuş yani?"

"Yani," dedi. "Bu gücün bir kısmını kullanmayı düşünmenin tam zamanı." Ona baktım ve "Onunla arkamdan konuşuyormuşsun" dedim.

"Aylardır," dedi sakince. "Bu sadece kibarlıktı. Ne de olsa onunla hiçbir şey yapmak istemiyordun."

"Seni pislik," dedim. "Konuşmamamın tek nedeni günaha girmek istemememdi."

"Yaptım," dedi bilinçaltım. "Dürüst olmak gerekirse, beni daha sık dinlemelisin. Murphy hakkındaki tavsiyemi dinlemiş olsaydın, şu anda Hawaii'de olmazdı. Kincaid ile yataktaydın."

Lasciel hafifçe öksürdü ve "Beyler. Bir öneride bulunabilir miyim?"

Hem ben hem de alternatif benliğim aynı anda ve aynı ses tonuyla "Kapa çeneni" dedik.

Lasciel gözlerini kırıştırdı ama yaptı.

İkizimle birbirimize baktık ve ben yavaşça başımı salladım. "O halde onun varlığının ve etkisinin tehlikeli olduğu konusunda hemfikiriz."

"Öyleyiz," dedi ikizim. "Eylemlerimizi dikte etmesine ya da telkin veya manipülasyon yoluyla seçimlerimizi yönlendirmesine izin verilmemeli." İkizim ona baktı ve şöyle dedi: "Ama dikkatli bir kontrol altında bir kaynak olarak kullanılabilir ve kullanılmalıdır. Bize muazzam miktarda bilgi sunabilir." Tekrar ona baktı ve "Ve eğlence." dedi.

Lasciel gözlerini yere indirdi ve çok hafifçe gülümsedi.

"Hayır," dedim. "Bilgi istediğimde Bob var. Ve eğer seks istersem, bir yolunu bulurum."

"Şu anda Bob'un yok," dedi ikizim. "Ve son sevişmenden yaklaşık yirmi dakika sonrasında beri seks yapmak istiyorsun."

"Bu konunun dışında," dedim ona suratımı asarak. "Düşmüş bir meleğin sırf zevk olsun diye bana sanal nooky vermesine izin verecek kadar deli değilim."

"Beni dinle," dedi ve sesi keskinleşti, emredici oldu. "İşte soğuk gerçek. Bizi ana gücünüzle üstesinden gelemeyeceğiniz güçlere karşı savaşa sokmaya kararlısınız. Sadece bu da değil, yardım kaynağınız olan Muhafızlar da girişiminiz hakkındaki gerçeği öğrenirlerse size karşı dönebilirler. Yaralısın.

Diğer müttefiklerinizle irtibatınız kesildi."

"Yapılacak en doğru şey bu," dedim çenemi tutarak.

İkizim gözlerini devirdi. "Söylesene, bu süreçte ölmen ahlaki açıdan gerekli mi?" Ona ters ters baktım.

"Bu toplantı sadece bir formalite, biliyorsun," dedi. "Zaten Lasciel'in gölgesinden yardım istemeyi planlıyorsun. Bu yüzden senden alınmadan önce yaptığın gibi kitabı baştan sona okudun. Zihninden geçmesini istedin ki o da bunu görebilsin ve Erlking'in çağrılmasında yaptığı gibi sana metni sağlayabilsin."

Bir parmağımı kaldırdım. "Bunu sadece Kemmler'in müritlerinin tam olarak ne yaptığını anlamak için Grevane'den yeterince bilgi alamazsam diye yaptım."

İkizim kaşlarını kaldırdı. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Ukalalık etme," dedim.

"Mesele şu ki," dedi, "körü körüne acele ederseniz galip gelme şansınız çok az ya da hiç yok. Bu enerjileri nasıl manipüle etmek istediklerini bilmelisiniz. Onlara saldırmak için zayıf bir zaman ya da yer olup olmadığını bilmelisiniz. Darkhallow'un ayrıntılarını bilmelisiniz, yoksa kendi bileklerinizi de kesebilirsiniz."

"yok," dedim ona. "Oturup Erlking'in bekleyebilirim."

"Birinden altı, diğerinden yarım düzine," diye kabul etti ikizim. "Ayrıca, vücudun şu anda hiçbir şey yapabilecek durumda değil." Öne doğru eğildi. "Bize yardım etmesi için onu serbest bırakın."

Yavaşça nefes aldım ve bir süre Lasciel'e baktım. Sonra, "Justin'i öldürdükten ve Ebenezar'ın evinde kafamı toparladıktan sonra kendime bir söz verdim. Hayatımı kendi kurallarına göre yaşayacağıma söz verdim. Doğru ile yanlış arasındaki farkı bileceğime ve çizgiyi aşmayacağıma. Justin DuMorne gibi olmama izin vermeyecektim."

"Hayatta kalmak istemiyor musun?" diye sordu ikizim.

Sandalyeden kalktım ve ışığın dışındaki karanlığa doğru yürümeye başladım. "Elbette biliyorum. Ama bazı şeyler hayatta kalmaktan daha önemlidir."

"Evet," dedi ikizim. "Sen öldüğünde ve Kemmler'in müritlerini durdurmadığında öldürülecek olan insanlar gibi."

Karanlığın kıyısında donup kaldım.

"İstiyorsan yüksek yolu seç," dedi ikizim. "Prensipler adına bu güçten uzaklaşmayı seçin. Ama asil ölümünden sonra, artık herkes

Koru, bir gün yardım için sana gelebilecek herkesi, *Darkhallow*'un ardından öldürülen herkesi, gelecekte korumuş olabileceğin her hayatı başının üzerinde taşıyacaksın."

Karanlığa baktım ve sonra gözlerimi kapattım.

"Nereden geldiğine bakılmaksızın, Lasciel size bilginin gücünü sunuyor. Eğer bu güçten - sadece *sizin sahip olabileceğiniz* bir güçten- yüz çevirirseniz, bunu kendi başlarına yapabilecek kadar güçlü olmayanları koruma ve savunma taahhüdünüzden vazgeçmiş olursunuz."

"Hayır," dedim. "Bu... bu benim sorumluluğum değil."

"Elbette öyle," dedi bilinçaltım, sesi net ve keskindi. "Seni korkak." Durdum ve dönüp ona baktım.

"Olanları engellemek için elinizden geleni yapmak yerine ölüme giderseniz, sadece intihar etmiş ve kendinizi daha iyi hissetmeye çalışmış olursunuz. Bu bir korkağın hareketidir. Bu aşağılık bir davranıştır."

Argümanının mantığını gözden geçirdim ve tabii ki ona karşı herhangi bir ilerleme kaydedemedim. İkizim başka biri gibi görünse de, o değildi. O bendim.

"Eğer bu kapıyı şimdi açarsam," dedim yavaşça. "Bir daha kapatamayabilirim."

"Ya da sen yapabilirsin," dedi ikizim. "Onun kontrolü ele almasına izin vermeye hiç niyetim yok. Yani bunu belirleyen kişi sen olacaksın."

"Ya serbest kaldığında onu tekrar kontrol altına alamazsam?"

"Neden yapamayasın ki? Bu senin aklın. Senin iraden. Senin seçimin. Hâlâ özgür iradeye inanıyorsun, değil mi?"

"Bu tehlikeli," dedim.

"Elbette öyle. Ve şimdi bir seçim yapmalısın. Bu tehlikeyle yüzleşecek misin? Yoksa ondan kaçacak ve böylece senin gücüne ihtiyacı olanları ölüme mi mahkûm edeceksin?"

Bir dakika boyunca ona baktım. Sonra Lasciel'e baktım. O bekledi, gözleri sabit, ifadesi sakindi.

"Yapabilir misin?" Ona açıkça sordum. "O sayfalarda ne olduğunu bana gösterebilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdi, tavrında en ufak bir kızgınlık belirtisi olmadan itaatkâr bir tavır vardı. "İzin verdiğiniz her türlü yardımı size sunmaktan memnuniyet duyarım."

Alçakgönüllü görünüyordu. İşbirlikçi görünüyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Düşmüş melek Lasciel'in sadece gölgesi bile hayatı ve güçlü bir kuvvetti. Alçakgönüllü ve işbirlikçi görünebilirdi ama gerçek doğası bu olsaydı en başta düşmezdi. Katilce dürtüler beslediğini falan düşünmüyordum - içgüdülerim bana yardım etmekten gerçekten memnun olduğunu söylüyordu.

Ne de olsa bu ilk adımdı. Ve sabrı vardı. Beklemeyi göze alabilirdi.

Gerçekten de tehlikeliydi. Lasciel gücün içsel cazibesinden başka bir şeyi temsil etmiyordu. Hiçbir zaman büyücü olmak istememiştim. Hatta çoğu zaman büyücü olmasaydım her şeyin ne kadar güzel olabileceğini düşünürdüm. Güç doğuştan gelen bir haktı ve o zamandan beri büyüdüyse de bunu hayatta kalma zorunluluğuyla yapmıştı. Ama güce sahip olmanın daha karanlık bir yanını da tatmışım; bir düşmanın gücüm karşısında yenildiğini görmenin verdiği yakıcı tatmin. Kendimi bir başkasına karşı test etme, onlara meydan okuma ve kimin en güçlü olduğunu görme arzusu. Daha fazlası için duyulan ve bir kez doyurulduğunda asla dinmeyecek olan akıl almaz açlık.

Karşılaştığım en soğuk, en şeytani ruhlardan biri bir keresinde bana, doğru gibi görünen şeyi yapmak için bu kadar çok mücadele etmemin nedeninin, içime bakıp mücadeleyi bırakma ve vicdan azabı duymadan istediğimi yapma arzusunu görmekten korkmam olduğunu söylemişti.

Ve şimdi onun haklı olduğunu görebiliyordum.

Sabırla bekleyen düşmüş meleğe baktım ve dehşete kapıldım.

Ama tehlikede olan masum hayatlar vardı: korunmaya ihtiyacı olan erkekler, kadınlar ve çocuklar.

Ben vermeseydim kim ?

Derin bir nefes aldım, elimi cebime attım ve orada gümüş bir anahtar buldum. Onu ikizime fırlattım.

Onu yakaladı ve ayağa kalktı. Sonra Lasciel'in zincirlerini çözdü.

Lasciel başını saygıyla ona doğru eğdi. Sonra bana doğru yürüdü, sert ışıktaki muhteşem ve sıcaktı, gözleri kısıktı. Hiçbir utangaçlık belirtisi göstermeden dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve "Size nasıl hizmet edebilirim, ev sahibim?" dedi.

Gözlerimi açtım ve kendimi sırtüstü yatarken buldum. Yakınlarda yanan bir mum vardı. Mouse başımın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı ve dili yüzümde geziniyordu, sert, ıslak ve sıcaktı.

Kesinlikle her yerim ağrıyordu. Justin DuMorne'un sert dersleri altında acıyı engellemeyi öğrenmişim, ama bu sadece bir yere kadar gidiyordu.

Lasciel bana farklı bir teknik göstermişti.

Ne yaptığımı kimseye açıklayamazdım. Kendimin de anladığından emin değildim, en azından bilinç düzeyinde. Sadece biliyordum. Acıyı bir araya getirdim ve düşüncelerimde yanan bir kararlılık ateşiyle besledim ve giderek azalmaya başladı.

Yavaşça nefes verdim ve doğrulmaya başladım. Beynim karnımdaki kasların çığlık çığlığa işkence ettiğini kaydediyordu; bu o kadar da önemli değildi ve dikkatimin çok azını alıyordu.

"Tanrım, Harry," dedi Butters. Sesi kalın ve bulanıktı, sanki burnunu tutuyormuş gibiydi. Eliyle omzumu itti. "Kalkma."

Beni tekrar aşağı itmesine izin verdim. Acının geçmesi için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. "Ne kadar kötü?"

Nefes verdi. "Oldukça korkunç ama karın duvarını deldiğini sanmıyorum. Deri ve doku hasarı var ama biraz kanama olmuş." Yutkundu ve solungaçlarının etrafı biraz yeşil görünüyordu. "En iyi tahminim bu."

"İyi misin?"

"Evet. Evet, iyiyim. Sadece... cesetlerle çalışıyorum çünkü... bilirsiniz... gerçek yaşayan insanlarla başa çıkamıyorum."

"Heh. Üç aylık bir cesede bakarken yemek yiyebiliyorsun ama midemdeki ilk yardım çok mu ağır geliyor?"

"Evet. Yani, hâlâ hayattasın. Bu çok garip."

Başımı salladım. "Ne zamandır baygındım?" Sesimin bu kadar sakin ve kararlı çıkmasına şaşırılmışım.

"Yaklaşık on beş dakika oldu," dedi Butters. "Yaşlı adamın spor çantasında biraz bandaj ve alkol buldum. Karnını temizledim ve sardım ama başının ne kadar dertte olduğuna dair pek bir fikrim yok. Bir hastaneye ihtiyacın var."

"Belki sonra," dedim. Sirt üstü uzanmış, Lasciel'in kitaptaki yazılar hakkında bana verdiği bilgileri inceliyordum. Lanet olsun, o şey Almanca yazılmıştı. Almanca bilmiyordum ama Lasciel Darkhallow'la ilgili metni tercüme etmişti. Bu konuda bir saat ya da daha fazla konuşmuşuz gibi geldi ama rüya zamanı ile gerçek zaman her zaman birbirine bağlı değildir.

Butters'ın burnu şişmişti. Yüzünde hâlâ biraz kan vardı ve şimdiden muhteşem renkli siyah gözleri oluşmuştu. Eğildi ve karnımdaki bandajlarla oynadı.

"Hey," dedim sessizce. "Sana kaçmanı söyledim. Kahramanca arkadan koruma yapıyordum. Her şeyi berbat ettin."

"Üzgünüm," diye cevap verdi, sesi ciddiye. "Ama... Dışarı çıktım ve koşamadım. Yani, koşmak istedim. *Gerçekten* istedim. Ama benim için yaptığın onca şeyden sonra..." Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

"Ne yaptın sen?"

"Müzenin dışına doğru koştum. Yardım bulmaya çalıştım ama yağmur ve karanlık yüzünden etrafta kimse yoktu. Ben de arabaya koştum ve Mouse'u aldım. Belki o sana yardım edebilir diye düşündüm."

"Yapabilirdi," diye kabul ettim. "Yaptı."

Mouse'un kuyruğu yere çarptı ve başımı yalamaya devam etti. Düzinelerce küçük yılan ısırgını temizlediğini fark ettim.

"Ama sen olmasaydın bunu yapamazdın Butters," dedim. "Sen benim hayatımı kurtardın. Beş dakika daha geçseydi tarih olacaktım."

Bir an için bana göz kırptı ve sonra, "Yaptım, değil mi?" dedi. "Çok cesurmuşsun," dedim.

Omurgası biraz dikleşti. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Ve şuna bakın," dedi, yüzünü işaret ederek, ağzı dişlek bir gülümsemeyle açıldı. "Burnum kırık, değil mi?"

"Kesinlikle," dedim.

"Sanki bir boksörmüşüm gibi. Ya da belki çivi gibi sert bir dedektif." "Bunu hak ettin," dedim. "Acıdı mı?"

"Cehennem gibi," dedi ama hâlâ gülümsüyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, kafasındaki çarklar neredeyse gözle görülür bir şekilde dönüyordu ve "Ben kaçmadım. Ve onunla dövüştüm. Üzerine atladım."

Sessiz kaldım ve onun bunu işlemesine izin verdim.

"Tanrım," dedi. "Bu... bu çok *aptalcaydı*."

"Aslında, hayatta kaldığınızda 'cesur' olarak yeniden sınıflandırılırsınız." Sağ elimi uzattım. Butters sertçe kavrayarak sıktı.

Cassius'un bedenine baktı ve gülümsemesi soldu. "Peki ya o?" diye sordu. "İşi bitti," dedim.

"Demek istediğim bu değil."

"Oh," dedim. "Cesedi burada bırakacağız. Taşımak için zaman yok. Kamu kayıtlarında kimliği belirsiz kişi olarak geçecek ve muhtemelen ciddi bir soruşturma olmayacak. Çabuk çıkarsak bir sorun çıkmaz."

"Hayır. Yani... Yani, Tanrım, o öldü. Onu biz öldürdük."

"Kendini kandırma," dedim ona. "Onu öldüren bendim. Senin tek yaptığın bana yardım etmeye çalışmaktı."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Benim de kastettiğim bu değil. Onun için üzülüyorum."

"Yapma," dedim. "O bir canavardı."

Butters kaşlarını çatı ve başını salladı. "Ama o da bir erkekti. Ya da bir zamanlar öyleydi. Çok acımasızdı. Çok fazla nefret vardı. Korkunç bir hayatı vardı."

"Geçmiş zamana dikkat edin," dedim. "Vardı."

Butters gözlerini cesetten kaçırdı. "En sonunda ne oldu? Bir ışık vardı ve sesi garip geliyordu. Seni öldürdüğünü sandım."

"Bana ölüm lanetiyle vurdu," dedim.

Butters yutkundu. "Sanırım işe yaramadı? Yani, çünkü nefes alıyorsun."

"İşe yaradı," dedim ona. O kötü büyüün beni ele geçirdiğini ve içime işlediğini hissetmiştim. "Beni doğrudan öldürecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. O yüzden başka bir şey yapmaya çalıştı."

" 'Yalnız ölmek' mi?" Butters sessizce sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "İstediğimden emin değilim." Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. Orada uzanıp kendime gelmeyi bekleyecek kadar zamanım yoktu. "Butters, senden bunu istemeye hakkım yok. Zaten sana borçluyum. Ama yardımına ihtiyacım var."

"Sende," dedi.

"Sana ne olduğunu bile söylemedim," dedim.

Butters biraz gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum. Ama sende var."

Dudaklarımın şiddetli bir sırtıyla dişlerimin arasından sıyrıldığını hissettim. "Küçük bir saldırı ve sen bunu alışkanlık haline getirdin. Sonra bir bakmışım bir dövüş kulübü kurmuşsun. Kalkmama yardım et."

"Yapmamalısın," dedi ciddi bir

şekilde. "Başka seçeneğim yok,"

dedim.

Başını salladı ve sonra ayağa kalkıp bana elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalktım, sallanmayı, bayılmayı ya da acıdan kusmayı bekliyordum. Bunların hiçbirini yapmadım. Acı oradaydı ama hareket etmemi ya da düşünmemi engelleliyordu. Butters sadece bana baktı ve sonra başını salladı.

Asamı buldum, elime aldım ve Buffalo Bill sergisine doğru yürüdüm. Butters mumu aldı, sonra o ve Mouse bana ayak uydurdu. Bir an etrafıma bakındım, sonra odanın ortasındaki bir sergideki bazı ışıklara güç sağlamak için duvardaki bir prizden uzanan uzun, ağır hizmet tipi bir uzatma kablosunu aldım. Her iki ucundan da çekerek temizledim ve düzgün bir halka haline getirdim. Elime aldıktan sonra Butters'a uzattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hazırlanıyorum," dedim. "Darkhallow hakkında bir şeyler

öğrendim." Butters gözlerini kırıştırdı. "Öğrendin mi? Nasıl

öğrendin?"

. "Sihir."

"Tamam," dedi. "Ne öğrendin?"

"Bu bir ayin değil. Bu büyük bir büyü," dedim. "Her şey bir ton karanlık ruhani enerjiyi bir araya getirmeye bağlı."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Pek çok şey gibi. Canlandırılmış cesetlerin ve tezahür etmiş gölgelerin etrafındaki nekromantik enerji. Kadim avcılarının yırtıcı ruhları. Dün gecedan beri büyüyen korku. Ayrıca, son birkaç yıldır Chicago'da ciddi bir büyü türbölansı yaşandı. Kemmler'ın müritleri de bu türbölansı kendi işlerine yarayacak şekilde kullanabilir."

"Sonra ne olacak?"

"Enerjiyi bir araya getiriyorlar ve büyük bir çember oluşturuyorlar. Bir tür girdap yaratıyor ve bu girdap enerjiyi tüketmeye çalışan kişiye doğru akıyor. Puf. Anında tanrı."

Kaşlarını çattı. "Bu büyü işlerinden pek anlamam ama kulağa biraz tehlikeli geliyor."

"Aynen öyle," dedim ve odayı geçerek binicilik ekipmanlarının bulunduğu rafa gittim. "Bir kasırgayı solumaya çalışmak gibi bir şey."

"anasını," dedi Butters. "Ama bunun bize ne faydası olacak?"

"Her şeyden önce, girdabın kendisinin ölümcül olduğunu öğrendim. Etrafındaki her canlının hayatını çekip alacak."

Butters yutkundu. "Her şeyi öldürecek mi?"

"İlk başta değil. Ama girdaptaki büyücü gücü çektiğinde, eskiden tüm o gücün olduğu yerde bir tür vakum yaratacak. Vakum, bir mil içindeki her şeyin yaşam enerjisini söküp alacak."

"Yüce Tanrım. Bu binlerce insanı öldürecek."

"Sadece büyüü bitirirlerse," dedim. "O zamana kadar, ondan ne kadar uzakta olursanız, o kadar az işe yarar," dedim. "Ama girdaba yaklaşmak için, ondan kurtulmanın tek yolu kendinizi kendi nekromantik enerjinizle çevrelemektir."

"Sadece hayaletleri ya da zombileri olanların mı başvurusu gerekiyor?" diye sordu.

"Aynen öyle." Raftan bir eyer kaldırdım. Sonra ikinci bir tane daha aldım. Her ikisini de asamın iki ucuna astım ve eyerler asılı halde, bir saban boyunduruğu gibi kaldırdım. Merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladım.

"Ama bekle," dedi Butters. "Ne yapacaksın?"

"Girdabın merkezine git," dedim. "Bu büyüü yapmak için harcayacağın çaba inanılmaz. Cowl'un ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Girdabı aşağı çekmeye çalışırken ona vurursam, bu onun konsantrasyonunu sarsar. Büyü mahvolur. Geri tepme onu öldürecek."

"Peki herkes iyi olacak mı?" diye sordu.

"Planımız bu."

Başını salladı ve sonra aniden durdu. Bakışlarının sırtımı yaktığını hissettim. "Ama Harry. Oraya gitmek için ölüler kendin çağırman gerekecek."

Durdum ve omzumun üzerinden ona baktım.

Gözlerinde anlayış belirdi. "Ve bir davulcuya ihtiyacın var." "Evet."

Yutkundum. "Acaba... bunu yaptığınız için halkınızla başınız derde girebilir mi?" "Bu mümkün," dedim. "Ama yararlanabileceğim teknik bir durum var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sihir Yasaları özellikle insanoğluna karşı kullanıldığında sihrin kötüye kullanılmasına atıfta bulunur. Teknik olarak sadece insan cesetlerini çağırırsanız sayılır."

"Ama bana herkesin sadece insanları aradığını söylemişsiniz."

"Doğru. Büyü Kanunları sadece insan cesetleri üzerinde kullanılan büyücülükten bahsetse de, genellikle bir ayrıma gerek yoktur. Çatlak büyücüler sadece insanları çağırır. Akli başında büyücüler ölü çağırmaya hiç dokunmazlar. Kimsenin böyle bir şey denediğini sanmıyorum."

Müzenin ana katına ulaştık.

"Tehlikeli olacak," dedim ona. "Sanırım bunu yapabiliriz ama sana herhangi bir söz veremem. Seni koruyabilir miyim bilmiyorum."

Butters birkaç adım yanımda yürüdü, yüz ifadesi ciddiye. "Birinin yardımı olmadan bunu deneyemezsin. Ve eğer durdurmazsan, büyü binlerce insanı öldürecek."

"Evet," dedim. "Ama bana yardım etmeni emredemem. Sadece rica edebilirim." Dudaklarını yaladı. "Ritim tutabilirim," dedi.

Başımı salladım ve hedefime ulaştım. Doğaçlama boyunduruğumu omuzlarımdan kaydardım ve her iki eyeri de yere bıraktım. Acı ve zorlanmanın farkına varmasam da nefes alış verişim zorlaşmıştı. "Bir davula ihtiyacın olacak."

Butters başıyla onayladı. "Yukarıda birkaç tom-tom vardı. Gidip bir tane getireyim."

Başımı salladım. "Çok tiz. Polka takımın hâlâ Beetle'ın bagajında, değil mi?" "Evet."

Başımı salladım. Sonra yukarı baktım. Ve yukarı. Ve yukarı. Bir başka şimşek çakması, insanoğlunun şimdiye kadar keşfettiği en eksiksiz Tyrannosaurus iskeleti olan Sue'nun solgun, kule gibi yükselen dehşetini aydınlattı.

"Tamam, Butters." Ona söyledim. "Git getir."

Bölüm Otuz Dokuz

Dışarı çıktığımızda fırtına kendi hırçın iradesine sahip bir şeye dönüşmüştü. Yağmur kör edici, soğuk tabakalar halinde yağıyordu. Rüzgâr açıklıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi uluyor, şimşekler gökyüzünde neredeyse sürekli yanıyor ve gök gürültüsü de sürekli gürliyordu. Bu, yüzyılda sadece bir ya da iki kez görülen türden bir fırtınaydı ve ben onun bir benzerini daha önce hiç görmemiştim.

Bununla birlikte, tüm bunlar şu anda şehrin üzerinde iş başında olan büyü güçlerin bir yan etkisinden başka bir şey değildi. Halkın endişesi, gerginliği, korkusu ve öfkesi, fırtınada Chicago'nun üzerinde gezinen karanlık bir güce dönüşmüştü. Erlking'in varlığı -fırtınanın öfkeli uğultusu arasında ara sıra feryat eden ulumaları hâlâ duyabiliyordum- bu enerjiyi daha da alevlendirmişti.

Gözlerimi elimden geldiğince yağmurdan korudum ve şimşekli gökyüzüne . Orada, birkaç mil kuzeyde, beklediğim şeyi buldum. Fırtına bulutlarında yavaş ve büyük bir dönüş, ateş, hava ve sudan oluşan bir spiral, döngüsü boyunca ağır bir zarafetle yuvarlandı.

"İşte orada!" Butters'a seslendim ve işaret ettim. "Görüyor musun?"

"Aman Tanrım," dedi. Kendini sabit tutmak için iki eliyle omuzlarımı kavradı ve bas davulu arkamda sürekli olarak titreşti. "Bu kadar mı?"

"İşte bu," diye homurdandım. Gözlerimdeki suyu silkeledim ve dengemi korumak için eyere tutundum. "Başlıyor."

"Ne dağınıklık ama," dedi Butters. Arkamıza, müzenin ön kapısının kırık tuğlalarına, enkazına ve yıkıntılarına baktı. "O iyi mi?"

"bir yolu var," diye . "Hah, katır!"

Sol elimi atımın kaba, çakıllı derisine koydum ve ileri gitmesini istedim. Eyer yalpaladı ve ben de diğer elimle sıkı sıkıya tuttum.

İlk birkaç adım en kötüsüydü. Eyer, şaha kalkmış bir atınkinden çok da farklı olmayan keskin bir eğimle oturuyordu. Ama bineğim hızlandıkça, omurgası neredeyse yere paralel olana kadar vücudunun uzunluğu öne doğru eğildi.

Bunu daha önce bilmiyordum, ama Tyrannosaurlar *gerçekten* de kış kaldırılabiliyormuş.

Bir belediye otobüsü kadar uzun olabilirdi ama Sue ağırlığına rağmen güç ve zarafetle hareket ediyordu. Eski kemikleri giydirmek için enerji yüklü ektoplazmayı çağırdığımda, kas tabakaları ve ağır, şaşırtıcı derecede esnek bir postla kaplandılar.

Yarı etli. Koyu griydi ve başı, sırtı ve yanları boyunca neredeyse bir jaguarınki gibi siyah bir dalgalanma deseni vardı. Ve kabı şekillendirdikten sonra, uzanıp onu hayattayken canlandırmış olan yırtıcı hayvanın kadim ruhunu buldum.

Hayvanlar insan kalıntılarının potansiyel gücüne sahip olmayabilir. Ancak kalıntılar ne kadar eskiyse, onları doldurmak için o kadar fazla büyü çekilebilir - ve Sue altmış beş *milyon* yaşındaydı.

Gücü vardı. Hem de fazlasıyla gücü vardı.

Eyerleri omurgasına, tam boynun gövdeyle birleştiği kıvrıma yerleştirmiştim. Uzun uzatma kablolarını kullanarak onları yerine bağlamak için doğaçlama yapmak zorunda kalmışım ve Butters'ı ritmi kaybetmeden ve dinozombi üzerindeki kontrolümü yok etmeden gemiye almak cehennem gibi gıdıklayıcıydı. Ama Butters üstesinden gelmişti.

Sue, şehrin sokaklarında ilerlerken yakındaki binaları sarsan ve birkaç camı kıran baso bir çığlık attı. Kör edici yağmur ve vahşi fırtına sokakları neredeyse tamamen ıssız bırakmıştı, ancak yine de, korkunç bir Tyrannosaur'dan daha az fark edilir depremler vardı. Sokaklar kelimenin tam anlamıyla ayaklarının altında sarsılıyordu. Aslına bakarsanız, arkamızda dönümlerce gergin, çatlamış asfalt bıraktık.

Tyrannosaurlar hakkında bilmediğimize emin olduğum bir şey daha var: iyi viraj alamazlar. İlk kez sola dönmeye çalıştığımda, Sue genişçe savruldu, vücudunun muazzam momentumu kaslarının bile hafifçe komuta edemeyeceği kadar fazlaydı. Kaldırımı doğru savruldu, park halindeki üç arabayı ayaklarının altında ezdi, iki elektrik direğini devirdi, küçük bir arabayı uçtan uca tekmeleyerek tavanına indirdi ve kuyruğu vücudunu dengelemek için ileri geri sallanırken yanımızdaki binanın ilk iki katındaki tüm camları kırdı.

"Aman Tanrım!" Butters çığlık attı. Kollarıyla bana tutunmaya devam ediyor, sırtına bağlı bas davulu çalıştırmak için bacaklarını dönüşümlü olarak iki yana açıyordu.

"Muhtemelen sigortalıdırlar!" Bağırdım. Tanrıya şükür o gece sokaklar kalabalık değildi. Tekrar dönmekten önce Sue'nun biraz yavaşladığından emin olmak için bir not aldım ve irademin odağını onun üzerinde tuttum, dikkati elimizdeki görevdeydi.

Lake Shore Drive'a dönmeden hemen önce bir Ulusal Muhafız kontrol noktasına rastladık. Orada birkaç ordu Hummer'ı vardı, farları geceye ve fırtınaya işe yaramaz ışık konileri saçıyordu, tahta barikatlar ve yağmur pançolu iki şanssız asker. Sue onlara doğru yaklaşırken, iki adam yüzleri bembeyaz bir halde bakakaldı. İçlerinden biri saldırı tüfeğini uyuşmuş ellerinden bıraktı.

"Çekilin yoldan, aptallar!" Çığlık attım.

İki adam saklanmak için atladı. Sue'nun ayağı bir Hummer'ın kaputuna çarparak onu asfalta yapıştırdı ve sonra kontrol noktasını geçip Evanston'a doğru yola koyulduk.

"Heh," dedim omzumun üzerinden geriye bakarak. "*Bunu* komutanlarına nasıl açıkladıklarını duymak isterdim."

"O kamyonu *ezdin*!" Butters bağırdı. "İnsan yıkım topu gibisin!" Düşünceli bir duraklama oldu ve sonra, "Hey, patronumun evine yakın bir yere mi gidiyoruz? Çünkü yeni Jaguar'ı hakkında çenesini kapatmıyor."

"Belki sonra. Şimdilik gözünü dört aç," dedim ona. "Düşündüğümden çok daha hızlı. Bir dakika içinde orada olacağız." Sue yanından geçerken bir reklam panosunun köşesinin altından geçtim. "Ne yaparsan yap, davulun ritmini bozma. Anladın mı?"

"Doğru," dedi Butters. "Eğer durursam, başka dinozor yok."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Eğer durursan, dinozor canı ne isterse onu ."

Birkaç muhafızın daha geçtiğimizi gördüğü yan sokaktan bağırışlar yükseldi. Sue başını onlara doğru çevirdi ve daha fazla camı kıran ve muhafızları yere düşürecek kadar ürküten meydan okuyan bir böğürtü daha çıkardı. canavarın içinde basit, muazzam bir açlık dalgası hissettim, sanki ruhlar dünyasından kadim animus hayattaki güzel şeyleri hatırlamaya başlamıştı. Tekrar Sue'nun boynuna dokundum, irademin bir dalgasını onun içine gönderdim ve başını gürleyen bir protesto öksürüğüyle geriye doğru salladım.

O muazzam sesin ardından kulaklarım çınladı ve Butters'ın iyi olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Yüzü solgundu.

"Eğer bu şey gevşerse," dedi. "Bu kötü olur."

"İşte bu yüzden davulu durdurmamalısın," dedim ona. Sue çılgına dönerse, yaratabileceği potansiyel katliamı hayal bile edemezdim. Yani, Tanrı aşkına. Jurassic Park II'nin tüm anlamsız kurbanlarına bakın.

Chicago'nun ilk banliyösü olan Evanston'a vardık; burası Chicago'dan sokaklarındaki ağaçlar ve yüksek binalardan çok evlerin varlığıyla ayrılıyordu. Ancak Second City'nin kalbinden sadece bir ya da iki blok ötede olduğu düşünüldüğünde, ağaçların ve evlerin eklenmesi burayı daha çok şehrin ayaklarının dibinde yer alan bir park gibi hissettirdi.

Sue'yu Sheridan'a doğru daha yumuşak bir sola dönüşe yönlendirdim, caddeden sapmayacağımızdan emin olmak için yeterince yavaşladım. Sue içeri girerken, birdenbire bu evlerin ne kadar kırılgan göründüğünü fark ettim. Yüce Tanrım, kasabadaki gibi bir başka trafik kazası, sadece birkaç ezik ve kırık camla değil, bir evin ezilmesiyle sonuçlanabilirdi. Tam da korumaya çalıştığım insanların arasında hareket ediyor olacaktık - aileler, çocukları, ebeveynleri, evcil hayvanları ve büyükanne ve büyükbabaları olan evler. Çoğunlukla, sadece evlerini huzurlu ve güvenli hale getirmek ve hayatlarına devam etmek isteyen iyi insanlar.

Elbette, acele edip Darkhallow'u durdurmazsam, şu anda geçmekte olduğum her ev onun ölüləriyle dolacaktı.

Bir sonraki uzun şimşek çakması sırasında gökyüzünü kontrol ettim ve gördüklerimden hoşlanmadım. Bulutlar daha hızlı, daha geniş dönüyordu ve oluşumlarında doğal olmayan renkler ve çizgiler ortaya çıkmıştı. Ve neredeyse merkezinin altındaydık.

Sue'yu başka bir ara sokağa yönlendirdim ve işte o zaman önümde toplanan güç bulutunu hissettim. Büyücü duyularına karşı girdap oluşturup kıvranıyor, içimden geçen sıcak, soğuk ve daha az tanınabilir diğer hislerin karıncalanmasına neden oluyordu. Şaşırtıcı gücü karşısında ürperdim.

İleride sihir yapılıyordu. Hem de çok fazla.

"İşte orada!" Butters işaret ederek bağırdı. "Şu yolun aşağısı, bütün blok kampüs!"

Sue'yu caddeye doğru çevirdiğimde şimşekler tekrar çaktı ve dinazorun geniş kafasının üzerinden, ilerideki caddede hayatları için savaşan Gardiyanları gördüm.

Başları beladaydı. Luccio onları renkli Cadılar Bayramı kostümleri giymiş bir grup çocuğun etrafındaki... Cehennem çanları kümesinin etrafında sıkı bir grup halinde hareket ettiriyordu. Morgan grubun , Luccio arkadan geliyordu ve Yoshimo, Kowalski ve Ramirez yan taraftaydı.

İzlerken bile, düzinelerce çürümüş formun önlerindeki gölgelerden çıkıp saldırdığını gördüm. Daha fazlası arkalarından koşarak geldi ve çılgın bir öfkeyle feryat ettiler.

Luccio onlarla başa çıkmak için döndü. Ve Tanrım, birdenbire güçlü ama biraz beceriksiz genç bir büyücü ile bir savaş büyüsü ustası arasındaki farkı gördüm.

Sol elinden ateş fışkırdı -benim çağırabileceğim gibi bir alev fışkırması değil, ama ince bir ateş *iğnesi* o kadar parlaktı ki görmek gözleri acıtıyordu. Uyluk hizasında bir yay çizerek savurdu ve arkadan gelen zombilerin her biri parçalanmış kas ve yanan et sesleri arasında yere yuvarlandı. İlkini arkasından bir dalga daha yükseldi. Luccio onlardan birini görünmez bir güçle yakaladı ve ölmemiş olanı arkadakilerin üzerine fırlatarak daha fazlasını yere serdi, ama bir çift zombi kurtulmayı başardı.

Luccio ilk zombinin kavrayan kollarından kurtuldu, onu bileğinden yakaladı ve Murphy'nin hareketlerinden birini hatırlatan bir vücut hareketiyle onu tökezleterek bir kenara fırlattı. İkinci zombi kafasına çekiç ağırlığında bir darbe indirdi ama yanında taşıdığı ince bıçak kınından fırladı ve zombinin kolunu dirseğinden kopardı. Başka bir hamleyle, yarım blok öteden bile hissedebildiğim bir gücün, kılıcının gümüş çeliğinde çınlayarak dalgalanmasını sağladı ve kılıcını zombinin kafasına doğru hafifçe savurdu. Kılıç değdi, bir ışık parlaması oldu ve zombi aniden yere yığıldı, onu canlandıran büyü bozuldu ve yok oldu.

Luccio beş saniyeden kısa bir süre içinde otuz ölümsüzü yok etmişti ve bu bir yarışma bile değildi.

Sanırım şişe kapağı toplayarak da Gardiyanların komutanı olunmuyor.

Gözlerim grubun ön tarafına, Morgan'ın başka bir dalganın şokuyla karşılaştığı yere kaydı. Onun tarzı Luccio'nunkinden daha sert ve acımasızdı ama benzer sonuçlar elde ediyordu. Ayağıyla vurduğu ağır bir darbe yeryüzünde bir dalgalanma yaratarak ölümsüzleri bowling lobutları gibi yere serdi. Elinin ve bileğinin bir hareketi ve bir çaba çığı, beton ve toprağın kavrayıcı dalgalarını düşmüş zombileri sıkıştırmak için yukarı çekti. Yumruğunu kapattı ve toprak gerilerek yere doğru çekildi, zombilerin etlerini kesip parçalayarak zombileri lime lime etti. Yaratıklardan biri hâlâ hareket halindeydi ve Morgan yüzünde küçümseyici bir sabırsızlık ifadesiyle kalçasındaki kılıcı çekti - Yasalar'dan birini çiğnemekten suçlu bulunan büyücülerin infazında kullanılan kılıç.

Sihir, zamanlamayı doğru yapmak için bir süre durakladı ve sonra bir, iki kez salladı, *snicker-snack* ve zombi bir dizi kıpırdayan parçaya ayrıldı.

Diğer birkaçı da oradan buradan geçmeyi başardı. Kowalski görünmeyen bir güçle bir tanesini yere sererken, onun yanında Yoshimo bir elini büktü ve yakındaki bir ağacın dalları kendiliğinden aşağı uzanıp zombinin boğazına dolandı ve onu yerden kaldırdı. Ramirez, yüzünde bir savaşçı sırıtışıyla, daha önce hiç görmediğim parlak yeşil bir enerjiyle saldırdı ve en yakınındaki zombi kum tanelerine benzeyen parçalara ayrıldı. İkinci bir yaratık ona saldırırken sonradan düşündüğü gibi tabancasını çekti ve on metreden daha az bir mesafeden sakın bir şekilde kafasına iki mermi sıktı. İçi boş kurşunlarla dolu olmalıydı, çünkü yaratığın kafası çürük meyve gibi patladı ve geri kalanı seğirerek yere düştü.

Zombilerin hiçbirisi dehşete düşmüş çocukların üç metre yakınına bile yaklaşamadı.

Yağmurun ve gecenin içinden daha fazlası ortaya çıktı ama Luccio ve Muhafızlar durmaksızın ilerlemeye devam ettiler, yakarak, ezerek, keserek ve doğrayarak cadde boyunca ilerlediler, öfkeli bir şekilde çocukları temizlemeye kararlıydılar.

Muhtemelen bu yüzden enayi yumruğunun geldiğini göremediler.

Birdenbire bir motor gürültüsü duyuldu ve eski bir Chrysler cadde boyunca ilerledi. Sürücü, Gardiyanlara ve adamlarına yaklaştığında arabayı keskin bir sola dönüşe soktu ve ıslak yağmur arabayı ters yöne kaydırıldı. Araba demir ve çelikten devasa bir süpürge gibi ileriye doğru savruldu ve Gardiyanların hiçbirisi o tarafa bakmıyordu.

Sue'ya bağırdım ve eyere asıldım.

Araba kayarak ıslak caddeden bir su dalgası gönderdi.

Ramirez'in kafası arabaya doğru döndü ve bir uyarı çılgılığı attı. Ama yoldan çekilmek için artık çok . Grup hâlâ saldırı altındaydı ve onlara saldıran akılsız yaratıklar kendilerini korumayı hiç umursamıyordu. Savaşa devam edeceklerdi ve Gardiyanlar arabadan kaçabilseler bile, kaosun içinde yaşayan ölümler tarafından ezilmekten asla kurtulamayacaklardı. Bir anda Grevane'in evimde uyguladığı taktiklerin aynısını uyguladığını fark ettim; düşmanı yenmek için kölelerini acımasızca kurban ediyordu.

Diğer herkesin başı karşıdan gelen arabaya doğru döndü.

Sue'nun bacak kasları gerildi ve eyer sarsıldı. Küçük

kızlardan biri çılgılık attı.

Ve sonra Tyrannosaur, kendisini kuşatılmış Muhafızların üzerine taşıyan sıçrayıştan aşağı indi. Sue pençeli ayaklarından biriyle caddeye indi, diğeri ise tavşanın üzerine inen bir şahin gibi Caddy'nin kaputunun üzerine düştü. Çılgılık atan metal ve kırılan camlardan oluşan muazzam bir ses duyuldu ve sele tekrar çılınca savruldu.

Ne olduğunu görmek için eğildim. Arabanın kaputu ve motor bloğu iki ayak kalınlığında bükülmüş bir metal parçasına dönüşmüştü. Ben bakarken bile, Sue tuhaf bir kuş hareketiyle arabanın üzerine eğildi, devasa çenesini açtı ve tavanı kopardı.

İçeride siyah bir gömlek ve pantolon giymiş Li Xian vardı. Hortlağın altında kötü bir yara vardı ve yüzünün bir tarafını yeşil-siyah kan kaplamıştı. Gözleri boş ve biraz belirsizdi ve Sue kayan arabasını aniden durdurduğunda kafasını direksiyona ya da cama düşündüm.

Li Xian başını salladı ve sonra arabadan dışarı fırlamaya başladı. Sue tekrar kükredi ve bu ses Li Xian'ı dehşete düşürmüş olmalıydı çünkü tüm uzuvları kasıldı ve yüzüstü caddeye düştü. Sue tekrar eğildi, çenesi açıldı ama gulyabani onlardan kaçmak için arabanın altına yuvarlandı. Bunun üzerine Sue arabaya bir tekme attı ve arabayı sokakta üç ya da dört kez takla attırdı.

Gulyabani bir çığlık attı ve kollarıyla başını kapatarak çıplak bir dehşet içinde Sue'ya baktı.

Sue onu yedi. Şak. Yut. Artık ghoul yok.

"Bu da ne böyle?" Butters çığlık attı, sesi yüksek ve korkmuştu. "Sadece kollarıyla başını mı örtüyor? Filmdeki avukatı görmedi mi?"

"Tarihten ders almayanlar onları tekrarlamaya mahkûmdur," diye cevap verdim Sue'ya dönerek. "Bekle!"

Dinozoru Wardens'ın peşinden gelen zombi selinin içine sürdüm ve şehre gitmesine izin verdim. Sue burnunu sallayarak zombileri çiğnedi, tepindi ve elli metre havaya fırlattı. Kuyruğu özellikle iğrenç görümlü bir zombiyi en yakın binanın tuğla duvarına çarptı ve zombi o kadar sert ve ezici bir şekilde çarptı ki, bir buzdolabı mıknatısı gibi duvara yapıştı, kolları ve bacakları yayıldı.

Birkaç dakika içinde yıkmaya devam edecek fazla zombi kalmamıştı, ben de Sue'nun etrafında dönerek Gardiyanların peşinden gittim. Ben geri çekilmelerini sağlarken onlar caddeden uzaklaşmışlardı ve Müdür Luccio'nun en yakın binanın kapısında son iki çocuğu ve Ramirez'i kapıdan geçirirken arkalarından baktığını gördüm.

Sue'ya binaya kadar rehberlik ettim ve onu yere oturttum. "Haydi. Ama davulu çalmaya devam et," dedim ona.

Eyerlerimizden kayarak indik ve şiddetli yağmurun altında birkaç adım koşarak Luccio'nun kapıda durduğu yere geldik.

"Merhaba," dedim. "Üzgünüm geciktim."

Luccio bir an bana, sonra da dinozora baktı. Gözlerinde şaşkınlık, öfke, minnettarlık ve tiksinti karışımı bir his vardı. "Ben... *Dio*, Dresden. Ne yaptın sen?"

"O bir ölümlü değil," dedim. "O bir hayvan. Yasaların büyücü ve ölümlü dostlarımızı korumak için var olduğunu biliyorsun."

"Bu..." Kusacakmış gibi görünüyordu. "Bu *büyücülük*" dedi.

"Bu gerekli," dedim ve sesim sert çıktı. Başparmağımı kaldırdım. "Girdabın oluştuğunu gördün mü?"

"Evet. Ne ?"

"Karanlık güç. Kemmler'ın adamları onu çağıracak ve ortaya çıkmasını sağlayabilecekleri tüm gölgelerle birlikte onu yiyip bitirecekler ve eğer bunu başarır ve içlerinden birini tanrıya dönüştürürlerse..."

Luccio olayı anlayıp kavrayınca gözleri büyüdü. "Bir boşluk oluşacak," dedi. "Yerini doldurmak için büyü çekecek. *Hayatı* içine çekecek."

"Doğru," dedim. "Ve orada, girdabın tam altında olacaklar," dedim. "Ama etraflarında bir nekromantik enerji alanı olmadan içeri girmeye çalışan olursa, girdap onları oraya varmadan kurutur. Onları durdurmak için oraya girmeliyiz. Tiny'i bu yüzden ödünç aldım. Bu yüzden bana Sihir Yasaları hakkında saçma sapan şeyler anlatmayın ya da en azından sonrasını bekleyin çünkü tehlikede olan çok fazla hayat var."

Yüzünde öfke titreşti ve ağzını açtı. Sonra kaşlarını çattı ve tekrar kapattı. "Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Kemmler'ın kitabı," dedim.

"Onu buldun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Kısaca. Grevane üzerime atladı ve onu aldı."

Butters aramızda bir ileri bir geri bakıyor, polka takımının davul ritmine ayak uydurmak için yerinde yürüyordu.

Luccio ona gözlerini kırıştırdı, derin bir nefes aldı ve sonra, "Peki bu kim?" diye sordu.

"Bunu başarmak için ihtiyacım olan davulcu," dedim ona. "Ve iyi bir dost. Bu gece hayatımı kurtardı. Butters, bu Bayan Luccio. Kaptan, bu Butters."

Luccio Butters'a kibarca küçük bir selam verdi ve o da cevap olarak başını mahcup bir şekilde eğdi. "Bu çocukları nereden buldun?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Bu bina bir apartman kompleksi. Buraya ilk ölümsüzler ortaya çıktığında geldik. Ebeveynlerden biri çocukların kampüsteki bir binada bir tür Cadılar Bayramı partisinde olduğunu söyleyerek çılglık atıyordu. Onlara bakan kadınları kurtarmak için çok geç kaldık ama en azından çocukları dışarı çıkardık."

Dudağımı çiğneyerek Müdür'ü inceledim. "İndirmen gereken kötü büyücüler vardı. Ve sen birkaç çocuğu ateş hattından kurtarmak için mi durdun? Gardiyanların önce kötü adamları eritip sonra sivilleri kurtarmaya çalışacağını sanırdım."

Çenesini kaldırdı ve kemerli bir kaşla bana baktı. "Bizim hakkımızda böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim.

Kaşlarını çattı ve kılıcının kabzasına baktı. "Dresden... Gardiyanlar kural olarak merhamet ya da empatiyle ilgilenmezler. Ama onlar *çocuktuk*. Bir Gardiyan olarak yaptığım her hareketten gurur duymuyorum. Ama bir çocuğu ölüme terk etmektense kendimi iblislere atmayı tercih ederim."

Ona kaşlarını çattım. ", " dedim düşünceli bir şekilde. "Sen yapmaz mıydın?"

Biraz gülümsedi, demir grisi saçları yağmurun etkisiyle başına dökülmüştü ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu. "Hepimiz Morgan'ın tutumunu paylaşmıyoruz. Ama o bile tehlikedeki çocuklara asla sırtını dönmezdi. Zaman zaman çok büyük bir pislik oluyor. Ama zeki bir asker. Ve tüm kusurlarının altında iyi bir adam."

Binanın kapısı çarparak açıldı ve Morgan iki elinde tuttuğu kılıçla içeri girdi. "Sana söylemiştim," dedi Luccio'ya acımasızca. "Size bize sırtını döneceğini *söylemiştim*. Yasaların bu son ihlali, başından beri söylediklerimi kanıtlıyor..." Sesi yavaşça kesildi, çünkü göz ucuyla beni yakaladı ve orada durduğumu görmek için döndü ve Sue birkaç metre arkamda çömeldi.

"Evet," dedim Luccio'ya ve sesim benimle ilgili tek kuru şeydi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Morgan, kitabı buldu." Bana baktı. "Söyle ona."

Öğrendiğim her şeyi Morgan'a aktardım. Bana büyük bir şüpheyile baktı, ama büyüü durduramazsak binlerce insanın öleceği kısıma geldiğimde, yüzü endişeyle çizildi ve sonra kararlılıkla sertleşti. Sözümü kesmeden dinledi.

"Büyünün merkezine gitmeliyiz," diye bitirdim. "Tam büyüü aşağı çekmeye çalışırken onlara saldırın."

"Bu imkânsız," dedi Morgan. "Çocuklar için içeri girdiğimizde onları görecektik kadar yaklaştım. Binaların arasında çimenlerin ve piknik masalarının olduğu küçük bir yerdeler. Yolumuzun üzerinde birkaç yüz tane canlandırılmış ceset var."

Sue'ya başımı sallayarak, "Ne tesadüf ki," dedim, "bu gece yanımda canlandırılmış bir ceset karşı önlemi getirdim. Bizi buradan geçireceğim."

Morgan bir an bana baktı ve sonra başını salladı, bu fikir düşüncelerinde açıkça ivme kazanıyordu. "Evet o zaman. Büyüyü tamamladıklarında onları vurmaya çalışacağız. Bu onlara birbirlerini arkadan bıçaklamak için en fazla zamanı verir ve eğer bu kadar güçlü bir çalışmayı bozarsak, geri tepme muhtemelen onları öldürür."

"Katılıyorum," dedi Luccio. "Yoshimo nasıl?"

"Ramirez kalçasının kırıldığını söylüyor," diye homurdandı Morgan. "Tehlikede değil ama bu gece daha fazla dövüşemeyecek."

"Kahretsin," dedi Luccio. "Bunu geçmeden önce yakalamalıydım."

"Hayır Kaptan," dedi Morgan acımasızca. "Kılıcını onun üzerinde asla denememeliydi. En iyi ihtimalle kayda değer olmayan bir eskrimciydi."

"Tanrım, sen çok tatlısın Morgan," dedim.

Bana ters ters baktı ve kılıç elinde titredi.

Luccio mutlak bir otorite jestiyle elini aramıza indirdi. "Beyler," dedi sessizce. "Daha sonra. Zamanımız yok."

Morgan derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı.

Kollarımı kavuşturdum ve ters ters bakmaya devam ettim ama şiddete yakın olan ben değildim. Nokta, Dresden.

"Grevane'in davulcusu için işimi bitirdim ve Sue da Corpsetaker'ın yardımcısını yedi," dedim. "Geriye bu ikisi, Cowl ve Cowl'un asistanı kalıyor."

Morgan, "Dört kişi onlar, beş kişi de biz," dedi.

Luccio yüzünü buruşturdu. "Daha kötüsü de olabilirdi," diye itiraf etti. "Ama sadece sen ve ben bu tür bir dövüş konusunda deneyimliyiz." Bana baktı. "Alınma Dresden ama sen gençsin ve bu tür düelloları pek sık görmedin ama senin bile Ramirez ya da Kowalski'den daha fazla deneyimin var."

"Alınmadım," dedim, yağmurda titremeye başlamıştım. "Evde, yatağımda olmayı tercih

ederim." "Morgan, lütfen diğer Gardiyanları çağır ve onları bilgilendir. Sonra da Yoshimo'yu ön kapıyı görmeli ve binayı savunmalıyız. İşler yolunda gitmezse geri çekilecek bir yere ihtiyacımız olabilir."

"Eğer işler yolunda gitmezse," dedim, "bu konuda endişelenmemize gerek

kalmayacak." Morgan bana başını salladı. "Hemen döneceğim."

Bir an orada durdum. Parçalanmış bir zombi kaldırımında dolaşıyordu. Sue'ya doğru yürüdüm, böğrüne ve düşüncelerine dokundum, o da kuyruğunu sallayarak o şeyi karanlığa doğru uzaklaştırdı. Sonra Luccio'ya doğru yürüdüm.

"İnanılmaz," dedi sessizce, Sue'ya bakarak. "Dresden, bu... bu tür bir büyü iğrenç bir şey. Belki bu gece gerekli bir şey ama yine de iğrenç. Yine de şuna bir bakın. İnanılmaz."

"Zombi ezmek için de oldukça iyi," dedim.

"Gerçekten de." Tekrar gökyüzüne baktı. "Gücü çekmeye başladıklarını nasıl anlayacağız?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi" demeye başladım ama bulutlar yuvarlanıp kırırdanmadan ve aniden tek bir devasa spiral halinde dönmeye başlamadan önce ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Daha fazla şimşek bana buluttan inen ve yere doğru alçalmaya başlayan ince, neredeyse örümcekli bir hortuma benzeyen şeyin soluk şeklini gösterdi.

Sertleştım ve başımı salladım. "Buyurun," dedim. "Şimdi başlıyorlar." "Çok iyi,"

dedi Luccio. "O zaman hemen harekete geçmeliyiz. Seni istiyorum-"

Luccio bana ne yapmamı istediğini söyleyemedi, çünkü yeryüzü aniden yerden yükselen soluk yeşil ışık kütleleriyle kaynadı. Geldikçe şekil değiştirdiler, önce belli belirsiz insan suretine büründüler, sonra sonraki anlarda Kızılderili kabilelerine benzeyen daha net görüntülere dönüştüler. ağızları heyecan ve öfke dolu çığlıklar ve feryatlarla açıldı ve ellerinde hayalet silahlar belirdi - mızraklar ve baltalar, sopalar ve yaylar.

İçlerinden biri döndü ve yarı saydam, parıldayan bir mızrağı göğsüme fırlattı. Düşünmek için zar zor zamanım oldu ama sol kolum havaya kalktı, kömürleşmiş kalkan bileziğim mavi ve beyaz kıvılcımlardan oluşan bir buluta dönüştü ve fırlatılan mızrak kalkanıma çarparak kızgın yeşil alevlere dönüştü. Yanımda kısa bir çığlık duydum ve eğildim, kullanıcısı üzerimde süzülen hayalet bir baltanın savuruşundan kıl payı kurtuldum. Kendimi ileri attım ve yuvarlandım, kalkanım hazırda ve iradem asamda toplanıyor, uzunluğu boyunca oyulmuş mühürlerin asık suratlı ateşle parlamasını sağlıyordu.

Bir hayalet Luccio'ya bir sopa savurdu, Luccio darbeye birlikte yuvarlandı ama buna rağmen çenesine ve ağzına aldığı darbeye sendeledi. Dengesini topladı, ikinci bir darbeden kaçınmak için eğildi ve bir kez daha kalçasından bir Gardiyan'ın gümüş kılıcını çekti. Kılıç yine daha önce hissettiğim o uğultulu güçle şakımaya başladı ve Luccio hayalete doğru temiz bir hamle yaparak bıçağı kalbine sapladı. Hayalet acı çekiyormuşçasına kamburlaştı ve sonra hastalıklı ışık parıltılarına ve düşen topraklarına dönüşerek patladı. Luccio kılıcını geriye savurdu ve iki yarı katı ruhla daha yüzleşmek için topuğunun üzerinde döndü.

Kalkanımla ikinci bir balta darbesini engellerken çılgınca Butters'ı aradım. Küçük adamı beş metre ötede, yaya geçidinde elleri ve dizleri üzerinde gördüm, bacakları hala davulu devam ettirmek için çılgınca tekmeliyordu. Ölümcul hayaletlerin üçü delilik ve öfke dolu feryatlarla ona doğru yaklaşıyordu.

"Butters!" Bağırđım ve ona gitmek için ayağı kalktım ama iki hayalet daha üzerime atladı ve beni kalkanımın arkasına çömelmeye zorladı. Üç ölümsüz Butters'ın etrafını sarıp ona saldırırken olanları sadece izleyebildim.

Butters çılgınca döndü, gözleri yerdeydi, belli ki geldiklerinin farkında bile değildi. Butters bir elini ağzına götürüp sonra tekrar yere vururken, içlerinden biri iki elli büyük bir sopayı geriye savurdu. Hayaletin silahı temiz ve ölümcül bir zarafetle aşağı indi ve doğrudan Butters'ın kafasının arkasına yöneldi.

Ve aniden güçlenmiş bir çemberin kıvrımlı perdesine çarparak paramparça oldu.

Butters, çembere karşı faydasızca çırpınan hayaletlere baktı. Bir elinde ona verdiğim tebeşir parçası vardı ve daha önce kullandığı küçük kesiği dişleriyle bir kez daha yırtmıştı. Ayağa kalktı, davul hala gümbürdüyordu ve bana titrek bir başparmak işareti yaptı.

"Güzel, Butters!" Ona bağırdım. "Orada kal!"

Başını salladı, yüzü solgundu ve davulun çalmaya devam etmesi için yerinde yürüdü.

Asamı bir hayalete doğru salladım ve ona vurdum; hayalet savaşçı sanki ağır bir tuğla çarpmış gibi tepki verdi. Tuhaf bir çarpmaydı - katı bir şeye çarpmanın *gümbürtüsü* gibi değil, ama yine de bir tür çarpma. Hayaletlerin topraktan çıkma şekillerinden onların sadece kısmen maddesel olduklarını biliyordum. Maddi bir darbenin onlar üzerinde çok az etkisi olurdu ve vuruşun arkasındaki kolumun gücü onlar için hiçbir şey ifade etmezdi. Ama çağırdığım ve asamda hazır tuttuğum irademin gücü bambaşka bir şeydi. Hayaletin tepki verdiği şey bu enerjeydi ve ben de avantajımı kullanarak asamı iki ayrı hamlede hayaletin kafasına ve karnına doğru savurdum ve hayalet acı çığlıkları atarak uzaklaştı.

Benim bunu yapmam için geçen sürede Luccio, Gardiyan kılıcının uğultulu gücüyle üç hayaleti daha yok etmişti. Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve işaret parmağını kaldırdı. Bir kelime hırladı ve omzumun üzerinden, sağ kulağımdan yaklaşık sekiz santim uzağa yakıcı bir alev ipliği daha fırladı. Bir uluma sesi duydum ve başımı çevirdiğimde arkamdan saldıran başka bir hayaletin kızıl alevler içinde yok olarak yere düştüğünü gördüm.

Yüzümde şiddetli bir sırtış hissettim ve Luccio'ya teşekkür etmek için arkamı döndüğümde Kolordu Muhafızı'nın sihirli bir perdenin altından çıkıp Luccio'nun sırtına çekilmiş tulwarını savurduğunu gördüm.

"Kaptan!" Bağırdım.

Luccio'nun kılıç kolu yukarı doğru savruldu, omurgasına paralel bir daire çizerek omuzlarının etrafından dolandı ve Corpsetaker'ın saldırısını yüzünü bile dönmeden yakaladı. Luccio bir kedi gibi öne fırladı ve olduğu yerde döndü, ancak Corpsetaker saldırısını sürdürdü ve Muhafızların kaptanını topuklarının üzerine geri itti.

Corpsetaker'ın genç yüzü geniş ve manik bir gülümsemeye bürünmüştü, yanakları gamzeli, kıvrırcık saçları hücum ederken başının etrafında çılgınca uçuşuyordu. Kalçasındaki bir teçhizatın üzerinde bir tür küçük deri davul taşıyordu ve bir eliyle davula hızlıca vururken diğer eliyle de dövüşüyordu. Yeni bir hayalet bulutu onu desteklemek için dönmeye başladı ve uçan bir ok Luccio'nun yanağına kırmızı bir çizgi çizdi.

Meydan okuyarak kükredim, asamı salladım ve "*Forzare!*" diye bağırdım. Görünmeyen güçten bir mızrak Corpsetaker'a doğru fırladı ama büyücü geri sıçrayıp ondan uzaklaştı. Bilinmeyen bir dilde bir şeyler haykırdı ve yarım düzine hayalet bana doğru fırladı.

Kalkanımı kaldırdım ama kısa süre sonra hayaletlerin tekrarlanan saldırılarına karşı onu tutmakta bile zorlandım ve etrafımda dönmeye devam ettiler. Eğer yerimde dursaydım

Beni öldürebilirlerdi ve Luccio'ya ne kadar yardım etmek istesem de, omuzlarım Sue'nun devasa böğrüne dayanana kadar birbiri ardına geri adım atmaktan başka çarem yoktu.

Ama Corpsetaker'a yaptığım saldırı Luccio'ya savaşmak için gereken zamanı kazandırmıştı, sürpriz saldırının etkisinden kurtulmak için. Alev iğneleriyle iki hayalet daha biçti, Corpsetaker'ın tulwarından gelen bir başka kesiği küçümseyerek kenara itti ve sonra savaşı büyücüye taşıdı, gri pelerini fırtınanın rüzgârında uçuşuyor, gümüş mızrağıyla ona sertçe bastırıyor ve Corpsetaker'ı birbiri ardına bir adım geriye itiyordu.

Asayı bıraktım ve çıplak elimi Sue'nun derisine vurdum. Dinozor canlı bir yaratık gibi görünse de, bu sadece görünüşten ibaretti. Kendi bedeni de hayaletlerinkiyle aynı ektoplazmadan yapılmıştı -sadece daha katı görünmesi için yeterince enerji akıtmıştım. Hayaletlerle aynı maddeden yapılmıştı ve bu da onlara zarar verebileceği anlamına geliyordu.

Tyrannosaur kıpırdandı ve sonra çenesini bir tarafa doğru kırarak bir hayalete yaklaştı ve onu solan ışığa ve yapışkan parçalara ayırdı. Kendini ayağa kaldırdı, gözleri bir sonraki hayalet için önündeki zemini taradı. Hayalet bir yay kaldırdı ve boynundaki kaslara batan parlayan yeşil bir ok fırlattı; acı içinde böğürdü ama ok bir arı iğnesinden daha fazlası değildi. Pençeli ayaklardan biri yukarı aşağı hareket etti ve ikinci bir hayaleti yok etti. Diğerleri korku ve öfke dolu çığlıklar atıp Sue'ya saldırmak için dağılırken, dinozor kuyruğunu sallayarak bir sonraki kurbanı aradı.

Luccio'nun Corpsetaker'ı ileri doğru sürdüğünü ve binanın köşesinde gözden kaybolduğunu gördüm. Hayaletlere endişelenmeleri için daha büyük bir sorun vermiştim ve Luccio'nun peşinden gittim.

"Harry!" Butters işaret ederek bağırdı.

Binaya baktım. İçeriden çocukların çığlıklarını duydum. Birisi -Ramirez, diye düşündüm- "Yere yatın, yere yatın!" diye bağıırıyordu. Pencerelerde bir oraya bir buraya dönen parlak yeşil ışık parlamaları vardı. Morgan'ın meydan okuyan bir sesle bağırdığını ve içeriden gürültülü bir patlama sesi geldiğini duydum. Oradaki Gardiyanlar da saldırı altındaydı.

"Olduğun yerde kal!" Ona söyledim ve Luccio'nun peşinden koştum.

Binanın yan tarafını rahatça göremeyecek kadar yoğun bir gölge vardı ama bir şimşek çakmasıyla Luccio'nun bir hamle daha yaptığını gördüm; tekniği muhteşemdi, arka bacağını öne doğru uzatmıştı, omurgası dikti, kılıcı uzatmıştı ve vücudunun tüm ağırlığını vahşi ucunun arkasına almıştı. Luccio ne yaptığını biliyordu. Kılıcının ucunu Corpsetaker'ın tulwarının altına daldırdı ve uç, yüzen kaburgaların hemen altında büyücüye battı. Corpsetaker'ın çılgın gülümsemesi hiç değişmedi.

Şimşek söndü ve kısa, soluk soluğa bir çığlık duydum.

Annemin beş köşeli yıldızını elime alıp kaldırdım ve ondan ışık çıkmasını istedim. Gümüş mavisi ışık binaların arasındaki küçük boşluğu doldurdu. Luccio'nun ayaklarını diktiğini, bıçağı acımasızca döndürdüğünü ve tekrar dışarı çıkardığını gördüm.

Corpsetaker dizlerinin üzerine çöktü. Göğsüne baktı ve sonra ellerini sıkıca yarasına bastırdı. Tekrar başını kaldırıp Luccio'ya ve sonra da bana baktı. Gözleri şaşkınlıktan bulanıklaştı ve yavaşça çimlerin üzerine yan yattı.

"Mükemmel," dedi Luccio arkasını dönerek. Gümüş kılıçtaki kanı silkeledi ve bir süre ona baktı, sonra tekrar binanın önüne doğru kararlı adımlarla yürüdü. "Gel büyücü. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Onu orada mı bırakacaksın?"

"Onun işi bitti," dedi Luccio sert bir sesle. "Gel."

"Sen iyi misin?" Dedim.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Mükemmel. Grevane ve Cowl kaldı. Onları bulup öldürmeliyiz." Gözleri tepemizdeki sarmal bulutlara kaydı. "Ve çabucak. Sadece birkaç dakikamız var. Acele et, aptal."

Bir an orada durup Luccio'nun sırtına baktım. Beş köşeli yıldızı kaldırdım ve Corpsetaker'ın yağmurda yan yatmış bedenine baktım. Biraz seğirdi, koyu renk gözleri irileşmiş ve kör gibi bakıyordu, yüzü solgundu.

Ve ani bir korkuyla midem bulandı.

Elimde 44'lük silahımla binanın köşesine doğru adım attım, silahı Luccio'nun kafasının arkasına doğrulttum, horozu geri çektim ve sesim sert ve katı bir şekilde "Kolordu Muhafızı!" diye bağırdım.

Luccio'nun adımları durakladı. Başını çevirip bana baktı ve gözlerinde asla Gardiyanların kaptanına ait olamayacak acımasız bir zalimlik gördüm.

Bir ruhgözleminin ilk çekimini hissettim, ama sesim adımlarının duraksamasına neden olduğu anda kararımı verdim. Ağzını açtı ve Luccio'nun gözlerinde Corpsetaker'ın deliliğini gördüm, güç toplamaya başladığında ani, karanlık gerilimi hissettim.

Hiç anlamadı. O tek saniyelik belirsizlikte, Corpsetaker kendisini korumak için kılık değiştirmesine güveniyordu ve zihni bir sonraki adımını planlamaya odaklanmıştı, ölüm lanetini hazırlamaya değil. 44'lüğümden çıkan mermi sağ elmacık kemiğinin hemen üzerinden ona isabet etti.

Başı önce geriye, sonra öne düştü. Luccio'nun cesedi olabiliirdi, ama çalınan ceset ölü uzuvlardan oluşan gevşek bir yumak halinde yere düşerken Kolordu Muhafızının yüzünde şok ve şaşkınlık ifadesi vardı.

Kısık, boğuk bir ses duydum.

Kafamı kaldırdığımda Morgan'ın elinde kılıcıyla binanın kapısında durduğunu gördüm. Luccio'nun cesedine baktı ve "Yüzbaşı" diye homurdandı.

Bir süre ona baktım ve sonra kelimeleri bulmakta zorlandım. "Morgan. Bu görüldüğü gibi değil."

Morgan'ın koyu renk gözleri bana odaklandı ve yüzü öfkeyle çarpıldı. "Sen." Sesi ölümcül bir sessizlikteydi. Kılıcını bir nöbetçiye doğrulttu ve yağmurun içine doğru yürüdü; yer, lanet olası yer, kelimenin tam anlamıyla sallanmaya *başladı*nda sesi öfkeli bir kükremeye yükseldi. "Katil! Hain!"

Oh, kahretsin.

Kırkıncı Bölüm

Morgan yumruğunu bana doğru savurarak belli belirsiz Yunanca bir şeyler bağırdı ve yeryüzünün kayaları inanılmaz bir hızla bana doğru uçan bir dalga halinde dalgalandı.

Daha önce toprak büyüüne karşı hiç ciddi bir şekilde savaşmamıştım, ama bana ulaştığında yoluma çıkmak istemeyecek kadar çok şey biliyordum. Silahı cebime geri koydum ve asamı elime alıp en yakın ağaca doğru koştum. Koşarken asayı tekrar toprağa doğru ittim, irademi topladım ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Görünmeyen bir güç arkamdaki zemine çarptı ve beni bir açıyla yukarı fırlattı. Yaklaşık on metre yukarıdaki ağacın dallarına çarptım ve birini yakalamak için çılgınca çırpındım. Başardım ve ağacı dev bir balta darbesi gibi sarsmasına rağmen, güç dalgası beni yerin altına çekmeden, ezmeden ya da buna benzer bir şey yapmadan altımdan geçip gitti. Morgan'ın aklındaki şeyin korkunç bir şiddetten daha az olduğunu hayal edemiyorum.

Morgan öfkeyle böğürdü ve elinde kılıçla bana doğru saldırdı. Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve çok az farkla da olsa ayak bileklerimi ıskaladı. Öfkeyle hırladı, Muhafızların gümüş kılıcıyla aniden alçak bir uluma sesi çıkararak döndü ve bana çok fazla Kurosawa filmini hatırlatan bir odaklanma ve güç hareketiyle ağacın gövdesine vurdu. Kılıç ağacın gövdesini boydan boya keserken bir ışık parlaması oldu, ağaç devrilmeye başlarken tüm bu gücün ısısı kesilen yerin her iki tarafını da ateşe verdi.

Ağaç caddeye doğru devrilirken ben yere düşüp yuvarlandım ve Morgan beni öldürmek için devrilen ağacın etrafından dolanmaya çalışarak bir tarafa doğru fırladı.

"Morgan!" Bağırdım. "Tanrı aşkına, dostum! O Luccio değildi!"

"Yalan!" Morgan hırladı. Beni ağacın etrafında kovalamaktan vazgeçip ağaca doğru ilerlemeye başladı ve elindeki kılıç vurdukça tekrar tekrar uluyor, gövdeyi ve dalları saman parçaları gibi kesiyordu.

"Kolordu Muhafızıydı!" Bağırdım. "Ceset hırsız! Luccio'nun onu deşmesine izin verdi ve sonra onunla yer değiştirdi!"

Cevabı neredeyse tutarsız bir hırıltıydı. Son birkaç metreyi tahmin edebileceğimden daha hızlı geldi ve kılıcıyla bana saldırdı. Kalkanımı kaldırdım ve darbeyi savuşturdum ama darbenin etkisi vücudumun sol tarafına acı verici bir şekilde çarptı. O kılıcın arkasında fizikten daha fazlası vardı. Geri geri sokağa çıktım, orada birkaç zombi daha beni gördü ve bana doğru yöneldi. Hayaletler tembelce etrafta dolanıyordu.

Artık davulları sustuğuna ve Kolağası öldüğüne göre, içlerinde hiçbir amaç duygusu kalmamıştı.

"Morgan!" Çığlık attım. "Luccio hâlâ hayatta olabilir! Ama yardım almazsa, hem de hemen! Bunu yapamayız!"

"Daha fazla yalan!" Bir şeyler mırıldandı, elindeki bıçak Luccio'nunki gibi mırıldandı ve kalkanıma hafifçe vurdu.

Kulaklarımdan ziyade kafamın içinde bir çığlık vardı. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, kötü sesli bildirimin müzikal ve rahatlatıcı olduğunu söylemek dışında. Gümüş kılıçtaki güç savunma kalkanıma çarptı ve onu basitçe çözdü, çözdü, böylece içindeki tüm enerji her yöne uçtu, bu sırada bileziği taktığım sol kolumda sıcak, karıncalanan bir ağrı parladı.

Morgan, kılıcın o küçük fiskei savunmamı yok ettikten sonra ciddi bir şekilde saldırdı, ama ilk darbesi şakağımı hedef alan bir el üstüydü. Asamın bir hamlesiyle kılıcı kenara savurdum ve savuşturmanın hızıyla yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini gördüm. Dengesini toparladı ama ben sadece ondan kaçtım, tekrar harekete geçmek için o hayati saniyeyi kullandım. Morgan küfrederek beni takip etti ama hareket edebiliyordum, özellikle de benim cüssemde bir adam için ve Morgan da pek toy sayılmazdı.

Bacaklarım aniden dengesizleşmeden ve sendeleyip neredeyse düşmeden önce ona on ya da on iki adım yaklaşmıştım. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim. Vücudumun ne kadar acı çektiğini hissetmesem de, hırpalanmış ve zayıf düşmüştü. Ondan kolayca kaçabilmemin bir yolu yoktu ama hayaletleri uzaklaştırdıktan sonra dinozorunun durduğu yere geri dönmeyi başardım. Ona dokunabilecek kadar yaklaştım ve böğrüne bir tokat attım, umutsuzca niyetimi onun küçük beynine anlatmaya çalıştım. Şüphesiz, bilgili büyücülerin emirlerini uzaktan iletme yöntemleri vardı, ama ben bu işte yeniydim ve yakın zamanda tekniğimi geliştirmeye niyetim yoktu.

Morgan saldırınca Sue döndü, alçaktan eğildi ve kocaman çenesini bir meydan okuma böğürtüsüyle açtı.

Morgan hakkında ne dersiniz deyin, adam korkak değildi. Ama öfkeli bir Tyrannosaur'un böğürmesi her memelinin bir iki an şüpheyi düşmesi için yeterlidir. Sol elindeki kılıcı tutmaya devam ederek topuklarının üzerinde durdu ve önce Sue'ya, sonra da bana baktı. Derin bir nefes aldı ve sonra sağ elini uzattı, parmaklarının etrafındaki havayı sarsan alçak, esneyen, uğultulu bir ses vardı.

"Hayır," dedi sessizce. "Bu yaratık bile bu sefer seni adaletten alıkoyamayacak, Dresden. Bunu yaparken ölmem gerekse bile."

Morgan'a baktım, eski hayal kırıklığı ve korku aniden yerini bir farkındalığa bıraktı. Her zaman Morgan'ın mantıksız nefretinin kişisel bir şey olduğunu, sadece ve sadece benimle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Her ne sebeple olursa olsun, Morgan'a yapılan zulmün Beyaz Konsey'in bazı üyelerinin siyasi ve felsefi düşmanlıklarının bir sonucu olduğunu, Morgan'ın oyunda daha yüksek mevkilerde bulunan birinin piyonundan başka bir şey olmadığını varsaymıştım.

Ama politikacılardan iyi kamikazeler çıkmaz. Bu tür bir adanmışlık prensip sahibi bağnazlara ve delilere mahsustur. İlk kez Morgan'ın nefretinin bana değil, Büyü Yasalarını ihlal ettiklerine, katil ve hain olduklarına gerçekten inandığı kişilere yönelik olabileceği fikrini düşündüm. İlkelerinden vazgeçmektense ölümle yüzleşecek, hatta onu kucaklayacak insanlar tanıyordum. Karrin Murphy onlardan biriydi ve geri kalanların çoğuyla da arkadaşım.

Günün sonunda Morgan bir polisti. Elbette farklı bir hukuk kurumu için ve farklı bir dizi kural altında çalışıyordu, ancak görevleri aynıydı: İnsanları zarardan korumak için konulan yasaları ihlal edenleri takip etmek, mücadele etmek ve yakalamak. Bir asırdan fazla bir süreyi polis olarak gezegendeki en kabus gibi uğraşarak geçirmişti. Onu bu açıdan düşündüğümde Morgan'ın karakterini daha farklı anlamaya başladım.

Daha önce de tükenmiş polisler görmüştüm. Tehlike ve belirsizlik karşısında yasaları uygulamak ve suç mağdurlarını korumak için uzun süre ve çok çalışmışlar, ancak hem yasaların hem de koruması gereken mağdurların tekrar tekrar çiğnendiğini, dövüldüğünü ve istismar edildiğini görmüşlerdi. Bu çoğunlukla gerçekten önemseyen, yaptıkları işe inanan, tutkuyla dünyada bir fark yaratmak isteyen polislerin başına geldi. Yol boyunca bir yerlerde, tutkuları şişelenmiş öfkeye dönüştü. Bu öfke mayalanarak acı bir nefrete dönüştü. Sonra nefret kendi kendini besledi, yıllar, hatta on yıllar boyunca onları kemirdi, ta ki geriye sadece soğuk demirden bir kabuk ve daha soğuk bir nefret kalana kadar.

Yıpranmış polisleri hor görmedim. Onlara karşı öfke de hissetmedim. Hissettiğim tek şey üzüntü ve acılarına karşı empatiydi. Suçlulara karşı günlük savaşlarında çok fazla şey görmüşlerdi. On, yirmi ya da otuz yıl boyunca insanlığın en canavarca yönlerine tanıklık etmek onları yavaş yavaş yürüyen savaş zayıatlarına dönüştürmüştü.

Ve Morgan bir asırdan fazla bir süredir onun peşindeydi.

Morgan benden nefret etmiyordu. Kötü adamlardan nefret ediyordu. Hayatını başkalarını korumaya adanmış gücü kötüye kullanan büyücülerden nefret ediyordu. Bana baktığında Harry Dresden'ı görmüyordu. Sadece zihnine ve kalbine kazınmış olan zulümleri ve trajedileri görüyordu. Onu anlıyordum. Bu beni ondan hoşlandırmıyordu ama onu bana eziyet etmeye iten acıyı anlayabiliyordum.

Tabii ki hassasiyetim ve empatim tamamen önemsizdi, çünkü onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaklardı. Bana saldırırsa, hiçbir seçeneğim kalmazdı.

"Morgan," diye mırıldandım. "Lütfen yapma. Corpsetaker'ın bizi bu şekilde bölmesine izin veremeyiz. Bunu göremiyor musun? Luccio'yu aldığı anda niyeti buydu."

"Hain," diye hırladı. "Yalancı."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. "Tanrım, adamım, binlerce insan ölmek üzere!" Ağzı büküldü, dişlerini diş etlerine kadar gösterdi. "Ve sen ilk olacaksın."

Bana tekrar saldırırsa, dövüşmekten başka çarem kalmazdı ve o da en az benim kadar güçlü ve çok daha deneyimliydi - büyü bozan gümüşten bahsetmiyorum bile

Elinde kılıç vardı. Onu hemen öldürmezsem, o beni öldürecekti. Bu kadar basitti. Ve onu öldürsem bile, ölüm lanetini benim üzerimde kullanacaktı ve bu Cassius'un attığı zayıf şey gibi olmayacaktı. Morgan beni yok ederdi.

Kaçamazdım. Onu yensem de yenmesem de onunla savaşıarak hayatta kalamazdım. Umabileceğim en iyi şey onu da yanımda götürmek olurdu. Ben ölürsem, Sue vahşileşecek, eski ruhunun içgüdülerine geri dönecekti. Avlanırdı. İnsanlar ölecekti.

Ama Morgan ölürse, Cowl ve Grevane'i durdurmak için geriye sadece Kowalski ve Ramirez kalacaktı. İçeri girdiklerinde onları girdaptan koruyacak bir tür büyücülük yapmayı başarsalar bile, içerideki büyücüler asla yenemezlerdi. Kesinlikle öleceklerdi ve çok geçmeden Darkhallow binlerce masum hayatı yok edecekti.

Morgan'ın liderliğinde bir şansları olabilirdi. İyi bir şans değil ama en azından bir şansları vardı.

Bu da Darkhallow'u durdurmak ve tüm o hayatları kurtarmak istiyorsam tek bir seçeneğim olduğu anlamına geliyordu. Aniden titreyen elimi Sue'nun bacağına yasladım ve o da pasif bir şekilde çömeldi.

Morgan meydan okuma ve kararlılık dolu bir çığlık atarak üzerime atıldı.

Kalkanımı indirdim. Kalbim öyle güçlü bir korkuyla çarpıyordu ki neredeyse

kusacaktım. Kılıcının gümüş kılıcında şimşekler parlıyordu.

Asamı yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm, kollarım iki yanımda, ellerim dehşet içinde yumruklar halinde sıkılmıştı. Grevane'i düşüncelerimde canlandırarak irademi, kendi ölüm lanetimi hazırladım. En azından çıkarken o piçlerden birini öldürebilir ya da sakat bırakabilirsem, Muhafızlara zafer için daha iyi bir şans verebilirdim.

Zaman sonsuz bir anın içinde uzayıp gidiyordu. Morgan'ın kılıcının dikey olarak yükselişini izledim, bıçak muhteşem bir gümüş rengindeydi ve arkamda dönen girdabı parçalayan şimşegi yansıtıyordu.

"Harry!" Butters çığlık attı, sesi dehşet içindeydi, davul çalgınca çalıyordu.

Morgan vurduğunda, korkakça bir çıkış yolu seçtim ve gözlerimi kapattım.

Bir gün öleceğimin kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Ama bunun gelişini izlemek istemedim.

Bölüm Kırkbir

Bir silah sesi duyuldu. Morgan kalçalarından sarsıldı, aniden dengesi bozuldu. Zararsızca döndü ve yere düştü.

Şok içinde ona .

Morgan bir hırıltı çıkardı, gözlerini bana dikti ve sağ elini kaldırdı, içinde derin ve korkunç bir güç toplanıyordu.

"Morgan!" diye bağırdı bir kadın sesi. Bu ses otorite ve güvenle, emirle çınlıyordu. Konuşan kişi bir emir verdiğinde buna itaat edileceğini çok iyi *biliyordu* ve emrine sihirle ilgisi olmayan bir güç katmıştı. "Geri çekilin!"

Morgan bir an için dondu ve omzunun üzerinden baktı.

Ramirez yirmi adım ötede duruyordu, tabancası elinde tutuyordu. Diğer kolu ise Corpsetaker olarak tanıdığım kızın ağırlığını taşıyordu. Kızın yüzü ölüm kadar solgundu ve kendi başına ayakta durması mümkün değildi, ama yüz hatları Corpsetaker'ın bedeninde olduğu zamanki ile tamamen aynı olmasına rağmen, aynı kişi gibi görünmüyordu. Gözleri kısık ve sertti ve yüz ifadesi sert, neredeyse muhteşem bir güvenle doluydu.

"Beni duydun," diye tersledi kız. "*Geri çekil!*" "Kimsin sen?" Morgan sordu.

"Morgan," dedi Ramirez. "Dresden doğruyu söylüyormuş. Bu Yüzbaşı Luccio."

Morgan başını sallayarak, "Hayır," dedi ama sesinde her zamanki kesin inancı yoktu. "Hayır, bu bir yalan."

"Yalan değil," dedi Ramirez. "Ona ruh gazını ben verdim. Bu kaptan."

Morgan'ın dudakları sessizce kıpırdadı ama elinde hazır tuttuğu darbeyi bırakmadı. "Morgan," dedi kız, bu kez sessizce. "Her şey yolunda. Geri çekil."

Morgan, "Sen kaptan değilsin," diye mırıldandı. ". Bu bir numara."

Kız, Luccio, aniden orantısız bir gülümseme takındı. "Donald," dedi. "Sevgili aptal. Seni eğiten kişi benim. Kim olduğum hakkında benim kadar çok şey bilmediğinden oldukça eminim." Luccio kolunu kaldırdı ve Morgan'a daha önce taşıdığı gümüş rapierini gösterdi. Onu eline aldı ve daha önce hissettiğim gibi sabit, uğultulu bir güç ortaya çıkararak bir daire çizdi. "İşte. Bir başkası da benim kılıcımı kullanabilir mi?"

Morgan bir an için ona baktı. Sonra eli aniden gevşeyerek düştü, tuttuğu güç tükeniyordu.

Kalbim yeniden atmaya başladı ve Sue'nun böğrüne ağır bir şekilde yaslandım.

Ramirez silahını kılıfına soktu ve yeni Luccio'nun Morgan'ın yanına gelmesine yardım ettikten sonra onu yavaşça yanına yatırdı.

"Yaralanmışsın," dedi Morgan. Kendi yüzü de acıdan bembeyaz kesilmişti. "Ne kadar kötü?"

Luccio küçük bir gülümseme denedi. "Korkarım çok iyi nişan aldım. Yara benim işimi gördü. Biraz zaman alabilir, hepsi bu."

"Tanrım," dedi Morgan. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Dresden'in seni vurduğunu gördüm ve... sen kanlar içindeyken. Yardıma ihtiyacım vardı."

Luccio zayıf bir el kaldırdı. "Vakit yok," dedi nazikçe.

Bu arada Ramirez Morgan'ın üzerine eğilmiş, kurşun yarasını inceliyordu. Kurşun Morgan'ı bir bacağının arkasından vurmuştu ve berbat görünüyordu. "Kahretsin," dedi Ramirez. "Dizine isabet etmiş. Paramparça olmuş." Parmaklarını hafifçe Morgan'ın dizinin üzerine koydu ve yaşlı Müdür acı içinde aniden iki büklüm oldu, yüzü kansızlaştı. "Yürüyemiyor."

Luccio başıyla onayladı. "O zaman sana kalmış." Bana doğru baktı. "Ve sen, Müdür Dresden."

"Peki ya Kowalski?" Dedim.

Ramirez'in rengi soldu. Tekrar apartmana baktı ve başını salladı. "Hayaletler oradan yükseldiğinde yerde oturuyordu. Hiç şansı yoktu."

"Vakit yok," dedi Luccio zayıf bir sesle. "Gitmelisin."

Butters yanımıza geldi, davul hâlâ çalıyordu, yüzü solgundu. "Tamam," dedi. "Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

"Sen değil, Butters," dedim. "Sue'nun sadece davulu duyabilmesi gerekiyor. Sen onun sırtında olsan da o davulu duyacaktır. Senin burada kalmanı istiyorum."

"Ama-"

"Sizi korumak için çaba harcamayı göze alamam," dedim ona. "Ve yaralıları burada yalnız bırakmak istemiyorum. Sadece davul çalmaya devam edin."

"Ama seninle gelmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Senin yanında savaşırken ölmekten korkmuyorum" -yutkundu, yüzü solgundu- "senin yanında savaşırken ölmekten korkmuyorum."

"Bir de şu açıdan bak," dedim. "Eğer işi batırırsak, nasıl olsa öleceksin."

Butters bir an bana baktı ve sonra "Tanrım, şimdi daha iyi hissediyorum"

dedi.

"Her şerde bir hayır olduğuna inanırım," dedim. ", Ramirez."

Ramirez'in sırtışı geri döndü. "Dinozorlarına binmeme izin veren diğer herkes bana Carlos der."

Ben ilk eyere geri tırmandım ve Ramirez ikinciye yerleşti.

"Tanrı seninle olsun, Harry," dedi Butters, yüzü endişeli bir şekilde yerde yürürken.

Müttefikim olarak kimi seçtiğime bakılırsa, Tanrı benimle gelse bile bunun bana yardım etmek için olacağından şüpheliydim. "Alabileceğim her türlü yardımı alacağım," dedim yüksek sesle ve elimi Sue'nun postuna koydum. Çömeldiği yerden doğruldu ve ben de onu girdabın olduğu yere doğru çevirdim.

"Yaralanmışsın," dedi Ramirez. Sesinin tonunu çok alçak tuttu.

"Hissedemiyorum," dedim. "Daha sonra olursa gerisini ben hallederim. Bu arada harika bir zamanlaman var. Teşekkür ederim."

"*De nada*," dedi. "Morgan'ın hemen arkasıdaydım. Onunla Luccio hakkında konuşmaya çalıştığını duydum."

"Bana inandın mı?" Sue'yu ilerletmeye başladım. Hızlanması için birkaç adım atması gerekecekti.

Rodriguez içini çekti. "Senin hakkında çok şey duydum. Konsey toplantısında seni izledim. İçimden bir ses iyi olduğunu söylüyor. Kontrol etmeye değerdi."

"Ve sen de onun ruhunu aldın. Çok hızlı düşündün. Ve iyi atıştı."

"Yetenekli olduğum kadar zekiyim de," dedi alçakgönüllülükle. "Melek gibi yakışıklılığımın üzerine tüm bunların eklenmesi büyük bir yük. Ama elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum."

Kısa ve sert bir kahkaha attım. "Anlıyorum. Umarım seni utandırmam o zaman."

"Neredeyse tanrılara özgü hoşgörü ve bağışlama duygumdan bahsetmemiş miydim?" Sue hızlandı ve ben de onu sokağa doğru çevirdim. "Hey," dedi. "Kötü adamlar şu tarafta."

"Biliyorum," dedim. "Ama o yönden bir saldırı bekliyorlar. Bloğun etrafından dolaşıp arkalarından gelmeye çalışacağım."

"Zaman var mı?"

"Bebeğim hareket edebilir," dedim ona. Sue koşmaya başladı ve yolculuk .

Ramirez saf bir keyif çılgılığı attı. "İşte bu harika," dedi. "Bunun ne kadar karmaşık olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Karmaşık değildi," dedim ona.

"Yani dinozorları çağırmak aslında çok kolay, mi?"

Homurdandım. "Başka bir gece, başka bir yerde bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ama karmaşık da değildi. Bir motor bloğunu kaldırmak karmaşık değildir. Sadece çok fazla iş var."

Ramirez bir an sessiz kaldı. "Etkilendim," dedi.

Ramirez'i çok iyi tanıımıyordum ama onun hakkında edindiğim izlenim bana bu sözleri söylemeyi alışkanlık haline getirmediğini söylüyordu. "Aptalca bir şey yapıp öldüğünüzde bu acınası bir durumdur," dedim. "Aptalca bir şey yapar ve hayatta kalırsan, o zaman buna etkileyici ya da kahramanca diyebilirsin."

Kederli bir kıkırdama çıkardı. "Şu anda yaptığımız şey..." dedi. Sesi yumuşadı ve küstah kibrinden eser kalmadı. "Acınası bir durum. Öyle değil mi?"

"Muhtemelen," dedim.

"Öte yandan," dedi iyileşirken. "Eğer hayatta kalırsak, kahraman oluruz. Madalyalar. Kızlar. Onaylar. Arabalar. Belki bizi bir mısır gevreği kutusuna koyarlar."

"En azından bunu yapabilirlerdi," dedim.

"Yani indirmemiz gereken iki kişi kaldı. İlk kimi vuracağız?"

"Grevane," dedim. "Eğer bir grup zombiyi bekçi köpeği olarak tutuyorsa, savunma büyülerine ya da bize başka bir şey fırlatmaya ayıracak fazla zamanı olmayacaktır. Ona hızlıca vururuz, umarım bir şey yapmadan onu yere sereriz. Onu Corpsetaker'la dövüşürken gördüğümde zinciri nasıl kullanacağını biliyormuş gibi kullanıyordu."

"Ugh," dedi Ramirez. "İğrenç. Bir Kusari'nin etrafında dolaşmayı bilen herkes zorlu bir müşteridir."

"Evet. Biz de onu vururuz."

Ramirez, "Aynen öyle, onu vuracağız," dedi. "İşte bu yüzden Konsey'in genç üyelerinin çoğu senin iş yapma şeklini seviyor, Dresden."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Ah, evet," dedi Ramirez. "Justin DuMorne'un ölümünden sonra ilk yargılandığınızda birçoğu çırağı, benim gibi. Birçoğu hâlâ çırağı. Ama senin yaptıklarının çoğunu düşünen insanlar var."

"Senin gibi mi?"

"Bunların çoğunu ben yapardım," dedi. "Sadece senden çok daha stil sahibi bir şekilde."

Homurdandım. "Vuracağımız ikinci kişi kendine Cowl diyor. Çok iyidir. Ondan daha güçlü bir büyücü görmedim, buna Ebenezer McCoy da dahil."

"Sert vuran pek çok adamın çenesi cam gibidir. Bahse girerim o tamamen hücumdur."

Başımı salladım. "Hayır. Kendini korumakta da bir o kadar iyidir. Üstüne bir araba sürdüm ve bu onu zar zor yavaşlattı."

Ramirez kaşlarını çatı ve başını salladı. "O zaman onu nasıl indireceğiz?"

Başımı salladım. "Aklıma iyi bir şey gelmedi. Ona her şeyle vur ve bir şeylerin geçmesini um. Ve eğer bu yeterli değilse, yanında Kumori adında kişisel olarak sadık görünen bir çırağı var. Muhtemelen kendisi de Konsey'de yer alabilecek kadar güçlüdür."

"Kahretsin," dedi Ramirez sessizce. "Güzel mi?"

"Yüzünü kapalı tutuyor," dedim. "Hiçbir fikrim

yok."

"Eğer güzel olsaydı, Ramirez cazibesini açar ve onu avucumun içine alırdım," dedi. "Ama güzel olduğundan emin değilsem böyle bir güçle riske giremem. Dikkatsizce kullanılırsa masum insanları tehlikeye atabilir ya da beni çirkin bir kızla aynı yatağa düşürebilir."

"Buna izin veremem," dedim ve Sue'yu başka bir köşeden döndürdüm. Girdabı kontrol ettim. İnce, dönen psuedo-tornado yere yarıdan fazla yaklaşmıştı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Ramirez. "Grevane'i geçtikten sonra, ben çırağı alacağım. Sen Cowl'la ilgilen."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Kumori'yi görmezden gelirsek ikimizi de ortadan kaldırmakta özgür olacak. Birimiz ona karşı koymalı. Sen benden daha güçlüsün," dedi, ses tonu gerçekçiydi. "Beni yanlış anlama. O kadar iyiyim ki bu işi kolaymış gibi gösteriyorum ama aptal değilim. Cowl'u alt etmek için en iyi şansa sahipsin. Eğer çırağı bırakabilirsem, yardım ederim. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedim. "Keşke kazanan bir plan gibi

görünseydi." "Daha iyi bir fikrin var mı?" Ramirez neşeyle sordu.

"Hayır," dedim ve Sue'yu, büyücülere arkadan saldırmamızı sağlayacak caddeye doğru çevirdim.

"Peki o zaman," dedi, gülümsemesi vahşiydi. "Kapa çeneni ve dans et."

Bölüm Kırk İki

Üniversitenin kampüsü sadece birkaç binadan oluşuyordu: birkaç yurt, dersliklerin bulunduğu birkaç bina, Mitchell Müzesi ve bir idari ofis. Bu binaların arasındaki alan, bir parka benzemeyecek kadar küçük ama her hafta biçmek isteyeceğinizden daha büyük, güzelce düzenlenmiş bir çimenlikti. Alanın tam ortasında, müzenin tam önünde, piknik masaları gökyüzüne açık geniş bir dairenin etrafına yan yatırılmıştı. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bir fikir edinmek için Sue'nun adımlarını bir an için yavaşlattım.

Bu çemberin etrafında sessiz saflar halinde duran Grevane tarzı ölümsüzler vardı - çok sağlam, çok fiziksel, ancak yerime saldıran cesetlerin yarı çürümüş veya kurumuş durumunda nispeten az sayıda vardı. Bu ölümsüzler hâlâ hızlı bir acil yardım ekibi tarafından kurtarılabilecekmiş gibi görünüyordu. Hepsı tıpkı Corpsetaker'ın hayaletleri gibi Kızılderili kabilelerine benziyordu, ancak giyim tarzları ve silahları biraz farklıydı.

Bir şey daha farklıydı: Bu ölümsüzler bir tür iğrenç, geçici soğuk yayıyordu ve derileri neredeyse kendi soluk, korkunç ışıyla parlıyor gibiydi. İçlerinde yatan ham gücü yüz metre öteden bile hissedebiliyordum. Bu zombiler Muhafızlara saldıranlardan farklıydı, eski bir kamyonetin modern bir savaş tankından farkı kadar. Bu zombiler diğerleri kadar kolay yok edilemeyecekti ve muhtemelen çok daha güçlü, çok daha hızlı olacaktı.

İç çemberin etrafında, dışa bakacak şekilde sıralanmışlardı ama çember ile Gardiyanların son konumu arasında, bize en yakın tarafa göre daha kalın sıralanmışlardı. Ben

Bu ölümsüzleri konumlandıran kişinin düşüncesini alt etmeyi başardı ve bu düşünce beni biraz neşelendirdi. Ruhlar, hayaletler ve ışıldayan ışıktan oluşan şekilsiz kütleler, bir girdaba yakalanmış yosun ve yosun parçaları gibi çemberin etrafında dalgalanıyor ve akıyordu. Hepsi de fırtınadaki şimşeklerle aynı nahoş renkteydi ve ben izlerken bile sayıları gözle görülür şekilde artıyordu. Sue huzursuzca bir adım ilerledi ve ben yüzümün ve alnımın derisinde korkunç bir soğuk hissettim, sanki yukarıda asılı duran girdap güneş ışığının bir tür sapkın tersine çevrilmiş halini yayıyormuş gibi. Sue'nun sırtında biraz daha çömeldim ve bu his kayboldu.

Farklı yönlerden çıkan şimşekler her yeri bir gölge ağıyla kaplıyor, ağaçlar ve binalar fırtınayla işbirliği yaparak açık çemberin büyük bir kısmını sürekli değişen bloklar ve karanlık ipliklerle gizliyordu. Piknik masalarından oluşan çemberin içinde *birilerinin* olduğunu görebiliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum, hatta kaç kişi olduklarından bile emin değildim.

"Bu," dedim alçak sesle, "bir sürü belalı zombi demek." "Ve

hayaletler," dedi Ramirez.

"Ve hayaletler."

"Bir de şu açıdan bakın," dedi. "Bu kadar çoklarsa nasıl ıskalayabiliriz?" "Evet,"

dedim. "Harika."

Bunu yapmak istemedim. Gidip kendime bir delik bulmak ve içine sürünmek istedim. Ama bunun yerine elimi Sue'nun boynuna koydum, dikkatini zombilere çektim ve onu savaşa doğru yönlendirdim.

Sue öne doğru sıçradı ve hiçbiri onu fark etmeye fırsat bulamadan en yakındaki zombi sırasına saldırdı. Geniş çenesiyle bir tanesini parçaladı, birkaç tanesini dümdüz etti, bazılarını sallanan kuyruğuyla ezdi ve genel olarak şehre gitti. Yıkıcı ilk saldırısından sonra, çemberin içinden çılginca bir adamın bağırıldığını duydum ve zombiler saldırmak için döndüler.

Zombiler yaylarını, mızraklarını ve sopalarını çıkardılar ya da çıplak elleriyle Sue'yu parçaladılar. Hiç hoş değildi. Oklar havada doğal olmayan bir hızla ilerliyordu ve Tyrannosaur'un derisine çarptıklarında neredeyse silah sesi gibi ses çıkarıyorlardı. zombi mızrağını Sue'nun sağ uyluğundaki devasa kaslara sapladı. Sallanan bir sopa birkaç dişini kırdı ve ben izlerken bile, silahsız bir zombi boğruüne sıçradı, eyerleri yerinde tutan ağır uzatma kablosunu tuttu, sonra yumruğunu dirseğine kadar etine sapladı ve avuç avuç doku parçalamaya başladı.

Kalkan bileziğimin parlak mavi bulutunu bir oku engellemek için tam zamanında kaldırdım ve diğerleri ben onu yerinde tutarken bile mermi gücüyle ona çarptı. Bana söylenmeden Ramirez'in sağımıza döndüğünü, kendi sol elini uzattığını ve uzanan parmak uçlarından içbükey bir yeşil ışık diskinin ağ gibi genişleyerek o kanadı daha fazla oktan koruduğunu hissettim.

Ama zombiler ne kadar vahşi, ne kadar güçlü, ne kadar hızlı ve ölümcül olsalar da Sue'nun eline su dökemezlerdi.

Canlı bir canavarı dehşete düşürebilecek yaralar onu sadece öfkelenirdi ve bu öfke kabardıkça, kendi gri-siyah derisi gümüşü bir güç parlaklığı kazandı. O kadar yüksek sesle kükredi ki göğsüm ve karnım sarsıldı ve kulaklarım acıdan çılgık attı. Bir zombiyi çenesiyle yakaladı ve uzağa fırlattı. En yakındaki beş katlı binanın üzerinden süzülüp karanlıkta ve yağmurda gözden kayboldu. Ayağıyla yere vurduğunda, bir yürüyüş yolunun betonunu parçaladı ve etrafındaki toprağa bir ayaktan daha derin bir ayak izi sürdü. Zombi saldırısı intihar taktikleri üzerine muazzam bir alıştırmaya , çünkü ne zaman zombi savaşçılardan biri Sue'ya zarar vermeyi başarsa, Tyrannosaur onların sadece canını almakla kalmıyor, aynı zamanda çok daha öfkeli, güçlü ve durdurulamaz hale geliyordu.

Etobur bir depreme binmek gibiydi. "Bakın!"

Ramirez çılgık attı. "Şuraya bak!"

Başını sallayışını takip ettim ve çemberin içinde trençkotu ve fötr şapkasıyla Grevane'i gördüm. Ruh çağıran adam kemerine asılı bir davula sürekli ritim tutuyor, diğer eliyle de budaklı, bükülmüş siyah tahtadan bir asayı kavırıyordu. Bize bakıyordu, yüzü nefretle çarpılmıştı ve gözleri delice bir kötülükle parlıyordu.

Sue'ya çembere doğru gitmesini söyledim ama Tyrannosaur'un iradesi artık ne esnek ne de kolay yönlendirilebilirdi. Savaşın kanlı öfkesi ve hiddeti gerçekte sahip olduğu azıcık akıllı da aşırı yüklemişti ve şimdi birkaç azgın tonluk ölüm makinesinden başka bir şey değildi.

"Acele edin!" Ramirez bağırdı.

"Dinlemiyor!" Ona söyledim. İrademi daha da güçlü bir şekilde uyguladım ama bu bir adamın buldozeri zapt etmeye çalışması gibiydi. Dişlerimi sıktım, umutsuzca Sue'yu istediğim yere getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ve bir fikir buldum. Savaş öfkesini durdurmaya çalışmak yerine onu cesaretlendirdim ve sonra onu çembere daha yakın olan zombilere yönelttim.

Sue kana susamışlık ve neşeyle karşılık verdi, çembere en yakın zombilere doğru hücum etti, ilerlerken onları ezdi ve yeniden öldürdü.

"Atlamak zorundayız!" Ben bağırdım.

"Wahoo!" Ramirez, gülümsemesi bembeyaz parlayarak haykırdı.

Sue kaçan bir zombiyi devrilmiş piknik masalarından birinin üç metre yakınına kadar takip etti ve ben de atlarken korku ve heyecan dolu bir çılgık attım. İkinci kattaki bir pencereden biraz daha yüksekte düşmek gibiydi, ama önce ayaklarımı yere koymayı ve çarpmanın şokunun çoğunu emecek kadar iyi inmeyi başardım, ancak acı parlaması bana dizlerimin ve ayak bileklerimin günlerce ağrıdı.

Grevane'in dönen zincirinin ölümcül parıltısını engellemek için hemen ayağa kalktım ve kalkanımı kaldırdım.

"Aptal," diye hırladı. "Fırsatın varken bana katılmalıydın." Gözleri yukarı kaydı ve parladı. Bakışlarının çizgisini takip ettim. Girdap yerden en fazla üç metre yükseklikteydi.

"Ben burada dururken onu içeri çekemezsin," diye bağırarak geri çekildim ve piknik masalarının oluşturduğu çemberin içine girmek için dönmeye başladım. Bunu yaptığımda, o korkunç, hastalıklı soğuk hissi kayboldu. Bu kadar yakınımdaki girdap benden yaşamı çekip almıyordu. Metafiziksel kasırganın gözüydü. "Tek bir dikkat dağınıklığı seni öldürür. Her şey *bitti*."

"Daha bitmedi!" diye uludu ve zincir tekrar fırlayarak kalkanıma çarptı. "O *benim!* Doğuştan hakkım! Ben onun en sevdiği çocuğuydum!"

Arkamdan gelen bir ayak sesini zar zor duydum ve mızraklı başka bir zombiye karşı kalkanımı kaldırmak için tam zamanında döndüm. Silah havaya kaldırdığım kalkanıma çarparak paramparça oldu ama o sırada bile Grevane'in zinciri yaralı bacağıma dolanıp sertçe sarsılınca yakıcı bir darbe hissettim. Dengem altımdan kayıp gitti ve yere düştüm.

Grevane'in zombisi sırtıma yığıldı ve beni *ısırmaya* başladı. Boynumun sol tarafındaki trapezius kaslarımda, pelerininin ve büyülu pardösümün içinde bile sıcak, korkunç bir acı hissettim. Zombi vahşi bir çığlık attı ve bıraktı, sonra da korunmasız enseme yöneldi. Onu üzerimden atmak, uzaklaşmak için çabaladım ama hırpalanmış bedenim zayıflamıştı ve o inanılmaz derecede güçlüydü.

"Geber!" Grevane çığlık attı, kararsız sesinde vahşi bir kahkaha vardı. "Öl, öl, öl-"

Ulumaları tek bir sessiz, boğucu sesle kesildi ve sırtımdaki zombi aniden dondu.

Grevane'in birkaç adım ötede durduğunu, zinciri yere attığını ve elini boynuna götürdüğünü görmek için zamanında altından çıktım. Parmaklarının arasından gecenin karanlığında simsiyah kan fışkırıyordu. Yüz ifadesi öfkelendi ve bana doğru dönerek yanımdaki zombiye bir el uzattı. Zombi bir kez daha bir amaçla döndü.

Ama sonra Grevane'in ifadesi şaşkınlaştı. Gözleri başının içinde geriye yuvarlandı ve boynunu bir taraftan diğerine açarak omurgasına kadar kesen uzun, düz, pürüzsüz kesiği gördüm.

Ramirez görüş alanıma girdi, elinde gümüş kılıcı vardı ve kanla kaplanmıştı. Diğer elinde de tabancasını tutuyordu. Hiç tereddüt etmeden ve acele etmeden silahını kaldırdı ve bir metre öteden Grevane'in kafasına nişan aldı.

Sonra da sersemlemiş büyücüyü infaz etti.

Ceset gevşedi, düştü ve bir bacağı seğirerek çimenlerin ve yağmurun içinde yattı.

Etrafımızdaki zombiler aniden canlılıklarını kaybetmişlerdi ve çoğu pasif bir şekilde hareketsiz duruyor, hiçbir şeye bakmıyordu. Tyrannosaur Sue'nun daha az umurunda olamazdı ve öldürme çılgınlığına devam etti.

Ramirez yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bazı kötü adamları atlatmak zorunda kaldım."

"Buraya ," dedim nefes nefese.

Yüzünü buruşturarak bir kez başını salladı. "Bu ışıktaki sana bu kadar yakın ateş edemezdin. Eski usulle yapmak zorunda kaldım. Yine de çok iyi bir dikkat dağıtıcıydın."

"İyi iş çıkardın," dedim. Sırtımdan aşağı süzülen sıcak ıslaklığı hissedebiliyordum. "Tanrı'ya şükür deliydi."

"Nasıl yani?" Ramirez sordu.

"En sonunda. Boğazını açmıştınız ama o hâlâ devam edebileceğini düşünüyordu. Zombiler üzerindeki kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. Sanki ona geldiğinde ölümün sayılmadığını düşünüyordu."

"Ve bu neden şanslı?"

"Öleceğine inanmayı reddetti," dedim. "Ölüm laneti yok."

Ramirez başını salladı. "Evet, haklısın. Şanslıyız."

Sonra bir erkek sesi, "*Bunu* söyleyebilir bilmiyorum beyler," dedi.

Hâlâ yakınlarda duran pasif zombilerden biri dönüp mızrağını kaldırıncaya döndüm ve sonra Cowl'ın şekline büründüm. Karanlık pelerininin kıvrımlarından bir elini kaldırdı ve avucundan vahşi bir güç dalgası çıkıp Ramirez'i göğsünden vurduğunda güç toplamaya dair hiçbir uyarı yoktu.

Genç Müdür buna hazır değildi. Büyülü darbe onu ayaklarından kaldırdı ve bir bez bebek gibi geriye doğru fırlattı. Yirmi metre sonra yere düştü, uzuvları zaten gevşek bir şekilde sallanıyordu ve hareket etmeden orada yatıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım ve Cowl'a doğru döndüm, asanın rünlerinden cehennem ateşi fişkırıyordu. Asayı kaldırdım, "*Forzare!*" diye hırladım ve karanlık figüre vahşi bir enerji mızrağı gönderdim.

Cowl ellerini bileklerinden hızla çaprazladı, kollarıyla bir X şekli oluşturarak önündeki savunma enerjisini hizaladı ama yeterince hızlı değildi ya da ne kadar enerjiyle uğraşması gerektiğini hesaplamamıştı. Ham, kızıl gücün kırbağı vücudunun sağ tarafına sertçe çarptı, onu döndürdü ve dengesini çaldı. Tirbuşon gibi bir hareketle tökezledi ve yere düştü.

Başka bir darbe için asayı geri çektim ama sonra biri sırtıma bastırdı, parmaklar saçlarımda sıkıştı ve boğazımda bir bıçağın soğuk, ölümcül kenarını hissettim.

"Kıpırdama," dedi Kumori'nin sessiz sesi. Saçımı çekip bıçağı tuttuğuna göre epeyce gerilmişti ama doğru yapmıştı. Bir atardamarımı açmadan ondan kaçmaya çalışmamın imkânı yoktu. Dişlerimi sıktım, gücüm hala tekrar saldırmaya hazır ve tam olarak bunu yapmayı düşündüm. Kumori muhtemelen beni öldürecek ama Cowl'un işini bitirmek için buna değebilirdi.

Kıvranan girdaba baktım. Ucu şimdi ancak başımın yüksekliğinin üzerindeydi.

Cowl yavaş yavaş ayağa kalktı, incinmekten çok sarsılmıştı ve öfkesi neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılıyordu. "Aptal," dedi, sesi sertti. "Kaybettin. Görmüyor musun? Bu oyun bitti."

"Yapma bunu," diye homurdandım. "Buna değmez. Binlerce masum insanı öldüreceksiniz."

Cowl'un kapüşonu alçalan girdaba doğru eğildi ve tam altında durana kadar çimlerin üzerinde yürüdü. Kumori'ye, "Onu sabit tut," diye çıkıştı.

"Evet lordum," diye yanıtladı Kumori. Boğazımdaki çelik hiç .

Cowl'un eli yanındaki keseye daldı ve Bob'un kafatasını tutarak çıktı. Kafatasının göz çukurlarındaki ışıklar mavi ve morun soğuk bir tonunda yanıyordu.

"İşte, ruh," dedi Cowl, girdabı görmek için kafatasını yukarı kaldırarak. "Görüyor musun?"

"Elbette," dedi kafatası, sesi aynı derecede soğuk ve boştu. "Tam olarak ustanın tarif ettiği gibi. Devam edin." Göz ışıkları döndü ve üzerimde durdu. "Ah. Beyaz Konsey'in kara koyunu. Onu derhal öldürmenizi tavsiye ederim."

"Hayır," dedi Kumori kararlılıkla. "Onun ölüm laneti çalışmayı yok edebilir."

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi kafatası, sesi küçümseyiciydi. "Ama Cowl gücü aşağı çektiğinde yaşarsa gücü bozabilir. Onu şimdi öldürün."

"Sessiz ol, ruh," dedi Cowl sert bir sesle. "Burada efendi sen değilsin. Bana bir daha meydan okursan kendini tehlikeye atarsın."

Kafatasının göz çukurları daha soğuk yanıyordu ama o hiçbir şey söylemedi.

Yutkundum. Bob... artık Bob değildi. İçinde bulunduğu kafatasına sahip olan kişiye bağlı olduğunu ve onun kişiliğinin kendi kişiliğini güçlü bir şekilde etkileyeceğini biliyordum ama bunun nasıl bir şey olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Bob benim için tam olarak bir arkadaş sayılmazdı ama... ona alışmışım. Bir bakıma ailemden biriydi; her zaman sizi aşağılayan ama Şükran Günü yemeğinde mutlaka bulunan geveze, sinir bozucu, asabi kuzen. Bir gün başka bir şey olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Öldürücü bir şey.

En kötüsü de Bob'un Cowl'a iyi bir tavsiye vermiş olmasıydı. Ölüm lanetim bu büyüü bozabilirdi ama öte yandan Cowl ölüm lanetlerinden korkacak birine benzemiyordu. Eğer bana gücü o hassas ana kadar bekleme şansı verirse, dengesini bozmak için ölüm laneti kadar güçlü bir şeye ihtiyacım olmazdı.

Tabii ki beni öldürecekti. Kumori'nin kılıcı bunu görecekti. Ama düştüğünde hayatta olursam onu durdurabilirim.

Cowl kafatasını çimlerin üzerine bıraktı, sonra ellerini başının üzerine kaldırdı ve eski yara izleriyle kaplı uzun, yıpranmış kollarının kollarının geriye düşmesine izin verdi. Alçak bir sesle, kararlı ve güçlü bir ilahi söylemeye başladı.

Girdap titredi. Ve sonra, neredeyse nazikçe, Cowl'a doğru alçalmaya başladı, ona doğru bir kuş tüyü gibi hafifçe ve yavaşça sürüklendi.

Güç göklerde, bulutlarda, dönen girdapta yuvarlandı. Ruhlar ve girdaplar çığlık atıyor ve acı dolu cevaplarını haykırıyorlardı. Kumori'nin elleri hiç zayıflamadı ya da titremedi ama dikkatinin neredeyse her zerresinin Cowl'a yöneldiğini hissedebiliyordum.

Tek bir şansım olabilirdi. "Bob,"

dedim. "*Bob*."

Mavi göz ışıkları bana doğru döndü.

"Düşün," dedim sessizce. "Düşün, Bob. Beni tanıyorsun. Yıllardır benimle çalışıyorsun." Mavi göz ışıkları daraldı.

"Bob," dedim sessizce. "Beni hatırlamak zorundasın. Sana bir isim verdim."

Kafatası sanki içinden bir ürperti geçmiş gibi biraz titredi ama gözler soğuk ve mavi yanmaya devam etti.

Ve sonra içlerinden biri her zamanki turuncusunun bir tonuna dönüştü, sonra hemen soğuk maviye geri döndü.

Kalbim ani bir heyecanla güm güm attı. Kafatası Bob, *benim* Bob'um, az önce bana göz kırpmıştı.

Cowl ilahisine devam etti ve bulutlar gittikçe daha hızlı dönmeye başladı. Yağmur, sanki biri musluğu kapatmış gibi aniden durdu ve hava, onları hızlanan daireler çizerek sürükleyen büyük ve görünmez bir girdaba yakalanmış ruhlar, hayaletler, hortlaklar ve heyulalarla doldu. Havadaki güç nefes almayı zorlaştırdı ve feryat eden ruhların, engin rüzgârın ve yeryüzünün derinliklerinden gelen gürültünün sesi giderek arttı.

"Bob," diye bağırdım kakofoninin içinde, "iznimi aldın!"

Kafatasının göz çukurlarından turuncu bir ışık yayıldı ve devrilmiş piknik masalarının oluşturduğu çemberden uzaklaştı ama yine de Bob'un parlayan enerji bedeninin dönen büyü akımları tarafından çekildiğini gördüm. O korkunç girdaba karşı savaştı ve aniden fark ettim ki kafatasının ya da başka bir fiziksel bedenin barınağı olmadan Bob'un o uçsuz bucaksız girdabın içinde sıkışıp kalmış diğer ruh varlıklarından hiçbir farkı yoktu. Eğer Darkhallow tamamlanırsa, o da kapana kısılacak ve yutulacaktı.

Bob'un formunun kapana kısılmış ruh bulutlarının içine çekildiğini gördüğümü sandım ama emin olmam için çok fazla ışık ve gürültü vardı.

Cowl ilahi söylemeye devam etti ve vücudunun gerginlikle kamburlaştığını gördüm. Bir dakika kadar sonra gerçekten, fiziksel olarak yerden , botları havada üç ya da dört inç kalana kadar. Sesi vahşi fırtınanın, karanlık enerjinin bir parçası haline gelmişti ve yuvarlanıp gürleyerek etrafımızda yankılanıyordu. Ne tür bir güçle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya başlamıştım. Bu bir okyanus kadar derin ve gökyüzü kadar geniş bir güçtü. Karanlık ve ölümcül, korkunç ve güzeldi ve Cowl hepsini içine almak üzereydi. Ona vereceği güç, onu tüm Beyaz Konsey'in dengi yapmayacaktı. Bu onu onların çok ötesinde bir lige sokacaktı ki onların gücü neredeyse hiçbir şey ifade etmeyecekti.

Dünyayı değiştirmek için yeterli bir güçtü. Kişinin kendi beğenisine göre yeniden şekillendirmek için.

Girdabın ucu aşağı doğru döndü, Cowl'un dudaklarının üzerinde hafifçe dans etti ve sonra hafifçe aralarından kaydı. Cowl ilahisinin son tekrarını uluyarak söyledi, ağzı sonuna kadar açıldı.

Dışlerimi sıktım. Bob bana yardım edememişti ve Cowl'un büyüü tamamlamasına izin veremezdim. Bu beni öldürse bile.

Yapacağım son büyü için büyümü çektim, Cowl'a çarpacak bir patlama, büyüü bozacak, o muazzam enerjinin onu parçalara ayırmasına izin verecektim.

Kumori bunu hissetti ve kısa bir çığlık attığını duydum. Bıçak boğazımı yakıyordu.

Ve sonra çağırdığım dinozor vahşi ruh bulutlarının arasından fırladı ve doğrudan Kumori'ye yöneldi, gözleri parlak turuncu alevlerle parlıyordu. Tyrannosaur Bob bir böğürtü kopardı ve devasa pençelerinden birini Kumori'ye doğru savurdu.

Cowl'un çırağı sert ve becerikliydi ama hiçbir eğitim ya da öngörü sizi kışınızı yemeye gelen kızgın bir dinozorun görüntüsüne hazırlayamaz. Kısa bir an için donup kaldı ve ben de dönüp ondan uzaklaştım. Bıçak boğazıma çarptı ve sıcak bir acı hissettim. Grevane'in hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Daha fazla zaman yoktu. Kendimi çimlerin üzerine attım, asamı iki elimle kavradım ve Cowl'ın kafasına beyzbol sopası gibi savurdum.

Darbe tam da kalkık çenesinin ucuna denk geldi, ağzını kapattı ve onu yere düşürdü. Girdap aniden çığlık attı ve öfkeli kırmızı bir ışıkla doldu. Bir çığlık attım ve sağ tarafımın üzerine yere düştüm, kalkan bileziğimi kaldırdım ve kendimi şimdi başarısız büyüden serbestçe uçan büyük güçlerden korumak için üzerimde tuttum.

Hiçbir kelimenin tam olarak tarif edemeyeceği kadar yüksek sesler, akkor halindeki şimşekler, çığlık atan yüzler, ruhların ve hayaletlerin şekilleri ve altımda titreyen toprak vardı.

Ve karanlık çöktü.

Bölüm Kırk Üç

Kendime geldiğimde karanlık ve sürekli, soğuk bir yağmur vardı ve boynuma kadar derin bir acı kuyusuna batmıştım. Ne şimşek ne de gök gürültüsü

Gökyüzü. Bir süre orada yattım, aklımı başıma topladım ve ben bunu yaparken, elektrik şebekeleri tekrar devreye girdikçe şehrin ışıkları yavaş yavaş yanmaya başladı.

Çizmeli bir ayak yüzümün yanında yere bastı ve onu takip , yukarı, yukarı ve yukarı, ta ki Erlking'in boynuzlu miğferini aydınlanan Chicago silüetinde görene kadar.

"Büyücü. Bu gece seni güçlü bir avcı olarak çağırdım. Geçmiş ve unutulmuş zamanlardan beri bu dünyada yürümemiş bir avcı."

"Evet," dedim. "Oldukça şık, değil mi?"

Miğferden alçak, vahşi bir kahkaha yükseldi. "Cesur. Küstah. Bu beni memnun ediyor." Başını öne eğdi. "Ve sen şu anda zayıf bir avsın. Bu yüzden ve yaşlı avcıyı çağırarak beni memnun ettiğin için, bu gece özgür olabilirsiniz. Ama dikkat et ölümlü. Bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde, seni ezmek benim için büyük bir zevk olacak."

Soğuk bir sonbahar rüzgârı esti ve Erlking gitmişti.

Etrafıma bakındım. Alandaki tüm ağaçlar yok olmuş, topraktan bir karış kadar kopmuştu. Piknik masaları paramparça olmuştu. Kolejin binaları, özellikle de müze, sanki büyük parçalarını ve bölümlerini koparan bir kasırga tarafından harap edilmiş gibi görünüyordu.

Kaburgalarım ağrıyordu. Aşağıya baktım ve kafatası Bob'un etrafına düştüğümü ve kendimi koruduğum gibi vücudumu onun etrafında kıvırdığımı gördüm. Göz çukurlarında turuncu alevler titreyerek canlandı.

"Ne gösteri ama, ha?" Bob söyledi. Sesi bitkin geliyordu.

"Dinozoru getirirken gerekiyordu, değil mi?" Dedim. "Kullanışlı bir zombi kaparsın diye düşünmüştüm."

"Biftek yemek varken neden sosisle yetinesin ki?" dedi kafatası parlak bir sesle. "Cowl beni yere oturtuktan sonra benimle konuşmak oldukça iyi bir fikir Harry. Zaten onun için çalışmak istemiyordum, ama kafatası onda olduğu sürece... şey. Nasıl olduğunu bilirsin."

. "Evet. Ne oldu?"

"Cowl'a yumruk attığında büyü geri tepti," dedi Bob. "Sadece biraz maddi hasar verdi."

Küçük bir kahkaha attım ve bakındım. "Evet. Cowl?"

Bob neşeyle, "Büyük olasılıkla hâlâ ondan küçük parçalar süzülüyordur," dedi. "Ve küçük köpeği de."

"Onların öldüğünü gördün mü?" Ben sordum.

"Şey. Hayır. O tepki geldiğinde, yüz mil içindeki her büyüü parçaladı. Senin dinozorun bir nevi parçalandı."

Huzursuzca homurdandım.

"Oh," dedi Bob. "Sanırım şuradaki Müdür yaşıyor."

Gözlerimi kırptım. "Ramirez?"

"Evet," dedi Bob. "Senin artık bir Müdür olduğunu ve muhtemelen başka bir Müdüre yardım etmemi isteyeceğini düşündüm. Bu yüzden büyük patlamadan hemen önce dinozoru onun üzerinde durdurup patlamayı emmesini sağladım."

Homurdandım. "Tamam," dedim. "Ona yardım etmeliyiz. Ama önce bir şey var." "Neymiş o?" Bob sordu.

Grevane'in hırpalanmış cesedini bulana kadar etrafıma bakındım. Sonra sürünerek yanına gittim. Kemmler'in ince, küçük kitabını bulana kadar trençkotun ceplerini karıştırdım. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım ama kitabı cebime koyarken bakacak kimse yoktu.

"Tamam," dedim. " gel. Ben Ramirez'e yardım ederken arkamı kolla."

"Emin olabilirsin patron," dedi Bob ve sesi kendini beğenmiş bir şekilde çıkıyordu. "Hey, biliyor musun? Boyut *gerçekten* önemli."

Ramirez o geceyi sağ salim atlattı. Dört kırık kaburgası ve iki çıkık omzu vardı ama atlattı. Butters'ın yardımıyla onu, Luccio'yu ve Morgan'ı evime geri getirebildim. Gecenin bir noktasında Butters davulunu çıkarmış ve Luccio'ya yardım etmeye çalışırken Morgan'ın davul çalma görevini üstlenmesine izin vermişti ve sonuç olarak yarası düşündüğü kadar ölümcül olmamıştı.

Yine de benim evimde kalamayacak kadar kötü yaralanmışlardı ve Kıdemli Konsey üyesi "Kızılderili Joe" Rüzgârı Dinliyor, onları daha güvenli bir yere taşımak için tıp ve iyileştirme hakkında bir şeyler bilen yarım düzine daha fazla evde kalan büyücüyle birlikte geldi.

"Anlamıyorum," diyordu Morgan Rüzgârı Dinle'ye. "Tüm bunlar aynı anda oluyor. Bu bir tesadüf olamaz."

"Değildi," dediğimi duydum.

Morgan bana baktı. Gözlerindeki kızgınlık değişmemişti, ama daha önce olmayan başka bir şey vardı - umarım bir nebze saygı vardır.

"Bir düşünün," dedim. "Tüm o ağır vampir saldırıları tam da Cowl ve dostlarının Beyaz Konsey'in bu işe karışmamasına en çok ihtiyaç duydukları anda gerçekleşti."

"Cowl'un vampirleri bir araç olarak kullandığını mı söylüyorsun?" Morgan sordu.

"Sanırım bir anlaşma yaptılar," dedim. "Vampirler ilk büyük saldırılarını Cowl'un bu Darkhallow'u gerçekleştirmesine izin vermek için doğru zamanda yapıyorlar."

"Ama bundan ne kazanıyorlar?" Morgan sordu.

Rüzgârı Dinle'ye baktım ve "Kıdemli Konsey" dedim.

"İmkânsız," dedi Morgan. "O zamana kadar Kıdemli Konsey'in Edinburgh'a geri döndüğünü bilmeleri gerekirdi. Oradaki savunma binlerce yılda inşa edildi. Bu da..." Morgan durakladı, kaşlarını çatı.

Cümleyi onun yerine ben tamamladım. "Onları aşmak ve Üst Düzey Konseyi öldürmek için bir tanrı gerekir."

Morgan uzun süre bana baktı ama bir şey söylemedi. Çok geçmeden yaralı gardiyanları alıp gittiler.

Mavra'nın teslim tarihine yetişmem için bana sadece yarım saat kalmıştı ama telefonlar yine açık olduğu için numarasına bir mesaj bıraktım ve randevumuza doğru yola çıktım.

Mavra bu kez açık ve melodramsız bir şekilde bana yaklaşıırken, tekrar mezarıma döndüm, yerdeki açık çukurun üzerinde durdum. Mezarımın başında bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Cebimden kitabı çıkardım ve ona doğru fırlattım. Kitabı aldı, inceledi ve sonra ceketinden bir zarf çıkarıp ayaklarının dibine attı. Zarfı elime aldım ve içinde Murphy'nin suçlayıcı fotoğraflarının negatiflerini buldum.

Mavra gitmek için

döndü. "Bekle." dedim.

Durakladı.

"Bu bir daha asla olmayacak," dedim sessizce. "Bir daha bana diğer ölümlüler aracılığıyla ulaşmaya çalışırsan seni öldürürüm."

Mavra'nın çürümüş dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Hayır, yapamayacaksın," dedi tozlu sesiyle. "Senin öyle bir gücün yok."

"Ben bakabilirim," dedim.

"Ama yapmayacaksın," diye karşılık verdi, alaycı bir ses tonuyla. "Bu doğru olmaz."

Çok kısık bir sesle, "Bana daha fazla güç vermek için çırpınan düşmüş bir meleğim var," demeden önce tam on saniye boyunca ona baktım. Kraliçe Mab benden iki kez Kış Şövalyeliği görevini almamı istedi. Kemmler'ın kitabını okudum. Darkhallow'un nasıl çalıştığını biliyorum. Ve büyücülüğü Kara Saray'a karşı nasıl kullanacağımı biliyorum."

Mavra'nın filmli gözleri öfkeyle parladı.

Sessizce konuşmaya devam ettim, sesimi hiç yükseltmedim. "O yüzden bir kez daha açık konuşayım. Murphy'nin başına bir şey gelirse ve bunda senin parmağın olduğunu *düşünürsem*, doğruyu da yanlış da sikeyim. Ona dokunursan sana savaş ilan ederim. Şahsen. Bulabildiğim her silahı alırım. Ve onları seni öldürmek için kullanacağım. Korkunç bir şekilde."

Bir an için tam bir sessizlik oldu. "Beni

anlıyor musun?" Fısıldadım.

Başını salladı.

"Söyle," diye hırladım ve sesim o kadar sert ve soğuk çıktı ki Mavra seğirdi ve benden yarım adım geri çekildi.

"Anlıyorum," diye .

"Kasabamdan defol," dedim ona.

Ve Mavra gölgelerin içine çekildi.

Mezarımın başında bir dakika daha durdum, sadece hırpalanmış bedenimin acısını hissediyor ve ölümün kaçınılmazlığını acı acı düşünüyordum. Bir an sonra yanımda başka bir varlık hissettim. Başımı kaldırdım ve babamın rüyamdaki görüntüsünün spekülatif bir şekilde mezar taşıma baktığını gördüm.

"Doğru şeyi yaparken öldü" diye okudu babam. "Belki

bunu 'yalnız öldü' olarak değiştirebilirim" diye karşılık

verdim.

Babam biraz gülümsedi. "Ölüm lanetini düşünüyorsun, ha?"

"Evet. 'Yalnız öl.'" Açık mezarıma baktım. "Belki de bu asla kimseyle birlikte olamayacağım anlamına geliyordur. Aşkım olmayacak. Bir eş. Çocuklarım. Gerçekten yakın olan hiç kimse. Gerçekten orada."

"Belki," dedi babam. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bana yapmak istediği şey buydu. Sanırım o kadar yorgunum ki halüsinasyon görüyorum. Ve canım acıyor. Ve benim zamanım geldiğinde birinin elimi tutmasını istiyorum. Bunu yalnız yapmak istemiyorum."

"Harry," dedi babam, sesi çok nazikti, "sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Elbette."

Mezarın etrafında yürüdü ve elini omzuma koydu. "Oğlum. Herkes yalnız ölür. Bu da öyle bir şey. Bu bir kapı. Bir kişi genişliğinde. Oradan geçtiğinde, bunu yalnız yaparsın." Parmakları beni sıkıca kavradı. "Ama bu kapıdan geçmeden önce yalnız olman gerektiği anlamına gelmiyor. Ve inan bana, diğer tarafta yalnız değilsin."

Kaşlarını çatarak babamın görüntüsüne baktım ve gözlerini aradım. "Gerçekten

mi?" Gülümsedi ve parmağıyla göğsüne bir X işareti çizdi. "Yemin ederim."

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bir şeyler yaptım. Yapmamam gereken bir anlaşma yaptım. Çizgiyi aştım."

"Biliyorum," dedi. "Bu sadece senin karar verdiğin şey

anlamına geliyor." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Harry, hayat basit değildir. Siyah ve beyaz diye bir şey vardır. Doğru ve yanlış. Ama sen olayların içindeyken, bazen bunu söylemek bizim için zor oluyor. Yaptığınız şeyi kendi çıkarınız için yapmadınız. Başkalarını korumak için yaptınız. Bu yaptığınızı doğru yapmaz ama sizi bir canavar da yapmaz. Hâlâ özgür iradeye sahipsiniz. Hâlâ ne yapacağını, ne olacağını ve neye dönüşeceğini seçme hakkına sahipsin." Omzuma vurdu ve uzaklaşmak için döndü. "Seçimlerinden sorumlu olduğuna inandığın sürece, hâlâ sorumlusun. İyi bir kalbin var evlat. Onu dinle."

Gecenin içinde gözden kayboldu ve şehrin bir yerinde çanlar gece yarısı çalmaya başladı.

Bekleyen mezarıma baktım ve birden ölümün aslında en büyük endişem olmadığını fark ettim.

Doğru şeyi yaparken öldü.

Tanrım, umarım öyledir.

Döndüğümde Thomas dairemde bekliyordu ve Mouse da çok geçmeden koşarak geldi. Murphy'nin bisikleti onu tamamen yarı yolda bırakmıştı ve üniversite kampüsüne ulaştığında tüyleri uçmuş ve tüm gösteri sona ermişti. Çok kötü düştüm ve bir günden fazla uyudum. Uyandığımda tüm yaralarımın yeniden sarıldığını ve yatağımın yanında bir serumun asılı olduğunu gördüm. Butters her gün beni kontrol etmeye geliyordu, bana antibiyotik vermişti ve Thomas'ın sadık kalmamı istediği acımasızca sağlıklı bir diyet dayatmıştı. Çok homurdandım, çok uyudum ve birkaç gün sonra neredeyse yeniden insan gibi hissediyordum.

Murphy, eskiden evinin olduğu yerde bulunduğu enkaz için beni azarlamaya geldi. Orayı darmadağın bırakmıştık. Ama beni yatakta, sargılar içinde görünce durdu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ah, bir şeyler," dedim. "Chicago orada birkaç gün ilginçti." Ona baktım. Sol kolunda kırık bir bilek için yapılmış gibi bir alçı vardı ve boynunda bir çürüğün kenarını gördüğümü sandım. "Hey," dedim. "Ne oldu?" dedim.

Yanakları pembeleşti. "Ah. Şeyler. Hawaii birkaç gün için ilginçti." "Benim hikayemi seninkiyle takas edeceğim," dedim.

Daha da pembeleşti. "Bunu... düşünmem gerekecek."

Sonra ikimiz de birbirimize bakıp gülüştük ve bu konuyu kapattık.

Chicago o Cadılar Bayramı'nda yaşanan olaylara tahmin edilebileceği gibi tepki verdi. Son elli yılın en kötü fırtınası, ayaklanmalar, küçük bir yer sarsıntısı, yerel bir fırının ürettiği büyük miktarda ekmeğe ergot bulaşmış olması ve benzeri Cadılar Bayramı kaynaklı histerilere bağlandı. Karartma sırasında bazı ayıplı tipler müzeyi tahrip etmiş ve Sue'nun iskeletini tuhaf bir eşek şakası olarak yerel bir kampüse taşımışlardı. Karartma sırasında düzinelerce hırsızlık, soygun, cinayet ve diğer suçlar işlenmişti, ancak başka herhangi bir rapor

ve çılgın hikayeler otomatik olarak histeri ve/veya ergot zehirlenmesine bağlandı. Hayat devam etti.

Kaptan Luccio aldığı yaralardan kurtulmuştu ama uzun vadede rehabilitasyon gerektirecek ciddi hasarlar almamıştı. Bu ve pırıl pırıl yeni bedeninde neler olacağının belirsizliği arasında, sağlığının ve zihinsel durumunun sağlam ve güvenilir olduğuna karar verilene Muhafızların kaptanı olarak görevden alınmıştı.

Morgan onun yerini aldı.

Belki iki hafta sonra beni evimde ziyarete geldi ve haberi verdi.

"Dresden," dedi. "En başta senin göreve alınmana karşıydım. Ama Yüzbaşı Luccio'nun benim tavsiyemi görmezden gelmeye hakkı vardı. Seni bir Warden yaptı ve bir bölge komutanı yaptı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Derin bir nefes aldı. "Ama senden hoşlanmıyorum. Tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Ağzı buruştu. "Ama artık bunları kötü niyetle yaptığına inanmıyorum. Bence sende disiplin ve muhakeme eksikliği var. Başkalarını korumak için kendini tehlikeye atmaya istekli olduğunu defalarca gösterdin. Bunu itiraf etmek beni ne kadar zse de, kötü niyetli olduğunuzu düşünmüyorum. Bence şüpheli eylemleriniz kibir ve zayıf muhakemenin bir sonucu. Sonuçta, bunu neden yaptığınızın pek bir önemi yok. Ama kanıtlaman için sana bir şans vermeden seni bu yüzden vicdanen mahkûm edemem."

Morgan'a göre bu, İmparator Konstantin'in Hristiyanlığa geçmesine eşdeğerdi. Neredeyse *hatalı* olduğunu kabul ediyordu. Elimi cebime attım, bir peni çıkardım ve yere attım.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Sadece yerçekiminin hâlâ evrimii olduğundan emin olmaya çalışıyorum," dedim.

Bana kaşlarını çattı, sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Sana güvenmiyorum. Emrinize herhangi bir Muhafız vermiyorum ve doğruyu söylemek gerekirse zaten verecek Muhafızımız da yok. Ancak zaman zaman görevlere katılmanız gerekebilir ve sizden Amerika'daki diğer bölge komutanıyla birlikte çalışmanızı bekleyeceğim. Kendisi Los Angeles'ta görev yapıyor. Kendisi bu görevi özellikle talep etti ve son olaylardaki rolü göz önünde bulundurulduğunda, ona karşı koymak pek mümkün ."

"Ramirez," diye tahmin ettim.

Morgan başıyla onayladı. Sonra elini ceketinin içine soktu ve bir zarf çıkardı. Bana uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"İlk maaş çekiniz," dedi Morgan ve bunu söylediği için mutlu görünmüyordu. "Aylık."

Zarfı açtım ve göz kırptım. Bu bir servet değildi ama soruşturma işindeki kazancıma güzel bir katkı olacağı kesindi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama teşekkür ederim Morgan" dedim.

Yüzü acı bir ifadeye büründü ve kelimeleri tükürmeyi başardı: "Rica ederim." Sanırım kusmaya başlamadan önce kaçtı.

Birkaç hafta sonra Butters elinde Noel kâğıdına sarılı büyük bir kutuyla kapıma geldi. Onu içeri aldım ve kutuyu oturma odasına taşıyıp bana sundu. "Devam et. Aç bakalım."

Buldum. Kutunun içinde bir gitar kılıfı ve onun içinde de eski bir ahşap gitar vardı. "Uh," dedim. "Bu ne için?"

"Terapi," dedi Butters. Bana sol elimle yumuşak bir topu sıkma alıştırmaları yaptırıyordu ve tam da tahmin ettiği gibi, yavaş yavaş top üzerinde biraz daha kontrol kazanmıştım. "Oynamayı öğreneceksin."

"Elim o kadar iyi çalışmıyor," dedim.

"Henüz değil," diye yanıtladı Butters. "Ama diğer her şey gibi yavaş başlayacağız ve sen de ilerleyebilirsin. Sadece dersleri yap. Bak, çantanın altında bir kitap var."

Çantayı açtım ve Butters tendonlar, metakarpal bilmem ne ve esneklik hakkında konuşurken, *Guitar for Total Idiots* adlı bir kitap buldum. Kitabı açtım ama gece çökmüştü ve ateş okumama izin vermeyecek kadar kısıktı. Dalgınca bir elimi kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran mumlara doğru salladım ve "*Flickum bicus*" diye mırıldandım. Küçük bir sihir vızıltısıyla yanmaya başladılar.

Durdum ve önce mumlara, sonra da yanmış elime bakarak gözlerimi kırptım.

"Ne oldu?" Butters sordu.

"Yok bir şey," dedim ve kitabı açıp bir göz attım. "Biliyor musun Butters, bir cenaze levazımatçısı için oldukça iyi bir şifacısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Mumların sıcak, sabit alevine baktım ve gülümsedim. "Evet."

Yazarın Notu

Yedi yaşındayken kötü bir boğaz enfeksiyonu geçirdim ve bir hafta boyunca okula gidemedim. Bu süre zarfında kız kardeşlerim bana ilk fantastik ve bilimkurgu romanlarımı aldılar: *Yüzüklerin Efendisi*'nin kutulu seti ve Brian Daley'in Han Solo macera romanlarının kutulu seti. O hafta boyunca hepsini yuttum.

Bu noktadan sonra, SF&F fandomuna katılmaya mahkum sayılırdım. Oradan sonra, en sevdiğim kurgu malzemesinin yazarı olmak istediğime karar vermek için sadece bir adım daha vardı ve işte buradayız.

Kız kardeşlerimi suçluyorum.

Bir hayran olarak ilk aşkım kılıç ve at fantezisi. Tolkien'den sonra C. S. Lewis'in peşinden gittim. Lewis'ten sonra Lloyd Alexander geldi. Onlardan sonra Fritz Leiber, Roger Zelazny, Robert Howard, John Norman, Pol Anderson, David Eddings, Weis ve Hickman, Terry Brooks, Elizabeth Moon, Glen Cook geldi ve ne olduğunu anlamadan önce Amerika Birleşik Devletleri ve Lankhmar, Narnia, Gor, Cimmeria, Krynn, Amber'in çifte vatandaşıydım - resmi anladınız.

Yazar olmak için yola çıktığımda, yıllarımı kılıç ve at fantezisi romanları yazarak geçirdim ve bu konuda doğuştan gelen çok az yeteneğim varmış gibi görünüyordu. Ama yazmaya devam ettim ve SF, gizem ve çağdaş fantezi de dahil olmak üzere diğer alanlarda da denemeler yaptım. Dresden Dosyaları ilk olarak bu şekilde ortaya çıktı - başka bir şeyi başarmaya çalışırken mutlu bir kaza olarak. Bir çeşit penisilin gibi.

Ama ilk aşkımı asla unutmadım ve büyük bir mutluluk ve heyecanla bir gün menajerimden bir telefon aldım ve en yeni filmimi paylaşacağımı öğrendim. kılıçlar ve atlar fantezi romanı diğer hayranlarla.

Codex Alera, öfke olarak bilinen element ruhlarının hayatın her alanında gizlendiği ve birçok zeki ırkın güvenlik ve hayatta kalmak için yarıştığı vahşi Carna dünyasında geçen bir fantezi serisidir. Alera diyarı, insanlığın yekpare uygarlığıdır ve Carna'nın muazzam, bazen düşmanca olan element güçlerine ve Alera'yı harabeye çevirecek vahşi yaratıklara karşı hayatta kalmalarını sağlayan tek şey, öfkeleri kullanma ve onlara hükmetme konusundaki eşsiz yetenekleridir.

Yine de Alera kadar güçlü bir krallık bile içeriden gelen yıkıma karşı bağışık değildir ve Kraliyet'in veliahtının ölümü, insanoğlunun bildiği en güçlü öfkelere sahip olan Yüce Lordlar arasında hırslı siyasi manevralar ve iç çatışmalarla dolu bir çılgınlığı tetikledi. Komplolar kuruluyor, hainler ve casuslar cirit atıyor ve bir iç savaş kaçınılmaz görünüyor; tüm bunlar olurken krallığın düşmanları ilk zayıflık belirtisinde saldırmaya hazır bir şekilde izliyor.

Tavi, Aleran medeniyetinin sınırında yaşayan genç bir adam - çünkü kabul edelim, kılıç ve at fantezileri orada başlıyor. Bir ucube olarak doğan ve hiçbir kürk yapma gücünü kullanamayan Tavi, hayatta kalmak için kendi zekâsına, hızına ve cesaretine güvenerek büyümüştür. Kraliyetin itibarını sarsmaya yönelik hırslı bir komplo, Tavi'nin evi Calderon Vadisi'ni barbar Marat sürüsü karşısında çıplak ve savunmasız bıraktığında, çocuk ve ailesi kendilerini doğrudan tehlikenin içinde bulur.

Onları koruyacak devasa Yüce Lordlar yok, Lejyonlar yok, güçlü öfkeleriyle sahaya çıkacak Şövalyeler yok. Tavi ve Calderon Vadisi'nin özgür öncüleri, komploju ortaya çıkarmanın ve evlerini acımasız bir Marat ve canavar sürüsüne karşı savunmanın bir yolunu bulmalıdır.

Tüm Alera'nın kaderinin dengede olduğu, bir avuç sıradan steadholder'ın ezici düşmana karşı koyacak cesareti ve gücü bulması gereken genç bir adamın cesareti ve zekâsının Diyar'ı kurtaracağı ya da yok edeceği umutsuz bir saat.

Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için teşekkür ederim, okuyucular ve hayranlarım. Umarım Codex Alera'nın ilk kitabı olan Calderon'un Öfkeleri'ni okumaktan, benim onu sizin için yaratmaktan keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

-Jim

Calderon'un Öfkeleri Temmuz 2005'te Ace Books'tan ciltsiz olarak satışa sunulacak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.